

Thú Thế Chi Quân Gia Biển Hoàng Phu

Contents

Thú Thế Chi Quân Gia Biển Hoàng Phu	2
1. Chương 1: Thần Thiếp Làm Không Được A!	2
2. Chương 2: Thần Thiếp Xuyên Qua!	6
3. Chương 3: Thần Thiếp Muốn Về Nhà!	9
4. Chương 4: Thần Thiếp Nhặt Một Khối Thi Thể	13
5. Chương 5: Thần Thiếp Trợn Tròn Mắt	16
6. Chương 6: Nhã Miệt Điệp, Thần Thiếp Không Cần A	20
7. Chương 7: Bệ Hạ, Ngài Tỉnh?	23
8. Chương 8: Bệ Hạ, Đền Một Phát Uyên Ương Dục Không?	27
9. Chương 9: Bệ Hạ, Không Cần	30
10. Chương 10: Bệ Hạ, Ăn Hoa Quả	33
11. Chương 11: Bệ Hạ, Đây Là Điếu Cỏ Của Ngài Sao?	36
12. Chương 12: Nha, Thiếu Niên, Người Đem Chim Đi Dạo Nơi Tỉnh Mịch?	41
13. Chương 13: Bệ Hạ, Đau	44
14. Chương 14: Bệ Hạ, Không Cần	52
15. Chương 15: Ni Mã!	55
16. Chương 16: Bệ Hạ, Ngài Chạy Trốn?	58
17. Chương 17: Thần Thiếp Lại Bị Thương	63
18. Chương 18: Thần Thiếp Không Dễ Dàng A!	68
19. Chương 19: Bệ Hạ Sinh Khí	72
20. Chương 20: Thần Thiếp Làm Việc Chuyên Dọn	75
21. Chương 21: Thần Thiếp Bị Tà Giáo Bắt Đi!	80
22. Chương 22: Nha, Thiếu Niên, Gia Nhập Sẽ Có Phúc Lợi Nha	84
23. Chương 23: Đánh Người Không Đánh Mặt Được Chứ	88
24. Chương 24	93
25. Chương 25	97
26. Chương 26	101
27. Chương 27	105
28. Chương 28	109
29. Chương 29	115
30. Chương 30	119
31. Chương 31	124
32. Chương 32	128
33. Chương 33	131
34. Chương 34	136
35. Chương 35	140
36. Chương 36	144
37. Chương 37	148
38. Chương 38	153
39. Chương 39	156
40. Chương 40	163
41. Chương 41	167

42. Chương 42	171
43. Chương 43	176
44. Chương 44	182
45. Chương 45	186
46. Chương 46	191
47. Chương 47	196
48. Chương 48	200
49. Chương 49	207
50. Chương 50	211
51. Chương 51	216
52. Chương 52-1	220
53. Chương 52-2	225
54. Chương 53: Hoàn	229

Thú Thế Chi Quân Gia Biến Hoàng Phu

Giới thiệu

Edit: Dìm Dìm Thể loại: xuyên việt, Kiếm Tam, dị thế, thú nhân đại lục, cao quý lãnh diễm thú Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-the-chi-quan-gia-bien-hoang-phu>

1. Chương 1: Thần Thiếp Làm Không Được A!

Huyết Nhân ôm hận nuốt tứ hải, Long Vương xuất uyên họa bát hoang.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi dày đặc, đại sảnh theo phong cách cổ xưa mà rộng lớn, một vị râu tóc bạc trắng, hồng mâu lão giả khoanh tay đứng đó. Lão lẳng lặng đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích, nhưng trên người lại có uy áp phô thiên cái địa thổi quét mỗi người trước mặt lão, hàn ý lạnh lạnh từ đáy lòng thần nhiên sinh ra, giống như là sợ hãi đến từ chỗ sâu nhất trong linh hồn.

Bên cạnh lão giả còn có một nữ tử tóc dài đến thắt lưng vô cùng quyến rũ, quần áo hồng y, dáng người xinh đẹp. Trên mặt của nàng như có như không mang theo mỉm cười, tăng thêm một tia ý vị xinh đẹp. Nhưng mà nhìn đến cảnh này trên mặt của nàng cũng không có chút gợn sóng nào, đem đám người trước mắt tựa như không có liên quan đến mình. Nhưng mùi máu tươi quỷ dị lại chính là từ trên người của nàng phát ra, làm người ta nhìn không được liên tưởng đến rấn rết.

Hai người này chính là Huyết Nhân Long Vương Tiêu Sa cùng học trò cưng của hắn Vi Nhu Ti tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ!

Hai người trước mặt nửa quỳ một cái phi thân đến thanh niên nam tử mặc chiến giáp, áo giáp trên người rách mướp, miệng vết thương trải rộng trên thân thể chảy đầy máu tươi. Cậu cầm trong tay trường thương, đầu thương nhiễm huyết, mũi nhọn loé lên. Ánh mắt của cậu hung ác nhìn chằm chằm hai bóng người trước

mắt. Cậu đã thụ qua thương tích cực kỳ nghiêm trọng, máu tươi đỏ sẫm chảy vào trong mắt, làm tầm mắt cậu dần mờ hồ. Tuy rằng chặt vật bất kham, nhưng ánh mắt của cậu sáng ngời kiên nghị, toàn thân tản ra một khí chất chỉ quân nhân mới có!

Vi Nhu Ti Huyết phá hồng trần tâm pháp tàn nhẫn dị thường, lấy huyết ngự khí, chiêu thức hoàn hoàn cùng khẩu, thanh niên tự biết chính mình ngăn cản không được bao lâu, nhiều nhất nữa khắc đồng hồ, cậu liền sẽ chết dưới chưởng của Vi Nhu Ti. Nhưng cậu không thể buông tha, nam nhi của Thiên Sách phủ (*) cũng không thể nói đến từ bỏ, cho dù là chết, bọn họ cũng muốn đường đường chính chính chết trận sa trường, tuyệt không lâm trận bỏ chạy!

(*)Chú thích cuối chương

Tấn tru đạo chích Thiên Sách nghĩa, trường thương độc thủ đại đường hồn! Ta Đông Đô chi lang thanh danh, cũng không phải là nói không!

Thanh niên nắm trường thương, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Sa cùng Vi Nhu Ti chậm rãi đứng thẳng thân thể, động tác của cậu rất chậm, mỗi khi động một chút cũng giống như đang chịu đựng tra tấn cực kì thống khổ. Nhưng mà thanh niên chưa từng phát ra một tiếng, mồ hôi lớn như hạt đậu từ trên trán chảy xuống hòa với máu loãng, tại trên mặt thanh niên lưu lại từng đạo huyết ô!

Cuối cùng, thanh niên đứng thẳng thân thể, cậu chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người trước mặt, môi run nhẹ nhẹ, như là đang nói chuyện, lại không người nào nghe được cậu đang nói cái gì.

Bỗng nhiên ——

“Ta thảo, vú em (*) đang làm gì đó, nhanh cấp thần thiếp thêm máu!!!!” Trong tai nghe bộp phát ra tiếng gầm giận dữ, hán tử thô cuồng đối bằng ghi âm xuất ra nồng đậm tức giận, rống đến tê tâm liệt phế, ruột gan đứt từng khúc.

(*) Vú em = nãi = Buff người chuyên lo máu, hồi sinh và buff hiệu ứng có lợi cho team.

Thần thiếp?

Một cái hán tử cao lớn thô kệch gào lớn “Thần thiếp, thần thiếp”, loại cảnh tượng bư hân này cũng không thấy được nhiều đâu. Hai mươi ba cái ngốc tạp xuẩn manh các bạn nhỏ thân mến của chúng ta lúc này mới phát hiện Tiêu Sa, bị tìm mọi cách chà đạp vẫn cứ kim thương không ngã anh tuấn tiêu sái Thiên Sách chủ T (*) tên rõ ràng chính là “Trầm Khích”, hài âm cũng không phải chính là “Thần thiếp” sao.

(*) T = Chữ cái đầu tiên của Tank, nghĩa là xe tăng, là người đứng ra nhận hết thương tổn do đối phương gây ra, da trâu máu dày, có nhiều kĩ năng sống dai như gián (nói trắng ra là cái bị thịt), còn gọi là MT (Main Tank).

Bị chấn cận kê, ba nhóm vú em hồ khu chấn động, hai tay bắt đầu bùm bùm tại trên bàn phím bay múa, các loại kỹ năng thêm huyết hướng trên người thanh niên không muốn sống ném đi!

“Ni mã (*), có dám hay không phát ra nhóm không cần OT (*)! Nói người đó, cái đồ bằng tâm, lần sau đem Long Trì Nhạc giảm cừ hận (*) tẩy ra đi, tái OT tiểu tâm liên khẩu trừ tiền lương của ngươi! Thần thiếp mau đỡ trụ, mau đỡ trụ!”

(*) Ni mã = A ni ma [] phiên âm của từ tiếng Anh [animal] các bác tự dịch nhia

(*) OT: Over Taunt, giật cừ hận, tức giá trị cừ hận của các thành viên khác cao hơn tank. (khi damg/buff dùng các kỹ năng để tăng cừ hận nhiều và làm cừ hận của bản thân vượt qua cả tank, khi đó Boss sẽ không đánh Tank nữa mà sẽ quay sang đánh damg/buff đó)

(*) Cừ hận = lực hấp dẫn đối với boss và quái của bản thân

Thanh niên vỗ một cái cương chế kỹ năng trào phúng —— Định Quân, gắt gao đem Tiêu Sa tập trung tại trước mặt của mình. Đội trưởng đại nhân vừa mới từng một hơi, liền nhìn thấy phụ cận Tiêu Sa xuất hiện bốn vòng tròn bóng ma, tâm ý nói không tốt. Không đợi hán hô lên, liền nhìn thấy bên trong bóng ma bỗng nhiên phát ra đạo đạo hỏa quang, vài cái xuẩn manh tiểu đồng bọn bị hỏa quang kia nổ đến bay lên trời, trên không trung bay lượn bừa bãi, một lát sau rơi xuống mặt đất biến thành một khối thi thể màu xám.

Ni mã! Đây là tiếng lòng của đội trưởng đại nhân! Lão tử lần sau không bao giờ mở đoàn mang theo dã nhân!

“Sẽ không trốn kỹ năng sao, a? Đầu óc quăng trong nhà hay là giữa trưa chưa ăn cơm? Có thể hay không đi, có thể hay không đi a!”

“Đi, sư phụ, không nên tức giận, người xem, đây không phải là không diệt đoàn sao, bây giờ còn dư hai mươi cá nhân, phát ra cũng không sai biệt lắm!”

Một cái thanh âm như ánh mặt trời sáng sủa từ trong YY (*) truyền đến, lời còn chưa dứt, hình ảnh trên máy tính của y đã là một mảnh đầy bụi, nam thanh niên cầm trong tay trường thương trạng thái tử vong hình chữ đại (*) ngã xuống dưới chân Tiêu Sa!

(*) YY = phần mềm thoại âm của Trung Quốc, chuyên dụng cho các gamer.

(*) Chữ đại [大]

Vẫn luôn bị mọi người xem nhẹ kênh đoàn đội bỗng nhiên toát ra một câu.

Trầm Khích: Tôi xinh đẹp đến Tiêu Sa cũng thêm nhỏ dãi, lại muốn đem tôi...Tôi rõ ràng đã chết rụng rồi a!

YY trong một mảnh yên tĩnh quỷ dị!

Mất đi chủ T kiểm chế, Tiêu Sa liền đại sát tứ phương, không cần thiết tới một khắc, hai mươi lăm cá nhân trong đoàn đội toàn bộ phơi thây!

“Ha ha, cái kia, lo nói chuyện, quên mở giảm thương!” Du hý ID (*) Trầm Khích, tính danh thực là Lý Thiệu Thần Thiên Sách chủ T thoáng áy náy mà đánh một câu ha ha.

(*) ID = Tên nhân vật

YY còn lại hai mươi ba cá nhân trong đầu bỗng nhiên trời lên một câu đầy chất bệnh cuồng tang thương: Thần thiếp làm không được a!

“Ai, diệt liền diệt đi, đều nhanh đến điểm sống lại, chúng ta lại đến một lần, lần này nhất định phải thêm hảo huyết thần thiếp, không thể rút cho T nữa!”

Không chút nào ý thức được tên đồ nhi nhà mình có cái gì đó dị thường ngốc manh, đội trưởng đại nhân giữ vững tinh thần, chỉ huy mọi người bắt đầu đi nghiền áp một vòng phó bản mới!

Sau khi bị diệt đoàn, không khí đoàn đội có chút trầm trọng, Lý Thiệu Thần đảo đảo con mắt đen trắng rõ ràng, trên mặt lộ ra một cái mỉm cười giảo hoạt. Cậu hoạt động chuốt máy tính, tại kỹ năng kêu gọi phía trước, trên khung vuông nhỏ đánh một câu.

Theo đội trưởng đại nhân ra lệnh một tiếng, Thiên Sách Lý Thiệu Thần trực tiếp đem kỹ năng chụp đến trên mặt Tiêu Sa, sau đó, sau đó kênh đoàn đội oa một cái nổ tung!

Trầm Khích: Thiếu hiệp đi thông thả, tôi cho anh đánh cái lòi!

Trầm Khích: Thái, cháu trai, chạy đi đâu, lại đây ông cho ăn một trường thương!

Trầm Khích: Tiêu Sa Suất ca, tối nay thanh phong minh nguyệt, ngày tốt cảnh đẹp, anh có nguyện cùng tôi đến một phát?

Trầm Khích: Đại gia, anh tới đánh tôi nha, (*^__^*) hi hi...

Trầm Khích: Hồi nguyên thận bảo, anh hảo tôi cũng hảo!

Trầm Khích: Đồng tính mới có chân ái, khác phái chỉ có hậu đại!

Trầm Khích: Bối ba ba ba

Một vụn đầu tiểu thần thú trong lòng các bạn nhỏ thân mến lao nhanh qua, chỉ để lại một loạt dấu chấm lửng...

Đây là chuyện người làm sao, vì cái gì muốn buông tha trị liệu?

Các bạn nhỏ thân mến tỏ vẻ đều sợ ngây người!

Đội trưởng đại nhân tựa hồ đã bị hiện tượng như vậy kinh thành thói quen, vẫn chưa làm ra phản ứng gì kỳ quái, y chẳng qua là khó chịu một việc khác.

“Các cậu đều đang làm gì! Thần thiếp đều mở quái một phút đồng hồ, các cậu như thế nào còn không vào, đều không nghĩ đánh có phải hay không! Thần thiếp, kéo thoát trước!”

Sau khi thoát ly chiến đấu, trong đoàn đội có người nói chuyện, tỏ vẻ chính mình không nghĩ tiếp tục đánh phó bản.

“Đội trưởng, lão bà của tôi sinh hài tử, không thể đánh nữa!”

“Đội trưởng, toàn tiểu khu cắt điện, xuống nha, lần sau tiếp tục đi!”

Còn có một người thậm chí ngay cả chào hỏi đều không thèm đánh, trực tiếp lui đội.

Đội trưởng đại nhân cơ trí yên lặng ghi nhớ ID ba người này, trùng hợp phát hiện chính là ba người kia vừa mới ngã chết, đội trưởng tỏ vẻ ha hả, trực tiếp đem ba người kéo vào mở hàng trong đoàn sổ đen của hắn. Thao tác kém, không kiên nhẫn, trang bị lạn (*), tướng đầu cơ trực lợi nằm hưởng tiền lương, nằm mơ!

(*) Trang bị lạn = Trang bị cùi, dỏm, tệ

“Còn có người chưa lui sao?”

Đoàn đội bên trong không có người trả lời, đánh Tiêu Sa tuy rằng rối rắm một chút, nhưng là Boss (*) phía trước rơi xuống vài cái trang bị không tồi, chụp được không ít tiền, liền tính Tiêu Sa không đánh quá, cũng có thể phân đến không ít tiền lương, gốc tử mới có thể không cần tiền.

(*) Boss: Quái lớn trong phó bản hoặc các NPC trùm trong các hoạt động (boss thế giới, boss công phòng).

“Kia đi, đi xoát một chút thế giới, lấy vài cái điểm sắc bén.”

“Ai, từ từ, sư phụ, tôi có vài bằng hữu muốn tới, được không?” Bên trong YY thanh âm nam thanh niên lần thứ hai truyền đến.”Bọn họ không có nhu cầu gì, thuần túy là lại đây giúp vui!”

“Bằng hữu của cậu? Đi, cậu cho bọn họ điểm tiền tố đi!”

Đội trưởng đại nhân thế nhưng không có hỏi trang bị thủ pháp chức nghiệp, cứ nhiên trực tiếp làm cho bọn họ tiến vào! Thân hữu đoàn sao, ha hả. Trong đoàn đội trong đã có người làm tốt công việc chuẩn bị. Còn có người thăm hện tại sao vừa rồi mình không ở mà rời đi.

Theo Trần Khích cùng ba cái bằng hữu tiến đội, kênh đoàn đội lại một lần nữa náo nhiệt lên. Đây là công năng hạng nhất Kiếm Tam, tại thời điểm có đội hữu tiến vào đoàn đội, tự động đặt ra chào hỏi, bất quá sớm đã bị người thay đổi hoàn toàn.

Trần Khích: Hắc Hắc Mập Mập , cậu là thú tới đón Bồn Cung quá môn sao?

Bồn Cung: Thiếp Thân cấp Hắc Hắc Mập Mập Thỉnh an đại nhân! Đại nhân đã lâu không có tới chơi!

Thiếp Thân: Hắc Hắc Mập Mập Mau tới sờ sờ hài tử trong bụng Ta .

Bị Đùa Giỡn Đến Tử: Hắc Hắc Mập Mập Tự nhiên chính là đội trưởng đại nhân gốc manh, Bồn Cung Thiếp Thân Ta tự nhiên chính là đồng bọn ba giờ Trần Khích , quả nhiên là hạng người gì thì giao du với dạng bằng hữu đó, nhìn tên mấy người này, đại gia tỏ vẻ tam quan (*) đã kinh toái rúng a rúng!

(*) Tam quan = Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan

Có mấy người trong lòng không cân bằng lặng lẽ điểm khai trang bị của ba người này. Thời điểm đang chuẩn bị phun tào một phen đoàn thân hữu, bọn họ đã bị vũ khí thiểm cam lóng lánh trước mắt chọc cho mù mắt!

Lạc Phượng, Thái Thượng Vong Tình, Phượng Vĩ Thiên Cơ, ni mã, một người một phen ôm 90 cấp đại tranh vũ, xích quả quả là đại thổ hào a! Bọn họ ôm tâm tính “Có lẽ Thiên Sách chính là trùng hợp có mấy người bằng hữu là thổ hào”, yên lặng điểm khai trang bị Trầm Khích, sau đó lại yên lặng đóng cửa.

Tổ Lưu, dài tám thước, nặng năm mươi ba cân, làm bằng tinh cương, thương thủ lượng bạch, sừng bò tốt, phòng ngự tranh vũ chung cực Thiên Sách, hồng quang sâu kín phiếm tại mặt trên trường thương, làm cho bốn phía nhiễm thương một mảnh đỏ ửng.

Sự thật lại một lần nữa chứng minh, bằng hữu của thổ hào không chỉ là một cái thổ hào khác, cũng có thể là mặt khác của một đám thổ hào!

Bồn Cung tiến vào đội sau, ngược lại đối Trầm Khích phòng ngự tranh vũ Thiên Sách thập phần tò mò, giống như chưa từng thấy qua cái trang bị này.

“Di, Muổng Nhỏ, cậu làm ra phòng ngự tranh vũ a, trách không được cậu sẽ đến bên đương chủ T?”

“Đúng vậy, suất không suất không! Tôi đánh một phát đã sớm đánh đến phiên, lại nói Hỏa Long Lịch Tuyền không dễ nhìn thấy, vẫn là Tổ Lưu dùng thư thái.”

Lý Thiệu Thần tại kênh đoàn đội triển lãm một chút, chính mình phát ra tranh vũ Hỏa Long Lịch Tuyền, các bạn nhỏ thân mến khi nhìn thấy muốn chết tâm đều có. Nhân gia đều có song tranh vũ, chính mình lại còn vì phẩm chất của 405 vũ khí đi tìm cái chết, đồng dạng là chơi du hý, trang bị như thế nào lại chênh lệch lớn như vậy nha!

Thêm ba cái thổ hào đến ngoạn gia nhập, Tiêu Sa không cần tốn nhiều sức đã nghiền áp được, bắt quá vật phẩm bọn họ tựa hồ đã dùng hết, trừ bỏ một căn Ly Hỏa Ti, mặt khác không có đồ vật nào đáng giá.

5000 kim, đem Ly Hỏa Ti chụp tới tay, Lý đại thổ hào cũng không lấy tiền lương. Đang chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, bỗng nhiên, trong nhà điện áp một trận không xong, ngọn đèn lóe ra, máy tính “Phanh” một cái phát ra một trận nổ, Lý Thiệu Thần chỉ cảm thấy mặt nóng lên, sau đó liền mất đi tri giác.

Thiên Sách Phủ () = Husky, thành quần, cầu cầu, gọi tắt là TC (tian ce), nam gọi quân gia, nữ gọi quân nương, loli gọi quân la, shota gọi quân thái/Sách thái, Ngạo Huyết Chiến Ý gọi Ngạo Huyết, Thiết Lao Luật gọi Thiết Lao hoặc Husky T.

2. Chương 2: Thần Thiếp Xuyên Qua!

Lý Thiệu Thần là bị liêm đến tỉnh.

Xúc cảm ẩm áp ướt át lên xuống tại gò má của cậu, lưu lại xuyên xuyên nước trong suốt. Lý Thiệu Thần mở hai mắt mê mang sương mù, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm sinh vật thật lớn trước mắt hồi lâu, nửa ngày không có chút động tĩnh.

Lúc con người mới vừa tỉnh ngủ đều sẽ có một đoạn thời gian mờ mịt, làm như thế nào đều không hề có ý thức, chính là dựa vào thói quen cùng bản năng mà hành động, mà tình huống của Lý Thiệu Thần càng nghiêm trọng.

Cậu đại ra một thời gian thật dài, tùy ý đầu lười thô ráp tại trên mặt mình quất đến quất đi, thẳng đến một trận gió mát mẻ nhẹ thổi tới, cậu thành linh đánh một cái rùng mình, lúc này mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần!

“Đậu xanh rau má, đây là cái gì?”

Trước mắt là cái đầu lâu thật lớn dùng đầu lười liêm liêm mặt cậu, đem Lý Thiệu Thần sợ tới mức tóc gáy đứng thẳng, lập tức té qua trốn một bên, thẳng đến để lại phía sau lưng hơn một thân cây mới dừng lại.

Sinh vật kỳ quái cũng không có truy lại đây, chính là nghiêng một bên mặt, dùng thú đồng (*) trong treo thật lớn về không rõ nhìn chăm chăm Lý Thiệu Thần. Nó không rõ chủ nhân vì cái gì sợ hãi như vậy, nhưng lại trốn tránh mình. Vừa nghĩ tới chính mình có khả năng bị chủ nhân vứt bỏ, nó ủy khuất đánh một cái phát ra tiếng phì phì trong mũi.

(*) Thú đồng = mắt thú

Không có nghe được thanh âm quái thú truy tới, Lý Thiệu Thần thở ra một hơi, cậu đánh bạo mở to mắt nhìn phía vị trí quái thú vừa rồi, sau đó ách nhiên thất tiểu.

Này chỗ nào là sinh vật kỳ quái, rõ ràng chính là một tuần mã mà thôi.

Vẫn luôn ảo tưởng có thể trở thành một người uy phong lẫm lẫm nhưng Lý Thiệu Thần chưa từng thấy qua tuần mã chân chính, cho nên thời điểm cậu chơi Kiếm Tam mới có thể lựa chọn gia nhập Thiên Sách phủ để có thể kỵ mã chiến đấu, nhiều ít coi như là làm tròn giấc mộng lúc bé của cậu. Lần này nhìn thấy được rõ ràng tuần mã, xác thực là yêu thích không tha, nhịn không được hai mắt nhìn nhiều một chút.

Bộ lông đen thui sáng bóng, thân hình mạnh mẽ lưu loát, tứ chi cường tráng hữu lực, đuôi ngựa dài nhỏ ở sau người lắc lắc a lắc lắc, thấy như thế nào cũng làm cho người ta yêu thích.

Con ngựa này trên người được trang bị đầy đủ, dây cương tùy ý khoát lên một bên, thoạt nhìn là một bộ dáng đã có chủ nhân. Chính là, con ngựa này thấy thế nào cũng nhìn quen mắt nha?

Mắt màu đỏ huyết, bộ trang bị xám trắng tinh thiết, Lý Thiệu Thần rốt cục nhớ tới thất lương câu đã gặp nhau ở nơi nào. Chính là bên trong Kiếm Tam a, đây chính là sở kỵ Đạp Viêm Ô Chuy nha, trên người đủ bộ Cửu Lê Mã màu ngân hôi (*) đó là cậu dùng một tháng đi xoát cửu tộc Lê danh vọng mới xoát đến tay.

(*) Ngân hôi = trắng xám

Kỳ quái, ngựa trong du hý như thế nào chạy đến trong sinh hoạt hiện thực?

Lý Thiệu Thần đang buồn bực, muốn đứng lên tiến lên xem xét một chút con ngựa kia, không đợi hần đứng dậy, chợt nghe trên người phát ra một trận thanh âm ‘đinh lung ầm’ kim chúc ma xát. Lý Thiệu Thần cúi đầu, nhất thời tròn mắt.

Ni mã, cái mớ trên người lão tử đây là gì a?

Áo giáp tiên diễm đỏ thắm, ngực khảm một khối hộ tâm màu bạc, bên cạnh hợp với nhiều khối tinh sắt thép, nhìn qua vô cùng nặng, nhưng hành động đứng lên lại không có chút nào khó khăn, bao cổ tay cũng là làm bằng tinh cương, mặt trên có khắc một ít hoa văn thật nhỏ, nhìn qua tinh xảo vô cùng. Bên hông là một cái hồng sắc khoan trụ, dùng một cái tạo hình tay thú tạp chủ kỳ lạ, đai lưng quyền tác. Vạt áo cũng là hồng sắc, bên cạnh khảm hai khối thiết khối, đường đáy tú kim sắc mây bay giống tua cờ, quý khí vô cùng. Dưới chân đạp một đôi giày viên đầu bằng tinh cương, dẫm tại trên đất rung động loảng xoảng loảng xoảng.

Lý Thiệu Thần trong lòng nhất thời sinh ra dự cảm bất hảo, bởi vì nguyên nhân hần cúi đầu, hai cây hồng sắc Trĩ Kê Vĩ Vũ nhẹ nhàng rũ xuống, rơi vào trong mắt Lý Thiệu Thần, Lý Thiệu Thần một chút hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

Cậu như thế nào sẽ không biết bộ quần áo này! Đây chính là kiểu dáng bên ngoài trang bị tối kinh điển của Thiên Sách phủ Quân gia, nhất là hai cây Trĩ Kê Vĩ Vũ trên đầu, không biết có bao nhiêu người bởi vì hai cây kê mao này mà nhập vào Thiên Sách phủ. Thậm chí đương lúc bộ đồ này không thích hợp ngoạn gia đánh phó bản mà từ từ bị đào thải, hần còn cố ý đi du hý trong thương thành vĩnh cửu thác ẩn một bộ về ngoài!

Ni mã, đây là bộ đồ Quân gia bên trong Kiếm Tam phẩm chất 230 —— Xi Linh bộ a!

Đại rừng rậm thần bí, Đạp Viêm Ô Chuy bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt, còn có bộ áo giáp Xi Linh trên người, Lý Thiệu Thần cũng không nhận ra việc này là do người khác đùa dai, như vậy giải thích duy nhất liền chỉ có một.

Hần xuyên qua!

Lý Thiệu Thần hai mắt tối sầm, muốn té xỉu, lại bị thôi phát hiện thời gian mình mê man quá lâu, hiện tại đến vừng (*) đều làm không được.

(*) Vừng = huyền vừng = hoa mắt, chóng mặt

Ngải mã, làm sao vậy, các bạn nhỏ đam mê thân mến mau đến cứu vớt ta!

Lão thiên như là đáp lại cầu nguyện Lý Thiệu Thần, một giọng nam tử vô cùng quen thuộc vang lên bên tai Lý Thiệu Thần, đây là hần thiết trí gợi ý âm của hệ thống, ra vẻ là tướng gia xuất phẩm.

“Kí chủ ý thức thanh tỉnh, hiện tại tiến hành hệ thống du hý buộc định.”

“Hệ thống buộc định đang thêm, thỉnh đợi, sau đó...”

“5, 4, 3, 2, 1, hệ thống buộc định thành công, trợ ngoạn gia du hý khoái trá!”

Một trận vừng huyền mãnh liệt lần thứ hai đánh úp lại, Lý Thiệu Thần đầu đều muốn nổ tung, vô số đồ vật tràn vào trong óc hần, ý thức giống như khí cầu chậm rãi thổi lớn, bạo liệt đến tận rừng bên cạnh, Lý Thiệu Thần thậm chí cho là mình sẽ chết ở chỗ này.

Còn du hý khoái trá, khoái trá em gái người a! Đau như vậy, chỗ nào khoái trá?

Vừa mới đứng lên Lý Thiệu Thần nháy mắt té trên mặt đất, đau đớn kịch liệt nhượng hần lẫn lộn đầy đất, móng tay thật sâu mà khảm tiến vào da thịt, môi khô khốc bị hần liều mạng cắn, mùi máu tươi nồng nặc tại trong miệng hần lan tràn, cuối cùng, Lý Thiệu Thần nhẫn nại không trụ, muốn kêu lớn, lại phát hiện mình đã không còn khí lực la lên, chỉ có thể ách trong cổ họng, từng ngụm từng ngụm thở gấp.

Đau cũng phải đặc biệt như vậy sao!

Đây là một câu duy nhất xuất hiện trong đầu Lý Thiệu Thần!

Phảng phất như qua một thế kỷ, đau đớn trên người Lý Thiệu Thần rốt cục bắt đầu giảm bớt, hần như vừa mới mò ra từ trong nước, cả người đều ướt sũng.

Chấm dứt màng tra tấn thống khổ này, Lý Thiệu Thần kịch liệt thở dốc, giống như một con cá mắc cạn hồi lâu rốt cục trở về nguồn nước, tham lam mút vào không khí mới mẻ.

Chờ đến hết thấy đều bình phục lại, thời điểm trên người không còn cảm giác đau đớn, Lý Thiệu Thần mới chậm rãi mở mắt, nhìn đến mặt biên du hý quen thuộc trước mắt, Lý Thiệu Thần nhìn không được cười khổ.

Cho dù hiện tại hần muốn làm như không có chuyện gì xảy ra thì nó đều đã phát sinh, cũng không có khả năng xem như không có.

Hiện tại trước mắt Lý Thiệu Thần, đúng là nơi hần hôn mê lần trước –mặt biên lúc chơi kiếm hiệp tình duyên trên internet. Duy nhất không giống chính là, nhân vật du hý chính trước màn hình trung ương đã biến mất không thấy, tầm nhìn cũng hơi có chút chật hẹp, loại cảm giác này, nhượng Lý Thiệu Thần cảm thấy, nguyên lai chính mình là nhân vật du hý.

Tầm nhìn chậm đến hàng phía dưới– chính là kiện kỹ năng du hý nhanh, bởi vì trước đó đang lúc đánh phó bản, Lý Thiệu Thần sử dụng chính là phòng ngự Thiết Lao Luật tâm pháp, du hý kỹ năng cũng đều là dựa theo kiện vị thiết trí quen thuộc của hần, Định Quân, Phá Phong, Xuyên Vân, Diệt, nguyên bản là kỹ năng thoát nhìn quen thuộc vô cùng nhưng lúc này khiến Lý Thiệu Thần xem đến vô cùng chói mắt, hần không rõ, mình tại sao liền mặc danh kỳ diệu (*) xuyên qua?

(*) Mặc danh kỳ diệu = không hiểu vì sao, không biết từ đâu ra

Tầm nhìn hướng qua bên trái vẫn là hình cái đầu nhân vật du hý, bên dưới hình cái đầu là đồ Thiên Sách hồng sắc vô cùng quen thuộc, bên cạnh là máu và lam (*) của mình, nguyên bản tại trong du hý hần vẫn ngạo mạng cho rằng mình có mười tám vạn huyết lượng, nhưng hiện tại nhìn lại cũng là thập phần buồn cười. Lý Thiệu Thần chưa bao giờ nghĩ qua sẽ có một ngày sinh mệnh của mình cứ nhiên cần nhờ trị số này đến cân nhắc? Nếu sinh mệnh giá trị về 0, có phải hay không đại biểu chính mình đã đến lúc chết?

(*) Lam = MP, ma na

Bên cạnh hình cái đầu vốn nên có một cái giá trị đại biểu khinh công khí lực, hiện tại lại biến mất không thấy. Thiên Sách khinh công tên là Du Long Bước, tuy rằng bay không cao, nhưng cũng là một trong thập đại môn phái có khoảng cách khinh công dài nhất, vô luận chạy trốn hay là truy người, đều thập phần hữu dụng, khuyết điểm duy nhất đại khái là trong chiến đấu không thể sử dụng đi. Thiếu một cái thần kỹ bảo mệnh như vậy, Lý Thiệu Thần trong lòng khó nén thất vọng.

Tầm nhìn hướng qua bên phải, là một tiểu bản đồ hình tròn, mặt trên bản đồ có một cái hình tròn nhỏ biểu hiện vị trí hiện nay của hắn.

Rừng rậm Khoa Lạc, một cái địa phương cho tới bây giờ chưa từng nghe qua.

Vô luận là bối cảnh thế giới Kiếm Tam, hay là sinh hoạt trong hiện thực, Lý Thiệu Thần chưa bao giờ nghe nói qua chỗ này. Cái thế giới không biết tới này lại cấp Lý Thiệu Thần thêm một tia sợ hãi. Nếu như hắn xuyên qua thế giới Kiếm Tam cũng hảo a, ít nhất nơi đó chính mình biết rõ hết thảy, nhưng trong một rừng rậm xa lạ, Lý Thiệu Thần toàn thân nổi lên một tia cảm giác vô lực.

Đứng rồi, bản đồ thế giới!

Tầm nhìn hạ xuống phía rừng bên phải là một loạt hệ thống Kiếm Tam du hý nhanh lan, có chút tuyển hạng là màu xám, Lý Thiệu Thần không cần nghĩ cũng biết những cái đó là công năng vô pháp sử dụng, chỉ có tin tức nhân vật, vật phẩm lan, bản đồ thế giới, nhiệm vụ liệt biểu, kỹ năng sinh hoạt, vài cái tuyển hạng do hệ thống thiết trí, thời điểm nhìn đến thiết trí tuyển hạng cuối cùng của hệ thống, nhãn tình Lý Thiệu Thần sáng lên, chẳng lẽ có thể hạ tuyển?

Tuyển hạng Rời khỏi du hý màu xám nhưng Lý Thiệu Thần vừa mới đẩy lên hy vọng nháy mắt hóa thành bọt biển, hắn hưng trí điểm khai bản đồ thế giới, xem vài lần. Bản đồ thực lớn, diện tích lãnh thổ mở mang, thành trì san sát, nhưng không có bất luận cái địa điểm gì mà Lý Thiệu Thần quen thuộc, lại một lần nữa chứng minh chỉ có thể làm Lý Thiệu Thần càng thêm suy sụp.

Trong lơ đãng, ánh mắt Lý Thiệu Thần xẹt qua một cái tuyển hạng xa lạ —— Che dấu mặt biên . Lý Thiệu Thần thử điểm một cái, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên biến đổi, du hý mặt biên hoàn toàn biến mất, chỉ thu xuống chỗ vị trí rừng tối không thu hút, lưu lại một điểm đen nhỏ —— Mở ra mặt biên . Điều này cũng coi là sự tình duy nhất có thể làm cho Lý Thiệu Thần không cảm thấy buồn bực. Dù sao, ai cũng không nghĩ cả ngày ở trên đỉnh du hý mặt biên nhìn toàn bộ thế giới, không điên mới là lạ.

Lý Thiệu Thần nằm phủ phục trên mặt đất, nhìn cành lá tung hoành trên đỉnh đầu che đầy bầu trời màu lam, hắn vươn ra tay phải của mình, mở ra, nắm chặt, mở ra, nắm chặt, lặp lại lại mấy lần, nhưng mà trong đầu của hắn, cứ thấp thoáng hình ảnh bộ dáng bao cổ tay làm bằng tinh thiết trên cổ tay mình.

Hết thấy thế nhưng không phải là mộng, chính là Lý Thiệu Thần lại vô cùng hy vọng, đây chính là một giấc mộng, chẳng sợ ở trong mộng này thật lâu, chung quy cũng sẽ có một ngày nào đó có thể tỉnh lại.

Hắn vươn tay che hai mắt của mình, không tiếng động khóc. Nước mắt theo khóe mắt, lưu lạc tại trên mặt cổ mềm mềm dưới thân hắn, rồi biến mất không thấy. Gió nhẹ xuyên qua rừng rậm, mang theo một thanh âm nức nở.

3. Chương 3: Thần Thiếp Muốn Về Nhà!

Lý Thiệu Thần xuất thân hào môn thế gia (*), từ việc cậu vùng tiền như rác trong du hý có thể nhìn ra một phần, phụ thân là kỳ tài thương nghiệp, ba mươi có thừa mà đã thành lập được thương nghiệp riêng của Lý gia ở đế quốc, không những thế còn được xem là nhân vật có lực ảnh hưởng đứng đầu toàn cầu. Mẫu thân xuất thân đại viện quân chính, ngoại công tại Nam Hải giữ chức vị quan trọng, hai cữu cữu ở trong quân đội cũng có địa vị, cậu cũng được coi là xuất thân từ gia đình bần nông tam đại, phú nhị đại, đừng tính đến việc bản thân cậu sẽ gây thất vọng gì, tương lai thành tựu nhất định cũng là bất khả hạn lượng. Nhưng không ngờ, có một ngày cậu xuyên qua, trừ bỏ mạt danh kỳ diệu xuất hiện du hý kỹ năng, còn lại

Lý Thiệu Thần đều là hai bàn tay trắng, trong ba lô của cậu vốn có hai mươi vạn kim tệ càng là không cánh mà bay.

(*) Hào môn thế gia = gia đình quyền quý

Bất quá, Lý Thiệu Thần chưa bao giờ để ý vật ngoài thân, cậu càng muốn biết, chính mình nên làm như thế nào để trở về. Nếu cậu có thể xuyên qua đến thế giới này, như vậy nhất định sẽ có phương pháp xuyên trở về.

Lý Thiệu Thần nghĩ như vậy, toàn thân lại tràn ngập nhiệt huyết!

Cậu nhất định sẽ trở về!

Từ dưới đất đứng lên, Lý Thiệu Thần lạc quan nghĩ.

“Huynh đệ, khát, mày phải hỗ trợ nha!”

Lý Thiệu Thần đánh bạo đi đến trước mặt Đạp Viêm Ô Chuy, vươn tay tại mặt trên lông đen của nó vuốt ve hai cái. Đạp Viêm Ô Chuy động động lỗ tai của mình, nghiêng mặt dùng hồng nhãn ướt sũng đánh giá Lý Thiệu Thần, ánh mắt trát trát hai cái, giống như là nghe hiểu lời nói của Lý Thiệu Thần.

Nếu phải tìm phương pháp xuyên trở về, khẳng định không phải là sự tình một sớm một chiều, Lý Thiệu Thần đã làm tốt công tác chuẩn bị trường kỳ kháng chiến! Bất quá, trước mắt vẫn là sớm rời đi cái rừng rậm gọi là Khoa Lạc này mới hảo, trời biết trong cái tòa rừng rậm này có cái sinh vật nguy hiểm gì!

Vừa lúc, một cái tiểu thỏ tử diện mạo ôn thuận đáng yêu bỗng nhiên biến xuất hai móng vuốt, đem một gốc cây đại thụ hai người ôm khoét ra một cái động thật lớn, sau đó nhét vào một khối đồ vật máu còn chảy đầm đìa. Lý Thiệu Thần không thấy rõ đó là cái gì, cậu cũng không muốn thấy rõ. Tòa rừng rậm này nơi chốn đều lộ ra vẻ quỷ dị, vẫn là sớm rời đi mới hảo.

Hạ quyết tâm Lý Thiệu Thần mở ra bản đồ thế giới, sau đó nhìn nhìn vị trí của mình, chính là đang ở vị trí trung ương của rừng rậm Khoa Lạc. Phương Bắc rừng rậm là thảo nguyên mệnh mông vô bờ, gọi là Tony Tư Bình Nguyên, phía tây là dãy Carla Đạt Đan Sơn liên miên, mặt đông là một chỗ đồi núi, tái hướng đông lại là hải dương, về phần mặt nam, ách, rừng rậm vẫn là rừng rậm. Thế giới này phân bố đại thể chính là như vậy, mặc dù ở trên bản đồ thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng Lý Thiệu Thần biết, thế giới này đến tột cùng có bao nhiêu rộng lớn!

Cậu cười Đạp Viêm Ô Chuy, trừ ra lúc ăn cơm và đi ngủ thời gian còn lại sẽ không nghỉ ngơi. Chạy vội nửa tháng, khoảng cách mặt đất trong bản đồ di động cư nhiên một hào mẽ đều không có, chung quanh cảnh sắc trừ bỏ cây cối vẫn là cây cối, thậm chí đến chủng loại đều không đổi.

Vốn là Lý Thiệu Thần còn tính toán đi đến Tony Tư Bình Nguyên ở phương Bắc nhìn một cái, cái kế hoạch này đến lâm thời liền bị chế định. Thần đi ngàn dặm là thần kỹ có thể nháy mắt di động, đáng tiếc, nó chỉ có thể đem người truyền tống đến địa phương đã đi qua. Lý Thiệu Thần không phải không nghĩ đến việc trực tiếp truyền tống đến chủ thành, nhưng là kỹ năng này cùng trong du hý lại không giống, căn bản vô pháp truyền tống.

Lý Thiệu Thần cười trên lưng Đạp Viêm Ô Chuy, nhin không được phát điên nhéo đỉnh đầu của mình ‘tu’ thở dài!

Thật sự là muốn điên tiết!

“Cô

”

Bụng Lý Thiệu Thần phát ra một trận kháng nghị, mặt của cậu nhất thời hiện ra biểu tình suy sụp. Tính tính, cậu đã có vài ngày không ăn qua đồ vật thật ngon. Nguyên bản cho rằng trong du hý có tiểu được, thực phẩm nấu nướng kỳ thật có thể lấy ra ăn, còn nóng hôi hổi, hơn nữa thấp phần mỹ vị. Nhưng là thiếu đến không chịu nổi a, cho dù Lý Thiệu Thần vẫn luôn tính ăn kiem dùng, chung quy cũng có một ngày ăn hết. Lý Thiệu Thần mặc dù là thổ hào, nhưng cũng không có thói quen đem theo một ba lô thực vật.

Hai ngày này, Lý Thiệu Thần vẫn luôn ăn dã quả trên cây đồ chơi, muốn bao nhiêu phẩm liền có bấy nhiêu phẩm, không chỉ vậy, chất lượng ẩm thực của Đạp Viêm Ô Chuy cũng là thẳng tắp giảm xuống. Nguyên bản chính là cậu ỷ nó Hoàng Trúc thảo đứng đầu, hiện tại đều biến thành Linh Lăng thảo nhị cấp màu nâu, vì thế, Đạp Viêm Ô Chuy thậm chí còn rối loạn cảm xúc hết một ngày, cuối cùng bị Lý Thiệu Thần dùng vũ lực trấn áp mới chấm dứt.

Lý Thiệu Thần thật sự không nghĩ tới việc tiếp tục ăn dã quả.

Mở ra mặt biên tọa kỵ, Lý Thiệu Thần nhìn đến Đạp Viêm Ô Chuy ăn đến cấp độ cũng nhanh xuống đến hàng thấp nhất, cậu xuất ra Hoàng Trúc thảo cuối cùng trên người, đưa tới bên miệng nó.

“Hảo huynh đệ, chờ chút chúng ta đi cải thiện thức ăn, mày cần phải xuất thêm lực a!”

Nhìn Đạp Viêm Ô Chuy đem Hoàng Trúc thảo ăn xong, ăn chán chê cấp độ bay lên đến mãn giá trị, Lý Thiệu Thần phiên thân lên ngựa, từ trong ba lô trang bị hất kia đem tranh vũ cấp 90 Hỏa Long Lịch Tuyền phát ra, sau đó lựa chọn một con heo núi nhỏ ở phụ cận, một cái Tử Hồn Thứ vọt tới trước mặt đối phương, heo núi nhỏ đương trường lập tức bị KO rụng luôn.

Tử Hồn Thứ : bắt đầu hàn tinh thể, vận sức chờ phát động, lấy một kích giết địch. Xác định mục tiêu giục ngựa vọt mạnh, khiến cho đầu một trận vụng vụng. Lại vừa thi triển kỹ mã.

Không biết vì cái gì, Lý Thiệu Thần hiện nay chỉ có thể thi triển kỹ năng tức thời, hơn nữa chỉ có thể sử dụng tâm pháp Thiết Lao Luật. Một khi cậu muốn xuống ngựa, hoặc là cắt tâm pháp Ngạo Huyết Chiến Ý, kỹ năng của cậu toàn bộ liền biến thành màu xám, tỏ vẻ không thể dùng. Cho nên cho dù là giết chết một con heo núi nhỏ, cậu cũng không thể không cười Đạp Viêm Ô Chuy, sử dụng kỹ năng. Cũng nhiều một kỹ năng này a, nhưng Lý đại thổ hào tay chân không chăm chỉ có thể thành công liệt sát heo núi nhỏ, cứu lại dạ dày đáng thương của chính mình.

Lý Thiệu Thần sẽ không lột da lấy máu, lại càng không đánh lửa, nề hà hệ thống đầy đủ cường đại, chỉ cần có được đạo cụ toàn năng Thiên Công Tác Dã không có gì là Lý Thiệu Thần không thể làm.

Từ trên người heo núi nhỏ cắt xuống hai khối thịt ba chỉ, Lý Thiệu Thần dùng Cốc Liêm tuyền tẩy một chút, sau đó dùng tranh vũ cấp 90 xuyên qua, cắm trên mặt đất, sau đó từ ba lô lấy ra một cái đạo cụ tên là Diễn Hỏa , bắt đầu nướng thịt!

Diễn Hỏa là đạo cụ thú vị vào thời điểm hoạt động Trung Thu cấp cho, lúc sử dụng miệng có thể phun lửa giống như đoàn nghệ nhân làm xiếc ảo thuật, hiện tại bị Lý Thiệu Thần dùng để thịt nướng, không thể không nói thật là một ý tưởng tuyệt diệu. Bảo vệ môi trường màu xanh không gây ô nhiễm, thật là đạo cụ vũ hành chuẩn bị giết người phóng hỏa chi nhất a!

Đáng thương Hỏa Long Lịch Tuyền a, rõ ràng là binh khí nghịch thiên nhất hiện nay, hiện tại lại bị chủ nhân dùng để nướng thịt, nếu là binh khí có linh hồn, nó hiện tại nhất định hận không thể đem Lý Thiệu Thần giết chết, sau đó xấu hổ và giận dữ đi tự sát, lấy lại trong sạch của mình.

Thịt ba chỉ dưới huân nướng phát ra từng trận mùi thịt mè người, mỡ chảy ra hóa thành dầu sôi, vì thịt nướng độ lên một tầng vàng óng ánh, nhìn qua liền thập phần xốp giòn, một hơi cắn xuống, nhất định sẽ miệng đầy lưu dư, môi răng lưu hương.

Thật sự thơm quá a!

Kích thích chớp mũi Lý Thiệu Thần, nhện không được vươn ra đầu lưỡi phấn nộn, nhẹ nhàng liếm liếm môi của mình, trong mắt ghi rõ –thèm nhỏ dãi, đợi một hồi, chính mình có thể ăn thịt nướng mỹ vị.

Không đợi Lý Thiệu Thần thúc đẩy, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một trận dị động, dưới đất truyền đến từng trận ‘rầm rầm’ rung động, Đạp Viêm Ô Chuy tại chỗ xao động bất an, lỗ tai cảnh giác dựng thẳng lên, tần suất cái đuôi vút động cũng không ngừng nhanh hơn.

Có cái gì đang lại đây vậy!

Cố không làm cho phỏng tay, Lý Thiệu Thần trực tiếp dùng tay đem thịt nướng ném vào trong ba lô, tay phải vung về nắm Hỏa Long Lịch Tuyền , đứng ở trước mặt Đạp Viêm Ô Chuy, cảnh giác nhìn chung quanh bụi cỏ rậm rạp.

Một trận kinh phong thổi tới, mấy con chim tước trên cây bị chấn kinh bay tán loạn, rụng xuống một mảng lớn lá cây, không đợi lá cây rơi xuống đất, một cái bóng đen thật lớn từ mặt sau một bụi cỏ chạy ra.

Đây là một sinh vật kỳ quái, lang thủ hùng thân, nó bán đứng thẳng thân thể, sau trảo chấm đất, trên hai chân trước dày rộng là tiêm trảo sắc bén, mặt trên còn mang theo vết máu mới. Quái vật cao gấp năm lần Lý Thiệu Thần, nhìn nó đến trước mắt, Lý Thiệu Thần hưng phấn gào thét, mỏ nhọn thật lớn mở ra, một cổ mùi hôi thối xông vào mũi, nhượng người buồn nôn.

Lý Thiệu Thần cũng nhận ra con quái thú kia không phải là tới tìm cậu chơi đùa, vừa mới được gợi ý của hệ thống, cậu đã tiến vào trạng thái chiến đấu!

Hùng thú Chiết Cốt Lang, cấp bậc 91, huyết lượng 5000 vạn.

Nhìn đến gợi ý của du hý hệ thống, Lý Thiệu Thần nhin không được nhần lại đôi mày xinh đẹp. Quái cấp 91, tại nguyên lai thế giới du hý cũng coi như là một Boss không dễ xơi, cậu cấp 90 đích xác chỉ có thể dùng phòng ngự Thiết Lao Thiên Sách nhưng lại bất định.

Này cũng không phải niên đại tám mươi(*), Thiết Lao muốn đánh quái, không cần rất ngược sao!

(*) Niên đại tám mươi = thời kỳ 80: mình không rõ nó ở Ngũ tiểu (5 phó bản nhỏ) hay Tứ đại (4 phó bản lớn) nên không chú thích được. Nhưng đại loại là tên các anh hùng vượt phó bản

Không chấp nhận được chuyện nhìn Lý Thiệu Thần suy tư, cự trảo của Hùng thú Chiết Cốt Lang đã nghênh diện chụp tới, Lý Thiệu Thần theo bản năng làm một cái Dao Thai Lãm Thắng tiểu khinh công, tránh thoát công kích đối phương. Bất quá Hùng thú Chiết Cốt Lang khí lực thật lớn, chỉ là một kích kia, liền đủ để cho đại địa chấn động, Lý Thiệu Thần trọng tâm không vững, té ngã trên đất, hệ thống gợi ý trạng thái cậu bị vây ngã dưới đất, thời hạn hai giây.

Hai giây thời gian đủ để cho Hùng thú Chiết Cốt Lang ra công kích tiếp theo, Lý Thiệu Thần ngạnh sinh sinh tiếp nhận một chương này của nó, va chạm thật lớn nhượng Lý Thiệu Thần phun ra một ngụm máu tươi, huyết nhảy mất xóa hơn phân nửa.

Hùng thú Chiết Cốt Lang nhìn đến một kích chính mình qua đi, mà tiểu sâu này cư nhiên còn sống, không khỏi buồn bực, thừa dịp một giây công phu này, Lý Thiệu Thần đứng lên trực tiếp sử dụng tiểu khinh công Niếp Vân Trục Nguyệt , xuyên tới phía sau Hùng thú Chiết Cốt Lang j j.

Căn bản là không muốn đánh được chứ!

Không nói đến chính mình hiện tại chỉ có thể thi triển kỹ năng tức thời, chính là thành công phát ra tâm pháp Ngạo Huyết Chiến Ý, cậu cũng không có biện pháp đả bại con quái thú kia. Dựa theo Kiểm Tam du hý đặt ra, boss đều là miễn dịch khổng chế, thật là một chút biện pháp đều không có!

Lý Thiệu Thần không dám chậm trễ nữa, hôm nay còn cọ xát không chừng liền sẽ công đạo ở trong này. Tuy rằng trong du hý có thể sống lại, nhưng là tại thế giới này cũng không nhất định, cậu cũng không dám dễ dàng ném thử.

Trước khi tìm được đường về nhà, cậu nhất định không thể xảy ra chuyện gì!

Vũ nguyệt khai sử, sắp địch giới hạn, cầm thù huyển tuyến.

Nhâm rong ruổi!

Nhâm Rong Ruổi chính là quân bí truyền trong mã kỹ, trong lúc chiến đấu trên ngựa, tự thân giải trừ hiệu quả khóa tức.

Đạp Viêm Ô Chuy nghe được tiếng kêu gọi của chủ nhân, đối với uy áp của Hùng thú Chiết Cốt Lang cũng không còn sợ hãi, nó ‘tê minh’ một tiếng, móng trước cao cao nâng lên, lấy tốc độ cực nhanh chạy đến trước mặt Lý Thiệu Thần.

Lý Thiệu Thần lên ngựa, lập tức thi triển Ngự Xông Xảo kỹ năng này +50% cho tốc độ di động, duy trì liên tục trong 12 giây thời gian, đủ để cho hắn đem Hùng thú Chiết Cốt Lang vút đến rất xa.

Thực vật đến miệng liền như vậy bay, Hùng thú Chiết Vốt Lang ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào giận dữ, tiếng gầm thật lớn đem cây cối toàn bộ chung quanh nó thổi bay, nhánh cây bay lên thậm chí đụng vào trên người Lý Thiệu Thần. Lý Thiệu Thần cũng không dám quay đầu lại, vạn nhất cái tốc độ này nó còn có thể đuổi theo, tới lúc đó đã có thể thật sự công đạo ở trong này a!

4. Chương 4: Thần Thiếp Nhặt Một Khối Thi Thể

Lý Thiệu Thần một đường giục ngựa chạy như điên, cho dù hệ thống gợi ý đã thoát ly chiến đấu, cậu vẫn cứ cười Đạp Viêm Ô Chuy chạy nhanh như điên, thẳng đến rốt cuộc không còn nghe được tiếng gào thét của Hùng thú Chiết Cốt Lang.

Lý Thiệu Thần lúc này mới thở ra một hơi.

Vì lo cấm đầu cấm cổ chạy nên không chú ý, khi tỉnh táo lại Lý Thiệu Thần kinh ngạc phát hiện chính mình chạy thật xa nha, Khoa Lạc rừng rậm trên tiểu bản đồ mặt cũng đổi thành Bích Thiềm khô.

Bích Thiềm khô, suối nước a!

Lý Thiệu Thần nhân tình sáng lên!

Tiếng nước róc rách chảy từ một bên truyền đến, Lý Thiệu Thần không chế không được biểu tình vui mừng trên mặt, vội vã hướng vị trí biểu hiện Bích Thiềm khô trên bản đồ chạy tới. Bản đồ thể giới miêu tả quá mức không rõ ràng, Lý Thiệu Thần căn bản không có biện pháp nhìn đến địa hình phụ cận mình, tiểu bản đồ tuy rằng nhỏ nhưng khéo léo, còn thẳng ở chỗ rõ ràng cụ thể, xác thực giúp Lý Thiệu Thần không ít.

Lướt qua một lùm cây thấp bé, Lý Thiệu Thần tầm nhìn rộng mở trong sáng. Dương quang ấm áp khoan khoái chiếu xuống nước chảy róc rách, như đánh rơi một trì kim quang. Suối nước trong suốt thấy đáy, đáy nước phủ kín đá cuội đủ mọi màu sắc mượt mà, ngẫu nhiên có thanh rong bèo nộn nộn vũ động, lay động sinh tư, cá nhỏ nghịch ngợm tại trong rong bèo qua lại du dương, keo kiệt phun ra một chuỗi xuyên phao mê người.

Bờ biển không biết tên hoa dại nở tươi tốt, một đám trắng, hồng, phấn, vàng thơm ngát xông vào mũi, lệnh Lý Thiệu Thần tinh thần chấn động, đảo qua mấy ngày mỗi mệt liền tiếp.

Hơn nửa tháng nhìn toàn lục sắc quả thực muốn điên, đột nhiên nhìn đến cảnh sắc xinh đẹp như vậy, trên mặt Lý Thiệu Thần rốt cục lộ ra tươi cười đã lâu không thấy. Hắn ngoắc ngoắc Đạp Viêm Ô Chuy lại, một bên tìm kiếm một vị trí dễ dàng xuống nước.

Hơn nửa tháng không xuống nước tắm rửa, Lý Thiệu Thần hận không thể bật người nhảy vào trong suối nước hảo hảo vui chơi thoải thích một phen, nhưng cậu vẫn hết sức cẩn thận tra xét một chút hoàn cảnh chung quanh. Nhớ tới lần trước cậu đi ngang qua một hồ sâu, vừa định đi xuống tắm rửa một cái, liền thấy một con quái ngư răng nanh dài sống ở tại bờ biển đem chim tước một hơi nuốt vào, Lý Thiệu Thần liền tuyệt suy nghĩ xuống nước.

Bất quá, cái suối nước này trong suốt như thế, nghĩ nghĩ chắc không có cái sinh vật gì quá mức nguy hiểm đâu.

Sa khi tra xét một phen, Lý Thiệu Thần xác nhận không nguy hiểm, cậu khoan khoái “Ngao nha” một tiếng, đứng dậy kích động tiến lên suối nước, phát ra thanh âm “Phù phù”. Tiên khởi bọt nước đánh vào trên người Đạp Viêm Ô Chuy đang uống nước, rước lấy một cái xem thường của đối phương.

“Ha ha, thích!”

Suối nước cũng không sâu, chỗ sâu nhất chính giữa bất quá cũng không qua cổ Lý Thiệu Thần. Lý Thiệu Thần cởi trang bị trên người cùng vẻ ngoài, lộ ra lồng ngực tinh trắng. Làn da màu tiểu mạch dưới ánh mặt trời phiếm vẻ sáng bóng xinh đẹp. Bên cạnh bốn khối cơ bụng là hai cái nhân tuyến lưu loát, một đường

kéo dài đến bụng dưới. Xuống chút nữa, ách, xuống chút nữa hệ thống tự mang quần dài, cái gì đều nhìn không tới.

Lý Thiệu Thần tự tiêu khiển tự nhạc (*) , chụp một đóa bọt nước, cố ý đánh vào trên người Đạp Viêm Ô Chuy, người sau cũng không thèm đi để ý tới chủ nhân nhị hoá nhà mình, nó chuẩn bị đi lại dưới tầng cây ngủ một hồi, thời điểm xoay người, đại môn đối diện Lý Thiệu Thần phóng một cái thí (*) vang!

(*) Nhạc = trong vui vẻ khoái nhạc

(*) Phóng thí = đánh rầm = xì hơi

“Ngô, hảo thôi!”

Mùi hôi tận trời nhưng Lý Thiệu Thần không thể không xiết chặt cái mũi, nói chuyện cũng trở nên quái thanh quái khí, cuối cùng cậu thật sự chịu không nổi cái hương vị này, một cái lặn liền chui vào trong nước.

Mặt nước đẩy ra tầng tầng gợn sóng thật lớn, từ từ tản ra, không bao lâu, lại quay về yên tĩnh.

Gió nhẹ nhẹ nhàng thổi qua, mang theo mát mẻ dào dạt, ánh mặt trời xuyên thấu qua bóng cây hạ xuống, loang lổ so le nhau. Lá cây theo gió phiêu động, ánh mặt trời cũng tại trên đất nhảy nhót. Nằm dưới tầng cây, Đạp Viêm Ô Chuy bán híp mắt, mơ mơ màng màng nhìn mặt nước chăm chăm, cố nén một cơn buồn ngủ, thân là chiến mã, nó muốn phụ trách vị trí người canh giới bang chủ.

Chủ nhân, ngô...

Không đợi Đạp Viêm Ô Chuy nhắm mắt lại, trong khe truyền đến một trận tiếng cười khoan khoái, Lý Thiệu Thần “Đềng” một tiếng từ dưới nước xông lên, bọt nước tại dưới ánh mặt trời lờ lờ loé sáng, tựa như hạt hạt trân châu mượt mà. Hai tay của cậu giơ lên cao, một con cá màu bạc cá lớn ở trong tay cậu giấy dựa, liễu mạng vụn vụn thân thể!

“Hắc, huynh đệ, mau nhìn, một con cá, ai hắc hắc, đợi lát nữa chúng ta nướng cá ăn, thế nào?”

Lý Thiệu Thần lại lộ ra chiêu bài biểu tình xuân mãnh, đôi mắt rõ ràng dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng. Tự tay bắt được con cá còn sống, Lý Thiệu Thần hưng phấn ở trong nước xoay đến xoay đi, cái dạng này quả thực nhưng người muốn trầu hai bàn tay cậu.

Kết quả không quá hai giây, Lý Thiệu Thần liền vui quá hóa buồn. Lòng bàn chân trượt một cái, thân hình cậu thư liệt, tại trong suối nước lung lay sắp đổ.

Đại cá bạc thông minh hành sự tùy theo hoàn cảnh, đuôi cá thật lớn mang theo mùi trực tiếp tại trên mặt nghiêng anh tuấn của Lý Thiệu Thần quạt cho một phát, trên mặt hung hăng vút ra một khối hồng ấn. Cá bạc khí lực không nhỏ, Lý Thiệu Thần bị đau ngã thật mạnh vào trong nước, bọt nước phát ra mãnh liệt.

Từ trong tay Lý Thiệu Thần tìm ra lối thoát, cá bạc kiêu ngạo nhảy vào mặt nước, đối với Lý Thiệu Thần trào phúng quăng một cái đuôi, sau đó rơi xuống trong nước, ưu quá du quá rời đi.

Bị một con cá cười nhạo, Lý Thiệu Thần đập đập nước, bọt khí ‘lộc cộc lộc cộc’ nhắm thẳng trên mặt nước phiêu, phiếm xuất một trận tiểu tiểu bọt nước. Lý Thiệu Thần chậm rãi từ đáy nước phiêu lên, trên mặt vẫn còn hồng ngân, bất quá thẳng nhãi này coi như đã quên khiêu khích vừa rồi của cá bạc, chậm chậm hoạt động cánh tay, không để cho mình chìm xuống. Suối nước chảy thông thả, Lý Thiệu Thần chậm rãi vọt tới hạ du, rất nhanh cậu lại du trở về, tiếp tục nằm phơi nắng, sau đó tiếp tục lao xuống, sau đó tái du trở về, tuần hoàn lặp lại, hảo thích ý.

Cái gì gọi là tại thanh lương (*) trên mặt nước phơi nắng, quả thực không cần quá hạnh phúc như vậy a!

(*) Thanh lương = khí trời trong sạch, mát mẻ

Cái bụng của Lý Thiệu Thần ngóc xuân mãnh hướng thiên, hạnh phúc muốn điên, thẳng đến bên người có một nhân ảnh phiêu qua.

Lý Thiệu Thần thập phần hữu hảo cùng đối phương chào hỏi.

“Nha, huynh đệ, anh cũng tới phơi nắng a! Hôm nay thái dương cũng thật không tồi.”

Tuy rằng không có được đối phương đáp lại, nhưng điểm này không ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của Lý Thiệu Thần. Xem ra cũng có một người nhàn hạ thoải mái như hắn. Không chút nào có ý tứ mình bỏ qua cái gì, Lý Thiệu Thần thay đổi cái tư thế, tiếp tục phơi nắng dưới đại thái dương. Thời điểm thấy đối phương sắp biến mất tại tầm nhìn cậu mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng không ngừng hướng người nọ bơi tới!

“Uy uy uy, huynh đệ, anh chậm một chút phiêu, chờ tôi một chút!”

Lý Thiệu Thần dựng cả tay chân, bùm bùm tại trong nước một trận cuồng du, rốt cục đuối theo kịp thân ảnh phiến minh màu vàng kia.

Đây là một nam tử thân hoàng y, đầu đầy tóc vàng, cùng đám nhị thiếu thổ hào của Tàng Kiếm sơn trang liều mạng, toàn thân ánh vàng rực rỡ, trên mặt viết “Mau tới đoạt ta đi, ta rất có tiền” vừa thấy liền tản ra khí tràng nhà giàu mới nổi, đối với việc y bị vớt thì tại cái chỗ này, Lý Thiệu Thần một chút đều không thấy kỳ quái.

“Chắc chắn, thật sự là đáng tiếc khuôn mặt tuấn tú này. Nhìn tại anh là người đầu tiên tôi gặp được trong đây, tôi sẽ gắng gượng mà cho anh nhập mồ vi an đi.”

Lý Thiệu Thần cẩn thận quan sát một chút dung mạo thi thể, phát hiện người này bộ dạng cũng không tệ lắm, đáng tiếc nha, huyết ô trên mặt tuy rằng bị tẩy không sai biệt lắm, bất quá còn chưa tới nồng nổi bị suối nước phao trắng bạch, phải là chết không bao lâu.

Lý Thiệu Thần là một người có lòng nhiệt tình, người chết là lớn nhất, mặc kệ đối phương khi còn sống làm cái sự tình thương thiên hại lí gì, sau khi chết hẳn là đều xuống mồ vi an.

Cậu hì hục hì hục đem thi thể buột sau người, gian nan hướng bên bờ bơi đi. Nam nhân so với Lý Thiệu Thần cao hơn một cái đầu, dáng người lại tựa như người Âu Mỹ to lớn cao ngất, Quân gia eo thon nhỏ đều bị khối thi thể này áp chặt đứt.

Thật vất vả đem người lôi lên bờ, Lý Thiệu Thần đặt mộng ngồi dưới đất, nửa ngày không đứng dậy.

“Ngải mã, một chết tiểu gia ta. Người đó, nhìn tại tôi đây tuân theo pháp luật ra tay trợ giúp người, anh rõ ràng nên nhượng tôi tuyên trở về?”

Lý Thiệu Thần ưu thương chín mươi độ nhìn lên trời xanh, đến khi cổ đều mỗi nhừ cũng không được bắt luận cái gì đáp lại, chỉ có một con chim nhỏ không biết tên phát ra tiếng kêu cùng loại “Ngốc qua, ngốc qua” từ đỉnh đầu bay qua. Hắn thở dài thật mạnh, nhận mệnh đứng lên, từ ba lô lấy ra đạo cụ dã ngoại có nhiều công năng sinh tồn, Kiếm Tam mở rộng bày ra kết quả —— Thiên Công Tác Dã .

Lý Thiệu Thần vẫn rất ngạc nhiên, đến tốt cùng là cái vật gì vừa có thể giống như quặng mỏ lại có năng lực giống như dược sạn, còn có thể bào đỉnh nấu cơm đảo được làm nghề rèn? Lý Thiệu Thần đem Thiên Công Tác Dã vô năng (*) hướng dưới đất cắm xuống, một cái hố to rõ ràng xuất hiện ở trước mặt hắn.

(*) Vô năng = vô trong vô cùng = công năng sử dụng không giới hạn

Du hý hệ thống chính là tốt ở điểm ấy, không cần lao lực, nếu gặp khó khăn trong chế tác công nghệ bất quá cũng chỉ cần năm sáu giây công phu, nếu điều kiện cho phép, Lý Thiệu Thần thật sự muốn kiến (*) một đồng đại lâu cao chọc trời vui đùa một chút.

(*) Kiến = kiến trong kiến thiết xây dựng

Lý Thiệu Thần dùng cái tiểu thân thể của mình lại hì hục hì hục đem thi thể hướng bên trong hố đất kéo, một bên kéo, một bên thở hổn hển cùng thi thể lăm nhăm.

“Tôi nói lão huynh a, anh đây cũng quá nặng, mệt chết tôi. Cái kia, cũng không phải là tôi hại chết anh, oan có đầu nợ có chủ, anh muốn báo thù thì đi tìm người hại anh, theo tôi cũng không gì quan hệ. Anh xem tôi, giúp anh tuyển một nơi non xanh nước biếc, điều ngũ hoa hương phong thủy bảo địa, cam đoan anh kiếp sau có thể hảo hảo đầu thai. Anh nếu là ở trên trời có linh, liền phù hộ tôi sớm ngày tìm được phương pháp về nhà. Đến lúc đó, tôi nhất định một ngày tam chú hương, đốt cho mộ phần của anh đầy khói! Hô, một chết tôi.”

Lý Thiệu Thần đem thi thể kéo dài tới hồ bên cạnh, đầu đầy mồ hôi, cậu nhin không được đưa tay chà lau một chút, chỉ nghe “Phù phù” một tiếng, nguyên bản thi thể bị cậu kéo liền trực tiếp rơi vào trong hồ sâu, Lý Thiệu Thần cũng nhin không được co rút một chút.

“Ách... Dù sao anh đã chết, sẽ không đau, bỏ qua cho a, bỏ qua cho.”

Lý Thiệu Thần chê cười, tiếp tục dùng Thiên Công Tác Dã giống như thiết sạn sử dụng, lớp đất đầu tiên trực tiếp ở tại trên mặt thi thể.

“Đinh, ngài đã tiếp thu nhiệm vụ Trọng thương chi người.”

“A? Ai đang nói chuyện?”

Chợt nghe âm gọi ý của hệ thống Lý Thiệu Thần trong nháy mắt có mờ mịt, sau đó cậu luống cuống tay chân vứt bỏ Thiên Công Tác Dã bắt đầu xem xét liệt biểu nhiệm vụ của mình.

Trọng thương chi người: thu thập mười Phượng Huyết thảo quả, cứu trị nam nhân bị trọng thương. Nhiệm vụ thưởng cho: mở ra kỹ năng tâm pháp Ngạo Huyết Chiến Ý phổ thông.

Thời điểm nhìn đến nhiệm vụ thưởng cho, Lý Thiệu Thần nháy mắt kê huyết (*) bùng nổ, oa ha ha, tiểu gia ta mùa xuân rốt cục đã đến.

(*) Kê huyết = máu gà = ý nói ý chí máu huyết sục sôi

Bất quá, cái người trọng thương ở đâu nhi?

Không phải là...

Lý Thiệu Thần yên lặng đem tầm mắt chuyển qua dưới chân của mình, vô tội chớp chớp mắt.

5. Chương 5: Thần Thiếp Trợn Tròn Mắt

Lý Thiệu Thần lựa chọn nam nhân, nhìn đến lượng huyết của đối phương, tuy rằng rất ít, nhưng một giọt máu so với thời điểm trọng thương, vẫn tốt hơn rất nhiều. Phía dưới hình cái đầu của nam nhân treo một cái debuff (*) hôn mê, Lý Thiệu Thần nhìn nhìn, nhin không được le lưỡi.

(*) Debuff = những trạng thái xấu thường là kẻ địch làm ra, cũng có thể là trạng thái hạn chế hiệu quả khi sử dụng kỹ năng

Tôi lại không phải cố ý.

Lý Thiệu Thần giống như tiểu hài tử, không có chút ý muốn chịu trách nhiệm mà đem sai lầm phiết đến không còn một mảnh. Ai bảo bộ dạng hắn giống một khối thi thể như vậy a.

Lý Thiệu Thần vốn định nhảy vào trong hầm đem người kéo lên, kết quả không cẩn thận vướng phải Thiên Công Tác Dã bị mình ném một bên, sau đó lấy tư thế bình sa lạc nhận (*) mông hướng lên trời ngã vào trong hầm, nện thật mạnh ở trên người “Thi thể”. Vốn là huyết còn một đoạn ngắn nhất thời lại ngắn thêm một ít, chiếu theo việc Lý Thiệu Thần còn gây sức ép như vậy, nam nhân tùy thời có khả năng đi đời nhà ma.

(*) Bình sa lạc nhận = Nhận sà xuống bãi cát sẽ chú thích thêm ở cuối chương

Lý Thiệu Thần không dám tái lộn xộn, sợ chính mình không cẩn thận liền đem nam nhân biến thành thi thể chân chính, cậu còn trông cậy vào việc cứu sống nam nhân để hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi nhận thưởng nha.

Lý Thiệu Thần quyết mông ghé vào trên người nam nhân, chà xát a chà xát tay lật xem gọi ý nhiệm vụ của mình.

Phượng Huyết thảo, Phượng Huyết thảo, ai, có!

Trên bản đồ biểu hiện vị trí của Phượng Huyết thảo cách cậu không xa, bắt quá phải xuyên qua tiểu khê này, cũng may Lý Thiệu Thần vừa mới cởi quần áo vẫn chưa có mặc lại, cũng không cần phiền toái thoát trang bị lần nữa. Lý Thiệu Thần nửa thân trần bơi qua tiểu khê, đi vào bờ bên kia.

Bờ bên kia tiểu khê cùng với cảnh tượng mới vừa rồi hoàn toàn bất đồng, càng hướng vào bên trong, sẽ càng ngày càng lạnh, lá cây bên người cũng dần dần có xu thế biến vàng. Lúc đầu Lý Thiệu Thần còn cảm thấy chỗ nào đó kỳ lạ, bắt quá chờ cậu nhìn đến vùng tuyết trước mặt, nhất thời kinh ngạc nói không ra lời.

Bắt quá là công phu trong nháy mắt, hần cư nhiên từ mùa hạ xuyên qua đến mùa thu!

Này không khoa học!

Bắt quá, bản thân xuyên qua chính là sự tình không khoa học, nhiều hơn một việc lạ, Lý Thiệu Thần ngược lại cũng không khiếp sợ như vậy. Bắt quá, cậu lạnh a!

Hệ thống du hý tự mang trang bị tuy rằng xinh đẹp, nhưng một chút đều không chống được lạnh. Bộ Xi Linh mặc trên người dù có lá áo giáp thật dày, nhưng không chịu nổi gió lạnh vèo vèo hướng bên trong lui vào a! Quân gia nháy mắt cảm thấy chính mình cũng sắp bị đông lạnh thành băng. Sớm biết vậy liền đi lấy một bộ Tác Phẩm Nghệ Thuật Xuất Sắc về ngoài, tuy rằng không phù hợp với mỹ học của mình, nhưng tốt xấu cũng có thể ngăn cản một chút không khí này a.

Lâm vào hối hận thật sâu, đột nhiên Lý Thiệu Thần linh cơ vừa động, cậu nghĩ đến một kiện đồ vật có thể chống lạnh.

Da lông của Cửu Vĩ Phi Hồ được Tây Thục quần hào vây sẵn ở vực Tuyết Sơn, do Tây Kinh đệ nhất danh tượng Ngọc Thiên Công bảy mươi lăm ngày dùng tay chế mà thành. Tinh khí Phi Hồ lưu chuyển khắp bên trong, phòng ngự ở nơi cực bắc rét căm căm. Năm đó Đường Giản đến giang hồ được quần hùng kính trọng, du ngoạn đến Minh Chủ vô lâm, quần hào đặc biệt đem cừu này hiến cho Đường Giản, danh viết “Thiên hạ chi hùng”! Sau khi Đường Giản bởi vì cùng người yêu Yến Tình chia lìa, liền đem này cừu tặng cho giai nhân, Yến Tình ngày đêm chăm cừu mà nhớ đến người yêu, vì vậy cừu lại được gọi là “Tình Nhân Chằm”.

Không sai, chính là nhóm thổ hào chuyên nghiệp huyền phú, giáo cơ (gay) đem muối thiếu ra báo thù, đã chiến chuyên dụng phô trương trong người, tại trong du hý lòng kế địch dụng đối đến một trăm lần mới có thể có được vật trang sức —— Tình Nhân Chằm .

Hồ cừu màu trắng vây quanh trên người mình, toàn thân trào ra một cỗ khí phách, Lý đại thổ hào lần đầu tiên cảm thấy tiền tiêu không uống phí cũng không phí phạm, thật là ấm áp, cạ a cạ.

Lại bắt đầu nhị hoá nên Lý Thiệu Thần căn bản không cảm thấy được nguy hiểm tới gần, trong tuyết một cái thân ảnh màu trắng chậm rãi tới gần, sau đó lấy tốc độ đạo linh sét đánh không kịp bưng tai, tại trên mu bàn tay Lý Thiệu Thần hung hăng cắn một hơi, nhất thời máu tươi chảy ròng.

“A!”

Lý Thiệu Thần bị đau thu hồi tay, lúc này, một cái tiểu xà màu trắng miệng đầy máu đỏ tươi, trừng hai mắt nhỏ xanh biếc mắt theo dõi hần.

Bạch sắc linh xà: cùng lục sắc linh xà là tiểu đồng bọn thất lạc, răng sáng bén nhọn, trong nọc độc tựa hồ có lực lượng nào đó không muốn người biết, làm người ta chạy theo như vịt.

Lý Thiệu Thần kinh ngạc phát hiện tên linh xà dĩ nhiên là lục sắc. Tại du hý, tên lục sắc đại biểu cho việc vô pháp công kích, chỉ có thể đối nó sử dụng để tăng cường kỹ năng. Chính là tiểu xà này vừa mới rõ ràng công kích mình, theo lý nên tiến vào trạng thái chiến đấu mới đúng!

Cũng may linh xà chỉ nhìn chăm chú cậu một hồi, sau đó tiến vào trong đất tuyết, biến mất không thấy.

“Làm cái gì vậy?” Lý Thiệu Thần gãi đầu không rõ, tiếp tục hướng điểm nhiệm vụ của mình chạy đi. Không đem chuyện này để ở trong lòng Lý Thiệu Thần cũng không nhìn đến, phía dưới hình cái đầu nhân vật của mình, treo một cái cô linh linh tăng buff (*).

(*) Buff = những trạng thái tốt cho người chơi hoặc đội: Thiên Sách Hám Như Lôi và vân vân. Ngoài ra còn có thể dùng gọi các phái có khả năng trị liệu

Thức tỉnh trung...

Chờ đến thời điểm Lý Thiệu Thần tới địa điểm nhiệm vụ, mắt lại choáng váng, trên bản đồ biểu thị địa điểm nhiệm vụ trừ bỏ một gốc cây cổ mộc che trời sinh trưởng, chỗ nào có cái bóng dáng Phượng Huyết thảo. Khởi điểm Lý Thiệu Thần còn tưởng rằng Phượng Huyết thảo sinh trưởng dưới tàng cây, kết quả đừng nói là thảo, trụi lủi đến phiên bông tuyết cũng không nhìn thấy, đều bị cành lá của cổ thụ che trời che trụ.

Lý Thiệu Thần mắt choáng váng.

Ta thấu, không nên đùa như vậy, kỹ năng Ngạo Huyết Chiến Ý của lão tử a!

Lý Thiệu Thần ngửa mặt lên trời thở dài, lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là cành lá màu đỏ của cổ thụ, tiên diễm ướt át, nóng như lửa, lại giống như máu tươi nhiễm hồng.

Ngạch... Lý Thiệu Thần trong lòng vừa động, cổ thụ che trời a cổ thụ che trời, quả nhiên, tên của cổ thụ rõ ràng chính là Phượng Huyết thảo.

Ta thấu, đây là muốn làm loại nào a! Rõ ràng là một thân cây, vì cái gì lại muốn gọi là thảo a, chơi tôi đi! Lý Thiệu Thần phát điên mà ở trong lòng gào thét, một vạn con thảo nê mã (*) lại một lần nữa bôn tập mà qua! Hoàn hảo lão tử cơ trí a, không phải liền bỏ lỡ a!

(*) Thảo nê mã = phiên âm ‘Caonima’, dịch sát nghĩa là ‘Ngựa cỏ bùn’ là con vật tưởng tượng của cộng đồng internet thách thức kiểm duyệt nghiêm ngặt ở TQ. Gần giống lạc đà không bướu Nam Mỹ (Alpaca). Còn đồng âm với câu chửi tục phổ biến tiếng Quan Thoại ‘Thao ni mụ’

Lý Thiệu Thần ngửa đầu, tại lá cây rậm rạp thấy được vài cái hồng sắc quả không thu hút, đúng là vật phẩm nhiệm vụ hắn đang tìm kiếm, quả thực là Phượng Huyết thảo.

Tìm cũng đã tìm được, bắt quá làm như thế nào hái xuống a. Lý Thiệu Thần nhìn nhìn một chút khoảng cách, cảm thấy khó có thể đặt vật phẩm này lên khóa cổ thụ trước mặt. Cây này cao to quá mức, không biết đã ở trong đây sinh hoạt bao nhiêu năm, thân cây thẳng tắp hình như có xu thế phá mây luôn.

Phù Dao Trực Thượng

Lý Thiệu Thần tại chỗ nhảy lấy đà, tại lúc tới điểm cao nhất, tiếp một cái Nhiếp Vân Trụ Nguyệt, sau đó, ‘ba’ một tiếng đụng phải thân cây, mặt dán lên thân cây, trình ra chữ đại rồi chậm rãi trượt xuống!

Lý Thiệu Thần làm như không có việc gì đứng lên, nhu nhu mặt mình, ai, nếu có thể dùng Thiên Sách phủ đại khinh công Du Long Bước thì tốt rồi. Bất quá nếu chính mình phi không đi lên, vậy nghĩ biện pháp nhượng trái cây rơi xuống đi. Hồng Khí Trời Cao là kỹ năng cơ bản Kiếm Tam của ngoại gia, phóng ra một cái ám khí công kích mục tiêu, tuy rằng thương tổn rất thấp, nhưng thắng tại tầm bắn xa. Đã từng có một đoạn thời gian, Lý Thiệu Thần thích nhất dùng cái kỹ năng này khai quái, kết quả hại chết không ít dps (*) nóng vội.

(*) Dps = Damage Per Second = sát thương trên giây, vừa chỉ đơn vị sát thương, vừa chỉ sát thương trên mỗi giây)

Hồng Khí Trời Cao Hồng Khí Trời Cao Hồng Khí Trời Cao

A liệt? Tại sao không có hiệu quả?

Lý Thiệu Thần kinh ngạc phát hiện cư nhiên một chút hiệu quả cũng không có, sau đó hệ thống âm gợi ý mới lững thững đến, thanh âm tao nhã của Tướng gia ghé vào lỗ tai cậu vang lên, thực rõ ràng thực bình thản, nhưng khi Lý Thiệu Thần nghe tới lại mang theo cười nhạo thản nhiên.

Ngài không thể làm như vậy.

Bị nam thần cười nhạo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Thiệu Thần trở nên đỏ rực, hai lần đều không thành công, vẻ mặt của hắn có chút san nhiên.

Bất quá, trời sanh tính yên vui Lý Thiệu Thần có chút chưa gượng dậy nổi, ngược lại suy nghĩ đến biện pháp này của cậu. Nếu du hý kỹ năng không sử dụng tốt, chúng ta không phải là còn có phương pháp hiện thực sao. Lý Thiệu Thần con người xoay động, đem chủ ý lần thứ hai đánh tới tranh vũ trên người mình.

“Ác ác Ác ác ác!!!”

Lý Thiệu Thần tay phải dùng súng cos Phi Châu dân bản xứ, sau một đoạn thời gian chạy lấy đà, đem Hỏa Long Lịch Tuyền lập tức tung ra, mục tiêu nhắm thẳng vào Phượng Huyết thảo quả. Bất quá lại không đạt tới hiệu quả mong muốn, chỉ có vài miếng lá cô linh linh trên cây hạ xuống, rơi trên mặt đất, hóa thành một bãi hồng sắc thủy ấn, tại thời điểm Lý Thiệu Thần không chú ý, thân cây tựa hồ động hai cái.

Lý Thiệu Thần không nổi giận, chạy tới nhặt lên vũ khí, đang chuẩn bị lại đến triển lãm một lần tiêu thương của quán quân thủ pháp thể vận hội Ô-lym-pic thế giới, thì một trận cuồng phong thổi đến, mang theo bông tuyết mê hoặc ánh mắt của cậu, nhưng cậu không kịp nhìn liền vươn tay đi chặn.

“Tiểu tử kia, người vì sao phải quấy rầy ngô nghỉ ngơi?”

Một cái thanh âm già nua hùng hậu đột ngột xuất hiện trong óc Lý Thiệu Thần, ngữ điệu kỳ lạ tốc độ nói chuyện thông thả, như là rất lâu không nói chuyện.

Lý Thiệu Thần chấn động.

“Ai, ai đang nói chuyện?”

“Ha hã, không nghĩ tới ngô bất quá ngủ say ba ngàn năm, thời gian thế nhưng đã có người không nhớ rõ ngô, quả nhiên, vị đại nhân kia nói không sai, thời gian qua nhanh, thế sự biến thiên, không có gì là vĩnh hằng. Tiểu tử kia, ngô danh Phượng Tuyền, trước mặt người chính là gốc cây Phượng Huyết thảo!”

Sau khi cơn gió tuyết qua đi, Lý Thiệu Thần nhìn đến cổ thụ trước mắt thay đổi hình thái, hai nhánh cây thô dài rũ xuống, khoát lên trên đất, như là đôi cánh tay.

“Ta thấu, thụ (*) có thể nói chuyện? Ni mã, hệ thống người dám hay không dám không cần hổ (*) như vậy nữa, này đến tột cùng là cái địa phương nào a?” Lý Thiệu Thần lại một lần nữa nhận không được mắng to hệ thống sụp hổ (*).

(*) Thụ = cổ thụ – đừng nghĩ theo chiều hướng kia nha

(*) Hổ = hăm hại

(*) Sụp hổ = lừa đảo

“Vạn vật đều có linh, ngô vì sao không thể miệng phun nhân ngôn? Tiểu tử kia, người là lạc đường sao?”

Tuy rằng Lý Thiệu Thần rất muốn phun tào đố phương một hơi với cái cách gọi “Tiểu tử kia”, bất quá cùng nó so sánh tuổi tác, chính mình cũng quả thật ít đi một chút.

“Không a, tôi chỉ là tới tìm kiếm mấy khối quả Phượng Huyết thảo, trợ giúp một người bị trọng thương.” Lý Thiệu Thần sẽ không nói dối, hiện tại cũng không tất yếu phải nói dối.

“A, người ngược lại thiện tâm. Bất quá, người cũng biết, ta đây quả thực ngàn năm nở hoa, ngàn năm kết quả, chỉ bằng người có thể tùy tiện cầm?”

A?

Lý Thiệu Thần há hốc mồm, như thế nào còn có chuyện này nhảy ra nữa?

“Ha hã, người ta gặp nhau tức là hữu duyên, nhìn lại duyên phận của người ta, người chỉ cần đáp ứng ta một việc nhỏ, ta là có thể đem quả thực tặng cho người.”

“Ông nói trước là việc gì đi, tôi lại xem xem có đáp ứng hay không.” Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo (*), Lý Thiệu Thần tiểu đồng bọn cơ trí cũng sẽ không dễ dàng mắc mưu.

(*) Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo = không có việc gì lại nịnh hót, xum xoe, không gian trá cũng là trộm cắp

“Không phải là việc gì khó, nếu có một ngày người đến phía vực Đông Hải, có thể hay không nhượng gió biển vì ta thổi một khúc?”

Một căn nhánh cây quấn quanh vật gì đó đưa tới trước mặt Lý Thiệu Thần, là một cây sáo, nhìn không ra làm bằng chất liệu gỗ gì. Lý Thiệu Thần lựa chọn, chỉ có ngắn ngắn vài chữ giới thiệu.

Phượng Hào Dịch: vật phẩm nhiệm vụ, nghe nói chỉ có gió Đông Hải tối rét lạnh có thể đem nó thổi lên.

=====

(*) Bình sa lạc nhận còn là một bài thơ do Phạm Đình Hồ viết.

Chữ hán

Phiên âm

Bình sa lạc nhận

Hồi Nhận phong biên nhận trận tà,

Hàm lô thiếp thiếp lạc bình sa.

Nhất thanh ngư địch kinh qua xứ,

Xung phá trường không triển bích hà.

Dịch nghĩa

Đàn nhận bay chếch bên đỉnh núi Hồi Nhận

Ngậm bông lau, chăm chăm sà xuống bãi cát phẳng

Một tiếng sáo chài vọng qua chốn đó

Vực bay lên tầng không, in bóng vào ráng biếc

6. Chương 6: Nhã Miệt Điệp, Thần Thiếp Không Cần A

Lý Thiệu Thần vươn tay tiếp nhận cây sáo được Phượng Huyết thảo đưa tới, da thịt chạm đến xúc tua một mảnh lạnh lẽo, xúc cảm này với băng thiên tuyết cùng địa phong tuyết giống nhau, hàn ý lành lạnh thần nhiên sinh ra.

“Ngài nhận được nhiệm vụ —— Phượng Minh.”

“Tiểu tử kia, ta đây sẽ đưa người đi lên hái quả thực.” Lý Thiệu Thần hai bên được nhánh cây quấn quanh, nhẹ nhàng phược trụ thất lưng Lý Thiệu Thần, đem cậu kéo lên trên. Độ ẩm trên đây cùng với rét lạnh dưới tàng cây là bất đồng. Lý Thiệu Thần thân ở giữa táng lá, toàn thân giống như đặt mình trong hỏa lò, độ ẩm cực nóng thậm chí làm cho hồ cừu Tình Nhân Chấm có chút chịu không được.

Lý Thiệu Thần không dám ngồi ở trên lâu, hái xong quả liền vội vàng nhảy xuống, để tránh biến mình thành thịt nướng!

“Ha ha.” Lá cây màu đỏ nhẹ nhàng vuốt phẳng, lại như là Phượng Huyết thảo thật sự đang mỉm cười.”Tiểu tử kia rất có ý tứ, không bằng ta cho người một phần hảo đại lễ nữa.”

Cảnh Phượng Huyết thảo lại gần giữa mày Lý Thiệu Thần một chút, một cỗ năng lượng khó hiểu chọt xông vào thân thể cậu. Không tự chủ được, Lý Thiệu Thần bị khống chế, thể nhưng chậm rãi phù lên không trung, tốc độ biến hóa thân thể lấy mất thường có thể thấy được.

Cậu ý thức được mình giống như thoát ly khỏi thân thể, chung quanh hết thảy biến đổi đều trở nên rõ ràng. Cho dù là nhìn xuyên qua rừng cây đến chỗ Đạp Viêm Ô Chuyết cùng nam nhân bị thương đều rõ ràng triển hiện ở trước mặt của cậu, thời gian cùng không gian đã bị làm nhạt, thời gian hay sở hữu, hết thảy đều không thể gạt được ánh mắt của cậu.

Gió lưu động, tuyết rơi xuống, thời gian yên lặng.

Hết thảy đều xa lạ làm cho Lý Thiệu Thần cảm thấy mọi thứ đều mới lạ, duy độc một việc nhượng cậu cảm thấy kinh tởm.

Cậu nhìn đến thân thể của chính mình phát ra bạch quang, phía dưới tóc đen nồng đậm bỗng nhiên xuất hiện một đôi tai lông xù màu xám, phía dưới Tình Nhân Chấn bị gió thổi bay lộ ra một cái đuôi lông xù xoã tung màu xám ngịch ngợm tả hữu lắc lư.

Lý Thiệu Thần nháy mắt đen mặt.

Cái lông gì đây a!

Lý Thiệu Thần không kịp kháng nghị thân thể của mình biến thành bộ dáng này, một cỗ hấp lực cường đại trực tiếp đem ý thức của cậu kéo đến một nơi không biết, một thế giới khổng lồ.

Đối Lý Thiệu Thần mà nói đây là một thế giới hoàn toàn xa lạ. Hình thành cùng diễn biến của thế giới, giống như sự tiến hóa cùng sinh sản, rõ ràng là dài đến mấy ngàn mấy vạn năm thời gian, nhưng lúc Lý Thiệu Thần xem, bất quá trong nháy mắt phát tay. Ký ức giống như là cùng sinh câu ập tới, bất quá cũng như nó ngủ say khắp ngõ ngách trong mõ óc, thẳng đến hiện tại thức tỉnh.

Giống như truyền thừa, Lý Thiệu Thần không bờ bến trong biển, hiểu biết hết thảy về thế giới này.

Thế giới này không có nhân loại, chủng tộc duy nhất có được trí tuệ cao đẳng là một loại được xưng là quần thể thú nhân. Bọn họ là từ dã thú tiến hóa mà đến, năng lực cao hơn dã thú. Thú nhân vừa sinh ra liền có được đủ loại kiểu dáng thiên phú thuộc tính thổ, hỏa, phong, thủy cùng với một số ít rất thưa thớt như là điện, quang, tự nhiên, không gian linh tính thuộc tính. Thuộc tính đối với tính cách của bọn họ có ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng, cao hơn ghen, thấp hơn huyết mạch.

Nói thí dụ như, thú nhân sinh ra mang thuộc tính phong tính cách tương đối không kèm chế được, hướng tới tự do, không muốn bị trói buộc, mà thú nhân thuộc tính thổ thì tương đối ôn hậu, giống như có được ý chí bao dung đại địa. Về phần thuộc tính hỏa, tính tình ước chừng là thập phần nóng nảy. Mặt khác, thú nhân tuy rằng có thể biến thành hình người, lại vẫn như cũ bảo lưu một ít thiên tính dã thú, trừ bỏ một ít thú nhân thuộc tính hỏa, đại khái là không có thú nhân nào thích lửa, suốt đêm vẫn chiếu sáng đều là tuyển dụng con mắt thứ ba của ngư tinh ở biển sâu làm nguồn sáng.

Thú nhân chia làm thú nhân thành niên cùng ấu thú phổ thông, ấu thú trước khi thành niên đều là duy trì hình thái nhân loại. Mỗi một ấu thú tại thời điểm thành niên 16 tuổi đều sẽ tiến hành thí nghiệm huyết mạch thức tỉnh. Cái thí nghiệm này là sự kiện trọng yếu nhất trong sinh mệnh của thú nhân, mục đích chủ yếu là thí nghiệm một thú nhân có hay không thức tỉnh được lực lượng mà huyết mạch thân thú ban cho mình, nói cách khác nhìn người có thể hay không biến hóa hình thái dã thú. Thú nhân có thể biến thành thú hình được xưng là thú nhân hoàn toàn, bọn họ sẽ trở nên càng thêm cường tráng, tốc độ sẽ càng thêm nhanh nhẹn, nhưng sẽ có được lực lượng cùng kỹ năng tự thân gia tộc độc đáo. Có được năng lực này thú nhân hoàn toàn sẽ bị mời vào quân đội, vì bảo vệ gia viên của mình mà nhiệt huyết phấn đấu.

Thú nhân không thể biến thành thú hình bị gọi là thú nhân phổ thông, bọn họ cả đời đều chỉ có thể bảo trì loại hình thái giả nhân, làm hoạt động sinh sản, sinh sản sinh lợi, là trụ cột vững vàng của thế giới thú nhân.

Còn có một loại bị xưng là bán thú nhân, là giống thú nhân trên quý nhất thế giới. Bọn họ không thể hoàn toàn biến thành thú hình, chỉ có một cái bộ vị trên thân thể hiện ra đặc thù của dã thú, tỷ như cái đuôi, tỷ như cánh. Bán thú nhân vô luận nam nữ, vô luận phối ngẫu giới tính, cũng có thể mang thai sinh tử, hơn nữa tỷ lệ thụ thai trăm phần trăm, này tại thế giới thú nhân với tỷ lệ sinh dục cực kỳ thấp có thể coi là chuyện trọng yếu nhất. Thú nhân chú trọng truyền thừa, nhất là huyết mạch truyền thừa, có thể lấy được một bán thú nhân làm bạn lứa, là nguyện vọng của mỗi một thú nhân.

Bất quá, bán thú nhân số lượng rất thưa thớt, gần như chỉ chiếm một phần triệu tổng dân cư trong thế giới thú nhân, đó cũng là một trong những nguyên nhân bọn họ cực kỳ trân quý. Có đồn đãi nói đương kim Thú Hoàng đệ hạ cũng là một cái bán thú nhân trên quý. Nhưng mà đồn đãi chỉ có thể là đồn đãi, Thú Hoàng đệ hạ vẫn luôn vẫn duy trì hình thái nhân loại, ai cũng chưa thấy qua bộ dáng sau khi y thú hóa, chân tướng đến tột cùng như thế nào cũng không có cách nào biết được.

Mặt khác, đảo điên nhận tri của Lý Thiệu Thần còn có một việc, thú nhân này là có thể tiến hành tu luyện, thông qua thiên địa nguyên tố câu thông, tăng cường năng lực tự thân. Tu luyện chia làm vũ kỹ tu luyện cùng ma pháp tu luyện, vũ kỹ là bất luận kẻ nào đều có thể tiếp xúc được phương thức tu luyện, yêu cầu không cao, chỉ cần hơi có chút thiên phú, đồng ý phó chư cố gắng, liền có thể có được giá trị chiến đấu không tồi. Về phần ma pháp, chỉ có thú nhân huyết mạch quý tộc đủ tài năng mới sử dụng được ma pháp. Ma pháp uy lực rất lớn, phát tay có thể đủ hủy diệt một tòa thành trì, đương nhiên, ma pháp trình độ nghiêm khắc cũng không phải một phen người có thể tưởng tượng. Thú nhân ma pháp sư so bán thú nhân càng thêm thưa thớt, toàn bộ thú nhân thế giới thú nhân có thể sử dụng ma pháp bất quá cũng chỉ có khoảng một ngàn hai trăm người.

Lập tức bị cưỡng chế giáo huấn nhiều tin tức như vậy, Lý Thiệu Thần đầu đều muốn nứt ra rồi, cùng với một lần đau đớn toàn thân khi buộc định cùng hệ thống là bất đồng, lúc này đây càng giống như một loại tra tấn tinh thần. Lý Thiệu Thần nhận không được mắng to sục hống (lừa đảo), người khác xuyên qua đều là xuôi gió xuôi nước, vì cái gì chính mình vừa đến đều phải chịu đựng tra tấn song song thân thể cùng tinh thần?

Suất!

Đầu đau muốn nứt ra, Lý Thiệu Thần bán quỳ trên mặt đất hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt dị thường tái nhợt, thú nhĩ lông xù trên đầu ỉu xiu cụp xuống, cái đuôi tha trên mặt đất, hoàn toàn không giống vừa mới sinh cơ bừng bừng. Thân thể cậu chung quanh không ngừng có thổ hồng sắc quang mang hiện lên, ở trên người của cậu di chuyển qua lại, điều này làm cho Phượng Huyết thảo đại kinh hãi.

“Di, dĩ nhiên là bán thú nhân dị thường thưa thớt.”

Lý Thiệu Thần đầu vầng mắt hoa, không rảnh bận tâm chuyện khác. Cậu chỉ biết đây là thú nhân tiến hành huyết mạch thức tỉnh, về phần vì cái gì hấn một nhân loại cũng có thể thức tỉnh, cũng không có đầu mối. Cũng không biết Phượng Huyết thảo này đối cậu làm cái gì, thế nhưng tại lúc cậu không hề chuẩn bị liền tiến hành huyết mạch thức tỉnh, hệ thống người thật là thân cha sao!

Lý Thiệu Thần ý thức chợt bị tha trở lại, không đợi cậu nhả ra khí, âm gợi ý của hệ thống nổi gót tới đem cậu bao phủ.

“Đinh, chúc mừng ngài đã hoàn thành nhiệm vụ che dấu huyết mạch thức tỉnh, mở ra khinh công Thiên Sách môn phái Du Long Bước, giá trị khí lực khôi phục gấp bội.”

“Đinh, chúc mừng ngài đã hoàn thành nhiệm vụ che dấu huyết mạch thức tỉnh, thưởng cho Nạp Nguyên Đan một tổ, Cửu Hoa Ngọc Lộ Tấn mười.”

“Đinh, chúc mừng ngài đã hoàn thành nhiệm vụ che dấu huyết mạch thức tỉnh, mở ra bản đồ Thiên Sách môn phái, ngài đạt được một cái chìa khoá thần bí.”

“Đinh, chúc mừng ngài đã hoàn thành nhiệm vụ che dấu huyết mạch thức tỉnh, ngài đạt được cường chế tính vĩnh cửu của vẻ ngoài — bộ đồ mạnh sừng chó Husky, điều kiện đặc biệt bên dưới có thể che dấu.”

Đối với phần thưởng cuối cùng của hệ thống, Lý Thiệu Thần đã vô lực phun tào, lỗ tai cùng cái đuôi lông xù mạnh vật, một đại nam nhân không cần rất mạnh được chứ. Lý Thiệu Thần mở ra mặt biên nhân vật,

sau khi nhìn đến hình tượng nhân vật của mình, có chút vô lực đỡ trán.

Quả nhiên biến thành một cái xuẩn manh xuẩn manh chó Husky được chứ.

Lý Thiệu Thần đối với lỗi tai của mình vậy xem hơn nửa ngày sau đó mới nhớ tới những thứ khác hệ thống thưởng cho. Khinh công cái này không cần nhiều lời, bảo mệnh thần kỹ, khí lực khôi phục giá trị gấp bội không cần thích đến như vậy nha! Về phần bản đồ Thiên Sách môn phái, điểm khai bản đồ thế giới Lý Thiệu Thần nháy mắt mở ra hình thức kê huyết, uông uông uông, hệ thống thật sự là rất tri kỷ nha. Lý Thiệu Thần tuy rằng hiện tại rất muốn dùng Thần Đi Ngàn Dặm đến Thiên Sách phủ, bắt quá ngại với bên cạnh có người (thụ, thảo?), cậu vẫn là cần bảo vệ bí mật của mình cho thỏa đáng.

Về phần cái chìa khóa thần bí, sau khi xem xong thuyết minh Lý Thiệu Thần quả thực cao hứng nhảy cao ba thước.

Chìa khóa thần bí: người có được không muốn để người khác biết lực lượng thần bí, có thể tùy tiện sử dụng truyền tống đến nhất trường môn phái trong Thập Đại môn phái trên bản đồ, sử dụng hạn chế một lần.

Ta thảo, nếu muốn truyền tống đến Ngũ Độc hoặc là Vạn Hoa Cốc, nhượng người hỗ trợ làm cái Phượng Hoàng Cốc hoặc là Phong Châm, đây chẳng phải là lại nhiều một cái mệnh?

Lý Thiệu Thần rốt cục có loại khái niệm mình đích xác là nam nhân vật chính xuyên qua, bàn tay vàng lớn như vậy, người bình thường ta không nói cho hắn.

Nghiên cứu xong đồ vật hệ thống thưởng cho, Lý Thiệu Thần tâm tình tốt, đối Phượng Huyết thảo biểu tình cũng dịu đi không ít, cậu cũng không quên Phượng Huyết thảo mới vừa nhượng hắn mang đến thống khổ mạnh mẽ khi thức tỉnh huyết mạch. Bất quá Lý Thiệu Thần cậu đại nhân đại lượng, không chấp nhận một gốc cây thảo.

“Cái kia, tôi phải đi a, bai bai!”

Lý Thiệu Thần đem Phượng Huyết thảo hồng sắc quả cất vào vật phẩm lan, đối với đại thụ huy huy móng vuốt, lỗi tai cùng cái đuôi nhẹ nhàng run run, nhìn qua có chút hàm hậu đáng yêu.

Phượng Huyết thảo không lên tiếng nữa, chẳng qua lắc lắc ngọn cây, xem như đáp lại cáo biệt của cậu.

Lý Thiệu Thần đô đô miệng, bực bực hồ cừu sát người, chậm chậm rời đi. Chờ đến khi cậu xác nhận đã ra khỏi phạm vi tầm mắt của Phượng Huyết thảo, cậu cười hắc hắc, vận khí Du Long Bước, cả người giống như du long nổi trên mặt nước, thân hình mạnh mẽ xuyên qua tầng tầng rừng cây, hướng phía bên dòng suối bay đi.

Hồn nhiên không biết, Phượng Huyết thảo sinh trưởng nhiều ngàn ấy năm, bộ rễ sớm đã trải rộng cả tòa rừng rậm, Lý Thiệu Thần làm hết thấy đều không thể gạt được ý thức của nó. Ngọn cây nhẹ nhàng chớp lên một chút, Phượng Huyết thảo thu hồi hai nhánh cây rũ xuống, lại khôi phục trạng thái yên lặng lúc trước. Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, giống như hết thấy đều không có phát sinh qua.

Trước khi ngủ say, Phượng Huyết thảo trong lòng yên lặng nghĩ, hy vọng lần thứ hai sau khi tỉnh lại, có thể nghe được thanh âm tiếng sáo vang vọng đại địa.

7. Chương 7: Bệ Hạ, Ngài Tỉnh?

Trong du hý, Ngự Không bay lượn cùng với việc tự thể nghiệm là hai chuyện khác nhau. Lần đầu thể nghiệm khinh công, Lý Thiệu Thần tuy rằng bay cong cong vẹo vẹo, bộ dáng cực bất lịch sự, nhưng việc này không chút nào tổn hại đến việc cậu hưng trí ngẩng cao đầu, không phải ai cũng có thể không mượn vật bên ngoài mà tự do tự tại bay lượn trên không trung đâu.

Thân ảnh hồng sắc xuyên qua rừng cây, khi thì mũi chân rơi xuống đất, trường thương một vãn, phi trần gior lên che trời. Lá cây thỉnh thoảng bị cậu bám lấy, tùy thân bay múa một, sau đó hạ xuống đất.

Thời điểm nhảy vọt đến tiểu khê, Lý Thiệu Thần cố ý dừng ở trên mặt nước, lòng bàn chân dẫm trên mặt nước, bước ra đóa đóa gợn sóng. Bỗng nhiên trường thương hạ xuống, trên mặt nước giờ lên một đạo thủy tường, bọt nước lóe sáng hạ xuống, như châu như ngọc.

“Ồ hô! Ha ha!”

Lý Thiệu Thần cao hứng phần chân tại giữa không trung hoan hô, bọt nước làm ướt nhẹ mái tóc dài, cậu cũng không chút để ý.

Thời điểm rơi trên mặt đất, hai chân Lý Thiệu Thần đạp lên ổn định thân hình, mặt đất không nhiều không ít bay lên một bụi đất, một nửa bám ở trên mặt Đạp Viêm Ô Chuy. Thành linh bụi đất bay đầy trời làm Đạp Viêm Ô Chuy phát ra vài tiếng phì phì trong mũi, nó cực kỳ nhân tính hóa đối Lý Thiệu Thần khinh bỉ một phen. Về phần chủ nhân nhà mình trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện lỗ tai cùng cái đuôi, ngược lại không khiến cho nó tò mò.

“Xin lỗi a, huynh đệ, lần đầu tiên chơi khinh công, không nắm giữ hảo lực đạo, lần sau sẽ không.”

Lý Thiệu Thần nói xong, bước nhanh hướng nam tử trọng thương vẫn còn nằm ở trong hố sâu đi đến, cái đuôi thon dài ở phía sau cậu lay động a lay động, thỉnh thoảng tạo tại trên đuôi cậu, cái sự xuất hiện này đến chính mình cũng có cảm giác tồn tại. Điều này làm cho Lý Thiệu Thần vẫn luôn áp dụng tâm tính dề điều không có chỗ để trốn.

Ảo tưởng muốn cắt nó cũng có là làm sao a, là nói cho tôi biết tôi không phải một người tốt sao?

Thật cẩn thận đem quả hồng sắc đưa vào trong miệng nam nhân, không đợi Lý Thiệu Thần có động tác khác, quả đó liền biến thành một cổ chất lỏng hồng sắc chảy vào trong họng nam nhân. Thời điểm uy quả thứ hai, Lý Thiệu Thần không cẩn thận, một ít chất lỏng hồng sắc chảy ra, men theo khóe miệng nam nhân uốn lượn chảy xuống, sắc mặt nam nhân tái nhợt, hình như chớp mắt có một chút kinh diễm!

Quả nhiên, lúc này mới giống người trọng thương gần chết tới nơi!

Lý Thiệu Thần nào động mở rộng nghĩ nghĩ

Ăn vào Phượng Huyết thảo quả, nam nhân cũng không có lập tức tỉnh lại, nhưng sắc mặt quả thật hồng nhuận không ít. Lý Thiệu Thần cúi đầu nhìn lướt qua debuff phía dưới hình cái đầu nam nhân, nguyên bản trạng thái hôn mê biến thành ngủ say, bên cạnh còn có một tự gợi ý nhỏ đầy tri kỷ.

Nam nhân ngủ say nguyên nhân không rõ, không biết có phải là bởi vì đói khát...

Lý Thiệu Thần đối hệ thống quân sụp hố (lừa đảo) gợi ý lại một lần nữa không có lời gì để nói, vừa mới này vẫn là trọng thương mà, hiện tại cư nhiên biến thành đói bụng, có dám hay không không cần triển khai thần kỳ như vậy!

Phun tào hệ thống xong Lý Thiệu Thần lại một lần nữa nhận được gợi ý âm của hệ thống, lúc này đây cậu hoàn thành nhiệm vụ sở cấp thưởng cho. Cậu mở ra liệt biểu kỹ năng của mình, kỹ năng thuộc loại Ngạo Huyết Chiến Ý phổ thông đã mở ra toàn bộ, Lý Thiệu Thần mừng rỡ mặt mày hơn hớn.

Cậu cúi đầu nhìn thoáng qua nam nhân bị hệ thống nói là đói bụng, tâm tình tốt nói: “Hôm nay tiểu gia cao hứng, gia đi bắt cá cho người ăn.”

Lại một lần nữa cởi quần áo, Lý Thiệu Thần cầm trong tay Hỏa Long Lịch Tuyền , cuộn lên cái đuôi tiến vào tiểu khê. Đáng thương thay tranh vũ quân, ở trong tay Lý Thiệu Thần sẽ không được sử dụng bình thường, đầu tiên là nướng thịt, sau là xiên cá, nó không chút nghi ngờ tương lai có một ngày sẽ bị buộc đi khảm đầu gỗ. Tranh vũ quân tỏ vẻ chính mình đã kinh đến khóc ròng.

Lambert trong một trận tiếng gào “Hô ha” cùng với tiếng nước rầm rầm liền chuyển tỉnh. Vừa mở mắt, thứ hấn nhìn thấy chính là một mảnh trạm lam trên không trung, đóa đóa bạch vân bay bay, ánh sáng mặt trời ôn hòa chiếu ở trên người hấn, ấm áp dào dạt, giống như niết bàn nghiệp hỏa.

Hấn trong nháy mắt có ảo giác, giống như mình còn ở trong nghiệp hỏa, nhìn bản thân hết thấy đều bị ngọn lửa cắn nuốt hầu như không còn sót lại cái gì, sau đó là hoa hoa lệ lệ trọng sinh.

Đương nhiên, ảo giác chỉ có thể là ảo giác. Trong miệng có lưu lại hương vị của quả Phượng Huyết thảo, nhưng Lambert vẫn còn cảm thấy có chút khát nước, theo bản năng dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, sau đó ăn một miếng đất bùn đất, nhất thời thần tình hắc tuyến. Hắn giương mắt đảo qua, lúc này mới phát hiện mình ở một cái địa phương quỷ dị.

Một cái hố đất thật sâu có vẻ vừa mới đào không lâu, còn mình lại an tường nằm ở bên trong, trên người cũng không thiếu bùn đất, thấy thế nào cũng giống có người muốn đem mình chôn sống. Mặc dù bản thân ở trong niết bàn làm ra một chút sai lầm, bản thân bị trọng thương, nhưng cũng không đến mức bị người xem thành thi thể đem đi vùi lấp nha.

Lambert suy yếu giãy dựa thân thể, chậm rãi ngồi dậy. Hắn đáng người vốn đã cao to, nên thời điểm ngồi lên, vừa lúc cao hơn hố đất một cái đầu, có thể thấy rõ ràng hết thảy bên ngoài. Trong tiểu khê truyền đến động tĩnh rầm rầm nha nha, theo tiếng nước nhìn lại, hắn liền thấy một cái thân ảnh dị thường xinh đẹp.

Đó là một bán thú nhân hoàn mỹ không tỳ vết, giống đực. j j Ngực tinh trắng đứng trong nước, trong tay cầm một vũ khí tạo hình kỳ lạ, thỉnh thoảng chui vào dưới nước, như là đang bắt cá. Bất quá Lambert nhìn hơn nửa ngày, cũng không thấy cậu bắt được một con nào.

Bán thú nhân giống đực có một đầu tóc dài đen thùi, tại thế giới thú nhân phổ biến là tóc ngắn lại cực kỳ hiếm thấy, tóc đen che đầy một đôi tai lông xù màu xám, mỗi khi cậu hết sức chăm chú nhìn chăm chăm mặt nước, lỗ tai lâu lâu sẽ run nhẹ một chút, đáng yêu nói không nên lời. Phía sau cái đuôi hơi hơi cong lên, tuy rằng bán thú nhân thật cẩn thận không cho nó dính vào nước, nhưng ở thời điểm vô ý, cái đuôi sẽ rũ vào mặt nước. Lúc này, bán thú nhân cả người sẽ giật mình, nhịn không được toàn thân run run. Xem ra cái đuôi là cái điểm mẫn cảm của bán thú nhân đi. Cái đuôi rũ xuống mặt nước nhiều lần, cậu bắt đầu trở nên không kiên nhẫn, đơn giản đem cái đuôi quần tại bên hông gầy yếu, coi như một cái đai lưng bằng da lông, lại tặng thêm một cổ xinh đẹp dã tính.

Phía dưới cái đuôi là kiềng đồn mướt mà của bán thú nhân, lại bị một loại vải dệt không biết tên màu xám che lấp, theo động tác bắt cá của cậu ở trước mắt Lambert không ngừng lắc lư. Lambert vốn là khát nước lại càng thêm khó nhịn, vì thế lại theo bản năng liếm liếm môi, kết quả vẫn là miệng đầy bùn đất.

“Phi, phi!” Lambert dùng sức phun bùn đất trong miệng ra, cảm giác mùi đất lan tràn trong khoang miệng thật phần khổ sở. Không nghĩ tới động tác của mình đưa tới sự chú ý của bán thú nhân trong nước.

Bán thú nhân xoay người, đối diện hắn, trên mặt lộ ra một cái tươi cười sáng lạn, cậu giơ lên một cái tay nhàn rỗi, loạng choạng cùng hắn chào hỏi. Theo động tác đối phương, hai khối tiểu đậu đỏ trước ngực không che dấu cũng ở trước mắt Lambert lắc lư, Lambert cảm thấy toàn thân của mình có chút nóng lên.

Bán thú nhân không tiếp tục bắt cá, mà là mang theo trường thương, nửa thân trần, từng bước một hướng hắn đi tới. Cậu phá vỡ mặt nước, thân hình một chút một chút cất cao, cho đến khi toàn thân đều xuất hiện trước mặt Lambert. Thời điểm đến bờ, cái đuôi của đối phương tự nhiên buông ra khỏi eo, rũ xuống sau người, theo cậu nện bước tả hữu lay động. Bán thú nhân eo rất nhỏ, nhưng không cho người khác cảm giác yếu đuối gầy yếu, mà là cái loại cảm giác gầy yếu tinh tráng, tràn ngập sức bật.

Một bước, một bước, một bước!

Lambert hô hấp đình trệ, ánh mắt nhìn chăm chăm bán thú nhân nháy mắt cũng không thêm nháy. Bán thú nhân tựa như chiến thần thú nhân trong thần thoại nửa thân trần ô địch, thân phi hi quang, cầm trong tay thánh khí, ngự thủy mà đến.

Biết đối phương đến gần, Lambert mới hơi hơi phục hồi lại tinh thần, thấy rõ dung mạo của bán thú nhân.

Mặt hình dương quang tuần lãng, mày kiếm mắt sáng, con mắt đen trắng rõ ràng, nhượng người vừa thấy liền sinh ra hảo cảm, mũi cao thẳng, phía dưới là đôi môi hơi hơi nhếch lên biểu hiện chủ nhân tâm tình rất tốt.

Lý Thiệu Thần buông trường thương trong tay, ngồi xổm xuống, đối với Lambert lộ ra một cái tươi cười sáng lạn.

“Anh tỉnh rồi a.”

Rõ ràng là nghe được Lý Thiệu Thần nói, nhưng Lambert nửa ngày cũng không phản ứng. Lực chú ý của hắn toàn bộ đều ngưng tụ ở chỗ bộ vị của Lý Thiệu Thần. Bởi vì nguyên nhân đối phương ngồi xổm xuống, đầu Lambert vươn ra hồ đất vừa lúc có thể tĩnh tường nhìn đến khổ gian cùng cái miệng của Lý Thiệu Thần. Quần dài buộc chặt che không trụ hình dạng vật kia, hình dạng miệng hảo đẹp ở trước mặt mình lắc lư, thêm trang bị tươi cười điện lực của Lý Thiệu Thần mười phần dương quang bắn ra bốn phía, một cổ ngôn trạng khó có thể j j thổi quét toàn thân Lambert.

Tại địa phương Lý Thiệu Thần nhìn không tới, Lambert nhất trụ kinh thiên (*).

(*) Nhất trụ kinh thiên = một cây trụ chống trời

“Ân.”

Lambert gian nan phun ra một chữ “Ân”, rồi không có thêm động tĩnh gì. Lý Thiệu Thần nghĩ hắn vừa mới tỉnh lại, ý thức hỗn độn không rõ, cũng không có để ý.

“Nhìn tôi, đều hồ đồ.” Lý Thiệu Thần bỗng nhiên vỗ ót, như là nhớ tới cái gì, “Bên trong hồ không thoải mái đi, đến, cầm tay tôi, tôi kéo anh lên.”

Loại trạng thái này Lambert làm sao dám đứng dậy, hắn vội vàng xua tay nói không cần, sau đó đối diện với Lý ánh mắt quỷ dị của Thiệu Thần gian nan giải thích.”Thân thể ta có chút khó chịu, không thuận tiện lộn xộn.”

Vừa nghĩ tới mình ở nhân gia thời điểm bị thương gây sức ép, Lý Thiệu Thần yên lặng ở trong lòng le lưỡi, cũng không miễn cưỡng.

“Đúng rồi, tôi kêu Lý Thiệu Thần, anh tên là gì?”

Lambert vốn định đem giả danh mình thường dùng nói cho cậu biết, nói đến bên miệng, lại không biết tại sao biến thành sự thật.

“Lambert August.”

Lambert vốn tưởng rằng đối phương nghe được tên của mình sẽ chấn động, dù sao trên đời này người không biết tên Thú Hoàng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Không nghĩ tới đối phương cư nhiên một chút phản ứng đều không có, thậm chí còn thực khoái trá gọi lên tên của mình.

“Từ đây về sau tôi liền kêu anh Lambert.”

Nhấn nửa ngày, Lambert cuối cùng vẫn là áp chế nghi vấn trong lòng mình, yên lặng theo dõi kỳ biến đi. Chỉ là bất quá nghi vấn của hắn cũng là càng ngày càng nhiều.

Vũ khí kỳ lạ, bán thú nhân trân quý, một mình sinh hoạt thành thạo tại tam đại hung chi nhất Khoa Lạc rừng rậm, đối với Thú Hoàng bề hạ nổi tiếng thiên hạ hoàn toàn không biết gì cả. Nghĩ đến đây, vậy quả Phượng Huyết thảo cứu trị mình cũng là cậu hái đến đi.

Thật sự là một bán thú nhân thần bí.

“Làm sao vậy?”

Đối mặt Lambert lặng im không nói, Lý Thiệu Thần cho rằng mình nói sai, bất quá người sau thực nhanh liền giờ lên một khuôn mặt tươi cười.

“Không có gì, chính là có chút đói bụng.” Lambert nói chính là lời nói thật, hắn đúng là có chút đói bụng. Vừa mới ăn hai quả Phượng Huyết thảo căn bản không dùng được gì, hắn hiện tại chính là đói bụng đến ngực dán vào lưng.

“A a.” Bị thành công nói sang chuyện khác Lý Thiệu Thần theo bản năng đi xem vật phẩm lan của mình, vừa vận nhìn đến thịt nướng, vì thể trực tiếp lấy ra, đưa tới trước mặt Lambert. Nhưng mà chờ cậu nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của Lambert, mới cảm thấy cử động này có bao nhiêu không ổn.

Lý Thiệu Thần trong tay cầm thịt nướng, đưa tới cũng không phải, thu lại cũng không phải, bộ dáng lằng lằng ngơ ngác làm Lambert trong lòng vừa động. Hắn yên lặng tiếp nhận thịt nướng trong tay Lý Thiệu

Thần, sau cũng không nói được một lời bắt đầu ăn. Ở trong lòng hần, Lý Thiệu Thần lại nhiều hơn một cái bí mật.

Thịt nướng ăn rất tốt.

8. Chương 8: Bệ Hạ, Đến Một Phát Uyên Ương Dục Không?

Lý Thiệu Thần thấy Lambert không có ý lên tiếng hỏi, bản thân cậu chột dạ cũng sẽ không chủ động thẳng thắn, hai người ngược lại thần kỳ nhất trí trầm mặc.

Lý Thiệu Thần đôi mắt trông mong nhìn Lambert đem một khối thịt nướng ăn xong, lúc này mới nhớ tới chính mình còn chưa có ăn cái gì. Đầu tiên là bị cự thú đuổi theo, tiếp theo ánh mắt bị suối nước mê hoặc, đến thăm đến chơi đến nháo, làm tới cá cũng chạy, kế tiếp chính là làm nhiệm vụ hệ thống, một vòng lên xuống, cậu sớm đã bụng đói kêu vang.

Lý Thiệu Thần tự nhận là là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, điểm đói nhỏ nhoi ấy vẫn có thể cho qua, cũng không thể cùng một người bệnh trọng thương đoạt đồ ăn đi.

Tuy là như thế, ánh mắt Lý Thiệu Thần vẫn nhìn không được nhìn thịt nướng miết a miết, bụng hợp thời phát ra “Thăm thì” kháng nghị. Lambert động tác ăn nhất thời đình chỉ, đối Lý Thiệu Thần cho cái ánh mắt nghi hoặc.

“Người chưa ăn gì?”

“Tôi ăn rồi, anh ăn đi.”

Đối mặt thịt nướng Lambert đưa tới, Lý Thiệu Thần bất vi sở động, ánh mắt kiên định nhìn chăm chăm tay Lambert, không dám tái hoạt động một phần, sợ chính mình không cẩn thận sẽ nhào đi lên cướp đoạt khối thịt nướng kia.

Nha nha nha, thật đói! Lý Thiệu Thần mắt đầy lệ, tiểu nhân nhi trong lòng hữu khí vô lực quỳ rạp trên mặt đất phát cỡ hò reo: cầu uy thực, cầu bao dưỡng!

Lambert gọi lên khoe miệng, thu hồi tay đưa qua, quả nhiên thấy ánh mắt thất vọng của bán thú nhân thanh niên, một đôi lỗ tai nhỏ ỉu xiu sụp xuống, cái đuôi phía sau cũng là hữu khí vô lực tảo động. Không đành lòng tiếp tục đùa bán thú nhân, Lambert vươn tay gỡ xuống một khối thịt lớn, lần thứ hai đưa tới trước mặt Lý Thiệu Thần.

“Ăn đi, ta ăn một mình không hết nhiều như vậy, cứ ăn nhiều ngược lại đối thân thể không tốt.”

Mắt Lý Thiệu Thần nháy mắt sáng lên, thần thái sáng láng tiếp nhận thịt Lambert đưa tới, không tiếp tục giả dối chối từ, trời đất bao la, ăn cơm mới là lớn nhất.

Nhìn Lý Thiệu Thần ăn miệng đầy mỡ, khẩu vị của Lambert cũng tốt lên không ít.

Hai người mỹ mãn ăn xong thịt nướng, Lý Thiệu Thần thư thư phục phục nằm xuống đất, không muốn cử động nữa. Ăn no liền lăn quay ra ngủ, quá hạnh phúc a.

“Trước đừng ngủ.”

Lambert lên tiếng ngăn lại Lý Thiệu Thần đang định tiến vào mộng đẹp, người sau mở đôi mắt to đen trắng rõ ràng trừng hần nghi hoặc.

“Người ngược lại thư thư phục phục ngủ, ta đây còn cả người dính nị, lại là huyết ô lại là bùn đất, trên quần áo thậm chí còn có dấu chân của người nào đó.”

Thời điểm nói đến dấu chân, Lambert mày rậm chọn chọn, khoe môi nhếch lên nụ cười không rõ ý tứ hàm xúc, nhìn thấy Lý Thiệu Thần hơi chột dạ.

“Hôm nay thời tiết rất tốt, vừa mới ăn qua đồ vật, ta khôi phục không ít khí lực, người đỡ ta đi đến bên trong tiểu khê đi, ta muốn tắm rửa một cái.”

“A a, được.”

Quân gia chốt dạ không dám làm trái thỉnh cầu của đối phương, vội vàng nhảy vào trong hầm nâng Lambert lên.

Một đôi cánh tay ấm áp cường tráng quàng qua thắt lưng, lồng ngực rắn chắc của đối phương cùng mình gắt gao đụng chạm, thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh hữu lực của đối phương, rõ ràng nhìn qua là một cái bán thú nhân ngốc manh, thế nhưng lại cho người ta cảm giác thập phần tin cậy. Lambert bất động thanh sắc ôm lấy thắt lưng Lý Thiệu Thần, tinh tế vuốt ve đánh giá.

Xúc cảm không tồi.

Cánh tay thuận thế trượt xuống phía dưới, đi vào phần eo Lý Thiệu Thần, bàn tay to có vết chai hơi mỏng nhẹ nhàng một lướt qua, xúc cảm tê dại đủ để cho Lý Thiệu Thần đi đứng mềm nhũn. Lưu luyến một lát, Lambert cảm thấy mỹ mãn mỉm cười. Về phần cái đuôi cùng bộ vị phía dưới, Lambert tỏ vẻ bây giờ không thể nóng vội.

Cho dù hắn hiện tại muốn đem thanh niên bán thú nhân này quăng lên giường, thân thể hắn cũng không cho phép, chớ nói chi là bán thú nhân này ngây thơ muốn chết, nói đến một phát hoang giao dã ngoại, không biết đối phương sẽ xấu hổ thành bộ dáng thể nào đâu.

Lúc này Lý Thiệu Thần còn không biết, mình ôm lấy nam nhân so với mình cao to rất nhiều thế nhưng lại đánh cái chủ ý này, chờ về sau cậu bị ăn kiên mật tĩnh, lại ca thán lòng người không rõ. Sớm biết vậy cho hắn chết đuối tại bên trong Bích Hiềm khê luôn cho rồi.

Lý Thiệu Thần gian nan ôm Lambert đi vào trong suối nước, cậu không mặc quần áo, vẫn là quang lỏa thân trên, trên người chỉ mặc một cái tiết khổ, chân trần mà đi. Hai người tiếp xúc gần như vậy, quần áo đối phương ma xát làn da của mình, nhất là hai cái điểm đỏ trước ngực kia, Lý Thiệu Thần rõ ràng cảm giác được chúng nó đã đứng thẳng lên. Từng đợt điện lưu tê dại hướng thẳng vào trong óc Lý Thiệu Thần, phía dưới cũng ần ần có dấu hiệu ngẩng đầu, bởi vì duyên cớ thân kém cao, hô hấp nóng rực của đối phương phun ở gần cổ mình, cảm giác khác thường làm Lý Thiệu Thần khó kiềm chế tình tự, thiếu chút nữa ngâm ra tiếng.

Cậu là một xử nam, nơi đó nào có trải qua sự tình tình sắc ngượng ngùng này, gió nhẹ hơi hơi thổi tới lướt qua thân thể cậu, cậu có thể cảm nhận được cả người mình run rẩy nổi da gà. Lý Thiệu Thần cắn chặt môi dưới, không để cho mình phát ra thanh âm kỳ quái, nhưng sắc mặt của cậu bạo hồng liền bán đứng trạng thái của cậu giờ phút này.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Lambert giả vờ ân cần hỏi han, trên thực tế hắn thập phần rõ ràng trạng thái của Lý Thiệu Thần giờ phút này. Lại nói tiếp, phương diện này còn có một phần là “Công lao” của hắn đâu.

Tuy tất cả mọi người là nam nhân, nhưng Lý Thiệu Thần lại ngại ngùng đối Lambert nói thật. Cũng không thể nói cho đối phương “Tôi có phản ứng, hai ta cùng tới giải quyết đi” như vậy mắc cỡ chết người, nhất định sẽ bị đối phương xem thành biến thái.

Thật vất vả gặp được một người, Lý Thiệu Thần cũng không muốn vì nguyên nhân này mà lại lần nữa khôi phục tình trạng độc thân.

“Không, không có gì.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lý Thiệu Thần liền phát giác ngữ điệu của mình có chút kỳ quái, vì thế gò má của cậu trở nên càng hồng. Lambert không nghĩ tiếp tục đùa cậu, vạn nhất đối phương xù lông, bản thân mình cũng không có trái cây ngon ngọt gì để ăn. Dù sao hắn bây giờ là người bệnh a.

Thật vất vả đem người tới bên cạnh suối nước, Lý Thiệu Thần đang chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy Lambert cười như không cười nhìn cậu.

“Lại làm sao vậy?”

“Ta không có khí lực, người dù sao cũng phải giúp ta đem quần áo cởi ra đi, không cởi ra thì ta tắm rửa như thế nào?”

Cởi, cởi quần áo?

Lý Thiệu Thần thầm nghĩ đến lấp bắp.

Đại ca, hai ta không thân thiết như vậy đi, vừa thấy mặt liền toàn thân xích lửa gặp lại thần mã thì cởi sạch, không cần bạo như thế a!

Lý Thiệu Thần theo bản năng cự tuyệt, chẳng qua ngẩng đầu nhìn đến bộ dáng Lambert chật vật tội nghiệp, cậu lại kìm không nổi mà mềm lòng.

Ai, chắc, lỡ làm người tốt rồi, đưa Phật đưa đến Tây Thiên, cũng đã giúp hắn nhiều như vậy, một chút nữa cũng có sao đâu. Lý Thiệu Thần nhận mệnh tiêu sái đến bên người Lambert, bắt đầu đối với hắn giở trò, a không, cởi áo tháo thắt lưng.

Lambert mặc chính là quần áo tương đối rộng thùng thình, có chút cùng loại với pháp sư bào trong Harry Potter, bên trong là một tầng quần áo trong mỏng manh cùng quần dài, cùng áo khoác đều là ánh vàng rực rỡ. Đây là một Mỹ kim bảo a, Lý Thiệu Thần không chút nghi ngờ quần lót của người này cũng là kim sắc.

Trên thực tế đúng là như thế, Lý Thiệu Thần mất sức chín trâu hai hổ giúp Lambert cởi quần áo, bên trong lộ ra quần lót tứ giác ánh vàng rực rỡ, Lý Thiệu Thần nhin không được “Sách” một tiếng.

Thật sự là một người đến từ trong tao bao a! Lý Thiệu Thần nhin không được nhớ tới mặt đấm thổ hào trong Tầng Kiềm sơn trang, chắc, nội y nhóm nhĩ thiếu có phải hay không cũng là kim sắc a?

Lý Thiệu Thần trong đầu đã kinh thần triển khai, từ nội y nhóm nhĩ thiếu kéo dài đến nội y của mỗi người trong Thập Đại môn phái, cậu thậm chí có xúc động đi dán một cái thảo luận thiếp.

Lý Thiệu Thần kiểm chế dục vọng của mình, đang muốn rời đi, Lambert mở miệng lần nữa, thiếu chút nữa làm cậu hồng mắt.

“Quần lót còn không có thoát!”

Gì?

Lý Thiệu Thần biểu đạt gió lớn cây nhiều không có nghe rõ! Than bùn a, loại đồ vật tư nhân như quần lót này anh cũng cho người khác giúp anh cởi, kính nhờ có chút quan niệm trinh tiết được không! Lão tử lớn như vậy chỉ thoát qua quần lót của mình. Vị đại ca kia, ngài cũng quá không bị cản trở, thần thiếp làm không được a!

Lý Thiệu Thần tự nhận hung ác cùng Lambert đối diện hai giây, cuối cùng bại trận. Bệnh nhân, người bệnh là thần mã, quả thực rất ngược có biết hay không (gào thét -ing)!

Lý Thiệu Thần lại ngồi xổm người xuống, từ phía sau giúp Lambert j j, không nhìn đến quang mang tà ác đại thịnh trong mắt đối phương.

Quần lót vừa mới bị cởi xong, một quái vật to lớn liền bắn ra, đối diện mặt Lý Thiệu Thần, còn kiêu ngạo run lên hai cái.

Ta thảo, hảo lớn!

Đây là phản ứng đầu tiên của Lý Thiệu Thần.

Ni mã, lão tử vì cái gì muốn nhìn chằm chằm nó, kích cỡ của lão tử cũng thực khả quan được không! Lý Thiệu Thần nhin không được lấy vật của hai người tương đối một phen, sau đó hướng hành vi của mình thật sâu mà chán ghét vứt bỏ, như thế nào càng ngày càng giống cái si hán đâu!

Si hán Lý Thiệu Thần nhận mệnh đem quần lót kim sắc tao bao ném qua một bên, cũng không tính toán ly khai. Tắm rửa cái gì, cậu cũng phải đến làm a. Cậu cũng không nhận ra bệnh kiều Lambert có thể chính mình tắm rửa.

Lý Thiệu Thần dời tầm mắt, ngược lại đi vào phía sau Lambert. Vừa mới đối diện hẳn, không thèm nhìn đến lưng Lambert, hiện tại nhìn phía sau, Lý Thiệu Thần nhất thời hít vào một hơi lương khí.

Da lưng bóng loáng non mịn, vừa thấy chính là đại gia công tử, sống an nhàn sung sướng mới có thể có được làn da này, nhưng mà đã có một miệng vết thương dữ tợn phá hủy chính thể mỹ cảm. Miệng vết thương từ vai trái uốn lượn thẳng đến phía thắt lưng bên phải, không biết là bị cái gì gây thương tích, miệng vết thương tuy rằng đã khỏi hẳn, nhưng lưu lại ấn ký màu trắng làm cho người ta cảm nhận được khi đó nguy hiểm cùng thống khổ tột cùng.

Lý Thiệu Thần không kìm lòng nổi đưa tay xoa vết sẹo kia, thời điểm bị bán thú nhân đụng vào, Lambert nhìn không được cả người run lên.

Cái miệng vết thương kia, hảo mẫn cảm.

“Đau sao?”

Lambert sững sốt, thể nhân chỉ quan tâm đến vết sẹo của hẳn là như thế nào, có biện pháp nào cứu trị không, chưa bao giờ có một người hỏi qua hẳn như vậy.

Đau sao?

Lambert trầm mặc một hồi lâu, ngay tại lúc Lý Thiệu Thần cho rằng hẳn lâm vào trong kỷ ức, hẳn trả lời một câu.

“Quên.”

Đúng vậy, Lambert sớm đã quên.

Trên người hẳn có huyết mạch thần thú Phượng Hoàng, mỗi một ngàn năm sẽ niết bàn một lần, liệt hỏa nhiên tận mỗi hận cũ cùng cừu hận của hẳn từ ngàn năm trước cho tới nay, chờ đến sau khi hẳn tỉnh lại, hẳn lại là Thú Hoàng đệ hạ cao cao tại thượng, phổ độ chúng sinh.

Tồn tại của cái vết sẹo này, hẳn sớm đã quên mất.

“Nhất định rất đau.”

Ngón tay Lý Thiệu Thần nhẹ nhàng lưu luyến qua lại trên miệng vết thương, Lambert cơ hồ kiềm chế không được, người kia, không biết rằng cậu chơi với lửa sao?

9. Chương 9: Bệ Hạ, Không Cần

Dục hỏa dưới thân càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng, thừa dịp chính mình chưa dọa người trước mắt, Thú Hoàng đệ hạ bỗng nhiên xoay người, một cái bắt được tay Lý Thiệu Thần đang không ngừng quấy rầy y.

“Đi, ta tự mình làm.”

Lý Thiệu Thần trát trát đôi mắt to đen trắng rõ ràng, không hiểu gì hết. Nhượng tôi hỗ trợ chính là anh, chê tôi quấy rối cũng là anh, thật khó hầu hạ, ORZ.

Lý Thiệu Thần cũng mừng rỡ thanh nhàn, cậu bỏ lại khăn mặt cùng quần áo vào trong bị, thí diên thí diên chạy đến bờ biển dưới tàng cây, dựa lưng vào đại thụ, chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần.

“Tê ~ ”

Nghênh diện thổi tới một cỗ gió lạnh, Lý Thiệu Thần đều rụng một thân da gà, lúc này mới phát hiện bận việc như vậy nửa ngày chính mình cứ nhiên còn để nửa thân trần. Quần dài ướt đầm màu nâu dính sát vào trên người, bị gió thổi qua, tư vị kia, có bao nhiêu sáng a!

Quân gia lén lút nhìn đến nam nhân tự tắm rửa trong suối nước, một chút cũng không có xu thế quay đầu. Cậu rất nhanh chuyển đến mặt biên du hý, điểm khai thuộc tính nhân vật của mình, đổi một kiện trang phục.

Lý Thiệu Thần không đổi về bộ Xi Linh vẻ ngoài kia vì bộ quần áo đó rất chói mắt, cùng với quần áo Lambert mặc trên người cách nhau một trời một vực. Đại Minh Cung vẻ ngoài màu xám, hình thức tuy rằng kém pháp sư bào không ít, nhưng chung quy nó không gây chú ý như vậy, còn trong phạm vi Lý Thiệu Thần tiếp thu.

Đổi xong quần áo, Lý Thiệu Thần đáp mắt thấy quần áo Lambert cởi để bờ biển, mặt trên vết máu loang lổ, dính đầy bùn đất, tắm rửa xong Lambert khẳng định không thể mặc lại nó, Lý Thiệu Thần tùy tay chỉnh lý vật phẩm lan của mình một chút, phát hiện mình đoạn thời gian trước nhàm chán xoát thử nơi luyện xuất Nhất Thân Thiên Trọng bộ.

Tuy rằng không phải thuộc tính cực phẩm, nhưng có còn hơn không, cậu cũng không dùng đến, đơn giản Lý Thiệu Thần lấy nó ra làm một cái nhân tình. Người cũng đã cứu, còn già mồm cái lão cái gì a.

“Cái kia, Lambert, quần áo tôi đặt ở đây, chờ chút anh nhớ thay.” Lý Thiệu Thần đem quần áo phóng tới một tảng đá tương đối sạch sẽ, đối với thân ảnh Lambert hô.

Bởi vì nguyên nhân bị thương, Lambert tẩy tương đối chậm, thanh thủy một chút một chút lưu tại trên người của hắn, gột rửa dơ bẩn trên người, lộ ra thân thể thon dài tinh tráng. Da Lambert tương đối trắng, lại tuyệt không gầy yếu. Hắn toàn thân là cơ bắp, lại không đến nỗi khoa trương, một cái cơ bắp điều tinh tráng nhượng Lambert cả người đều tràn ngập sức bật, có chút cùng loại với suất ca Âu Mĩ cao gầy.

Tóc Lambert ánh vàng rực rỡ rủ sau người, địa phương ở giữa thậm chí dài tới bên hông. Lý Thiệu Thần trong đầu nhớ tới một câu như vậy.

Đợi ta tóc dài tới thắt lưng, thiếu niên người đến hảo thú ta?

Lý Thiệu Thần nhìn không được đem mình nhập vào vị trí thiếu niên, đối với bóng dáng mê người của Lambert yên lặng phát ra hoa si, hồn nhiên bất giác không phát hiện đối phương đã tắm rửa xong, hắn trần như nhộng hướng cậu đi tới.

Cự vật ngạo nhân Lambert j j theo động tác đi đường của hắn lắc lư, bản thân của hắn cũng không có chút ý tứ nào then thùng, ngược lại là Lý Thiệu Thần nhìn không được quay mặt qua chỗ khác, không dám nhìn chăm chăm kiện vật kia.

“Anh như thế nào không che lại, cũng không sợ có người thấy.”

Lambert mỉm cười, thập phần thần nhiên: “Sợ cái gì, bị nhìn ta cũng không ăn mệt.”

Lý Thiệu Thần đỏ mặt, ánh mắt chung quanh loạn phiêu.”Nhanh đi mặc xong quần áo, không lại chờ đến lúc cảm lạnh liền phiền toái.”

Lambert gật gật đầu, thập phần tùy ý tiêu sái đến một bên, xoay người nhặt quần áo Lý Thiệu Thần đặt trên đất, mỗ bộ vị mê người trực tiếp không hề bảo lưu triển hiện tại trước mắt Lý Thiệu Thần, cảnh tượng hoạt sắc sinh hương nhượng cậu máu mũi tuôn ra. Thân, anh đây là đang câu dẫn tôi sao, phải không phải không? Hiện tại không có xà phòng để giặt, vì thế đổi thành giặt quần áo sao?

Lý Thiệu Thần phát giác chính mình đã kinh cứng rắn như sắt, cậu thậm chí có thể nghe được tiếng vang kinh hoàng kịch liệt của tim mình.

Là gay, là một cái ngây thơ tiểu xử nam, Lý Thiệu Thần cho tới bây giờ không có gặp qua thân thể xích lô rõ ràng như vậy, quả là mới mẻ. Bởi vì nguyên nhân gia giáo, cậu chỉ nhìn đến nửa thân trần người mẫu nam đẹp trai trên tạp chí quá hạn, đến cả GV cậu đều không có xem qua, nhìn đến cảnh tượng như vậy, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một ít phản ứng xấu hổ.

Giờ khắc này Lý Thiệu Thần, mắt lang tỏa ra ánh sáng, hận không thể giãy tiếp theo liền phác lên, sau đó... Sau đó cậu cũng không biết nên làm gì.

Lý Thiệu Thần cho rằng y phục của cậu hình thức có chút kỳ quái, đều là do cậu ngày thường nhìn nhiều những cái đó, nhưng Lambert chỉ hơi chút cân nhắc, liền biết nên mặc như thế nào. Hai ba lần là mặc quần xong áo tử tế, Lambert giang hai tay cánh tay, đứng ở trước mặt Lý Thiệu Thần.

“Thế nào?”

Vì chưa xem đủ cảnh đẹp nên Lý Thiệu Thần cảm thấy thập phần đáng tiếc, bắt quá mặc quần áo xong Lambert cũng có một phen phong tình khác. Trước Lý Thiệu Thần không phát hiện, bộ Thiên Trọng cậu đặc biệt cho Lambert cư nhiên là kim sắc, không biết là vấn đề hệ thống đặt ra hay là Lambert đáng người siêu hảo, quần áo mặc vào thể nhưng ngoài ý muốn vừa người. Nếu xem nhẹ Lambert một đầu kim sắc tóc dài, hẳn chính xác là một giai giai công tử đến từ cổ đại.

“Thực thích hợp, cũng... Thực xinh đẹp.”

Cẩn thận đánh giá Lambert, Lý Thiệu Thần chợt nhớ tới tới một cái vấn đề trọng yếu. Hệ thống dù đặt ra quần áo cũng không có đặt ra quần lót, quần lót Lambert vừa mới cởi còn ném chung với quần áo bẩn, nói cách khác ——

Lambert không có mặc quần lót?!

Vừa nghĩ tới vật kia của Lambert tại khổ gian trống rỗng lắc lư qua lại, Lý Thiệu Thần cả người đều không tốt. Lắc lư qua lại, lắc lư... Đầu óc Lý Thiệu Thần quanh quẩn đều là cái từ này, vừa mới nhìn đến hình ảnh trang bị, Lý Thiệu Thần không kìm lòng nổi nuốt xuống một hơi nước miếng.

Đây là phúc lợi của người xuyên qua sao? Ngải mã, hảo đẹp mắt, hảo táo bạo, hảo tình sắc!

Lambert không biết suy nghĩ trong lòng Lý Thiệu Thần, mặc dù biết, chỉ sợ hẳn cũng sẽ mỉm cười mà cho qua. Gây sức ép lâu như vậy, Lambert tựa hồ hơi mệt, lập tức ngồi vào dưới tàng cây, dáng vẻ chuẩn bị nghỉ ngơi một chút. Thời điểm niết bàn xảy ra một chút trạng huống nhỏ, hẳn hiện tại thân thể dị thường suy yếu, ma pháp nguyên tố chung quanh cơ hồ không thể cùng hẳn cộng minh, nếu không phải hẳn nhiều năm qua vẫn luôn tu luyện võ kỹ, thân thể tương đối cường kiện, chỉ sợ hiện tại ngay cả đứng dậy hẳn đều không đứng nổi.

Nghĩ đến cái người làm hẳn lưu lạc đến tận đây, Lambert nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi.

Lý Thiệu Thần thuận thế ngồi ở bên người Lambert, nhìn đến sắc mặt âm tình bất định của người bên cạnh, cậu cũng như có điều suy nghĩ. Cậu cũng không phải đám Tâm Lam bá đối hẳn đặc biệt bất lợi, lúc Lambert nói ra danh tánh của mình là lúc đỉnh đầu đối phương xuất hiện một cái chữ nhỏ màu xanh mượt —— Lambert August, hữu hảo npc (*) thần mã, quả thực không thể tái yên tâm. Đó cũng là nguyên nhân vì cái gì mà Lý Thiệu Thần đối một nam nhân lần đầu gặp mặt lại chiếu cố như thế. Nói không chừng, chờ chút còn có thể phát ra cái nhiệm vụ gì đó cho cậu đâu.

(*) NPC = Non-Player Character = những nhân vật được thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ người chơi

Lý Thiệu Thần nhìn chằm chằm Lambert, ánh mắt như muốn phát ra lửa, tầm mắt nóng rực nhưng Lambert muốn không nhìn tới cũng không được. Nam nhân tóc vàng quay đầu sang, lông mi thật dài nhẹ nhàng run run, thanh âm dễ nghe từ tính từ trong đôi môi đậm bạc hồng nhạt phun ra.

“Nhìn cái gì đấy?”

“Không có gì.” Bỗng nhiên bị người bắt được tầm mắt, Lý Thiệu Thần nhiều ít đều sẽ ngại ngùng. Bắt quá cậu cũng là người tùy tiện, sau đó đem chuyện xấu hổ ném qua sau đầu.

“Tôi vừa mới suy nghĩ, ai hẳn tâm như vậy, cư nhiên có thể đối với anh nặng tay như thế?”

“Không có người nào, là ta chính mình không cẩn thận, thời điểm tu luyện không cẩn thận phạm phải sai lầm, mới có thể lưu lạc đến tận đây.” Lambert ngữ khí thản nhiên, giống như đang nói một chuyện cực kỳ bình thường. Nhưng mà mi mắt hẳn rũ xuống lại nói cho Lý Thiệu Thần biết sự tình không đơn giản như cậu tưởng. Bắt quá nếu đối phương không nói, cậu cũng không tiện hỏi nhiều, mỗi người đều có bí mật, nhất là bản thân cậu.

Bất quá, tại sau khi Lambert nói đến luyện công phạm sai lầm, Lý Thiệu Thần trong đầu lần thứ hai thần tốc triển khai, cái gì Quỷ Hoa bảo điển, Tịch tà kiếm phổ linh tinh võ công xuất hiện trong đầu hắn, “Muốn luyện công này, đầu tiên phải dẫn đao tự cung, không tất sẽ thành công” mười sáu cái chữ to thật to tại trong đầu Lý Thiệu Thần tới tới lui lui du đãng, có xua thế nào cũng không đi.

Tuy rằng Lý Thiệu Thần tận mắt chứng kiến Lambert không tự cung, nhưng điểm này không ngăn cậu tự nhạc tự tiêu khiến tự YY, nụ cười trên mặt quỷ dị làm Lambert nhìn đến khóe mắt run rẩy. Tuy rằng gặp mặt không bao lâu, nhưng người tinh Lambert sống hơn một ngàn năm đã sớm đem tính nết Lý Thiệu Thần sờ đến nhất thanh nhị sở.

Trong cái đầu nhỏ của đối phương khẳng định lại đang suy nghĩ việc gì đó cổ quái.

Nụ cười trên mặt Lý Thiệu Thần càng lúc càng lớn càng lúc càng quỷ dị, khuôn mặt nhất trương tuấn tú đã sắp vụn vỡ đến biến hình, Lambert biết vậy nên dạ dày đau, vội lên tiếng đánh gãy hấn YY.

“Còn người thì sao, một cái bán thú nhân, như thế nào sẽ một mình một người ở chỗ sâu trong rừng Khoa Lạc?”

Lambert thanh âm nhượng Lý Thiệu Thần phục hồi lại tinh thần. Cậu vươn ra hai tay nhu nhu hai gò má đau nhức của mình, miệng nói ra nói mơ hồ không rõ.

“Không cần thận xông vào.”

Lambert im lặng.

Rừng rậm Khoa Lạc là địa phương nào, người cho rằng đây là một cái địa phương mà tiểu tiểu bán thú nhân có thể tùy ý xông vào? Là nơi thủ vị tam đại hung hiểm nhất thế giới, sâu trong rừng mãnh thú tề tụ, nguy cơ trùng trùng, hơi vô ý sẽ có nguy hiểm tánh mạng. Mà ngay cả bản thân hấn thân là đương thời thập đại cao thủ chi nhất, tại sâu trong rừng cũng phải nơi chốn đề tâm, đánh bước nào, cũng cố bước ấy, không dám có chút thả lỏng. Trái lại Lý Thiệu Thần, không có bất luận cái giác ngộ nào về gặp được nguy hiểm, ngược lại quá thuận lợi đủ đường, thành thạo, xác thực làm người ta khó hiểu.

Lambert tuy rằng không biết bán thú nhân trân quý trước mắt làm sao sinh tồn ở nơi hung hiểm này, nhưng có một việc hấn có thể khẳng định, bán thú nhân này, khẳng định không phải là người thường. Đối phương chính là ân nhân cứu mạng của mình, diện mạo lại xinh đẹp, cao cường như vậy, Lambert ưu điểm có lẽ không nhiều lắm, nhưng câu tri ân báo đáp vẫn biết. Huống chi, cuộc sống sau này còn dài, hấn sẽ có biện pháp nhượng Lý Thiệu Thần chủ động thẳng thắn hết thủy.

Lambert ngoắc ngoắc khóe miệng, trong lòng yên lặng lên kế hoạch nên như thế nào để đem cái bán thú nhân này quải về hoàng cung, làm Hoàng phi của mình.

10. Chương 10: Bộ Hạ, Ăn Hoa Quả

Sáng sớm, thời điểm tia sáng đầu tiên chiếu vào động khẩu, trên thảm lông màu trắng có hai nam nhân đang ngủ say. Nam tử tuổi trẻ tóc dài kim sắc đem thanh niên có lỗ tai lông xù bán ôm vào trong ngực, làm cho đầu đối phương dán tại lồng ngực mình. Manh nhĩ của thanh niên giống như tiểu thú, thân thể cuộn lại, gắt gao bám vào sam y nam nhân, trong lúc ngủ mơ vẫn như cũ không chịu buông tay. Một cái đuôi xoà tung tại bên hông hai người, ngẫu nhiên sẽ nhẹ nhàng đảo động một chút.

Bỗng nhiên, ngoài động có hai tiếng dị vang, manh nhĩ lông xù của thanh niên động mấy động, sau đó hai mắt mê mang sương mù của cậu mở ra.

Sáng sớm trước khi vào mùa hè có chút lạnh, như đi vào cõi thần tiên thanh niên theo bản năng hoàn khởi song chưởng, ôm nguồn nhiệt ấm áp bên cạnh mình, thậm chí dị thường thoải mái cọ cọ hai cái, sau đó một cái gây nóng bỏng chậm chậm đứng vững bụng dưới của cậu.

Lý Thiệu Thần không thoải mái vặn vẹo hai cái, muốn rời xa vật làm cậu không thoải mái, không nghĩ tới cái gây kia đuổi kịp, Lý Thiệu Thần vươn tay nắm chặt, tùy tay phiết, muốn ném tới một bên.

“A!”

Bên tai truyền đến thanh âm nam nhân bị đau, nguồn nhiệt bên người kịch liệt run run, Lý Thiệu Thần nháy mắt tỉnh táo lại. Trước mắt chính là khuôn mặt vặn vẹo phóng đại của Lambert, hai người mặt đối mặt, thân thể kề sát, chính mình tựa vào lồng ngực của hắn, muốn bao nhiêu ái muội có bấy nhiêu ái muội. Còn có cây gậy trong tay cậu, thảo, chỗ nào là gậy gộc a, rõ ràng là ngạo vật của đối phương được không.

Nhiệt độ quỷ dị, xúc cảm cứng rắn, thậm chí còn ở trong tay mình bất an nhảy lên, Lý Thiệu Thần nháy mắt gương mặt bạo hồng, lỗ tai lông xù thậm chí đều nhiễm thượng một tia hồng sắc. Ngải mã, sáng sớm kính nhờ không cần bạo như vậy được không!

Thiếu chút nữa bị Lý Thiệu Thần hủy diệt, Lambert âm trầm trầm mở miệng nói chuyện: “Còn không mau buông tay!”

Lý Thiệu Thần vội vàng buông tay, nhanh chóng nghiêng đầu đi, không dám tiếp tục nhìn Lambert, đồng thời lại nhìn không được âm thầm kinh ngạc, vật kia của Lambert cũng thật đủ ưu tú, chính mình tuy rằng không kém, bất quá đem hai hai so sánh với nhau, quả thật có chút thua chị kém em.

Trong sơn động không khí vẫn cứ xấu hổ, Lý Thiệu Thần xác thực không quen, cậu muốn mở miệng nói chuyện, rồi lại không biết nên nói cái gì, sau đó lại vội vàng vàng tìm lấy một cái cớ, chạy như bay thoát đi hiện trường. Lambert ngồi dậy, nhìn bộ dáng Lý Thiệu Thần giống con thỏ chạy trốn, khóe miệng ngoắc ngoắc.

Thật là một bán thú nhân dễ thẹn thùng.

Sơn động là chỗ ở lâm thời Lý Thiệu Thần tìm được, bản thân cậu trụ chỗ nào cũng không hề gì, bất quá Lambert bị thương, nếu chiếu đất màn trời mà ngủ một đêm, khẳng định sẽ sinh bệnh. Thời điểm buổi chiều lúc Lambert nghỉ ngơi, Lý Thiệu Thần đem phụ cận tiểu khê tìm qua một cái, rốt cục tại phía dưới một cái núi nhỏ cách đó không xa tìm được cái sơn động này. Sơn động thoát nhìn là do nhân công mở, bên trong cũng không thiếu gia cụ tạo ra từ thạch đầu, bất quá hẳn là thiết nhiều năm không có người cư trú, bên trong che kín mạng nhện cùng tro bụi, Lý Thiệu Thần quét tước hơn nửa ngày mới miễn cưỡng có thể cho người ở.

Lambert ngược lại không hề gì, nằm hẳn vào quân đội còn rất sớm lại có cái dạng khổ gì chưa ăn qua, cho dù hiện tại hẳn đã là Thú Hoàng, có điều vẫn còn bảo lưu một ít thói quen của năm đó, bất quá là ngủ trên giường đá phiến, hẳn vẫn là có thể thừa nhận.

Ngược lại là Lý Thiệu Thần, sợ hẳn ngủ giường đá phiến khó chịu, không biết từ chỗ nào lấy ra nhất trương hồ cừ rộng lớn, nhào vào trên giường đá làm nệm. Hồ cừ kia vừa thấy liền biết không phải vật phàm, hẳn cũng không tin tưởng đây là tùy tiện tiện ở chỗ nào nhặt được. Thanh niên nhất định có không gian trang bị, bất quá cái loại đồ vật này trên đại lục khắp nơi đều có, hẳn không rõ vì cái gì thanh niên muốn che giấu như vậy.

Chỉ nhìn thanh niên bộ dáng đơn thuần cổ tả hữu trái hồ cừ mà nói này vẫn là hảo ngoạn, Thú Hoàng bệ hạ phúc hắc quyết định không đi vạch trần bí mật nhỏ ấy, đương nhiên đây cũng xem là một loại tình thú.

Lại nói sau khi Lý Thiệu Thần chạy khỏi động phía sau núi, liền bị gió bên ngoài thổi qua, thanh tĩnh không ít, nhìn đến chính mình hành vi kích động, không khỏi ách nhiên thất tiểu. Tất cả mọi người đều là nam nhân, bị sờ một chút cũng sẽ không thiếu đi khối thịt, tội gì lại đại kinh như tiểu quái vậy a. Coi như mình thích nam nhân, cũng không chắc người khác cũng như hắn, vì cái điểm việc nhỏ lông gà vỏ tỏi này liền nổi giận, thiết không có tiền đồ

Tuy cậu nghĩ như vậy, nhưng Lý Thiệu Thần tạm thời lại không nghĩ trở lại sơn động. Sáng sớm dương quang không tới, Lý Thiệu Thần quyết định đi ra bên ngoài tìm đồ vật ăn. Bánh mì sữa bánh nhân thịt trứng gà cái gì cũng không cần suy nghĩ, tốt xấu có thể tìm một ít hoa quả. Mấy ngày nay ở trong rừng rậm tìm kiếm đường ra, Lý Thiệu Thần phát hiện không ít hoa quả ăn ngon, mùi thơm ngát giòn ngọt, an toàn vô hại, so với việc nhân công đào tạo hoa quả trên địa cầu ăn ngon gấp trăm lần.

Lý Thiệu Thần sử dụng Du Long Bước xuyên qua bên trong rừng cây, thỉnh thoảng ngừng lại tại một cây ăn quả không biết tên, vươn tay tháo xuống một viên khối quả thực hồng nộn tiên diễm, ném vào trong vật phẩm lan. Trái cây tuy rằng có thể lấy thêm, nhưng Lý Thiệu Thần hái đến không ít chủng loại, vật phẩm lan một lát liền bị lấp đầy. Lý Thiệu Thần mặt mày hớn hở nhìn mắt chăm chăm vật phẩm lan, có loại cảm giác thỏa mãn khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Lý Thiệu Thần bệnh nghiệm thu thập lại phát tác.

Phàm là thổ hào, trong người luôn luôn một hai cái bệnh khó trị, có người yêu xe thể thao, có người yêu mỹ nữ, nhưng Lý Thiệu Thần tương đối đặc biệt, cậu có chứng bệnh nghiêm trọng là cường bách nghiệm thu thập. Liền lấy khoản Kiểm Tam du hý này mà nói, các thể lực danh vọng lớn phải xoát mãn, rèn luyện sở hữu phối phương phải học hết, Ẩn Nguyên hội các loại thành tựu phải toàn bộ bắt được, danh hiệu cũng không được lọt một cái, về phần vật trang sức, Lý đại thổ hào dùng nửa tháng tiền tiêu vật của mình, rốt cục đem toàn bộ hết về. Có thể nói, Lý Thiệu Thần Thiên Sách chính là một cái cơ sở dữ liệu sống di động trong Kiểm Tam.

Bảy thứ hoa quả, mỗi một cái hạn mức cao nhất đều là 99, chỉnh chỉnh tề tề nằm trong vật phẩm lan, Lý Thiệu Thần lại đem một ít hái thêm được ôm vào trong ngực, lúc này mới dùng Du Long Bước phi trở về.

Thời điểm gần đến động khẩu, Lý Thiệu Thần dùng khinh công lại, chậm chậm xuất trước động khẩu hiện trong phạm vi tầm nhìn Lambert.

Lambert bán nằm trên tảng đá lớn trong động, hai mắt nhìn về nơi xa, không biết suy nghĩ cái gì, đến Lý Thiệu Thần xuất hiện trước mắt, đối cậu lộ ra một cái mỉm cười nhợt nhạt. Kim sắc tóc dài tắm rửa dưới ánh mặt trời, theo gió nhẹ nhẹ nhàng đong đưa, tựa như thần chi. Lý Thiệu Thần nhìn đến có chút ngây người, lập tức lại sinh ra một loại ảo giác.

Thê tử chờ ở trước cửa nhà nghênh đón mình về, nam nhân mỗi một ngày tại lúc nhìn đến thê tử tươi cười, cả ngày mệt nhọc liền không còn, nuôi sống gia đình tựa hồ cũng không có gian nan như vậy. Cậu không tự giác đáp lại Lambert một cái mỉm cười, ma xui quỷ khiến đối Lambert phát tay.

Lý Thiệu Thần quên trong lòng ngực của mình chính phủng đầy hoa quả, động tác này của cậu trực tiếp làm hoa quả rầm nha ngã nhào xuống đất, cả người nhất thời trở nên chật vật bất kham.

Lambert bỗng nhiên cười đến dị thường sáng lạn, tuyệt mỹ tươi cười nhượng Quân gia ngỡ ngàng quên luôn việc xoay người nhặt hoa quả dưới chân. Làm như không đành lòng đang nhìn đến biểu tình ngốc manh của Lý Thiệu Thần, Lambert vung lên ống tay áo, trong chớp mắt xuất hiện tại bên người Lý Thiệu Thần.

“...”

Lý Thiệu Thần biểu tình đọng lại trên mặt.

“Như thế nào, ngốc? Chưa thấy qua không gian ma pháp? Người không phải có không gian trang bị sao?” Lambert huy huy tay phải trắng nõn thon dài, tại trước mắt Lý Thiệu Thần lắc lư hai cái.

Tôn mọc có gặp qua!

Lý Thiệu Thần yên lặng dưới đáy lòng trả lời, trên mặt lại tận lực duy trì biểu tình trấn tĩnh, còn không biết sống chết mạnh miệng nói: “Đương nhiên chưa thấy qua tiểu xiếc như vậy, tôi xem thấy đều là ma pháp siêu cấp lợi hại!”

Lambert đáy mắt hiện lên một tia ý cười. Đây cũng không phải là cái tiểu xiếc gì, không gian truyền tống chính là không gian ma pháp kỹ năng cao cấp hạng nhất, toàn thế giới chỉ có một mình hắn có thể sử dụng ma pháp này, thanh niên cư nhiên đến cái này cũng không biết, điều này làm cho Lambert càng thêm tò mò lai lịch đối phương.

Lambert hảo tâm giúp Lý Thiệu Thần nhặt lên trái cây trên đất, nhân tiện phổ cập một chút tri thức khoa học về không gian ma pháp, nhất là không gian trang bị, Lý Thiệu Thần nghe không hiểu mấy thứ trong lời hắn nói, đã có thể xen là một người ngu ngốc.

Ý tứ đơn giản của Lambert là nói ta biết người có không gian trang bị, loại này đồ vật lão tử khinh thường nên sẽ không muốn xảy ra chém giết dành đồ, người không tất yếu phải cất giấu, quá khó chịu.

Hừ, thương tổn đến tự tôn của mình, Lý Thiệu Thần cố tình không bằng lòng ý của Lambert, trên mặt treo một bộ biểu tình “Không gian trang bị đó là gì, tiểu gia không biết, mấy thứ này chính là nhật được, anh có thể làm gì tôi”.

Lambert bĩu môi, tỏ vẻ không tái tiếp tục dây dưa cái này đề tài. Nói nhiều như vậy, đối phương cũng không thừa nhận, còn không bằng ăn trái cây đổi.

Trở lại sơn động hai người ngồi ở bên cạnh bàn thạch “hì hục hì hục” gặm hoa quả, trong lúc nhất thời, toàn bộ sơn động toàn bộ đều là thanh âm nhấm nuốt.

Nghe xong Lambert nói, Lý Thiệu Thần đang tự hỏi vấn đề của mình. Nếu không gian trang bị phổ biến như thế, vậy vật phẩm lan mà hệ thống tự mang có thể thoải mái sử dụng trước mặt người khác, hoàn toàn không cần lo lắng người ta hoài nghi, đây cũng thật là là một tin tức tốt nha. Về phần Thiên Sách kỹ năng du hý tự mang, Lý Thiệu Thần tỏ vẻ cậu đã lý giải từ lúc nhận được truyền thừa của Phượng Huyết thảo, thế giới này vũ kỹ cùng ma pháp thập phần thông thường, hơn nữa một tay kia của Lambert vừa mới lộ, cậu cũng không lo lắng cho mình khi sử dụng kỹ năng sẽ gặp phải người khác mơ ước. Giải quyết được hai cái bí mật, tương đương với tỷ lệ cậu bị người chop tới giải phẫu giảm đi hơn phân nửa. Lý Thiệu Thần tuy rằng không nguyện ý làm náo động, nhưng nếu có thể ở trước người khác sử dụng kỹ năng, đối với việc bảo mệnh mà nói cũng là thập phần trọng yếu.

Tỷ lệ sinh tồn càng lớn, thì tỷ lệ Lý Thiệu Thần có thể về nhà mới càng lớn. Lý Thiệu Thần trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng.

Mà Lambert bên cạnh tựa hồ có chút rối rắm, mày xinh đẹp nhăn lại một chỗ, tuy rằng không rõ ràng, nhưng liếc mắt một cái vẫn nhìn ra. Vừa mới hắn thu được tin tức truyền đến từ hoàng cung bên kia, sau khi niêm bàn thì Thú Hoàng mất tích một tháng, triều dã cao thấp đều đã kinh đến nhân tâm hoảng sợ, cũng có không ít người đoán Thú Hoàng bị hạ có phải hay không đã thân vẫn. Thậm chí có chút người quyền cao chức trọng bắt đầu rục rịch, nếu Lambert chậm chạp không chịu có động tác, chỉ sợ những người đó thật sự sẽ lên thay thế.

Thần dụ thần thú cái gì, cũng chẳng phải là đồ vật Thú Hoàng nói cải liên cải.

Lambert thương thế đã khôi phục hơn phân nửa, từ việc hắn vừa mới thi triển không gian truyền tống xem ra trực tiếp truyền tống đến hoàng cung không vấn đề gì. Nhưng lúc này, Lambert không nghĩ liên như vậy trở về, bán thú nhân trước mắt cho hắn hứng thú thật sâu khiến, Hoàng phi vị trí ghế trống nhiều năm như vậy, cũng đã đến thời điểm tìm cá nhân ngồi trên cái kia vị trí.

Mà bán thú nhân trước mắt, chính là lựa chọn tốt nhất.

11. Chương 11: Bộ Hạ, Đây Là Điều Của Ngài Sao?

Trong sơn động tràn ngập một cỗ không khí quỷ dị, hai người đều yên lặng nghĩ chuyện của mình, ai cũng không chịu mở lời. Đạp Viêm Ô Chuy trở về tiến vào sơn động, nhin không được tề mình một tiếng.

“Ai ai ai, huynh đệ, mày như thế nào tiến vào, sơn động quá nhỏ, chứa không được mày, mày cũng đừng tiến vào giúp vui a.” Nói xong Lý Thiệu Thần sống chết mệnh đem Đạp Viêm Ô Chuy kéo ra ngoài, người sau cũng chết sống không chịu nhúc nhích, liều mạng rướn cổ lại hoa quả trên bàn thạch, xem tình cảnh này chính là đối bụng đi. Lý Thiệu Thần buông lỏng tay, người sau trực tiếp đem trái cuối cùng hàm tiến miệng, đối diện mặt Lý Thiệu Thần đặc biệt nhai nhai!

Lý Thiệu Thần cảm thấy chính mình bị nó thật sâu khách sáo.

“Đi, trái cây đều bị mày ăn, đừng ở trong sơn động loạn lác lư, đi, tao mang mày đi tiểu khê uống nước. Anh hảo hảo nghĩ ngơi, có chuyện gì chờ tôi trở lại lại nói, ngàn vạn không cần một người chạy loạn. Trên người của anh có thương tích, này quá mức nguy hiểm nha!”

Hai câu cuối cùng là Lý Thiệu Thần nói với Lambert, vừa thấy đối phương thì biết không phải cái dạng người an phận, cậu đến hảo hảo nhắc nhở hắn một chút, vạn nhất xảy ra điểm cái tình huống gì, cậu tốn khí lực cứu người chẳng phải là uổng phí! Lý Thiệu Thần cảm thấy chính mình cũng muốn biến thành lão mục, vừa muốn chiếu cố sủng vật (Đạp Viêm Ô Chuy), vừa muốn chiếu cố hài tử (Lambert bị thương thì đến hài tử cũng không bằng), thật sự là trời sinh mệnh lao lực a!

Lý Thiệu Thần yên lặng bên mặt chảy xuống hai hàng lệ.

Lambert hảo tính tình gật gật đầu: “Sớm một chút trở về.” Đôi mắt kim sắc nhìn chăm chăm Lý Thiệu Thần, lộ ra một cái mỉm cười mê người, Lý Thiệu Thần lập tức bị cái mỉm cười này phóng điện đến vưng vưng hồ hồ, đi đứng như phiêu phiêu kéo Đạp Viêm Ô Chuy ra khỏi sơn động.

Thấy cái đuôi lông xù màu xám biến mất trong tầm mắt, nụ cười trên mặt Lambert mới dần dần nhạt đi. Lông mi dày nhẹ nhàng rũ xuống, tái mở mắt, mâu trung đã là một mảnh lạnh lạnh.

Ngón tay thon dài tùy ý ở trước mặt một hoa, không gian trước mặt Lambert bắt đầu vặn vẹo biến hình, đột nhiên ở giữa, một cái hắc động thật lớn vỡ ra, Tước nhi thuần trắng vụt sáng đang cánh bay ra, dừng ở trên đầu ngón tay Lambert vươn ra.

“Bệ hạ, ngài không có việc gì đi?”

Làm người ta không tưởng được chính là, Tước nhi này thể nhưng có thể miệng phun nhân ngôn, tiếng nói thiếu niên thanh thúy giòn tan dị thường đột ngột xuất hiện trong sơn động, Lambert một chút phản ứng kỳ quái cũng không có, tựa hồ đối loại chuyện này đã nhìn quen.

“Ân, tuy rằng khi niết bàn xảy ra một chút tình huống nhỏ, bất quá ta cũng không lo ngại.” Đối với thanh âm lo lắng cho chủ nhân, Lambert tùy ý giải thích hai câu, hắn càng quan tâm chính là những sự tình khác.” Tình huống Hoàng thành như thế nào, trưởng lão bên kia có động tĩnh gì không?”

“Trong Hoàng thành hết thấy an hảo, trong khoảng thời gian bệ hạ mất tích, có vài lão bất tử trưởng lão tâm tư có chút rục rịch j j, bất quá đều bị Thủ tướng đại nhân áp chế. Bệ hạ ngài là biết không, mấy cái lão bất tử kia cũng dám thừa dịp ngài không ở liền nháo nháo cấu kính, chờ đến bệ hạ hồi cung, bọn họ tự nhiên sẽ yên tĩnh.”

“Người đi nói cho Vincent, không cần cố kỵ mặt mũi của ta, nếu bọn họ còn dám hồ nháo, bắt vài người ném vào phòng tạm giam, xem bọn hắn còn dám hay không dám can quấy!”

“Hắc hắc, ta nhất định chuyển đạt.” Thanh âm thanh thúy cười đến dị thường gian trá, vừa sinh sôi bỗng nhiên dừng lại, nó thấp giọng cùng thanh âm đột nhiên xuất hiện nói chuyện với nhau một khắc, sau đó lại lo sợ bất an mở miệng.

“Bệ hạ, có chuyện phải cùng ngài bẩm báo một chút. Ngày gần đây, trong Hoàng thành xuất hiện một cổ thể lực thần bí, bọn họ tự xưng Ân Nguyên hội, được xưng là không gì không biết không gì không làm được. Vốn là chúng ta cũng không để ý, nhưng là này cổ thể lực thần bí tựa hồ phát triển thập phần nhanh chóng, không đến nửa tháng, thể nhưng đã thâm thấu đến các ngành các nghề. Tin tức vừa mới truyền đến từ mặt khác thành trì, toàn bộ đại lục tựa hồ đều có dấu vết của cổ thể lực này.”

“Cái gì!”

Lambert lông mày dựng lên, biểu tình rất cực ngưng trọng hơn.

“Có không tra được nguồn gốc phát ra cổ thể lực này?”

“Không hề có tung tích, bọn họ giống như là xuất hiện trong hư không, xác thực làm người ta không thể tưởng tượng. Tuy rằng Thủ tướng đại nhân hoài nghi chuyện này cùng hội trưởng lão có liên hệ, nhưng ta không cho là đám giá áo túi cơm kia có thể làm ra bút tích lớn như vậy.”

“Người tiếp tục chú ý cổ thể lực thần bí này, một khi có gió thổi cỏ lay, lập tức hướng ta hội báo!”

Tiểu bạch điều chân chờ một chút, trong thanh âm mang lên một chút nghi hoặc.

“Bệ hạ, ngài không trở về cung sao?”

“Ta còn có những sự tình khác phải làm, tạm thời sẽ không hồi cung.” Lambert nhìn phương hướng động khẩu, trên mặt lại treo lên vẻ mỉm cười.

Lại nói, sau khi Lý Thiệu Thần dắt Đạp Viêm Ô Chuy rời đi sơn động thì hướng phía Bích Thiềm khe cách đó không xa đi đến, Lý Thiệu Thần chậm rì rì mà tiêu sái, thỉnh thoảng từ vật phẩm lan lấy ra vài trái cây uy Đạp Viêm Ô Chuy.

“Mày nói xem, Lambert này rốt cuộc là ai?” Lý Thiệu Thần vươn tay vuốt ve mặt ngựa thật dài của Đạp Viêm Ô Chuy, lầm bầm lầu bầu.”Nhìn cách nói năng của hắn, nhất định không là người có xuất thân bình thường. Nếu tao trực tiếp đi hỏi, lại có vẻ không lễ phép, nhưng tao thật sự rất ngạc nhiên! Mày đoán bản thân hắn vì cái gì bị trọng thương ngã vào thâm sơn rừng già điều cũng không thêm sống a. Nếu nói thật sự là cừu gia đuổi giết, vì cái gì lâu như vậy đều không nhìn thấy người đến trả thù, chẳng lẽ là Lambert đem tất cả bọn họ đều giết sạch rồi?”

Nghĩ đến vừa rồi Lambert dùng kỹ năng nhảy mất đi động đến trước mặt cậu, Lý Thiệu Thần bật người hiểu được cái gì. Tình hình chính là cậu cứu một ma đầu giết người không chớp mắt a!

Đạp Viêm Ô Chuy trườn một đôi con mắt chuông đồng ngập nước, đối Lý Thiệu Thần nào bỏ cảm thấy không còn lời nào để nói! Nơi này cũng không phải Kiếm Tam, chỗ nào lại có nhiều ân oán giang hồ đánh đánh giết giết như vậy.

Thật? Nào bỏ để Lý Thiệu Thần chỉ lo YY trong đầu ân oán tình cừu kiếp trước kiếp này của Lambert, không chú ý tới mình từ vật phẩm lan xuất ra không là hoa quả mà là một cái lệnh bài bám đầy bụi không chút thu hút.

Đạp Viêm Ô Chuy một hơi cắn xuống, dát băng, hai khối răng nanh trắng nõn sôi nổi dị thường khoan khoái rụng rơi trên mặt đất!

Đậu xanh rau má, người uy lão tử đến ngoạn ý cái gì?

Bị Đạp Viêm Ô Chuy dùng một cọc gỗ ngăn chặn mình Lý Thiệu Thần tức giận trườn nhà mình tọa kỵ. Lúc nhìn đến lệnh bài màu xám cứng rắn trong miệng nó dính đầy nước miếng còn có tơ máu, cậu nhin không được lại chột dạ.

“Xin lỗi, xin lỗi a, huynh đệ!”

Lý Thiệu Thần không để ý trên lệnh bài dính nước miếng, vươn tay từ trong miệng Đạp Viêm Ô Chuy lấy ra lệnh bài, chỉ nghe “Đinh” một tiếng, thanh âm hệ thống tràn ngập từ tính lần thứ hai xuất hiện ghé vào lỗ tai cậu.

“Ngài tiếp thu nhiệm vụ —— Ân Nguyên mật lệnh.”

Ha? Điều này cũng có thể tiếp thu nhiệm vụ?

Tuy rằng phun tào phương thức hệ thống tuyên bố nhiệm vụ, Lý Thiệu Thần vẫn là ngoan ngoãn mở ra mặt biên nhiệm vụ, xem xét cụ thể lưu trình nhiệm vụ.

Tên gọi nhiệm vụ: Ân Nguyên mật lệnh

Nội dung kỳ càng tỉ mỉ: Ân Nguyên hội thể lực tựa hồ đã kinh khuếch trương đến thú nhân đại lục, Lý Thiệu Thần thiếu hiệp mang theo Ân Nguyên mật lệnh tiến đến Ân Nguyên hội tùy tiện đăng ký cứ điểm, sau khi đăng ký sẽ được sở hữu và cung cấp phục vụ đặc biệt của Ân Nguyên hội!

Phục vụ đặc biệt!

Vừa nghĩ tới Ân Nguyên hội phục vụ đặc biệt, Lý Thiệu Thần nhin không được tươi cười rạng rỡ, không cần hiểu sai a, phục vụ đặc biệt nơi này không là nơi đặc biệt cung cấp phục vụ tiêu khiển, mà là thật thật tại tại có thể làm cho Lý Thiệu Thần được hưởng lợi đích xác công năng du hý.

Tỷ như hòm thư Ân Nguyên hội, tỷ như nhiệm vụ Ân Nguyên hội, tỷ như danh vọng Ân Nguyên hội! Phải biết, Ân Nguyên hội chính là loại nghịch thiên nhất tồn tại trong du hý, mà ngay cả loại đứng đầu thế lực

Cửu Thiên cũng chỉ có thể vọng bóng lưng này. Nói trắng ra là, Ân Nguyên hội chính là du hý hệ thống cân bằng tồn tại dùng để duy trì du hý a!

Lý Thiệu Thần nhin không được cười to ba tiếng, cho bàn tay vàng tới mãnh liệt hơn chút đi!

Đây là một nhiệm vụ đặc biệt, nhiệm vụ truy tung nên trên liệt biểu cũng không có biểu hiện địa điểm hoàn thành nhiệm vụ. Lý Thiệu Thần lòng nói không thể thua, đành phải đè nén xuống nội tâm vui sướng của mình, dắt Đạp Viêm Ô Chuy đi nước uống.

Chờ đợi Đạp Viêm Ô Chuy uống nước, Lý Thiệu Thần chán đến chết ngâm một căn thảo điệp, quỳ gối nằm ở trên cỏ, nhìn trời xanh mây trắng, yên lặng tự hỏi con đường nhân sinh sau này.

Chờ cậu ra khỏi rừng rậm, đầu tiên muốn thỏa mãn một chút dục vọng ăn uống, sau đó tìm một phần công tác tin tức linh thông, tốt nhất có thể tiếp xúc đến người bốn phương tám hướng, như vậy thám thính đến phương pháp xuyên trở về tỷ lệ sẽ lớn hơn một chút, chờ đến sau khi cậu về nhà, nhất định sẽ hảo hảo hiếu thuận cha mẹ, tôn kính huynh trưởng, không bao giờ lung tung tùy hứng làm người trong nhà thương tâm khổ sở. Đương nhiên, nếu cha của cậu vẫn cứ buộc cậu cùng nữ nhân kết hôn, cậu vẫn sẽ ra sức phản kháng, đây là vấn đề nguyên tắc, không thể xem nhẹ!

Lý Thiệu Thần nghĩ như vậy, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt Lambert, nếu cậu thật sự xuyên trở về, chỉ sợ sẽ không còn được gặp lại người này đi, nghĩ đến đây, trong lòng Lý Thiệu Thần thoáng có chút mất mát. Là người đầu tiên nhìn thấy tại thế giới này, cũng là một người duy nhất hiện nay, phân lượng của Lambert ở trong lòng Lý Thiệu Thần không phải nhỏ.

Còn có Đạp Viêm Ô Chuy, hẳn là cũng không thấy được đi!

Lý Thiệu Thần không phải là người thương xuân bi thu, bất quá tùy tiện suy nghĩ một chút mà thôi, sự tình từ nay về sau thực sự khó nói, ai cũng không đoán được kế tiếp sẽ phát sinh sự tình gì.

Lý Thiệu Thần trước mắt hồng quang chợt lóe, gợi ý âm hệ thống dồn dập ghé vào lỗ tai cậu vang lên.

“Hong danh tiếp cận, Hùng thú Chiết Cốt Lang cách ngươi 30 thước! Tỉnh tốc tốc tránh né!”

Sau khi ở thứ thu bị Hùng thú Chiết Cốt Lang đánh bất ngờ, Lý Thiệu Thần vẫn chưa dùng qua pvp (*) gợi ý sắp kiện, khoản sắp kiện này có thể khi hồng danh địch nhân tiếp cận mà phát ra cảnh báo, có thể hữu hiệu cho việc tăng lên năng lực sinh tồn dã ngoại!

(*) PVP = Player Vs Player = người chơi đối chiến.

Thiên Sách phủ là vương trong du hý dã chiến, chưa bao giờ sợ bất luận một mình dã ngoại đấu quần ấu, vì vậy Lý Thiệu Thần vẫn chưa dùng qua khoản sắp kiện này. Bất quá, lúc này với ngày xưa bất đồng, hiện tại Lý Thiệu Thần cũng không dám lấy tánh mạng của mình ra đùa giỡn!

Lý Thiệu Thần đang chuẩn bị phiên thân lên ngựa, cảnh báo lại nổi gót tới nhượng Lý Thiệu Thần tâm trầm vào đấy cốc.

“Hong danh tiếp cận, Huyết Bức cách ngươi 30 thước! Tỉnh tốc tốc tránh né!”

“Hong danh tiếp cận, Huyết Bức cách ngươi 30 thước! Tỉnh tốc tốc tránh né!”

“Hong danh tiếp cận, Huyết Bức cách ngươi 30 thước! Tỉnh tốc tốc tránh né!”

...

Liên tiếp phát ra hồng danh cảnh cáo, rất có thể có một đại sóng cương thi sắp đến, Lý Thiệu Thần một chút đều cười không nổi, cậu lựa chọn một con Huyết Bức rất xa, cấp bậc đối phương làm cậu cảm thấy đau trứng.

Cấp 90!

Nếu là chỉ có một hai con Huyết Bức, Lý Thiệu Thần sợ cái chi, nhưng nhìn trên không trung đông nghìn nghịt một mảnh, Lý Thiệu Thần muốn chết tâm đều có, thật sự là trước có Huyết Bức sau có Hùng Lang, muốn chạy đều không có địa phương để chạy, không cần ngược như vậy được chứ!

Thừa dịp vẫn chưa tiến vào chiến đấu, Lý Thiệu Thần cỡi Đạp Viêm Ô Chuy, lập tức thi triển kinh công chạy thoát thân, vốn tưởng rằng có thể chạy ra thắng thiên Lý Thiệu Thần kinh tung phát hiện, kia một đám Huyết Bức cư nhiên không nhìn phạm vi công kích hệ thống, bay thẳng đến Lý Thiệu Thần!

Uyech lừng thanh âm quạt cánh làm da đầu Lý Thiệu Thần run lên!

Đúng lúc này, Hùng thú Chiết Cốt Lang xuất hiện trong tầm nhìn của Lý Thiệu Thần, nhưng mà chờ nó phát hiện Lý Thiệu Thần đang bị một đám Huyết Bức đuổi giết, thế nhưng cũng không thèm quay đầu lại mà chạy ra xa! Lý Thiệu Thần rất xa đều có thể nhìn đến sợ hãi trong mắt Hùng Lang thú! Ni mã, đàn Huyết Bức này quả nhiên không dễ chọc!

Huyết Bức phần phật nha nha vây trên Lý Thiệu Thần, răng nanh sắc nhọn cắn làn da lộ ra bên ngoài của cậu, huyết điều giảm xuống một chút, hình cái đầu phía dưới thế nhưng còn treo một cái debuff tê liệt, Lý Thiệu Thần lúc này mới phát giác cánh tay trái của mình bắt đầu run lên, tay nắm chặt dây cương có chút không nghe sai sử. Mắt thấy Huyết Bức muốn vây lại, Lý Thiệu Thần vội vàng lấy ra vũ khí của mình, trường thương một vãn, đánh ra một cái Thương Nguyệt .

Thương phong trực nguyệt long rời bến!

Thương Nguyệt : đánh bại mục tiêu trước mặt, cũng đánh lui nhất năm cái mục tiêu chung quanh trong vòng 7 thước.

Tuy rằng trong du hý kỹ năng thuyết minh chỉ có năm cái mục tiêu, nhưng thực tế hiệu quả hơn so với du hý rất nhiều, dù sao tại du hý là không nhìn thể tích va chạm quái vật. Một cái Thương Nguyệt tế xuất, chung quanh Lý Thiệu Thần xuất ra một cái khe hở nhỏ, thừa dịp công phu này, Lý Thiệu Thần thi triển kỹ năng Ngự Xông Xáo , tốc độ di động nháy mắt tăng 50%, đảo mắt kéo ra một đoạn ngắn khoảng cách với đàn Huyết Bức.

Đạp Viêm Ô Chuy xét ở mệnh chạy, trên người cũng đã kinh che kín không ít miếng vết thương, máu tươi chảy ròng. Đáng tiếc nó không thể giống trong du hý trực tiếp thu hồi vào ba lô, thì Lý Thiệu Thần chạy trốn còn có thể dễ dàng một ít. Mùi máu tươi làm cho đàn Huyết Bức càng thêm điên cuồng, không tới vài giây lại đuổi theo Lý Thiệu Thần, không muốn lại bị hút máu Lý Thiệu Thần vội vàng khai Ngự . Lá chắn giáp kim sắc phiêu phù ở chung quanh Lý Thiệu Thần, mặt trên che kín hoa văn kỳ dị, đem cả Đạp Viêm Ô Chuy cùng bảo hộ ở bên trong. Mặc cho huyết bức tiến công thế nào, đều không thể đột phá tầng phòng ngự đơn bạc này. Hiện thực bản Ngự cùng trong du hý không giống, chính là hoàn toàn chống đỡ bốn lần thương tổn, mà là duy trì liên tục 10 giây lại hoàn toàn miễn dịch thương tổn vật lý, so với du hý càng thêm thực dụng, năng lực bảo mệnh càng cường!

Ngự Thương Nguyệt Ngự Xông Xáo

Ba cái kỹ năng thay nhau sử dụng, Lý Thiệu Thần tuy rằng không thoát khỏi dây dưa với đàn Huyết Bức, nhưng đối phương nhưng cũng rất khó từ trên người Lý Thiệu Thần chiếm được tiện nghi. Thương Nguyệt thương tổn không thấp, công kích số lần lại càng nhiều, cũng có mấy cái Huyết Bức bị giết chết, ngã trên mặt đất.

Lý Thiệu Thần mừng rỡ trong lòng, vốn tưởng rằng như vậy cũng có thể đủ đem này đàn Huyết Bức này giết hết, nhưng không ngờ xảy ra dị biến! Hiệu quả tê liệt Huyết Bức thế nhưng ở phía sau có hiệu lực, Đạp Viêm Ô Chuy móng trước mềm nhũn, Lý Thiệu Thần ngã nhào trên mặt đất, liên phiên vài cái lần, răng rắc một tiếng, Lý Thiệu Thần nghe được thanh âm cánh tay của mình gãy xương! Đau đớn kịch liệt làm Lý Thiệu Thần mồ hôi lạnh che kín cái trán!

Thảo! Chết chắc rồi!

Tay phải gãy xương, tay trái tê liệt, không thể đề thương, tất cả kỹ năng của Lý Thiệu Thần đều là màu xám rơi vào trạng thái không thể dùng.

Lý Thiệu Thần tâm thần câu đầy bụi, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ, ngay cả trong lòng có hàng vạn hàng nghìn không cam, cũng chỉ có thể nhắm mắt lại, trong bóng đêm chờ đợi tử vong buông xuống.

Đột ngột, một tiếng chim hót tiem lệ phóng lên cao!

12. Chương 12: Nha, Thiếu Niên, Người Đem Chim Đi Dạo Nơi Tĩnh Mịch?

Trong đàn Huyết Bức bỗng nhiên nổi lên một trận xôn xao, không chờ được tử vong đến Lý Thiệu Thần mở hai mắt, đột nhiên nhìn đến trên bầu trời một con chim tước màu xám làm cho đàn Huyết Bức xôn xao kinh hoảng, đồng tử co rụt lại!

May là tại tình huống cực độ đau đớn, thị lực vô cùng tốt của Lý Thiệu Thần vẫn cứ liếc mắt một cái nhận ra thân ảnh nhanh như thiểm điện kia.

Vũ dực thật dài mở ra, giống như tia chớp cắt qua không trung, hắc nâu vũ văn cùng hoành ban, màu lam xám kéo dài từ đỉnh đầu đến sau cánh, thắt lưng, vĩ thượng phúc vũ đều là màu lam xám. Bụi điều thét chói tai, thế như chẻ tre vọt vào đàn Huyết Bức, sắc lợi màu da cam trảo một con Huyết Bức vào ngực, giống như hữu ý rơi vào tròng, Huyết Bức bị một kích mất mạng.

Xôn xao qua đi đàn Huyết Bức vẫn còn kích động, nhưng vẫn có tổ chức bắt đầu phản kích, bụi điều không chút nào sợ hãi, tiêm lệ uế tử khê nhếch, phát ra một tiếng kêu to chói tai, tiếng kêu thê lương, sóng siêu âm định vị thế nhưng làm Huyết Bức bắt đầu lắc lắc a lắc lắc, giống như đang say rượu, lại tựa như ruồi bọ không đầu lung tung phi hành.

Lý Thiệu Thần yên lặng ở trong lòng dựng ngón cái khen ngợi.

Không sai, thân ảnh bay tới đúng là một con Du Chuẩn, người bình thường khẳng định sẽ đem nó nhận sai thành chim ưng, Lý Thiệu Thần sẽ không, không phải bởi vì Lý Thiệu Thần có hệ thống gợi ý, mà Lý Thiệu Thần đã gặp qua bộ dáng Du Chuẩn! Lúc trước một bằng hữu thổ hào của cậu có luyện qua một cái tiểu hào Cái Bang, (*) vì đến Cái Bang rất cao nên chỉ có dùng súng vật — Du Chuẩn, Lý Thiệu Thần cũng y dùng năm ngày để làm hoàn toàn chỉnh chỉnh nhiệm vụ, hình dáng bên ngoài của Du Chuẩn đến chết cậu đều sẽ không quên!

(*) Chú thích cuối chương

Một lòng như một, nhất triều nhận chủ nhất sinh tương thủ

Vĩnh không gặt bỏ, sinh tử tương tùy chân tâm gắn bó

Làm bạn giang hồ, thiên nhai phiêu bạt ngày đêm làm bạn

Trăm thái ngàn tư, tiêu tương dạ vũ cùng nhạc thoải mái

Bốn câu nói này là công ty du hý cấp xuất giới thiệu, đã từng thật sâu dả động vào nhận thức về bằng hữu của Lý Thiệu Thần. Du Chuẩn nhất sinh chỉ nhận một chủ, sinh tử không ly, kiên trì không du, mất đi chủ nhân Du Chuẩn một mình sinh tồn không được bao lâu, là loài chim bay tới trung trình!

Lý Thiệu Thần nhìn Du Chuẩn tiến thối có quy luật, công kích đầu vào đấy, giống như đã bị người huấn luyện qua liên nghĩ đến chủ nhân nó cũng ở phụ cận.

Như là xác minh suy đoán Lý Thiệu Thần, Du Chuẩn bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu khoan khoái, cây cối bên cạnh một trận chớp lên, một thiếu niên bước qua nhánh cây, trên không trung quay cuồng một vòng, vừng vàng mà rơi trên mặt đất, cùng lúc hạ xuống, bên chân y còn có một cái thi thể Huyết Bức.

Thiếu niên mười hai mười ba tuổi, đỉnh đầu trung trường loạn phát, vẻ mặt kiêu căng, ánh mắt đầy tàn nhẫn. Y nửa người trên để trần, chỉ có cần cổ vây quanh một khối khăn quàng cổ màu trắng, trên song chường là hình xăm với hoa văn hồng lam giao nhau, bên hông treo một đôi chuông, đỉnh đương rung động, nửa người dưới là một cái quần dài lam sắc, dưới chân đạp một đôi guốc gỗ, không chút nào ảnh hưởng đến động tác công kích mây bay nước chảy lưu loát sinh động của y.

Thiếu niên tay trái mang theo một căn trường côn, tay phải lại bưng một cái vò rượu khá lớn. Làm nhiều việc cùng lúc, nhưng kín không hề hở, thân thể nhỏ gầy che ở trước mặt Lý Thiệu Thần, thế nhưng không một con Huyết Bức nào đột phá phòng tuyến của y!

Nhìn đến quen thuộc trên người thiếu niên, Lý Thiệu Thần không kìm lòng nổi lệ nóng doanh tròng. Đồng hương thấy đồng hương, hai nhãn lệ uông uông thần mã, một chút đều không giả.

Thiên Hạ Vô Cầu, Bổng Đánh Song Ngao, Kháng Long Hữu Hối, Thần Long Bái Vĩ... Thiếu niên thi triển mỗi một chiêu mỗi một thức, Lý Thiệu Thần đều vô cùng quen thuộc, này toàn bộ đều là kỹ năng Kiếm Tam du hý —Cái Bang a, chẳng lẽ nói, thiếu niên này cũng là xuyên tới?

Thiếu niên quơ trường côn, phối hợp với Du Chuẩn động tác nhanh như thiểm điện mau lẹ như gió, thế nhưng đem một đám Huyết Bức tiêu diệt hầu như không còn, Lý Thiệu Thần không thể không cảm khái, quả nhiên là thân nhi tử Quách Mạnh Mạnh của Cái Bang a, này dps bạo lực, thật làm cho người mắt thêm muốn rơi lệ!

Thẳng đến một con Huyết Bức cuối cùng bị tiêu diệt, Du Chuẩn lại khoan khoái kêu to một tiếng, trên không trung xoay quanh nửa vòng, dừng ở đỉnh đầu Lý Thiệu Thần. Uể tử tò mò đối với Trĩ Kê Vĩ Vũ trên đỉnh đầu Quân gia chọc tới trác đi.

Thiếu niên giống như đối loại hành vi của Du Chuẩn nhà mình thấy nhưng không thể trách, y chậm rãi đi đến trước mặt Lý Thiệu Thần, không đợi y mở miệng, Lý Thiệu Thần giành trước nói.

“Nha, Tiểu ca, cậu đem chim đi dạo nơi tỉnh mạch đem?”

Du Chuẩn quyết đoán tạc mao, người mới là điều, cả nhà người đều là điều, toàn tiểu khu người đều là điều!

Lời còn chưa dứt, Lý Thiệu Thần cũng cảm giác được đầu của mình bị Du Chuẩn hung hăng mà trác hai cái, đau đến khóe miệng cậu đều run rẩy. Ngải mã, quả nhiên là cảm điều có linh tính, cư nhiên có thể nghe hiểu được tiếng người.

“Đỉnh!”

Thình lình nhảy ra khung tán gấu làm Lý Thiệu Thần sửng sốt, một dòng chữ mật tử sắc (*) xuất hiện tại tầm nhìn của cậu ở tả hạ sừng.

(*) Khung tán gấu mật trong Kiếm Tam là màu tím

Du Chuẩn : Nha, chó Husky, là như thế nào khiến cho bản thân chật vật như vậy?

Đây là, điều đang cùng mình nói chuyện?

Lý Thiệu Thần vươn tay sờ nổi đem đầu đỉnh Du Chuẩn phủng tới trong lòng, đối phương ngoan ngoan phối hợp, một chút dấu vết gãy dựa đều không có. Ở địa phương Lý Thiệu Thần nhìn không tới, ánh mắt thiếu niên bỗng nhiên trở nên âm tình bất định.

Một người một chim đối diện thật lâu, Lý Thiệu Thần bỗng nhiên tay run lên, kêu to đem Du Chuẩn dùng sức ném ra bên ngoài.

“Ngải mã, yêu quái a!”

Du Chuẩn tại giữa không trung hóa thành một cái đường pa-ra-bôn duyên dáng, tư thế bình sa lạc nhận dừng ở giữa đám thi thể Huyết Bức, ném chết điều a.

Du Chuẩn vụng vụng hồ hồ lão đảo đứng lên, ánh mắt còn mơ hồ, liền nhìn đến sắc mặt âm lãnh của hùng hài tử nhà mình, một cước thải trụ cánh tay bị thương của Quân gia, trường côn trong tay để tại trên cầm Quân gia, cường bách cậu ngăn đầu cùng y đối diện.

Một cỗ cảm giác tự hào thần nhiên sinh ra, hài tử nhà ta quả nhiên là giỏi nhất!

Hơi chút phát hoa si, Du Chuẩn thình lình phát hiện huyết điều Quân gia đang giảm xuống, mắt thấy như vậy, nó vội vàng bay lên, rơi xuống trường côn trên tay thiếu niên, lấy lòng dùng đỉnh đầu nhẹ nhàng cọ xát lên mu bàn tay thiếu niên. Động tác Du Chuẩn làm nũng nịu thiếu niên thủ hạ nhất đồn, chậm rãi nâng lên chân của mình, trường côn cũng không có thu hồi.

Lý Thiệu Thần thả lỏng một hơi, ngải mã, tiểu shota này tính tình thế nào lại nóng nảy như vậy, uống rượu chơi điều đánh nam nhân, xứng đáng tìm không thấy tình duyên!

Lý Thiệu Thần nghĩ như vậy, Du Chuẩn lại phát lại đây một cái tán gẫu cá nhân.

Du Chuẩn : Này Quân gia, tiểu gia như vậy xả thân cứu giúp, đã vậy cậu còn đối với tôi như thế, cậu xứng đáng lỗ cả đời!

Này không hổ cùng là hàng xuyên qua mà tới, mà ngay cả phương thức tư duy đều cùng một dạng.

Lý Thiệu Thần chần chờ, gõ trả lời tán gẫu cá nhân.

Lý Thiệu Thần : Cậu cũng là xuyên qua tới?

Du Chuẩn : Vô nghĩa, cậu cho là từ đâu tới?

Lý Thiệu Thần : Cậu, xuyên qua thành một con chim?

Du Chuẩn : Cậu mới là điều, cả nhà cậu đều là điều, toàn tiểu khu cậu đều là điều? Hừ, cậu không cần nói tôi đâu, chính cậu không phải cũng biến thành chó Husky vừa ngu ngốc vừa bán manh sao...

Lý Thiệu Thần vươn tay, sờ sờ lỗ tai lông xù trên đỉnh đầu của mình, nằm trúng đạn cũng không nói, không mang vết thương ra trạc người đau chân được không.

Lúc này Đạp Viêm Ô Chuy thật vất vả đứng lên, nhìn đến chủ nhân nhị hóa nhà mình đang bị người định đầu, bật người tề chỉnh một tiếng, rất có tư thế liều mạng đi lên, Lý Thiệu Thần vung tay, ý bảo nó không cần xúc động. Đối phương không có ác ý, hơn nữa Du Chuẩn này lại cùng chính mình đồng dạng là xuyên qua tới, nhiều ít có thể xưng ra đồng tình. Làm người lưu một đường, ngày sau hảo tướng thấy đạo lý, Lý Thiệu Thần vẫn là hiểu đích xác. Huống chi, bản thân cũng là người khơi ra trước, mới đưa đến hậu quả hiện tại.

Ngược lại Du Chuẩn kia, đang nhìn Đạp Viêm Ô Chuy bằng hai mắt tỏa ánh sáng, khoe miệng hừ hừ thực thực có chất lỏng trong suốt chảy ra, lập tức cũng không để ý lấy lòng Cái Bang tiểu shota, triển khai hai cánh bay đến đỉnh đầu Đạp Viêm Ô Chuy, kỳ quái chính là Đạp Viêm Ô Chuy thể nhưng thập phần dụ ngoạn, không có bất luận cái ý tứ phản kháng gì. Sau đó Lý Thiệu Thần lại hiểu được, tuy rằng Đạp Viêm Ô Chuy không để cho song nhân cùng ky, nhưng Du Chuẩn với nó mà nói cũng là hữu hảo npc, nó tự nhiên sẽ không phản kháng.

Du Chuẩn tại trên đầu Đạp Viêm Ô Chuy bính đến bính đi, bính đến phát nghiệm, làm tông mao ở cần cổ biến thành một đoàn loạn ma, Lý Thiệu Thần quả thực không đành lòng nhìn thẳng. Thiếu niên bên cạnh cũng nhìn không được nữa, trong miệng một cái gào thét, rút về trường côn, xoay người rời đi.

Du Chuẩn : Nột, manh uông, tiểu gia tôi phải đi, cậu bảo trọng a!

Lý Thiệu Thần : Mau cút, không cần tái điệp hư ngửa của tôi!

Lúc này đây Du Chuẩn thể nhưng không phản kích, Lý Thiệu Thần nhin không được nghiêng đầu nhìn nó, thể nhưng từ trên mặt nó nhìn ra một tia biểu tình khổ sở.

Du Chuẩn : Manh uông, thời điểm gặp mặt tiếp theo, cậu nhất định phải hảo hảo mà còn sống nha.

Lý Thiệu Thần sững sốt, cậu có thể cảm nhận được trong giọng nói Du Chuẩn nồng đậm lo lắng, cảm thấy ảm áp. Cậu gờ lên một cái mỉm cười, trả lời một câu.

Lý Thiệu Thần : Cậu cũng vậy.

Du Chuẩn gật gật đầu, lại mở ra hai cánh, tư thái tao nhã theo phía phương hướng Cái Bang shota ly khai bay đi. Khi tầm nhìn không có thân ảnh một người một chim là lúc trước mặt Lý Thiệu Thần bắn ra một cái gợi ý.

Quách Tử Kiến Muốn tăng thêm người thành hảo hữu, tiếp thu hay không tiếp thu?

Như vậy xem ra, Quách Tử Kiến hẳn chính là tên của Du Chuẩn.

Lý Thiệu Thần điểm vào ô tiếp thu, mặt bên bạn tốt trụ lủi lập tức sáng lên hai cái tên, Quách Tử Kiến cùng Lambert August.

Người trước vừa mới theo cái Cái Bang shota rời đi, rồi người sau đó, chính là lo lắng hướng phía này tới rồi.

Lý Thiệu Thần rời đi lâu như vậy vẫn chưa trở về, Lambert lo lắng cậu sẽ gặp nguy hiểm, vì thế lệnh mấy con chim tước bay đi tìm cậu, kết quả tự nhiên truyền đến tin tức không tốt.

Lý Thiệu Thần bị đàn Huyết Bức vây công, dữ nhiều lành ít!

Lambert không để ý thương thế của mình, lệnh mấy cái chim chóc dẫn đường, một đường truy tung dấu chân Lý Thiệu Thần, dọc theo đường đi nhìn thấy không ít thi thể mãnh thú, máu đều bị hút khô, tử trạng khủng bố. Lambert càng xem càng kinh hãi, hận không thể lập tức bay đến bên người Lý Thiệu Thần.

Cây cối bỗng nhiên bay lên một đám chim tước, lúu rúu chạy thoát thân, Lambert sắc mặt đại biến khê rùng mình, ba bước thành hai bước chạy vào rừng cây, nhìn thấy cảnh tượng ghê người trước mắt làm đồng tử mắt Lambert như muốn nứt ra!

Thanh niên nằm trên mặt đất không nhúc nhích, máu me đầy mặt, lỗ tai lỏng xù dính đầy bùn đất cùng vết máu, cái đuôi không hề có sinh khí rủ qua một bên, toàn thân đầy miệng vết thương, máu đã kết thành ám tử sắc ở trên người dị thường chói mắt. Tuần mã màu đen vẫn không nhúc nhích bảo hộ bên người chủ nhân, vết thương trên người cũng rậm rạp.

Trước mặt Lý Thiệu Thần vắt ngang một đám thi thể Huyết Bức, hoành thất thụ bát té trên mặt đất, hiển nhiên nơi này vừa rồi trải qua một hồi ác chiến.

Lambert tâm như bị ai đó ra sức nhéo, cả người sững sờ tại chỗ không dám tiến lên.

13. Chương 13: Bộ Hạ, Đau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dìm Dìm

Lý Thiệu Thần cả người vô lực té trên mặt đất, phía dưới hình cái đầu treo vô cùng nhiều debuff, suy yếu, tê liệt, gãy xương... Quả nhiên là một chút cũng không nguyện ý nhúc nhích, may mắn độc tố tê liệt của Huyết Bức có tác dụng, nếu không, nói không chừng cậu sớm đã bị đau đớn do gãy xương mang đến mà đau tới bất tỉnh. Ni mã, sớm biết như vậy lúc trước mình chơi với vú em tốt một chút, Ngũ Độc Thất Tú Vạn Hoa (*) , cái nào không thể cho mình xua tan debuff a, cho dù là chơi với Tuyết Sơn đỉnh Thuần Dương cung (*) cao lãnh lạnh nhạt, cũng có thể có dẫn xác hỗ trợ chống đỡ thương tổn a, vì cái gì cố tình chỉ có thể phòng ngự cùng phát ra Thiên Sách đầu. Quả thật là không tìm đường chết sẽ không phải chết a!

(*) Chú thích cuối chương

Bên tai có tiếng bước chân truyền đến, Lý Thiệu Thần từ phụ cận ngoạn gia liệt biểu thấy được người đến là Lambert, thần kinh buộc chặt rốt cục trầm tĩnh lại. Quách Tử Kiến cùng tiểu shota ăn mày liền như vậy rời đi, một chút cũng không lo lắng cậu sẽ bị dã thú ăn luôn sao? Trong đoạn thời gian này, cậu luôn ở trong tình trạng cảnh giới cao độ, sợ mùi máu tươi đưa tới thêm dã thú hung tàn khác, đến lúc đó đã có thể thật sự đi dời nhà ma.

Hoàn hảo, tới là Lambert.

Lý Thiệu Thần xoay người đối động tác, thư thư phục phục mà chìm vào hôn mê.

Lambert cứng người tại chỗ đến khi nhìn thấy “thi thể” xoay người, cảm thấy cả kinh, vội vàng đi qua thăm dò, thời điểm thấy Lý Thiệu Thần rõ ràng chỉ là hôn mê, tâm vẫn luôn treo trên cổ họng mới buông xuống. Khuôn mặt tuần tú của hắn âm trầm, khớp xương ngón tay trở nên trắng bệch, một hơi tà hỏa không chỗ

phóng thích, hấn vung lên bàn tay to, Huyết Bức phía sau bị đại hỏa trống rỗng xuất hiện đốt cháy sạch sẽ đến tro tàn cũng không để lại.

Đạp Viêm Ô Chuy bên cạnh mắt chớp hai cái, quyết định về sau kiên quyết không chọc người nam nhân này sinh khí, nam nhân tôn tức giận thật đáng sợ! Đạp Viêm Ô Chuy tiến lên hai bước, thân thể quỳ xuống, ý bảo Lambert đem người đặt đến trên lưng của nó, không nghĩ tới lại bị Lambert cự tuyệt.

Lambert thật cẩn thận tránh đi vết thương trên người Lý Thiệu Thần, đem cả người cậu ôm vào trong ngực mình, thân hình cao lớn đem Lý Thiệu Thần bao vây nghiêm nghiêm thực thực. Khi Lambert đụng tới cánh tay Lý Thiệu Thần, trong lúc hôn mê Lý Thiệu Thần vẫn như cũ đau đến khóe miệng run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún cùng một chỗ, làm cho lòng người càng đau.

Lambert thể mới biết cánh tay cậu bị gãy xương. Sắc mặt của hắn nhất thời âm trầm, khí tràng quanh thân hắc ám thiếu chút nữa nhượng Đạp Viêm Ô Chuy lui về phía sau hai bước. Nó chính là chiến mã của Thiết Diện Tướng quân Lục Tầm, chiến tranh, huyết tinh, thi cốt, có trường hợp gì chưa từng thấy qua, nhưng hiện tại lại vì một ánh mắt của nam nhân trước mặt mà sợ hãi, đủ để thuyết minh giờ phút này tâm tình nam nhân rất không xong!

Nam nhân đến một ánh mắt cũng keo kiệt cho nó, giờ phút này trong mắt của hắn chỉ có thanh niên mạnh mẽ trong ngực. Hắn thuận miệng gọi một con chim tước lại.

“Đi theo điều này, người có thể tìm được đường trở về sơn động.”

Giây tiếp theo, nam nhân hừ không tiêu thất tại chỗ, chỉ để lại Đạp Viêm Ô Chuy cùng chim nhỏ trên cây mắt to tròng mắt nhỏ. Đạp Viêm Ô Chuy lúc này mới kịp phản ứng những lời này là nói với nó.

Đậu xanh rau má, người liệt? Ni mã, không gian truyền tống liền không thể mang theo lão tử luôn sao? Lão tử dầu gì cũng là một hảo mã trung tâm hộ chủ, không nên kì thị chủng tộc như vậy!

Đạp Viêm Ô Chuy trong lòng chạy qua mười vạn thân thích của nó—— thảo nê mã, để lại mình nó hỗn độn trong gió!

Truyền tống trở về sơn động Lambert lão đảo một cái, suýt nữa ngã trên mặt đất, quả nhiên, thương thế vẫn chưa khỏi hẳn liền dẫn người tiến hành không gian truyền tống vẫn có chút miễn cưỡng. Lambert ổn định thân hình, khinh thủ khinh cước đem Lý Thiệu Thần đặt ở trên hồ cừu bạch sắc.

Mặt của đối phương đỏ bừng, thân thể thể nhưng bắt đầu hơi hơi phát run, miệng nói mê hồ ngôn loạn ngữ nghe không rõ. Lambert vươn tay sờ trán Lý Thiệu Thần, quả nhiên phát hiện Lý Thiệu Thần bắt đầu sốt cao. Lambert giơ tay lên, bên cạnh thành linh nhảy lên ngọn lửa cao một thước, thanh âm ngọn lửa thiếu đốt củi gỗ bùm bùm rung động.

Lambert đem Lý Thiệu Thần đến bên cạnh lửa trại, lại cởi áo của mình khoác trên người Lý Thiệu Thần, lúc này mới bắt đầu xử lý miệng vết thương cho cậu.

Đầu tiên là đem xương cốt trở lại vị trí cũ, Lambert nắm chặt cánh tay Lý Thiệu Thần, phát lực, xương cốt lệch vị trí truyền đến một tiếng răng rắc, đau đớn kịch liệt làm Lý Thiệu Thần kịch liệt run rẩy, mao trên lông tai cùng đuôi tạc khởi, mồ hôi lớn như hạt đậu từ trên trán chảy xuống, mà bản thân của cậu cũng không có xu thế tỉnh dậy. Lambert trong lòng biết không ổn, đau đớn như vậy, cho dù là người sắt cũng sẽ cảm thấy thống khổ khó nhịn mà Lý Thiệu Thần cũng không tỉnh lại. Hắn vươn tay dò hơi thở Lý Thiệu Thần, dĩ nhiên là thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít, trên mặt cũng có tử khí xám trắng, cũng là tử trạng của người bệnh.

Việc này kỳ thật là phản ứng khẩn cấp của hệ thống Kiểm Tam, Lý Thiệu Thần cả người đều là thương tích căn bản không có biện pháp lấy loại thân thể này tiếp tục sinh tồn, vì thế hệ thống tự động lựa chọn cho Lý Thiệu Thần chết đi, để xua tan các loại debuff trên người, mà sau khi Lý Thiệu Thần sống lại thì lại vui vẻ làm hảo hán.

Lambert không biết quanh quanh quẩn quẩn trong đó, trong cảm nhận của hắn hiện tại chỉ có một suy nghĩ, chính là không cho Lý Thiệu Thần ở trước mặt hắn chết đi. Hắn vươn tay giáo phá cổ tay của mình, đem máu tươi đưa tới bên miệng Lý Thiệu Thần.

Màu máu đỏ tươi ở trên môi Lý Thiệu Thần, thế nhưng biến thành kim quang óng ánh. Huyết kim sắc một chút một chút chảy vào trong miệng Lý Thiệu Thần, sắc mặt của cậu dần dần chuyển biến tốt đẹp, mà khuôn mặt Lambert lại càng tái nhợt.

Huyết mạch Thần thú Phượng Hoàng, tấn niết bàn, đến trọng sinh!

Chung quanh thân thể Lý Thiệu Thần toát ra một tầng kim quang thần nhiên, khí thế uy nghiêm từ trên người cậu phát ra, dần dần bao phủ phạm vi mười dặm địa giới sơn động. Vừa mới trở lại phụ cận sơn động, Đạp Viêm Ô Chuy nhin không được quỳ xuống đất cứng bái, chim tước hoạt bát dẫn đường cũng đứng ở trên đầu, thần sắc cung kính.

Thương thế Lý Thiệu Thần lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được dần khỏi hẳn, không đến một khắc (*) đồng hồ, dấu vết miệng vết thương biến mất vô tung vô ảnh, phẳng phất như chưa từng xuất hiện qua. Mà nguyên bản lỗ tai cùng đuôi bụi phác phác, cũng tại trong kim quang này thần nhiên biến thành hoàng kim sắc.

(*) Một khắc = 15

Lý Thiệu Thần hô hấp dần dần vững vàng, miệng huyền thuyên nói mớ không rõ, mà bên cạnh cậu mặt Lambert cũng tái nhợt, mềm mềm ngã vào trên người Lý Thiệu Thần. Nguyên bản khi niết bàn xuất hiện một ít vấn đề, hiện tại lại dùng huyết mạch Phượng Hoàng cứu người, không bể quan một hai tháng, thật sự không có biện pháp khôi phục a. Hắn vươn tay vuốt ve cái đuôi kim sắc Lý Thiệu Thần đưa qua, khoe miệng gọi lên mỉm cười không đổi.

Cần phải ghi sổ sau đó hảo hảo đòi lại mới được!

Lý Thiệu Thần có một giấc mộng.

Trong mộng, cậu đang tham gia lễ tang của chính mình. Trên trời mưa phùn bay bay, đám người trong vườn thần sắc tức mục, khuôn mặt bi thiết, an an tĩnh tĩnh đứng ở trước mặt quan tài của cậu. Người mẹ luôn chú trọng hình tượng sưng đỏ hai mắt khóc không thành tiếng ngã vào trong ngực ba, đại nam nhân nhẹ giọng an ủi vợ mình nhưng thanh âm kia nghe như thế nào cũng không che dấu được ghen ngào. Tổ phụ chống long đầu quảỉ trượng được ca ca của mình dìu, trong mắt đầy nước. Bàn tay to thô ráp của ông vuốt ve một mắt bị thiếu của long đầu, môi run nhè nhẹ.

Lý Thiệu Thần nhớ rõ con mắt kia. Khi còn bé cậu nghịch ngợm, thường xuyên cầm quảỉ trượng của tổ phụ chơi đùa, có một lần không cẩn thận đem một hạt trần châu đen làm mất trên quảỉ trượng ném đi, bởi vậy bị tổ phụ đánh cho một trận. Lý Thiệu Thần chỉ nhớ rõ trận đánh nọ, nhưng không biết tổ phụ cũng không tìm người chữa trị con mắt kia. Khi đó tổ phụ trung khí mười phần, thân thể cường tráng, đuổi theo cậu ở trong sân đánh nửa ngày cũng không thấy thở hổn hển, trái lại hiện tại, thân hình câu lủ, khuôn mặt tiêu tụy, xuất môn đều phải có người dìu. Nước mắt Lý Thiệu Thần rơi xuống.

“Ba, mẹ, ông nội, anh, con ở chỗ này! Mọi người không nhìn thấy con sao? Con ở chỗ này!”

Lý Thiệu Thần đứng ở trước mặt bốn người lớn tiếng la lên, quơ cánh tay tả bính hữu khiêu, muốn làm cho bọn họ chú ý, bính nửa ngày, không có một người nào đáp lại. Đúng lúc này, một trận gió nhẹ thổi qua, anh cậu chậm rãi ngẩng đầu, hình như có cảm giác, dùng ánh mắt che kín tơ máu hướng phương hướng Lý Thiệu Thần, Lý Thiệu Thần nhân tình sáng lên.

“Anh, anh có thể nhìn đến em, có phải hay không? Anh nói cho ba mẹ ông nội, em còn sống, em không chết, em sống rất tốt, không cần làm lễ tang gì đó cho em, em còn muốn làm tai họa của mọi người thiệt nhiều năm nữa!”

Nhưng kết quả cuối cùng chỉ có thể làm Lý Thiệu Thần thất vọng, Lý Thiệu Hi quay đầu đi chỗ khác, nhìn quan tài em trai mà xuất thần. Anh vẫn không thể tin được, em trai nhà mình vui vẻ hại nước hại dân cứ như vậy nằm ở trong quan tài lạnh như băng không nhúc nhích, không hề có sinh khí. Không phải nói tai họa di ngàn năm sao, vì cái gì em sẽ...

Nước mắt theo hai má chảy xuống, Lý Thiệu Hi nắm chặt tay phải, có chất lỏng màu đỏ chảy ra.

Hy vọng trong mắt Lý Thiệu Thần từng chút từng chút thấm đậm xuống, cậu thất tha thất thểu lui về phía sau hai bước, rơi lệ đầy mặt, thì thào ra tiếng: “Ba, mẹ, ông nội, anh...”

Lý Thiệu Thần tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, bóng dáng nhóm thân nhân trước mặt cũng bắt đầu mơ hồ hồ, nhìn không rõ. Trên không trung đột nhiên vỡ ra một cái miệng khổng lồ màu đen, giống như địa ngục cắn nuốt hết thảy, Lý Thiệu Thần hai mắt đại ra, tâm như tro tàn, tùy ý miệng khổng lồ phát ra lực hấp dẫn mình cắn nuốt.

Cứ như vậy chết đi!

Lần đầu tiên trong đời, Lý Thiệu Thần tiêu cực như thế muốn chết đi. Nếu tất cả mọi người cho rằng cậu đã chết, vậy cậu chết đi thì tốt rồi.

Tư tưởng cùng tín niệm của Lý Thiệu Thần, tại trong bóng đêm vô bờ bến dần dần tiêu vong!

Ngọn lửa, ngọn lửa kim sắc!

Chung quanh thân thể Lý Thiệu Thần bỗng nhiên xuất hiện một đoàn ngọn lửa kim sắc thiêu đốt, bao lấy thân thể cậu, không cho hắc ám cắn nuốt.

Hắc ám áp, giống như khi còn bé được mẹ ôm ấp.

“Đây tớ nhỏ vô năng, cực khổ tìm chết như vậy, thật cô phụ ý tốt của người khác!”

Lý Thiệu Thần đột nhiên mở hai mắt, Phượng Hoàng thật lớn cả người bị ngọn lửa kim sắc thiêu đốt ngao nghê xuất hiện ở trước mặt cậu, hắc ám vô bờ bến tựa hồ cũng bị kim quang này chiếu rọi không chỗ che giấu. Phượng mầu kim sắc tràn đầy ý tứ hàm xúc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

“Phượng Huyết hoàn hồn, tử sinh cùng khổ, bọn người còn không mau mau rời đi!”

Thanh âm từ trong miệng Phượng Hoàng kim sắc thốt ra như là tức giận lại như là thở dài, phượng dực mở ra, vài đạo kim quang lóe sáng thẳng bức hai mắt Lý Thiệu Thần, ánh sáng chói mắt làm cậu theo bản năng nhắm lại hai mắt, khi lần nữa mở mắt ra, đỉnh đầu là núi đá lởm chởm.

Ngũ Độc Giáo : Ngũ Thánh Giáo, Ngũ Tiên Giáo, gọi tắt WD (wu du Ngũ Độc), nam gọi Độc ca, nữ gọi Độc tỷ, loli gọi Độc la, Độc Kinh gọi DJ (du jing), Bồ Thiên Quyết gọi nãi Độc, ND (nai du).

Thất Tú Phường : Tú Tú, loli gọi Tú la (la là gọi tắt của la lệ (), tức loli, shota chắc gọi là Tú thái) viết tắt là XX (xiu xiu Tú Tú), QX (qì xiu Thất Tú), QX tương đối hiếm thấy. Băng Tâm thường gọi BX (bing xin), Vân Thường thường gọi nãi Tú, NX (nai xiu).

Vạn Hoa Cốc : Độc Điều Cốc (Vạn Công Cốc), Oán Phụ Cốc, Hoa Hoa, gọi tắt là HH (hua hua Hoa Hoa) hoặc WH (wan hua Vạn Hoa), nam gọi Hoa ca, nữ gọi Hoa tỷ, loli gọi Hoa la (shota chắc gọi là Hoa thái), Hoa Gian Du trực tiếp gọi Hoa Gian hoặc Vạn Hoa, không gọi HJ (hua jian Hoa Gian), Ly Kinh Dịch Đạo gọi nãi Hoa, NH (nai hua).

Thuần Dương Cung : Mị Dương (mị độc là mie, mô phỏng tiếng kêu của con dê), Xuân Dương (dê ngốc), gọi tắt là CY (chun yang Thuần Dương), nam gọi đạo trưởng, nữ gọi đạo cô, loli gọi mị la (shota có lẽ gọi là Mị thái, thái la gọi tắt của chính thái (), tức shota), Thái Hư Kiếm Ý gọi là Kiếm Thuần, gọi tắt là JC (jian chun), không gọi TX (tai xu Thái Hư), Tử Hà Công gọi là Khí Thuần, QC (qì chun), không gọi ZX (zi xia). Ngoài ra còn được gọi là con ruột (vâng, mấy bọn dê đích thị con ruột, trong khi các phái khác liên tục bị nâng rồi chìm, dê ta vẫn cứ bá trên từng centimet). Nhân tiện Dương () trong Thuần Dương () là dương trong âm dương, cũng có nghĩa là mặt trời, còn bị gọi là dê là do dương () con dê đồng âm là yang thôi.

14. Chương 14: Bệ Hạ, Không Cần

Lý Thiệu Thần biết mình lại sống lại, thật lâu cũng không hề nhúc nhích, hai mắt nhìn chăm chăm núi đá trên đỉnh đầu, không nói một lời. Ước chừng qua nửa khắc đồng hồ, cậu nhắm lại hai mắt, có chất lỏng trong suốt từ khóe mắt chảy ra. Cậu sợ là, rốt cuộc cũng không thể quay về thế giới trước kia.

Lý Thiệu Thần cả người vô lực cũng không đi truy nguyên nhân tại sao lại có Phượng Hoàng hiện thân, cậu đắm chìm trong thế giới của mình, cảm xúc bị thương từng chút từng chút chiếm cứ toàn bộ tâm linh cậu, hắc ám chung quanh đem cậu toàn bộ bao phủ.

Rốt cuộc cũng không thể trở về a!

Lý Thiệu Thần ngẩng đầu lên, cố gắng để nước mắt chảy trở về, lại phát hiện càng ngày càng nhiều nước mắt lao ra, theo khóe mắt chảy xuống. Trên mặt ướt sũng một mảnh, giống như vừa lâm vào trận mưa to.

Lúc Lambert tỉnh lại liền nhìn thấy người bên cạnh từ từ nhắm hai mắt, thanh niên lệ rơi đầy mặt, nước mắt trong suốt trên gương mặt không tỳ vết có loại mỹ cảm tái nhợt. Cậu yếu ớt làm người khác có lỗi giác không cẩn thận liền sẽ đem người phá hư. Trong lòng Lambert dâng lên một trận trù đầu khó hiểu. Nước mắt nam nhân, đại khái chỉ rơi vì thứ mà họ để tâm nhất trên đời.

Lambert hơi động thân vươn tay lau đi lệ trên mặt Lý Thiệu Thần, Lý Thiệu Thần mở mắt ra, nhìn đến một đầu tóc vàng cùng cái mỉm cười trấn an của Lambert. Nụ cười của hắn thập phần mê người, mang theo một cỗ ma lực mê hoặc nhân tâm, Lý Thiệu Thần đầu óc nóng lên, không có thời gian tự hỏi, chỉ thấy cậu ngẩng đầu tại trên môi hồng nhật của Lambert điểm một cái như chuồn chuồn lướt nước.

Lambert đầu tiên là sửng sốt, lập tức lại gọi lên khóe miệng, vươn tay ôm lấy đầu Lý Thiệu Thần, làm sâu sắc cái hôn này. Yêu thương nhưng nhớ gì đó, so với việc này càng tốt đẹp.

Giống như người sắp chết đuối gặp được một cọng rơm cứu mạng, Lý Thiệu Thần bức thiết hy vọng ở phía sau có thể có một chỗ để cậu dựa vào, mà Lambert, là người xuất hiện ở trước mặt cậu trong lúc này. Vào đúng thời gian, gặp được đúng người, ái tình liền sẽ lên men.

Bởi vì nguyên nhân thân thể suy yếu, Lambert khí lực cũng không lớn, lực đạo hôn môi cũng nhẹ nhàng nhợt nhạt, nhưng hắn lại không biết, cảm giác như thế lại càng làm cho Lý Thiệu Thần cả người tê dại, đối với một thanh niên ngây thơ chỉ dùng tay an ủi mà nói, lửa nóng quá mức ngược lại sẽ đem người dọa lui.

Lambert nghiêng nửa người, áp chế thân mình cùng Lý Thiệu Thần hôn môi, Lý Thiệu Thần hơi hơi nâng đầu, hô hấp ồ ồ gian nan tiến tiến xuất xuất trong cánh mũi, làm tăng thêm một tia kiều diễm. Lambert vươn ra tay phải, cởi bỏ đai lưng bên hông áo giáp của Lý Thiệu Thần, vói vào trong áo giáp, cách vài dẹt tại trên người Lý Thiệu Thần ái muội chạy. Bàn tay to mang theo ma lực mỗi khi chạm đến một chỗ, đều có thể khiến cho Lý Thiệu Thần cả người run rẩy, ngọn lửa trong lòng càng ngày càng lớn.

“Không, không cần...”

Lambert gọi lên khoe môi, hôn lên khoe mắt Lý Thiệu Thần, tay lại dời về phía những địa phương khác.

Thắt lưng nam nhân là nơi mẫn cảm nhất, Lambert ở mặt trên nhẹ nhàng ma xát qua lại, thân thể Lý Thiệu Thần run lên nhè nhẹ, khó có thể ức chế làm thân mình cậu cứng còng, sắc mặt đỏ bừng, trên cổ đều bị phủ một tầng hồng nhạt. Phía dưới của cậu sớm đã vận sức chờ phát động, cổ tình Lambert lại muốn trêu đùa với cậu. Không muốn cho hắn nhìn thái độ xấu hổ quần bách của mình, Lý Thiệu Thần buồn bực, cái đuôi đảo qua, ngăn trở tay phải Lambert tác quái bên hông cậu.

Lambert vươn tay bắt lấy cái đuôi kim sắc của Lý Thiệu Thần, đẩy hưng trí đùa bỡn một đám nhung mao bạc sắc. Cái đuôi là bộ vị mẫn cảm nhất của thú nhân, nếu Lý Thiệu Thần đã tự đưa lên cửa như vậy, hắn nào có đạo lý buông tha?

Một khắc bị bắt lấy cái đuôi, cả người Lý Thiệu Thần mềm nhũn, thậm chí không tốt, cậu một chút khí lực đều không có, nhưng ở vị trí bí ẩn sâu nhất đáy lòng thể nhưng dâng lên một cỗ dự niệm cực kỳ cường đại đang kêu gào như muốn phá ra thân thể cậu. Cậu không biết mình muốn cái gì, cậu chỉ biết mình muốn càng nhiều, càng nhiều thứ.

Tại lúc cỗ dự niệm sinh ra, Lý Thiệu Thần đột nhiên có khí lực, xoay người đem Lambert đặt ở dưới thân. Cậu cười ở trên hai chân Lambert, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt tuần mỹ của Lambert, trong mắt ánh lửa đại thịnh, lại chỉ cần môi dưới, không biết phải làm sao.

Theo bản năng nam nhân, Lý Thiệu Thần tại trên người Lambert cọ đến cọ đi, vật thể ở bụng dưới gắt gao đứng vững dưới vật áo lam bằng tinh thiết, khiến cậu cực độ không thoải mái, không gian nhỏ hẹp trói buộc làm cho Lý Thiệu Thần nhú mảy, bất an vận vẹo thân thể.

Lambert một bàn tay đưa vào trong sấn bào của Lý Thiệu Thần, từng chút từng chút một tại thắt lưng bóng loáng của cậu tinh tế vuốt ve, làm người sau suyễn xuất một hơi khí thô, khó nhịn gờ lên cái cổ xinh đẹp. Lambert hơi hơi nheo lại phượng mâu bàn tay to chậm rãi chạy xuống phía dưới, chạm vào gốc đuôi mẫn cảm của Lý Thiệu Thần, nhột nhạt tao lộng. Tiếng ngâm nhỏ vụn rớt cuộc vô pháp ức chế, cổ họng Lý Thiệu Thần truyền đến tiếng hừ nhẹ sung sướng, trong mắt đã là phiếm một tầng thủy quang nhột nhạt, tinh tinh lượng lượng.

Cảm giác toàn thân đều quái dị quả thực làm Lý Thiệu Thần chảy nước mắt, cậu buồn bực nắm chặt hai tay đang tác quái của Lambert tại trên người cậu, song chướng mở ra, áp lộn trở lại đi, đem hai tay chặt chẽ cố định tại hai bên thân thể, sau đó như là trả thù, cong thân thể hung hăng mà hôn đôi môi hồng nhuận của Lambert.

Lý Thiệu Thần giống như dã thú đang đói khát, đối với môi Lambert điên cuồng gặm cắn, giống như chỉ có như vậy mới làm cậu phát tiết hết dự vọng, thẳng đến khi đôi môi Lambert phiếm huyết sắc, Lý Thiệu Thần mới miễn cưỡng buông tha, nhưng mà Lambert lại không cho cậu cơ hội rời đi. Đầu lưỡi phản nộ ở trên môi Lý Thiệu Thần nhẹ nhàng liếm, người sau cả người như bị sét đánh, cương tại chỗ. Lambert thừa dịp này, một cái phản áp, đem Lý Thiệu Thần đặt dưới thân, đầu lưỡi càng duỗi vào trong miệng Lý Thiệu Thần, không kiêng nể gì công thành đoạt đất.

Loại cảm giác tê dại mới lạ này... Lý Thiệu Thần trước nay chưa từng có thể nghiệm tuyệt vời như vậy, gần

bó như môi với răng, nương tựa lẫn nhau, đầu lưỡi ẩm áp của Lambert ở trong miệng cậu cường ngạnh tới tới lui lui, j j mỗi một tác địa phương trong khoang miệng cậu, giống như dã thú đang tuần tra lãnh địa, lưu lại khí vị độc đáo của mình.

Lý Thiệu Thần bị bắt ngựa đầu, đầu lưỡi tại thể công mãnh liệt hạ tả thiếu hữu tị của Lambert, cuối cùng không thể trốn tránh, chỉ có thể cùng múa. Hô hấp toàn bộ đều là khí vị nam tính đặc biệt trên người Lambert, Lý Thiệu Thần thật sâu lâm vào mê say, giống như bị mê hoặc, cậu dùng đôi môi ngâm đầu lưỡi tàn sát bờ bãi của Lambert, răng nanh nhẹ nhàng để ở đầu lưỡi, sau đó thật cẩn thận, thật cẩn thận vươn ra đầu lưỡi của mình, mềm nhẹ liếm liếm đáp lại.

Lý Thiệu Thần chưa bao giờ cùng người khác hôn nhau, cậu chính là làm theo bản năng thân thể, hết thấy đều là cảm quan. Động tác của cậu thập phần mềm nhẹ, giống như đang liếm kem ly, tới tới lui lui, động tác ngây thơ như vậy làm Lambert càng thêm điên cuồng.

Ánh mắt Lambert âm trầm vài phần, ngọn lửa điên cuồng trong mắt cơ hồ không che lấp được, giống như giây tiếp theo sẽ đem cả người Lý Thiệu Thần đốt cháy hầu như không còn, đem cốt nhục cùng tro tàn cắn nuốt khảm vào thân thể của mình.

Lambert buông ra gông cùm xiềng xích đối với Lý Thiệu Thần, một bàn tay hướng về phía trước dao động, ngón tay dài nhỏ như có như không trêu chọc lỗ tai kim sắc Lý Thiệu Thần, tại mặt trên họa quyền quyền. Xúc cảm đột ngột làm cổ Lý Thiệu Thần co rúm lại một chút, trong miệng thốt ra một tiếng vang tinh tế.

Lambert cười khê, vẫn chưa buông ra lỗ tai Lý Thiệu Thần, mà cái tay còn lại, thì đã bắt đầu giải khai hồng sắc thiết khải của Lý Thiệu Thần. Nụ hôn rậm rạp dừng ở cần cổ Lý Thiệu Thần làm cậu khó nhịn muốn đứng dậy, động tác này càng thêm phương tiện cho việc cởi áo tháo thắt lưng của Lambert.

“Dừng... Dừng lại, lỗ tai... Lỗ tai không cần...”

Lý Thiệu Thần đến một câu đầy đủ cũng khó nói được, kích thích trước nay chưa từng có nhượng cậu chỉ có thể dứt quãng phun ra vài từ ngữ trọng yếu.

“Hảo, nghe lời em.”

Tiếng nói mang theo khí tức nóng rực, trên người Lambert tràn ngập cùng dày đặc tình dục. Hắn buông ra cái tay đang vuốt ve lỗ tai Lý Thiệu Thần, đầu ngón tay xẹt qua gương mặt Lý Thiệu Thần, theo hai má, chậm rãi đi vào bên miệng Lý Thiệu Thần.

Áo giáp ở nửa người trên đã bị giải khai ném qua một bên, sam y hồng sắc bên trong lộ nộn bán che che đầy làn da mạch máu bóng loáng của Lý Thiệu Thần, nhìn đến Lambert dục hỏa đại thịnh, vạt áo cùng quần dài ở hạ thân có chút nan giải, Lambert đơn giản dùng sức xả, đem cả quần lót đồng thời kéo.

Sắc đẹp hiện ra trước mặt, Lambert rốt cuộc vô pháp khắc chế, một cái động thân, cùng Lý Thiệu Thần kết hợp nhất thể.

Thời điểm bị tiến vào, gương mặt anh khí của Lý Thiệu Thần vo thành một nắm, không biết là đau đớn hay là sướng khoái, cậu khó nén mà phát ra một tiếng thở dốc liêu nhân, nhưng Lambert phía sau càng thêm dốc sức trừu sáp. Hai người ở trong biển tình ra sức luận động.

Đạp Viêm Ô Chuy lưng thưng tới gần sơn động, chợt nghe đến bên trong động tĩnh lửa nóng, nhin không được mặt ngựa cũng đỏ lên.

Thần mã ban ngày tuyên dâm, chủ nhân, người tốt nhất không bị cản trở!

Đạp Viêm Ô Chuy thối lui đến xa xa, an an tĩnh tĩnh nằm dưới tàng cây, thật cẩn thận cảnh giới xung quanh, nó cũng không trông cậy vào thời gian này chủ nhân còn có thể phân tâm.

Ta quả nhiên là một hảo mã!

Đạp Viêm Ô Chuy thần sắc khoe khoang, sau đó thay đổi sắc mặt lộ ra một cái tươi cười vô cùng quỷ dị, lại cực độ âm trầm, hảo đáng sợ!

Hai người trong sơn động đại chiến ba ngày ba đêm. Từ thời điểm bắt đầu ngày hôm sau, Lambert liền cảm thấy không thích hợp, hấn cư nhiên vô pháp khống chế dục vọng của mình, đối người dưới thân vô hạn tác cầu, Lý Thiệu Thần cũng là như thế, mê ly trong ánh mắt vẫn như cũ nhìn không thấy thanh minh của ngày thường, ngọn lửa thiêu đốt tựa hồ muốn đem hai người cắn nuốt đến không còn gì.

Lambert trong lòng cả kinh, dĩ nhiên đoán được nguyên nhân gây ra sự tình. Hấn cùng Lý Thiệu Thần, cả hai đều tiến vào kỳ động dục!

Lambert không nghĩ tới lần đầu mình động dục cư nhiên là dưới tình huống như vậy, không hề chuẩn bị, dĩ thường đột nhiên, cảm giác loại này làm Lambert vô pháp tự kiềm chế. Thú nhân động dục kỳ dị thường đặc biệt, có thể nói là một trong ba chuyện trọng yếu trong cuộc đời thú nhân.

Thí nghiệm thiên phú, huyết mạch thức tỉnh còn có kỳ động dục!

Cái này, Lambert cơ bản đã xác định, nam nhân trước mặt chính là Hoàng phi độc nhất vô nhị của hấn!

15. Chương 15: Ni Mã!

Thú nhân sau khi trưởng thành sẽ nghênh đón kỳ động dục của mình. Bởi vì thú nhân chủng tộc bất đồng, thức tỉnh năng lực bất đồng, thời gian đến kỳ phát tình cũng bất định, kỳ phát tình dài ngắn cũng sẽ bởi vì chủng tộc khác nhau mà khác nhau. Có một số ít thú nhân trong năm trưởng thành cũng nghênh đón kỳ phát tình của mình nhưng người nhà không hề chuẩn bị khiến cho trở tay không kịp. Cũng có người kỳ phát tình tới tương đối muộn, tỷ như Thú Hoàng bệ hạ của chúng ta, sống mấy ngàn năm rồi mà kỳ phát

tình là cái lông gì đều không có nhìn đến.

Thú nhân giống nhau ở việc, trước khi kỳ phát tình đến đều sẽ sớm hảo hảo xem xét đối tượng trong lúc phát tình j j, tốt nhất là khác phái, bởi vì khi vào kỳ phát tình tỷ lệ thụ thai thành công đặc biệt cao. Không tìm được thú nhân khác phái thích hợp cũng sẽ lựa chọn đồng tính để tiến hành j j.

Theo lý thuyết, Lý Thiệu Thần là một người ngoại lai căn bản sẽ không tồn tại kỳ phát tình, nhưng cậu lại bị Phượng Huyết thảo cường bách tiến hành huyết mạch thức tỉnh, lại bị hạ huyết của thần thú Phượng Hoàng, nội bộ thân thể sớm đã bắt đầu cùng thế giới này dần dần đồng hóa. Từ lúc Lý Thiệu Thần mơ thấy lễ tang kiếp trước, cậu nghiễm nhiên đã trở thành một phần tử của thế giới này, tiền trần đủ loại, bất quá là quy tắc thiên đạo làm cậu vứt bỏ ý nghĩ xằng bậy, an tâm sống sót.

Thiên đạo hữu tình, cũng vô tình.

Lý Thiệu Thần đại bi, huyết mạch sôi trào, xúc động của kỳ phát tình làm cậu lập tức đối với nam nhân bên cạnh mình vô tận khát cầu, mà máu Phượng Hoàng trong cơ thể của cậu lại cùng Lambert hô ứng lẫn nhau, Lambert giống như tỉnh lại sau giấc ngủ say mấy ngàn năm được cho một viên xuân tâm, rốt cục cũng nghênh đón kỳ phát tình của hắn! Củi khô lửa bốc, một phát không thể vãn hồi, ước chừng làm qua ba ngày mới lặng lẽ hành quân.

Lý Thiệu Thần sau khi tỉnh lại, cảm giác toàn thân giống như bị xe nghiền qua, các đốt ngón tay cũng cứng ngắt, eo mỗi lưng đau, thân thể giống như không còn thuộc về mình.

Ngọn lửa trong sơn động keng keng nổ vang, tia nắng ban mai vẩy vào động khẩu, nghênh diện một trận thanh phong lành lạnh. Lý Thiệu Thần nhin không được khấn cấp bọc thảm lông lên trên người.

Cậu nhìn quanh bốn phía sơn động cũng không phát hiện bóng dáng Lambert, Lý Thiệu Thần thoáng thất vọng. Vừa nghĩ tới mấy hôm nay liều chết triển miên, nhin không được khuôn mặt tuần tú nóng lên, Lambert không ở bên người ngược lại cũng tốt hơn một chút. Cậu thể nhưng nhớ rõ rãnh mạch, ban đêm là cậu chủ động cầu hoan, nửa cường bách nửa dụ dỗ đem Lambert quải lên giường. Tuy rằng cuối cùng người bị ăn kiên mật tịnh là bản thân cậu, nhưng cậu là nam nhân tổng cũng muốn cần có mặt mũi, cậu còn thật không biết nên như thế nào đối mặt Lambert.

Cho dù là chính cậu, cũng bị dục vọng tình linh nẩy ra làm hôn đầu, không rõ vì sao đột nhiên thú tính đại phát, xuân tâm nẩy mầm.

Lambert hẳn là hận cậu thấu xương đi? Lý Thiệu Thần biết, ở thế giới thú nhân này cho dù là giống đực cũng giống đực cũng có thể thành thân, nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể tiếp thu chuyện như vậy.

Lý Thiệu Thần trên người nhẹ nhàng khoan khoái trừ bỏ một ít ần ký ái muội khó có thể đánh tan ở bên ngoài, tất nhiên đã được người hảo hảo xử lý qua. Trừ bỏ Lambert, Lý Thiệu Thần cũng không nghĩ ra người nào. Nói như vậy, có lẽ Lambert cũng không có sinh khí?

Lý Thiệu Thần ngồi dậy, có chút vui sướng nghĩ nghĩ.

Lại nghĩ tới bộ dáng mình ở dưới thân đối phương trần trở hầu hạ, hô hấp nóng rực của đối phương đánh vào hái má, cần cổ, bàn tay to mang theo ma lực phủ toàn thân mình, còn có vật nóng to lớn xỏ xuyên qua thân thể chính mình, Lý Thiệu Thần nhin không được toàn thân nổi lên phấn hồng.

Thật sự là không có mặt mũi gặp người!

Lý Thiệu Thần nghĩ, nguyên lai nam nam khi làm cũng không có quá mức kỳ quái. Cậu chưa bao giờ nghĩ qua bản thân sẽ ở dưới tình cảnh này có được người đàn ông đầu tiên của mình, nhưng không thể phủ nhận chính là, trận làm tình này tư vị thập phần tuyệt vời. Mặc kệ Lambert cùng cậu có hay không yêu thích lẫn nhau, nhưng có thể cùng Lambert tuần mỹ chia sẻ lần đầu tiên tuyệt vời này, cậu đã thập phần thỏa mãn.

Lý Thiệu Thần nhin không được ở trong lòng YY, này giống như việc thỏa thỏa mãn mãn lên xe trước sau đó là tiết tấu mua vé bổ sung a. Suy nghĩ của cậu hỗn loạn, trong đầu lại hồi tưởng vô số bản phong hoa tuyết nguyệt, thề non hẹn biển, lập tức lại hưng hăng cho mình một bàn tay, làm bản thân tay đau mặt đau.

“Rõ ràng là ban ngày thế nào lại mộng xuân!”

Bất quá Lý Thiệu Thần nghĩ lại lại muốn, nếu thật có thể cùng Lambert nói một hồi luyện ái, cũng là chuyện vô cùng tốt.

Lý Thiệu Thần vốn tưởng rằng Lambert xuất môn tìm kiếm thực vật, đồng thời cũng tránh cho sáng sớm cả hai xấu hổ, nhưng mắt thấy sắp tới giữa trưa, vẫn không thấy thân ảnh của đối phương, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đi?

Lý Thiệu Thần yên lặng ăn mặc chỉnh tề, đứng một bên cửa nhìn xung quanh, mấy lần nghe được động tĩnh, nhưng thủy chung không thấy thân ảnh Lambert, không khỏi sinh ra dự cảm bất hảo.

Sẽ không phải là gặp được Hùng thú Chiết Cốt Lang, bị đối phương ăn luôn đi?

Lý Thiệu Thần đứng lên, đang muốn xuất môn, lại nhìn đến một tờ giấy lưu lại trên bàn đá. Cậu yên lặng niệm xong nội dung trên tờ giấy, liền hô to sụp hố (lừa đảo).

Kháo, không nên đùa như vậy a!

16. Chương 16: Bệ Hạ, Ngài Chạy Trốn?

Trong lòng Lý Thiệu Thần vừa mới dấy lên một tia tên là mối tình đầu thì ngọn lửa “Phốc” một tiếng biến mất vô tung vô ảnh.

Này tính cái tình huống gì? Ăn kiên mặt tịnh rồi trực tiếp chụp mông chạy lấy người, thậm chí một lời cáo biệt đều không có? Hừ, đời này cũng không muốn gặp qua tra nam nhân như vậy nữa, Lý Thiệu Thần cảm giận thầm nghĩ, quai hàm vì tức giận nên phình ra, rất giống một con cá đang cố gắng thối bọt khí.

Ách, đi cũng tốt, kỳ thật cũng không tính là bắt cáo nhi biệt, nhân gia không phải là còn để lại tờ giấy sao? Một thanh âm khác ở trong đầu Lý Thiệu Thần nói rằng. Trên giấy không phải có nói sao, Lambert đúng là có việc gấp mới rời đi, cậu xem, trên giấy có ghi lại cho cậu địa chỉ, nói cậu khi cậu ra khỏi rừng rậm Khoa Lạc liền đi hoàng thành tìm hắn.

Hắn nói cậu đi tìm cậu liền đi a, cậu như thế nào không biết phân biệt như vậy, rõ ràng chính là tình một đêm, không nghĩ tới những cái đó là tiết mục tình tình yêu yêu sao, cho là hắn thật lòng thích cậu, nếu như thế tại sao hắn không mang cậu cùng đi a, cậu cũng không phải không thấy không gian truyền tống của hắn.

Nói không chừng hắn mệt nhọc, không có biện pháp mang người tiến hành không gian truyền tống, cậu cũng biết, cậu mấy ngày nay đem Lambert áp bức có bao nhiêu sạch sẽ...

Chỗ nào có, đối phương rõ ràng cũng thực hưởng thụ được chứ, hắn sinh long hoạt hổ như vậy, kim thương không ngã, gây sức ép cho cậu đến cổ họng đều ách ...

Đối thoại trong đầu có khuynh hướng càng ngày càng hoang bạo, mặt Lý Thiệu Thần cũng càng ngày càng hồng, vội vàng vẩy vẩy đầu, đem ý tưởng quỷ dị này vứt ra khỏi óc. Bất quá, trong đầu hiện lên một câu cũng thực đúng, bất quá là tình một đêm mà thôi. Cậu ở kiếp trước tuy rằng chưa từng thấy qua, nhưng thế nào cũng đã được nghe nói loại chuyện này. Giới gay trong loại chuyện này càng thông thường. Tình cảm nam nhân càng trực tiếp, rõ ràng, quá trình có thể thưởng thức, kết cục mới quan trọng nhất. Nếu nói thương yêu cuối cùng kết quả chính là trên giường, như vậy rất nhiều người liền sẽ lựa chọn lên giường trước, sau đó mới luyện ái. Không phải có câu nói rất đúng sao, yêu, đều là làm mà ra. Lý Thiệu Thần tuy rằng vô pháp gạt bừa chuyện như vậy, nhưng cậu cũng biết đây là hiện trạng chung của đồng chí.

Coi như là tình một đêm đi.

Lý Thiệu Thần nghĩ như vậy nhưng trong lòng vẫn cứ cảm thấy trống rỗng. Cậu lặng yên không nói, mà sâu trong ánh mắt vẫn nhiễm một tầng lo lắng.

Trên bàn đá còn phóng một khối ngọc thạch kim sắc, điêu khắc hình Phượng Hoàng giương cánh muốn bay, rạng rỡ sinh huy. Về sáng bóng tại trong sơn động hôn ám vô pháp dấu được, nó lẳng lẳng nằm trên bàn đá, chặt chẽ hấp dẫn ánh mắt Lý Thiệu Thần. Nhất là đôi mắt kia, sắc bén lạnh thấu xương, như muốn bức đi linh hồn. Lý Thiệu Thần chỉ cảm thấy hình dáng Phượng Hoàng này nhìn thật phần quen mắt, suy nghĩ nửa ngày cũng không nhớ được đã gặp ở nơi nào.

Trên tờ giấy tuy rằng không nói đến, nhưng Lý Thiệu Thần biết đây là Lambert lưu cho cậu.

Này tính cái gì?

Tín vật hay là phí qua đêm?

Vươn tay đem Phượng Hoàng kim sắc cầm lên thưởng thức, xúc cảm ấm áp, tựa hồ có một lực lượng vô hình đang lưu động trên người Phượng Hoàng, Lý Thiệu Thần cảm thấy đau xót trên người tốt lên không ít.

Lý Thiệu Thần lập tức tự giễu cười hai tiếng, đem ngọc thạch đặt trên bàn đá, ngăn chặn tờ giấy kia của Lambert bay mất.

Bất quá là một khối ngọc thạch mà thôi, chỗ nào có nhiều lực lượng thần kỳ như vậy. Nhưng mà Lý Thiệu Thần không biết, khối Phượng Hoàng kim sắc ngọc thạch này chính là Phượng Hoàng niết bàn là cốt nhục biến thành, gọi tắt Phượng Hoàng cốt, có được lực lượng thần kỳ “Hoạt tử nhân, thịt bạch cốt”, thiên địa chỉ gian chỉ có một viên, chính là vật trân quý nhất bên cạnh Thú Hoàng bệ hạ. Lambert có thể đem bảo vật này lưu cho Lý Thiệu Thần, đủ để thấy được đối phương đối cậu coi trọng.

Chỉ tiếc, Lý Thiệu Thần không biết việc này.

Ra khỏi sơn động, không khí nhẹ nhàng khoan khoái nghênh diện đánh tới, Lý Thiệu Thần bỗng cảm thấy tâm tình sáng khoái hơn rất nhiều. Đạp Viêm Ô Chuy đứng ở dưới một thân cây, an tĩnh cúi đầu ăn cỏ, thấy cậu đi ra, ngẩng đầu lên nhẹ nhàng tê mình một tiếng, quyền tác sớm an.

Trên mặt Lý Thiệu Thần lộ ra tươi cười.

“Cũng là may tốt nhất, bất ly bất khí, sinh tử gắn bó. Quả nhiên Thiên Sách phủ tao cùng lương câu mới là thật lòng yêu a!”

Vừa mới còn thương xuân bì thu, một bộ tội bị từ bỏ tiểu tụy đáng thương, kết quả quay đầu liền não động mở rộng ra, bắt đầu đùa giỡn Đạp Viêm mã nhà mình. Đạp Viêm Ô Chuy vẩy vẩy đuôi ngựa, nghiêng đầu một chút, đúng là chủ nhân nhị hoá nhà mình, trong đôi mắt to ngập nước của nó một mảnh nhu tình dày đặc.

Quả nhiên, hạng người gì, thì dưỡng ra cái dạng mã đó!

“Ác! Một ngày mới lại bắt đầu, hôm nay cũng phải cố lên mới được a, huynh đệ!”

Hướng về phía mặt trời mọc, nội tâm Lý Thiệu Thần hùng hực dấy lên ý chí chiến đấu, toàn thân đều bốc cháy lên cái gọi là chí khí hùng tâm lý tưởng hào hùng, cả người toát lên nhiệt huyết của thiếu niên. Cos

hoàn tất, Lý Thiệu Thần từ trong vật phẩm lan xuất ra mấy loại trái cây hái ngày hôm trước, sau đó nhảy lên lưng ngựa.

“Hương a! Lao ra khỏi Amazon!”

Đạp Viêm Ô Chuy tựa hồ bị thể chất nhị hóa của Lý Thiệu Thần một lần nữa truyền nhiễm, móng trước tăng lên, lớn tiếng tê mình, sau đó như Ly Huyền tiến tuyệt trần mà phóng đi, tựa như một đạo tạt phong trong ngày mùa hè.

Gió nhẹ sà sạt thổi qua, thổi qua ngọn cây, thổi vào sơn động, tờ giấy bị đè nặng sà sạt rung động, mà Lý Thiệu Thần, từ đầu đến cuối đều không có quay đầu lại.

Người vứt bỏ ta mà đi, ngày hôm qua không thể lưu lại, người làm loạn lòng ta, ngày hôm nay thấm nhiều ưu phiền!

Người là gió, ta là cát, triền triền miên miên, đến thiên nhai ~~~ (*)

Người là gió, ta là cát, triền triền miên miên, đến thiên nhai ~~~ (*)

(*) Link bài hát→Chàng là gió thiếp là cát

A phi!

Lý Thiệu Thần phun ra một hơi nước miếng, đối với Hùng thú Chiết Cốt Lang trước mặt lộ vẻ hung quang, Đạp Viêm Ô Chuy ánh mắt cảnh giác, bất an hoạt động bốn vó của mình! Ni mã, thằng nhãi mày cũng đặc biệt âm hồn không tan đi, thế nào mà lão tử đi đến nơi nào đều có thể gặp gỡ mày! Lý Thiệu Thần vung lên trường thương, mũi thương họa xuất một đạo lam quang, hàn ý sâm sâm!

Mày cho rằng lão tử thật sự là hạt cát sao, tuy mày to con nhưng cũng không phải gió được chứ, lão tử còn muốn lao ra khỏi Amazon, không có công phu cùng mày ở đây triền triền miên miên!

Hai lần trước đại boss này đến đều không có chuyện tốt gì phát sinh, Lý Thiệu Thần sẽ không thiên chân cho rằng boss lần thứ ba đến tìm mình là để ôn chuyện, nhìn đối phương đầm đìa nước miếng đủ để thuyết minh hết thấy.

Hàng này là muốn ăn luôn lão tử!

Lúc này đây, Lý Thiệu Thần không nghĩ lại tiếp tục trốn tránh.

Mày cho rằng lão tử đánh không lại mày sao?

Tao đường đường là người Thiên Sách phủ, được xưng dã chiến chi vương, kỳ mã, một mình lên ngựa đầu cũng không biết mệt, kim thương không ngã. Đánh một pháo đối một chỗ, thế giới Kiếm Tam khắp mỗi ngõ ngách đều lưu lại dấu chân đại Thiên Sách phủ ta. Địch tiến ta lui, địch lui ta truy, Lý Thiệu Thần tuy rằng không biết làm thế nào để đánh pvp, nhưng là cậu am hiểu sâu sắc mười sáu tự phương châm của Mao gia gia. Mày là boss lại như thế nào, thú nhân thế giới mày chẳng lẽ còn có thể tái thoát ly chiến đấu sau đó hồi phục thành trạng thái miễn không, hừ, người mang thần khí Kiếm Tam hệ thống lớn nghịch thiên như vậy, lão tử đánh cũng có thể đánh chết mày!

Lý Thiệu Thần cầm trong tay trường thương, một chiêu Tử Hồn Thứ vọt tới trước người Hùng thú Chiết Cốt Lang, trường thương đâm thẳng vào vùng da thịt thối của nó, mũi thương sắc bén hoa khai da lông Hùng thú Chiết Cốt Lang hùng, đâm ra một cái lỗ nhỏ. Máu tươi phun ra, văng lên mặt Lý Thiệu Thần. Mùi máu dày đặc kích thích hưng tính của Lý Thiệu Thần đại phát, một cỗ cảm xúc bạo ngược bắt đầu rục rịch. Nắm chặt trường thương, tay phải nhịn không được lại nắm chặt thêm hai phân.

Hùng thú Chiết Cốt Lang đau đến “Ngao ngao” kêu to, hai đại chưởng thô ráp mang theo cơn lốc thật mạnh từ từ chụp xuống, bóng ma đen thùi bao phủ phía trên Lý Thiệu Thần. Lý Thiệu Thần mặt không đổi sắc, hai chân thúc vào bụng ngựa, Đạp Viêm Ô Chuy hiểu ý lập tức hướng bên trái nhảy cách ra một khoảng cách, tránh đi công kích của Hùng thú Chiết Cốt Lang.

Lý Thiệu Thần đem trường thương dắt trên lưng ngựa, tay trái lấy cung, tay phải xoay người từ phía sau lưng lấy ra một cái vũ tiễn. Mãn cung như nguyệt, tiễn khí bức người! Lưng ngựa xóc nảy cũng không chút nào chậm trễ việc Lý Thiệu Thần ngắm trúng. Cậu vì có thể trở thành một người cơ động, không tiếc bỏ ra công sức cố gắng, tài bắn cung, là một môn tốt nhất trong chương trình học trung học mà cậu sở hữu, hướng chỉ còn có Kiếm Tam kỹ năng phụ trợ. Lý Thiệu Thần ngắm trúng mắt phải Hùng thú Chiết Cốt Lang.

Thừa Long Tiến !

Kỹ năng thi triển phát ra không ít tiếng rít, tại phía dưới sữa chữa hệ thống, quanh thân bám vào một tầng cương khí đậm hoàng sắc, nhìn qua sát khí thật mạnh. Hùng thú Chiết Cốt Lang cảm thấy được nguy hiểm tới gần, theo bản năng vươn tay ra chắn. Lý Thiệu Thần một kích không trúng, thầm nghĩ thật đáng tiếc, lại không nghĩ rằng Thừa Long Tiến thế nhưng xuyên thấu bàn tay Hùng thú Chiết Cốt Lang, bắn tại trên nó cắm nó!

Mà Lý Thiệu Thần lại bị hiệu quả cường đại của Kiếm Tam hệ thống làm cho sợ ngây người!

Hiệu quả xuyên thấu thần mã, quả thực không cần rất nghịch thiên được chứ!

Hùng thú Chiết Cốt Lang ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, hiển nhiên bị tiểu sâu trước mắt chọc giận. Song chưởng của nó giơ lên trời, ánh mắt đổi sang màu đỏ, Lý Thiệu Thần tuy ở rất xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được việc nó hiện tại đang tích tụ lực lượng. Không đợi Lý Thiệu Thần kịp phản ứng, song chưởng của Hùng thú Chiết Cốt Lang đã đến.

“Bành!”

Giống như là khai thiên tích địa, dao động kịch liệt truyền đến, trên lưng ngựa một trận xóc nảy, Lý Thiệu Thần trên người treo một cái debuff Vững huyền , thân mình cũng bị tung ra xa, ngã trên mặt đất, kéo ra một khoảng cách!

Trên lưng truyền đến một trận nóng cháy đau đớn, không cần nhìn cũng biết nhất định là đã xuất huyết.

Thời gian Vững huyền còn chưa qua, thân thể Hùng thú Chiết Cốt Lang cùng tốc độ của nó cực kỳ không phối hợp trên đường nhanh lao đến, Lý Thiệu Thần có thể cảm nhận được đại địa đều đang run rẩy.

Không xong, trốn không thoát!

Khoảng cách Hùng thú Chiết Cốt Lang càng ngày càng gần, gương lên cái miệng to đầy máu, Lý Thiệu Thần thậm chí có thể ngửi được mùi máu tươi tanh hôi trong miệng nó. Chính là Lý Thiệu Thần cũng không thể động!

Ý thức rõ ràng nhưng thủy chung vô pháp khống chế thân thể của mình. Hiệu quả Vững huyền còn lại.

5s!

4s!

Hùng thú Chiết Cốt Lang gần trong gang tấc, thân thể cao lớn hạ bóng ma che khuất toàn thân Lý Thiệu Thần.

3s!

2s!

Nó mở ra cái miệng máu thật to, nước miếng tanh hôi tích tại trên mặt Lý Thiệu Thần, cảm giác dính nị làm cho dạ dày của cậu một mảnh sóng cuộn biển gầm!

1s!

Cái miệng khổng lồ của Hùng thú Chiết Cốt Lang đột nhiên khép lại, hết thấy quy về bình tịch, Lý Thiệu Thần bị cự thú nuốt vào trong miệng!

“Ngao!”

Hùng thú Chiết Cốt Lang phát ra một tiếng hét thảm, miệng máu thật lớn một lần nữa mở ra, lộ ra Lý

Thiệu Thần một thân áo giáp hồng sắc!

Thủ Như Núi

Thiện thủ giả, địch không biết sở công này, bất động như núi. Khi bản thân bị thương tổn đến 80%, duy trì liên tục tám giây.

Bốn khối lá chắn trong suốt kim sắc chắn tại chung quanh thân thể Lý Thiệu Thần, răng nanh của Hùng thú Chiết Cốt Lang khảm thật mạnh ở mặt trên, nhân cơ hội này, cậu vung trường thương đâm thủng hàm trên của nó, máu tươi chảy xuống nhiễm lên toàn thân Lý Thiệu Thần, áo giáp đầm máu càng hiển hiện uy danh đường đường của Thiên Sách phủ. Thiên Sách một thân đỏ tươi, có đúng hay không là do máu tươi nhiễm lên!

17. Chương 17: Thần Thiếp Lại Bị Thương

Trong khung nam nhân đều là phần tử hiếu chiến, Lý Thiệu Thần cũng không ngoại lệ!

Hùng thú Chiết Cốt Lang lại nhiều lần tập kích nên triệt để chọc giận Lý Thiệu Thần, nam nhân đặc biệt có xúc động thô bạo thích huyết, mà sâu trong cốt nhục của Lý Thiệu Thần những thứ đó đều đang rục rịch, một giây này, ánh mắt cậu trở nên sâu không lường được, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm Hùng thú Chiết Cốt Lang đến nhảy mắt cũng không thêm nhảy.

Lý Thiệu Thần lãnh mị, hai chân dùng sức đạp một cái, từ trong miệng Hùng thú Chiết Cốt Lang tránh thoát đi, sau đó ở giữa không trung thi triển tiểu khinh công Dao Thai Lâm Thăng, vững vàng rơi trên mặt đất.

Thủ Như Núi tuy rằng chặn được công kích của Hùng thú Chiết Cốt Lang, nhưng lại không có biện pháp ngăn trở nước miếng của đối phương, hỗn hợp nước miếng cùng máu loãng của nó như hồ dính dính vào trên quần áo Lý Thiệu Thần, làm cậu cảm thấy ghê tởm. trong khoảng thời gian Hùng thú Chiết Cốt Lang bị đau, cậu nhanh chóng mở ra mặt biên nhân vật, đổi mới một bộ vẻ ngoài phá quân, mà ngay cả kiểu tóc, cũng đổi thành đầu bạc chỉ có cao phú soái mới dùng!

Hồng y phần phật, đầu bạc trắng tuyết, Lý Thiệu Thần độc thủ một cây trường thương, ngạo nghễ mà đứng, đại nam nhi Thiên Sách ta không có chỗ nào phải sợ hãi!

Chiến đấu tất nhiên là phải mặc chiến giáp mới có thể làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi!

Hùng thú Chiết Cốt Lang hiển nhiên không có năng lực tự hồi vì cái gì tiểu sâu trước mắt bỗng nhiên biến thành một bộ dáng khác, hiện tại trong đầu nó chỉ có một suy nghĩ, chính là đem tiểu sâu trước mắt phá tan thành từng mảnh, sau đó ăn vào bụng.

Bàn tay thật lớn lại một lần nữa bôn tập mà đến, trận gió mãnh liệt nhấc lên một đầu tóc bạc của Lý Thiệu Thần bay đầy trời, ông tay áo hồng sắc trong gió giống như một đạo lửa cháy, không bị gió thổi tán đi, ngược lại có gió trợ giúp cho thể lửa, dù nhiên dù liệt!

Lý Thiệu Thần cũng chưa hề động, nhưng dưới chân sớm đã treo Lên Như Điều Gặp Gió, dòng khí trong suốt quanh quần bên chân Lý Thiệu Thần, tựa hồ giãy tiếp theo, cậu sẽ bay lên trời rồi đi. Hùng thú Chiết Cốt Lang cự chưởng nghênh diện tới, Lý Thiệu Thần tại chỗ nhảy lấy đà, giống như một hùng ưng phóng lên cao, khí phách mười phần. Ngay sau đó, cậu thi triển Niếp Vân Trục Nguyệt hướng phía trước tiến lên một đoạn khoảng cách ngắn, dừng ở phía trên cẳng tay Hùng thú Chiết Cốt Lang!

Chờ chính là cơ hội này!

Tật

Người thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Khinh công của môn phái Thiên Sách phủ, hướng phía trước tiến lên một đoạn khoảng cách, này cũng đối địch nhân trong hai giây tạo nên thương tổn vừng huyễn hoa mắt. Tuy rằng hiện tại không thể chiết khấu Hùng thú Chiết Cốt Lang tạo thành hiệu quả vừng huyễn, nhưng khi tiến lên một đoạn khoảng cách này cũng đủ để kéo gần khoảng cách hai người. Hùng thú Chiết Cốt Lang cũng không phải ngồi không, nó vừa thấy tình huống không ổn, một đại chưởng khác dĩ nhiên hướng Lý Thiệu Thần đánh tới! Lý Thiệu Thần dùng chân trái chống đỡ, chân phải cung bước, cấp tốc phanh lại, sau trường thương một chọn, đâm thẳng vào da lông dưới thân Hùng thú Chiết Cốt Lang, thân thể xoay một vòng đứng chống ngược tại phía trên trường thương, kham kham tránh thoát công kích của bàn tay lớn. Mặc dù như thế, bàn tay lướt qua quét dấy lên trận gió vẫn làm cho thân hình Lý Thiệu Thần lay động hai cái, suýt nữa té xuống!

Nguy hiểm qua đi, Lý Thiệu Thần xoay người hạ xuống, sau đó nhanh chóng hướng đầu thật lớn của Hùng thú Chiết Cốt Lang đánh tới!

Mục tiêu của cậu là hai mắt của cự thú, cậu thật muốn nhìn xem, một khi hai mắt không thể thấy, nó còn có thể gây ra uy hiếp gì!

Trong điện quang thạch hỏa, Lý Thiệu Thần nhanh nhẹn tập kích hóm vai Hùng thú Chiết Cốt Lang, ngay cả cánh tay to của Hùng thú Chiết Cốt Lang cũng mãnh liệt run run, xóc nảy kịch liệt cũng không thể làm nó vút tiểu sâu trên người! Tức giận Hùng thú Chiết Cốt Lang tuôn ra một tiếng rống giận kinh thiên, miệng thú thật lớn lại một lần nữa mở ra, hướng phía bả vai chính mình tấp tới, chẳng sợ cắn xuống huyết nhục của mình, cũng phải đem tiểu sâu này nuốt vào!

Quả nhiên chỉ có thể cả đời là dã thú, ăn qua một xong liền một điểm trí tuệ cũng không có, nó đây là tính toán phạm sai lầm đồng dạng sao? Lý Thiệu Thần nghĩ như vậy, lại không cho nó cơ hội nuốt mình. Vạn nhất lúc đối phương tới, Ngự không sinh ra tầm chắn, chính mình rất khó lại một lần nữa từ miệng của nó tìm ra lối thoát.

Không muốn lại một lần trải qua lễ rửa tội bằng nước miếng, Lý Thiệu Thần thẳng hướng phía miệng

khổng lồ của Hùng thú Chiết Cốt kang chạy đi, mùi máu tươi tanh hôi trong miệng đối phương làm Lý Thiệu Thần nhú mảy. Cậu ngừng thở, thời điểm cái miệng khổng lồ sắp tới trước mắt, lại một lần nữa sử dụng *Lên Như Điều Gặp Gió*, bay lên chớp mũi Hùng thú Chiết Cốt Lang.

Lý Thiệu Thần chỉ cảm thấy dưới chân mềm nhũn, giày dẫm tại một mảnh địa phương ướt át, thân thể thoáng hạ xuống. Lý Thiệu Thần theo bản năng hoạt động cước bộ một chút, làm cho mình đứng vững, lại nhìn đến biểu tình Hùng thú Chiết Cốt Lang trở nên dị thường dữ tợn vặn vẹo! Trên người Hùng thú Chiết Cốt Lang, chớp mũi là địa phương tương đối miễn cảm cùng yếu ớt, thiết giày cứng rắn lạnh như băng củ Lý Thiệu Thần tại mặt trên dẫm qua dẫm lại, tự nhiên làm cho đối phương vô cùng phần nộ!

Lý Thiệu Thần không công phu xem phản ứng cảm giác của Hùng thú Chiết Cốt Lang, cậu cười lạnh một tiếng, trường thương trong tay giơ lên cao, mũi thương lóe ngân quang hàn ý sâm sâm, sau đó, hai tay vung lên, đem trường thương hung hăng đâm vào mắt Hùng thú Chiết Cốt Lang, trong phút chốc, máu tươi văng bốn phía, huyết vũ bay tán loạn, Lý Thiệu Thần lại một lần nữa bị máu tươi nhuộm đỏ toàn thân, nhưng cậu cũng là cao hứng, khoe môi nhếch lên một tia mỉm cười nhợt nhạt, cái này, tao xem mày còn kiêu ngạo như thế nào!

Hùng thú Chiết Cốt Lang bộc phát ra hét thảm một tiếng! Thân thể bắt đầu kịch liệt run run, hai tay ở giữa không trung lung tung múa may. Thân hình Lý Thiệu Thần không xong, thêm cả trường thương đồng thời bị vút bay lên không trung, sau đó, cậu thập phần bị thôi, bị Hùng thú Chiết Cốt Lang đánh bậy đánh bạ một chưởng chụp rơi xuống. Trường thương rơi trên đất, Lý Thiệu Thần ngã nhào trên mặt đất, lăn vài vòng mới dừng lại, làm bay lên từng trận tro bụi. Lý Thiệu Thần cảm thấy yết hầu một cổ tanh ngọt, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Thật ni mã đau!

Nguyên bản chỉ gãy xương cánh tay giờ một lần nữa gãy xương, lúc này đây cánh tay trái cũng không thể may mắn thoát khỏi, huyết điều chỉ còn lại có non nửa thanh, trên người còn treo một cái debuff đỏ máu, không cần Hùng thú Chiết Cốt Lang động thủ, cậu thực nhanh sẽ huyết tấn người vong.

Này nhưng phát mệt a!

Lý Thiệu Thần cười khổ, suy nghĩ giây dựa muốn đứng lên, nhưng khí lực toàn thân một chút đều không vận động được. Trong vật phẩm lan có huyết được, nhưng đau đớn làm cậu không có cách nào tập trung lực chú ý, căn bản không thể mở ra vật phẩm lan.

Hùng thú Chiết Cốt Lang ra vẻ đã từ trong đau đớn đạt được một tia cơ hội thở dốc, nó hiện tại phần nộ chỉ có một suy nghĩ, nhất định phải bóp chết tiểu sâu năm lần bảy lượt thương tổn nó này, nhìn cậu hiện tại vẫn không nhúc nhích quỳ rạp trên mặt đất, thân thể chung quanh lưu lại không ít máu tươi, nó bắt đầu hưng phấn tru lên! Thân thể thật lớn từng bước một hướng phía Lý Thiệu Thần.

Bóng ma bao phủ đỉnh đầu Lý Thiệu Thần, Lý Thiệu Thần hiện tại đến khí lực mở mắt đều không có, một chưởng vừa rồi, trực tiếp đem Lý Thiệu Thần đánh thành trọng thương, nói cho cùng, thể giới boss không phải mình một người có thể đánh qua a.

Nếu nói là hối hận, Lý Thiệu Thần tuyệt không, nhưng cậu không nghĩ sẽ như vậy mà chết ở chỗ này, cậu còn có thiệt nhiều sự tình chưa có làm, cậu còn muốn sống thêm vài thập niên, liền tính đến việc nhìn không tới con cháu cả sảnh đường, ít nhất cũng muốn có một ái nhân bồi ở bên cạnh cậu.

Liền như vậy chết đi, cậu thật không cam lòng!

Bất quá, cũng không có biện pháp gì đi!

Trong mơ mơ màng màng, Lý Thiệu Thần tựa hồ nghe bên người truyền đến một trận tê mình, một thân ảnh giống như gió xoáy bay nhanh chạy vội tới bên cạnh mình, quỳ ghé vào bên cạnh mình. Cảm giác đối phương dùng đầu liều mạng đỡ thân thể của chính mình, Lý Thiệu Thần miễn cưỡng mở mắt, nhìn đến một thân da lông đen thùi kia.

Đạp Viêm Ô Chuy!

Lý Thiệu Thần khó hiểu hốc mắt nóng lên.

“Không cần lo cho tao, mày đi nhanh đi, bằng không, hai huynh đệ chúng ta đều đến chết ở chỗ này.”

Đạp Viêm Ô Chuy lần đầu tiên không nghe mệnh lệnh của Lý Thiệu Thần, cố chấp cắn áo cậu, liều mạng hướng trên người mình xả. Động tác của nó thực vội vàng, lỗ mũi thở hổn hển, trong thú đồng có chút sợ hãi, lại không chút nào lùi bước. Nó một lần lại một lần, khê động áo Lý Thiệu Thần, thề không bỏ qua.

Lý Thiệu Thần nhện không được nước mắt rơi xuống.

“Hảo huynh đệ, vì mày, tao hôm nay cũng không thể chết ở chỗ này!”

Lý Thiệu Thần dùng một chút khí lực cuối cùng của cơ thể, xoay người nằm ở trên lưng Đạp Viêm Ô Chuy, bởi vì động tác quá lớn, lại phun ra một ngụm máu tươi, theo bộ lông nhu thuận của Đạp Viêm Ô Chuy rơi xuống mặt đất.

Thân ảnh thật lớn của Hùng thú Chiết Cốt Lang đã gần trong gang tấc, bàn tay cao cao giơ lên, bài sơn đảo hải vỗ vào vị trí của Lý Thiệu Thần cùng Đạp Viêm Ô Chuy, làm cho bọn họ tránh cũng không thể tránh. Tro bụi bay tận trời, che lấp tầm mắt của mọi người, Hùng thú Chiết Cốt Lang trên mặt lộ ra biểu tình vừa lòng.

Rốt cục giết chết tiểu sâu đáng ghét này.

Không đợi bụi mù tán đi, trong yên tĩnh đột nhiên vang lên một trận đất đất tiếng vó ngựa, Hùng thú Chiết Cốt Lang sững sốt, biểu tình thập phần kinh ngạc. Trong tro bụi đầy trời, thân ảnh đen thùi giống như một đạo tia chớp, từ trong bụi mù chạy trốn, bốn vó mạnh mẽ giơ lên từng đạo trần yên, hướng chỗ

sâu trong rừng rậm chạy đi.

Thấy được dị thường của thân ảnh hồng sắc trên lưng ngựa, Hùng thú Chiết Cốt Lang tức giận nhìn chăm chăm một người một ngựa đi xa, đại địa phát ra một trận chấn động, tứ chi nó chầm đất, hướng phương hướng Đạp Viêm Ô Chuy ly khai đuổi theo!

Ý thức của Lý Thiệu Thần đã hỗn độn không rõ, hai tay theo bản năng nắm chặt dây cương trên cổ Đạp Viêm Ô Chuy, debuff đỏ máu treo trên người cậu đã biến mất, nhưng là huyết điều chỉ còn lại có một đỉnh điểm.

128.

Tùy tiện một con dã thú cấp thấp đến, đều có thể làm Lý Thiệu Thần đi đòi nhà ma.

Đạp Viêm Ô Chuy tại trong rừng cây linh hoạt mà đi, tả tị hữu thiểm, thoát qua nhiều nhiều lần tập kích của Hùng thú Chiết Cốt Lang mà với nó, rừng rậm Khoa Lạc cũng không quen thuộc. Phía sau lại có cự thú mãnh liệt đuổi bắt, hoảng không chọn đường, thế nhưng đi vào một chỗ đoạn nhai.

Đạp Viêm Ô Chuy suýt nữa rớt xuống đoạn nhai, móng trước tại vách đá kham kham dừng lại, hòn đá nhỏ vụn bính bính đất đất rơi xuống.

Dưới nhai là dòng nước chảy xiết, Đạp Viêm Ô Chuy tại vách đá tiêu sái bất an động động. Nó trước mắt ước lượng khoảng cách đến bờ bên kia.

Mười trượng!

Này chỉ là bình thường, đừng nói là mười trượng, cho dù là hai mươi trượng nó cũng thoải mái lướt qua, nhưng hiện tại trên người nó còn có một Lý Thiệu Thần, cái khoảng cách này, chân tâm có chút huyền!

Phía sau Hùng thú Chiết Cốt Lang càng ngày càng gần, cơ bắp cả người Đạp Viêm Ô Chuy buộc chặt, nó đem tâm trạng lo lắng đè xuống, tại vách đá lui về phía sau hai bước.

Sinh tử từ thiên!

Chủ nhân phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ bình an vượt qua kiếp nạn này.

Sau một đoạn ngắn chạy lấy đà, Đạp Viêm Ô Chuy bay lên trời, thân hình giống như một đạo cầu màu đen, ở trên miệng nhai họa xuất một đạo đường cong duyên dáng.

Mất thấy sắp dừng ở bờ bên kia, lại sinh ra dị biến!

Chẳng biết tại sao, hai tay Lý Thiệu Thần đang nắm chặt dây cương bỗng buông lỏng, cong vẹo một đầu rồi ngã xuống dòng nước chảy. Cảm thấy được trên lưng không còn, trong lòng Đạp Viêm Ô Chuy loạn lên, trọng tâm không xong, cùng rớt xuống huyền nhai.

Một người một ngựa, một trước một sau, tiên khởi bọt nước thật lớn!

18. Chương 18: Thần Thiếp Không Dễ Dàng A!

Đạp Viêm Ô Chuy lặng yên không một tiếng động rơi vào trong nước. Một khắc nó tiếp xúc mặt nước kia, bỗng nhiên hóa thành một đạo quang mang màu đen bắn vào trong cơ thể Lý Thiệu Thần, rồi cuộc tìm không thấy thân ảnh của nó.

Thân thể Lý Thiệu Thần chìm nổi trên mặt nước, theo dòng nước xiết hướng một phía không biết trôi đi.

Hệ thống gợi ý Lý Thiệu Thần đã thoát ly trạng thái chiến đấu, tuy miệng vết thương vẫn còn đổ máu nhưng không ảnh hưởng đến huyết lượng tự động hồi phục, trong nhất thời tánh mạng của Lý Thiệu Thần cũng không còn nguy hiểm.

Chính là dưới đáy sông nhiều núi đá lởm chởm không ít hình thù kỳ quái, hoặc là trên dòng chảy mặt nước, hoặc là dẫu dưới dòng nước xiết, Lý Thiệu Thần nhiều lần va vào các tảng đá, cực kỳ nguy hiểm. Dòng nước xiết cùng hòn đá va chạm nguy hiểm cực lớn làm cho Lý Thiệu Thần giờ phút này đang vô cùng yếu ớt không có cách nào kham được. Nếu không cẩn thận đánh vào tảng đá bén nhọn, có thể gặp chuyện không ổn.

Một cái bóng ma thật lớn bỗng nhiên xuất hiện dưới thân Lý Thiệu Thần, truy đuổi thân thể cậu. Trong dòng nước chảy xiết, thấy không rõ bộ dáng vật kia, nhưng mà sinh vật có thể sinh tồn trong hoàn cảnh hiểm trở tại đây, chắc chắn không phải thứ lương thiện gì?

Bóng ma dần dần trôi lên, đã thập phần gần sát mặt nước, động tác của nó nhanh chóng, xuôi theo dòng nước chảy xiết càng có thể giúp nó theo gió vượt sóng. Bóng ma ở dưới thân Lý Thiệu Thần xoay quanh vài vòng, bỗng nhiên lại rời xa cậu, một đầu ở mặt khác khoan khoái vui chơi thoải thích, bỗng nhiên lộ ra một góc đuôi, đánh ra đóa đóa bọt nước.

Trong nước chảy bỗng nhiên xảy ra một trận dị động, bóng ma phá vỡ mặt nước, bay lên trời, giờ lên tầng tầng bọt nước, thân hình có một đầu thật lớn, cả người lông lánh quang hoa, quái ngư màu sắc sắc sỡ xuất hiện ở giữa không trung. Nó vút đuôi cá thật lớn của mình, bọt nước bắn ra bốn phương tám hướng, rơi vào trong nước đẩy ra tầng lớn sóng gợn, dừng ở trên bờ, bọt nước biến mất trong đất, sau giây lát nơi đó sẽ mọc ra chồi, rất nhanh sinh trưởng, nở ra vô số đóa hoa tươi.

Trong miệng quái ngư phát ra thanh âm “Nha nha”, sau đó lại rơi vào trong dòng nước xiết. Lúc này đây nó không phải lần thứ hai lặn xuống dưới nước, mà là nổi trên mặt nước, quay chung quanh thân thể Lý Thiệu Thần bơi qua bơi lại, ngẫu nhiên sẽ tò mò dùng môi cá nhám nhẹ nhàng chà xát thân thể cậu,

nhưng không có tính toán đem cậu nuốt rụng.

Bên người quái ngư không biết khi nào lại nhiều xuất hiện một tiểu ngư, đó là một tiểu cá bạc, đối với quái ngư vênh mặt hất hàm sai khiến. Nó dùng cái đuôi nhẹ nhàng quét một chút con mắt quái ngư, quái ngư không tình nguyện lần thứ hai lặn xuống nước.

Sau đó một trận rầm nha tiếng nước truyền đến, thân thể Lý Thiệu Thần chậm rãi hướng về phía trước, đúng là đã bị quái ngư công trên lưng.

Thân thể quái ngư tuy rằng thập phần to lớn, nhưng ở trong nước cũng dị thường linh hoạt, nó theo hướng dẫn của tiểu cá bạc, tả thiểm hữu tị, né tránh các loại thạch đầu trên chặn đường. Chúng nó thế nhưng tại dùng phương thức này bảo hộ Lý Thiệu Thần!

Trên bầu trời xanh thăm xẹt qua vài đạo bóng đen, quái ngư lại “Nha nha” kêu vài tiếng, tiểu cá bạc ban đầu bơi ở phía trước mở đường liền bơi về bên cạnh người Lý Thiệu Thần, bán híp mắt cá, cảnh giác nhìn chăm chăm bóng đen trên bầu trời.

Đó là mấy con Thứu Điều ăn thịt, ánh mắt tham lam gắt gao nhìn chăm chăm thân thể Lý Thiệu Thần, lại ngại quái ngư cùng tiểu cá bạc canh giữ ở bên người, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chúng nó trong miệng “Oa oa” kêu to, như đang giao lưu, lại như đang hô gọi bằng gọi hữu.

Ba năm chỉ Thứu Điều từ rất xa bay tới, cùng tụ lại một chỗ, chừng hơn mười chỉ, cái đuôi quái ngư bắt an vút động, thân thể ẩn ẩn có xu thế ẩn xuống phía dưới. Thoát ly mặt nước Lý Thiệu Thần suýt nữa lại chết đuối.

Có đồng bạn gia nhập, Thứu Điều bắt đầu kiêu ngạo, chúng nó đầu tiên là hướng mặt nước tới gần, tại phía trên Lý Thiệu Thần xoay quanh, như là đang thăm dò phản ứng của quái ngư. Quái ngư luôn luôn nghe theo mệnh lệnh tiểu cá bạc, thấy nó không hề có động tác, chỉ phải an tĩnh hướng phía trước di chuyển.

Đầu lĩnh Thứu Điều vừa thấy, cảm thấy mừng rỡ, rất nhanh lao xuống Quân gia trên lưng cá, mấy con Thứu Điều khác thấy thế, cũng đều vụt cánh, mở ra lợi trảo hướng phía thân thể Lý Thiệu Thần hạ xuống, giống như thân thể tiên mỹ kia của đối phương đã dừng ở trong miệng mình.

Đúng lúc này, một cái thủy tiễn bắn ra, hướng đầu lâu của đầu lĩnh Thứu Điều mà đi, Thứu Điều tránh cũng không thể tránh, đầu lĩnh bị đâm thủng. Lạch cạch một tiếng, nó trực tiếp rơi xuống dòng nước chảy rồi không còn tiếng vang khác.

Đàn Thứu Điều một trận bối rối, nguyên bản muốn trước ăn luôn Lý Thiệu Thần, hiện tại ngược lại là hoảng đến không thể chọn đường chạy trốn, nhưng mà tiểu cá bạc cũng không tính toán cho nhóm nó bất luận cơ hội nào chạy trốn, nó vút động đuôi cá, nhắc lên một đạo sóng lớn, đem Thứu Điều toàn bộ bao phủ. Thứu Điều sẽ không bơi lội, chúng nó cả người ươn sũng ở trong nước đập nước, không một con nào có thể tìm ra lối thoát, đều trầm tại dòng nước, cuối cùng trở thành thức ăn cho bọn cá.

Lộng triều chấm dứt, tiểu cá bạc an an tĩnh tĩnh bơi về bên cạnh người Lý Thiệu Thần, vươn ra môi cá nhám tại ngón tay đang ngâm trong nước của Lý Thiệu Thần nhẹ nhàng đụng vào hai cái.

Hừ, Thửu Điều môi cá nhám, muốn từ trong tay Hải tộc ta cướp người, cũng không suy nghĩ xem chính mình có bao nhiêu cân lượng. Huống hồ người này trên người có huyết mạch của Thú hoàng, các người một đám sinh vật đê tiện há có thể nhúng chàm. Muốn ăn thịt cậu ấy, cũng không sợ bị Phượng Hoàng nghiệp hỏa thiêu thành tra tra!

Tiểu cá bạc ở dưới nước lặc cộc học phao phao, nội tâm phun tào vô cùng vui vẻ.

Hải tộc bọn họ tuy rằng tị thế nhiều năm không xuất hiện, nhưng chung quy là con dân Thần thú, cứ việc cùng thú nhân rất nhiều quan điểm bất đồng, nó lại không thể mắt mở trừng trừng nhìn bán thú nhân trên quý này chết ở chỗ này. Bán thú nhân này rất kỳ quái, trên người tựa hồ cất dấu rất nhiều bí mật, nó giữ tại trong nước quan sát cậu ấy vài ngày rất là kinh ngạc, cậu ấy cư nhiên đem Thú hoàng bệ hạ cầm dục mấy ngàn năm tử hình ngay tại chỗ, hai người thế nhưng ở trong sơn động đại chiến ba ngày ba đêm, tiếng kêu tiêu hồn kia, thật sự là tử cá nó cũng cảm thấy xấu hổ!

Năng lực của Thú hoàng bệ hạ, quả thực không giống người thường.

Tiểu cá bạc tựa hồ nghĩ tới điều gì, toàn thân nổi lên một tầng hồng quang thần nhiên, nó chột dạ giương mắt liếc sang xem xét quái ngư bên cạnh, phát hiện nó hết sức chăm chú bơi đi, lúc này mới lắc lắc cái đầu khéo léo, đuổi đi những ý tưởng không hài hòa kia!

Cư nhiên lại nghĩ tới tra nam kia, hừ, lão tử mới không trở về đâu!

Đuôi cá tại trong nước vút ra một cái bọt nước, tiểu cá bạc phát hiện phía trước chính là thôn trấn của thú nhân, nó cùng quái ngư không thể tiếp tục đi đến phía trước, sợ sẽ gây ra phiền toái không cần thiết. Nó mở ra miệng cá, bắn ra một đạo thủy tiễn, đem chạc cây trên một thân cây trắng kiện bên bờ biển bẻ gãy, chạc cây dừng ở trong nước, bắn ra một mảnh bọt nước.

Tiểu cá bạc bơi tới bên cạnh nhánh cây, đẩy ra một tầng sóng gợn, nhánh cây giống như có ý thức bay tới bên người quái ngư. Quái ngư hiểu ngầm, thoáng động một chút thân thể khổng lồ của mình, Lý Thiệu Thần chậm rãi chảy xuống phía trên nhánh cây. Tóc dài màu bạc phôi tán trên dòng nước trong suốt, triền miên uốn lượn, tựa như một đóa tịnh thể Bạch Liên thật lớn. Tiểu cá bạc vui vẻ tại bên trong tóc bạc xuyên qua xuyên lại hai vòng, nó nghĩ nghĩ, từ trong miệng nhả ra một hạt trân châu màu bạc, cực kỳ nhân tính hóa dùng song kỳ làm tay, đem trân châu cột vào phía trên tóc bạc của Lý Thiệu Thần.

Trân châu trọng lượng không nặng, chỉ kéo tóc Lý Thiệu Thần hơi hơi trĩu xuống, hai mắt tiểu cá bạc nhìn chăm chăm trân châu một lát, sau đó cùng quái ngư rời đi.

Tên kia cũng đưa chút đồ vật loè loẹt cho nó, tuy rằng Hải thần chi lệ kia có được công hiệu chữa thương thần kỳ, nhưng tiểu cá bạc vẫn như cũ không nghĩ sẽ mang theo trên người. Sau khi làm ra cái loại sự tình này, còn muốn dùng thứ rách nát kia thu mua nó, đại hoàng tử điện hạ, người thật cho ta là gốc tử sao!

Tiểu cá bạc mang theo quái ngư, thật sâu mà lặn xuống đáy nước, biến mất vô tung.

Ngược lại khi Hải thần chỉ lệ phát huy công hiệu. Tiểu cá bạc chân trước mới vừa đi, Lý Thiệu Thần liền có xu thế chuyển tỉnh. Mở mắt ra, Lý Thiệu Thần nhìn đến chính mình bám vào một nhánh cây trên mặt nước, nhìn ảnh ngược của mình một đầu đầy tóc bạc. Lý Thiệu Thần đầu tiên là cả kinh, sau lại mới kịp phản ứng, nhẹ giọng thán một hơi.

Quả nhiên...

Cậu cố sức chống đỡ đứng dậy, không ngờ hai tay truyền đến một trận đau nhức, cậu lại thật mạnh ngã xuống, làm văng lên tảng lớn bọt nước.

Thấu!

Lý Thiệu Thần nhin không được mắg, rất đau!

Lý Thiệu Thần không dám tiếp tục lộn xộn, lần này, cậu nhìn đến huyết điều của mình lại thấy rớt xuống một ít, thật sự là tiết tấu tìm đường chết.

Ghé vào phía trên nhánh cây, Lý Thiệu Thần vô lực cười khổ, này tính là chuyện gì a! Bị người ăn kiên mật tịnh để tại một bên còn chưa tỉnh, hở ra là gặp boss, lại nhiều lần bị nó ngược thành người tàn tật, chẳng lẽ lão tử xuyên qua cũng không phải nhân vật chính? Lý Thiệu Thần bỗng cảm thấy kinh tủng.

Cậu là sẽ không như vậy hổ(hãm hại) đi?

Liên tưởng đến một loạt sự kiện gặp được sau khi xuyên qua, Lý Thiệu Thần hoàn toàn không còn chút tin tưởng.

Nhánh cây chậm rãi trôi tới một mảnh bụi hoa, phía trên mặt nước, đóa hoa vàng nhạt duyên dáng yêu kiều, thấp thoáng trong cành lá xanh mướt, giống như nàng thiếu nữ đang thẹn thùng. Gió nhẹ lướt qua, nước chảy róc rách, hoa diệp lắc lư, nếu không phải hai tay Lý Thiệu Thần vô pháp nhúc nhích, cậu khẳng định sẽ vung tay gảy hoa, tiếp theo buộc thành bó cầm trong tay xướng sơn ca! Chắc chắn, bụi hoa tươi tốt như vậy, quả thật là thánh địa dã chiến ước pháo a!

Lý Thiệu Thần mạch não vừa mới chuyển dời đến địa phương kỳ quái, chợt nghe thấy một trận tiếng vang như có như không theo gió bay vào lỗ tai cậu. Nhánh cây chậm rãi trôi, tiếng vang kỳ quái bên tai càng lúc càng lớn.

Đây là... Đậu xanh rau má!

Sau khi nghe được rõ ràng nội dung tiếng vang, Lý Thiệu Thần hận lỗ tai không thể lập tức điếc rụng, tôi

bất quá tùy ý tưởng tượng như vậy, có thể hay không không cần phối hợp như vậy a!

“A... Cái Văn, ngươi thật chặt, kẹp đến ta thật thoải mái, a... A...!”

“Hoa... Hoa Đức ca ca, ha...”

Thanh âm triền miên lọt vào tai, khắc cốt tiêu hồn, thanh âm hai nam nhân ngay bên tai Lý Thiệu Thần quanh quẩn, hơn nữa càng ngày càng có xu thế gần hơn. Lý Thiệu Thần không muốn quấy rầy bọn họ, nề hà nhánh cây càng phiêu lại càng gần, cậu xuyên thấu qua bụi hoa, mơ hồ nhìn đến thân thể hai người giao triền.

Lý Thiệu Thần tay không thể động, lợi dụng chân đạp nước, làm ra một chút tiếng vang, không biết là do hai người quá mức chuyên chú, hay là thanh âm của cậu quá nhỏ, đối phương vẫn không có xu thế dừng lại. Bị bất đắc dĩ, Lý Thiệu Thần kéo cổ họng rống lên một tiếng “Nhã miệt điệt”! Không nên hỏi cậu cái gì vì sẽ hô câu này mà không phải “Cứu mạng”, Lý Thiệu Thần tỏ vẻ lúc ấy trong óc của cậu chỉ có cái từ này quanh quẩn.

“A! Hoa Đức ca ca!”

“Phù phù” một tiếng thanh âm nam tử khàn khàn rơi xuống nước truyền đến, Lý Thiệu Thần chậm rãi hạ người, ừ ừ lần thứ hai thổi quạt đến, cậu cần phải hảo hảo nghỉ ngơi một chút mới được. Tuy rằng chỉ là thấy một đôi dã uyên ương, nhưng Lý Thiệu Thần biết, chính mình đã không còn ở bên trong rừng rậm.

Rất cực có thể nhìn đến người sống.

Lý Thiệu Thần đầu một mảnh mơ hồ, thứ cuối cùng ánh vào mi mắt chính là một đôi cánh tay trắng kiện!

19. Chương 19: Bộ Hạ Sinh Khí

Cung điện nguy nga với khí thế bàng bạc tọa lạc tại trung ương Hoàng thành, cột đá cẩm thạch màu trắng ngà đứng vững ở bốn phía, trên đỉnh cao nhất điêu khắc Phượng Hoàng kim sắc, ngạo thị thương sinh, mở ra hai cánh trông rất sống động, giống như giấy tiếp theo, liền sẽ đập cánh bay đi.

Chung quanh đỉnh treo đầy phong linh phiêu đảng, đỉnh đương rung động, tua cờ kim sắc rủ xuống nhẹ nhàng lay động, ở trong gió phổ xuất thành thơ mà ca tụng. Phía trên bậc thang thật dài phủ kín trường thảm hồng sắc, một đám thủ vệ hoàng gia thần sắc túc mục mặc áo giáp cầm binh khí trong tay, đứng ở hai bên, không nhúc nhích giống như điêu khắc.

Thị nữ cung đình tay phụng hoa tươi thướt tha lay động váy dài, lúc đi ngang qua bên cạnh thị vệ anh tuấn đẹp trai, tổng sẽ nhin không được ngượng ngừng cúi đầu, sau khi đi xa lại nhin không được quay đầu

nhìn xung quanh, rước lấy tiếng trêu đùa của thị nữ đồng hành. Tiếng cười liên tiếp như chuông bạc theo gió bay tới trong tai thị vệ Tiểu ca, y cũng nhin không được trộm nhìn xung quanh, sau đó tại trước khi đối phương phát hiện, che dấu đi tâm sự của mình.

Trong hoa viên đã là hoa tươi đầy đất, hồ điệp ong mật ùn ùn kéo đến, cây cối cao lớn ẩn ẩn rút ra nụ hoa, mấy cái chim tước trên chạc cây xây dựng yêu sào, tiếng kêu vui vẻ liên tiếp vang lên trong hoa viên.

Hồng thẩm thật dài lướt qua cửa cung cao lớn, thẳng tắp mà thông đến ngai vàng rực rỡ. Trên ngai vàng là tuấn mỹ nam nhân thân phi kim giáp, chân đạp minh kim đăng vân giày, thân mình thon dài, ánh mắt lẳng liệt nhìn chằm chằm người cúi đầu ở trước mặt hắn.

Kim sắc tóc dài biêng nhác hạ xuống, khoe miệng tựa hồ treo lên một mặt mỉm cười, thanh âm âm lãnh lại giống như Cửu Thiên hàn băng.

“Người đâu?”

Bạch y nam tử phía dưới cúi đầu co rúm lại, thanh âm nhỏ như muỗi.

“Không, không tìm được.”

Nam nhân tóc vàng ánh mắt nhíu lại, đang muốn tức giận, bạch y nam tử bên cạnh dẫn đầu có động tác. Y tiến lên một bước đem bạch y nam tử hộ sau người, một đôi con ngươi hàm ý cười, chống lại đồng tử bao hàm lửa giận của nam nhân tóc vàng.

“Bệ hạ tội gì giận chó đánh mèo cùng người khác, tìm không ra người cũng không phải Ngải Phạm sai, chỉ có thể thuyết minh tiểu tình nhi của người rất không an phận, làm cho người đầu óc lơ mơ!”

Bạch y nam tử Ngải Phạm thật cẩn thận kê động góc áo bên người nam nhân, lộ ra đôi mắt to ngập nước đối y mỉm cười một cái đầy cảm kích. Biểu tình ngọt ngào thiếu chút nữa làm nam nhân không chế không được, hận không thể lập tức đem người tha đến tướng phủ tình cảm mãnh liệt một phen.

Nam nhân yêu thương sờ sờ đầu nhỏ của Ngải Phạm, tóc đen nhu thuận trong tay làm y cảm thấy dị thường thoải mái, nhìn ánh mắt đối phương tràn đầy sùng bái càng làm nam nhân không tự giác bày ra một mặt cao đại uy vũ của mình.

Nam nhân trên ngai vàng khó hiểu mà thấy một trận tâm phiền ý loạn, đối với hành động ái muội của đôi cầu nam nam phía dưới quả thực muốn chọc mù hai mắt hắn mà, biết rõ hắn tìm không thấy người kia, bọn họ còn cố ý trước mặt tú ân ái, Thủ tướng đại nhân của hắn quả thật là lòng dạ hẹp hòi, không phải chỉ rằng Ngải Phạm lớn một chút sao, hà tất lại như vậy kích thích hắn!

Lambert không kiên nhẫn phát phát tay, đuổi đôi cầu nam nam rời đi, để tránh hai mắt của mình tiếp tục bị độc hại.

“Đừng ở chỗ này chường mắt, mau rút đi, Vincent! Còn có, Ngải Phạm, ta chuẩn cho người ba ngày, muốn đi chỗ nào liền đi chỗ đó, chỉ cần đừng ở trong cung lặc lư là được!”

Thủ tướng Vincent vừa nghe, trên mặt lập tức lộ ra mỉm cười. Y lôi kéo tay Ngải Phạm, đối Lambert khom người hành lễ bái thật sâu.

“Đa tạ bệ hạ!”

Đuổi đi đôi cầu nam nam, Lambert trên ngai vàng thay đổi một cái tư thế, biếng nhác nằm ở phía trên tọa ỷ, cẩn thận đánh giá Phượng Hoàng cốt trong tay.

Ngày đó sau khi tỉnh lại, Lambert nhận được báo cáo của Ngải Phạm, hội trưởng lão phát ra thông điệp cuối cùng, nếu Thú hoàng bệ hạ vẫn không xuất hiện, bọn họ chỉ có thể thỉnh cầu Thần thú lần thứ hai đánh xuống thần dụ, một lần nữa lựa chọn tân nhậm Thú hoàng, vì thế, tướng quân phủ thiếu chút nữa cùng hội trưởng lão khai chiến!

Dưới tình thế nguy cấp, Lambert chỉ có thể trước rời đi. Trên người hắn lực lượng không đủ để mang theo Lý Thiệu Thần tiến hành không gian truyền tống. Không có biện pháp, hắn chỉ có thể đem Phượng Hoàng cốt lưu lại cho Lý Thiệu Thần, hy vọng nó có thể ở thời khắc mấu chốt bảo trụ tánh mạng Lý Thiệu Thần, chính mình trước rời đi.

Thật vất vả xử lý xong ba phương diện mâu thuẫn, ngày lại trong lơ đãng qua một tháng. Mấu chốt là hắn không tiện rời đi, phải tâm phúc đi tìm kiếm Lý Thiệu Thần lại chỉ mang về Phượng Hoàng cốt mà hắn lưu lại. Một người lớn sống sờ sờ, liền như vậy tự dưng biến mất trong Khoa Lạc thâm lâm nguy cơ trùng trùng, không lưu lại một tí dấu vết.

Lambert cũng không cho rằng Lý Thiệu Thần đã gặp nạn. Có thể một mình sinh hoạt tại rừng rậm Khoa Lạc thì trong người, trong tay khẳng định cũng có chút tài năng, huống chi Lý Thiệu Thần còn có thể cứu mình, đủ để thuyết minh cậu không là người bình thường. Một người như vậy, muốn tìm được khẳng định thập phần lao lực!

Lambert nghĩ nghĩ, vươn tay gọi một cái chim nhỏ trên chạc cây. Chim nhỏ dừng ở tay hắn, líu ríu. Lambert ghé vào lỗ tai nó nhẹ giọng dặn vài câu. Chim nhỏ lại như là nghe hiểu gật gật đầu, ục ục một cái đập cánh bay ra khỏi đại điện, hướng phía rừng rậm Khoa Lạc bay đi.

Vô luận em ở chỗ, ta đều sẽ tìm được em!

Lambert huy động cánh tay, đại môn cung điện bằng bạc đại khí chậm rãi khép lại, bên trong không một tiếng động.

Mà lúc này Lý Thiệu Thần, đang ở trần nhô cách rừng rậm Khoa Lạc khá xa bị thôi làm chuyên dọn sinh hoạt!

20. Chương 20: Thần Thiệp Làm Việc Chuyên Dọn

Nhóm công nhân trên công trường bắt tay làm đến khí thể ngất trời, dưới đại đại thái dương, một đám thân trên xích lửa, lộ ra lồng ngực tinh trắng, đại khối đại khối mồ hôi theo cơ bắp lưu loát tích tích rơi xuống, đặc biệt mang theo vẻ đẹp dương cương của giống đực, chỉ cần nhìn nhìn liền nhân tâm khó nhin.

Trong một đám nam nhân nửa thân trần, một nam tử đầu bạc càng thêm nổi bật. Hạ thân chỉ xuyên một cái quần dài màu nâu, một căn đai lưng màu đen miễn cưỡng buộc tại bên hông, lộ ra hai cái ngư nhân tuyến mê người, cơ bụng cùng cơ bắp theo động tác của cậu run nhẹ nhẹ, hiện ra từng đạo khe rãnh, làm đại đa số nam nhân ở đây lộ ra ánh mắt cực kỳ hâm mộ. Làn da mạch sắc dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng, nam nhân không thêm để ý chút nào giãn ra thân thể chính mình, lộ ra phía sau lưng bóng loáng.

Nam nhân cơ bắp trật tự phân minh, cũng không khoa trương, nhìn như thật nhỏ, lại ẩn chứa sức bật cường đại. Một khối hòn đá năm mươi kg, cậu có thể dễ dàng di chuyển, mặt không đỏ, khí không suyễn, mỗi lần đều có thể đưa tới ánh mắt lửa nóng của nhóm thiếu nữ đại mù chung quanh tiến đến đưa nước.

Một căn hồng thăng đơn giản đem tóc bạc thật dài buộc thành một cái đuôi ngựa, cổ định ở sau ót, ngạch biên rũ xuống hai lọn dài nhỏ như lưu hải, làm khuôn mặt nổi bật của cậu càng thêm anh tuấn.

Bên miệng nam nhân luôn treo mặt mỉm cười thản nhiên, trong ánh mắt cũng lờ lờ lượng lượng, rất có hương vị dương quang. Khi ánh mắt của cậu đảo qua đám người chung quanh là lúc, các thiếu nữ vậy xem tổng sẽ có loại cảm giác điện giật, thỉnh thoảng cùng nhóm đồng bạn bên người thấp giọng nói chuyện với nhau, sau đó thoải mái cười to.

Các thiếu nữ nơi hương đã luôn thiếu một cổ rụt rè, nhiều thêm một phần trong sáng, muốn khóc liền khóc, muốn cười liền cười, tùy tâm sở dục, sống đến thật là tiêu sái tự tại.

Liền tính Lý Thiệu Thần không thích nữ nhân, cũng không kìm lòng nổi đối các thiếu nữ này sinh ra hảo cảm.

Không sai, nam nhân đầu bạc này chính là Lý Thiệu Thần đã được cứu. Ngày ấy cậu đến cửa sông quấy rầy uyên ương đã chiến, đôi uyên ương phần nộ đang chuẩn bị ra tay giáo huấn một chút cái người đầu sỏ gây tội phá hư chuyện tốt của người khác là lúc, kinh ngạc phát hiện người này bản thân bị trọng thương, cũng không có tiếp tục chuyện tốt của bọn họ mà nhanh chóng đem người đưa đến y quán ở trấn trên.

Lý Thiệu Thần chịu nội thương tuy rằng thập phần nghiêm trọng, toàn thân có bao nhiêu chỗ gãy xương, thầy thuốc bên trong y quán cho rằng cậu đã vô dược chữa trị, liền tính có thể tốt hơn một chút, ngày sau cũng chỉ có thể ở trên giường vượt qua. Không nghĩ tới làm mọi người mở rộng tầm mắt chính là, Lý Thiệu Thần không chỉ hoàn toàn kháng phục, mà tốc độ kháng phục càng vượt qua tưởng tượng của thầy thuốc, gần ba ngày có thể vui vẻ vũ đạo lộng thương.

Thầy thuốc bên trong y quán đương nhiên không có khả năng biết Lý Thiệu Thần có hệ thống cường đại

làm bữa, y trừ bỏ hô to “Thần thú phù hộ” ở ngoài đã kinh ngạc đến không lời nào để nói. Bất quá vì bảo đảm, thầy thuốc vẫn là đem Lý Thiệu Thần đặt tại trên giường tĩnh dưỡng ba ngày mới để cho cậu xuống dưới. Mỹ kỳ danh viết là vì bảo đảm, kỳ thật là đem Lý Thiệu Thần thành chuột trắng nhỏ tiến hành nghiên cứu, kết quả đương nhiên là cái gì đều không có nghiên cứu ra.

Sau khi khỏi hẳn, Lý Thiệu Thần tiến vào Sở Thu Dụng ở trấn trên, đây là chuyên môn vì thú nhân không nhà để về nên sở chuẩn bị nơi này làm nơi ở lâm thời, một ít lão thú nhân thương cuối đời cũng sẽ cư ngụ ở đây, có chút cùng loại phúc lợi cơ cấu với xã hội kiếp trước. Nha Lâm trấn tuy rằng nhỏ, bất quá là ba trăm hộ nhân gia, nhưng nơi này cũng có trụ cột phương tiện đầy đủ mọi thứ, thậm chí so những địa phương khác càng toàn diện, cách đó không xa trong sơn cốc thậm chí còn có quân đội đóng quân. Dù sao, nơi này là đường tiến vào rừng rậm Khoa Lạc, cũng là địa phương nguy hiểm nhất.

Sở Thu Dụng vận chuyển tài chính đến từ thuế thu nhập ở trấn trên, nó chính là địa phương cung cấp một ít thiết bị có thể che chắn gió vũ, cũng không vì ở bên trong là thú nhân mà cung cấp thực vật. Muốn sinh hoạt, nhất định phải vì Sở Thu Dụng công tác. Sở Thu Dụng sẽ cung cấp một ít công tác tương đối thanh giản, cho dù là thú nhân thương tàn hoặc là lão niên thú nhân hành động bất tiện cũng có thể đảm nhiệm. Sở Thu Dụng không phải không đủ sức cung cấp phí dùng cho sinh hoạt của thú nhân, nhưng làm như vậy chỉ vì có thể giúp cho thú nhân tại Sở Thu Dụng có cảm giác sinh tồn cùng với cảm giác bản thân vẫn còn sống.

Chỉ cần đồng ý trả giá thì nhất định có điều hồi báo. Cuộc sống như thế, mới có giá trị.

Công tác ở Sở Thu Dụng hai ngày, Lý Thiệu Thần liền làm không nổi nữa. Đơn giản chính là cuộc sống nhẹ nhàng như sợi tơ vậy, mà cậu một người tuổi còn trẻ lực cường tráng làm những việc đó quả thực nhàm chán đến bạo, toàn thân tinh lực không chỗ phóng thích, quả thực muốn mạng già của cậu, chớ nói chi là muốn cả ngày nghẹn tại trong phòng không ra khỏi cửa, liền tính thức ăn ở Sở Thu Dụng hết sức xuất sắc đi chăng nữa cũng không thể thay đổi quyết tâm muốn xuất môn tìm việc làm của cậu.

Chuyện Lý Thiệu Thần muốn tìm việc làm cũng không thuận lợi, trấn nhỏ cơ bản là sinh hoạt tự cấp tự túc, chỗ nào cũng không thiếu người, thủ vệ thôn trấn cảnh vệ đội ngược lại khuyết thiếu nhân thủ, nhưng Lý Thiệu Thần là người lai lịch không rõ, người khác cũng không dám dùng a.

Chung quanh vấp phải trắc trở, ngay tại thời điểm Lý Thiệu Thần chuẩn bị buông tha, có người cho cậu một đường. Năm năm một lần thú triều sắp đột kích, trấn trên đang chuẩn bị thủ vệ gia cố tường thành, nhu cầu nhân thủ cấp bách, Lý Thiệu Thần có thể đi nơi đó thử một lần.

Lý Thiệu Thần xa xa liền nhìn đến tường thành cao ngất chung quanh thôn trấn, thời điểm đến gần lại nhìn đến một đám nam nhân nửa thân trần tinh tráng, bỏ qua một bên diện mạo không nói, chỉ là đôi cơ bắp này liền đủ để hấp dẫn Lý Thiệu Thần lập tức đáp ứng. Tính đến việc không thể ăn, nhưng mở rộng tầm mắt cũng là một sự tình không tồi.

Nam nhân ở thế giới Thú nhân đáng người đại đô tương đối cao lớn, một đám nhìn qua hùng tráng khôi ngô, cùng với bọn họ so sánh, Lý Thiệu Thần trước sau một thước tám quả thật có chút thấp bé. Người phụ trách gia cố tường thành căn bản không nghĩ sẽ mượn Lý Thiệu Thần, nhưng lúc y tận mắt nhìn thấy Lý Thiệu Thần không cần tốn nhiều sức giơ lên một hòn đá năm mươi kg, bật người thay đổi chủ ý, hai người khoái trá định ra kế ước giản dị.

“Đang ——!”

Mười hai tiếng chuông to rõ vang vọng trên không Nha Lâm trấn, một tiếng nữ sinh trong treo truyền vào đến trong tai nhóm công nhân, các nam nhân tuổi trẻ lực cường tráng sôi nổi lực tục hướng phía lều trại ăn cơm đi đến.

“Nha, Tiểu Chúc Nhi, đi, ăn cơm!”

Một cái bàn tay dày dích xác vỗ vào đầu vai Lý Thiệu Thần, Lý Thiệu Thần vừa quay đầu lại, phát hiện là Tư Trạch đại thúc ở cách vách mình trong Sở Thu Dụng, một hán tử cao lớn thô kệch, hai ngày này đối cậu có chút chiếu cố. Cậu cười cười, buông hòn đá trong tay, đi theo Tư Trạch đồng thời xếp hàng lĩnh thực vật.

Phụ trách phân phát thực vật chính là một tiểu cô nương tên là Ngải Thập Ly, mười lăm mười sáu tuổi, sơ song đuôi ngựa, trên mặt linh tinh mấy đốm tàn nhang, khóe miệng có lúm đồng tiền nhỏ nhọt nhọt, khi cười lộ lên thập phần đáng yêu. Tiểu cô nương lập tức sẽ đến thành niên, đang hỏi thăm xem có hay không người thích hợp, vì đã sắp đến lúc làm chuẩn bị cho kỳ động dục. Phụ mẫu nàng cho nàng đến công trường hỗ trợ cũng là có cái tâm tư này, tại đây có thể sẽ gặp được người thích hợp.

Thế giới thú nhân không nhiều thiên kiến bè phái, chỉ cần hai người thích hợp, đồng thời sinh hoạt khoái khoái lạc lạc, so với cái gì đều trọng yếu.

Tiểu cô nương cả ngày đều là cười tủm tỉm, đối với ai đều sẽ lộ ra một đôi mắt nguyệt nha nhỏ, làm các đại lão gia đều vui vẻ. Mấy ngày nay có không ít thú nhân tuổi trẻ đối Ngải Thập Ly nhìn trộm, bất quá nhân gia làm như không thấy, đôi mắt liền định tại trên người Lý Thiệu Thần, không nhúc nhích. Ngẫu nhiên cùng Lý Thiệu Thần chống lại ánh mắt, nàng cũng không tránh không né, trực lợi là Lý Thiệu Thần biến thành vô cùng thẹn thùng.

Thời điểm đến phiên Lý Thiệu Thần lĩnh thực vật, tiểu cô nương cười đến vẻ mặt sáng lạn, phân đến thực vật trong tay cậu cũng có chút phong phú. Thậm chí còn phải đến khi Ngải Thập Ly trộm đưa cho cậu một cái đùi gà, nhóm nhân viên tạp vụ phía sau thấy được, cũng không nói ra, tất cả đều tiểu a a nhìn chăm chăm hai người. Lý Thiệu Thần chỉ đành phải chặt vật chạy trốn.

Lý Thiệu Thần đi theo Tư Trạch đại thúc ngồi xuống, hai người tới tương đối muộn, trong trường bỗng đã không có chỗ ngồi trống, hai người cũng không thèm để ý, ở bên ngoài tùy ý tìm một cái hòn đá ngồi xuống, bên người tấp nập năm tấp ba nhân viên tạp vụ công trường ngồi ăn.

Lý Thiệu Thần chưa ăn được hai cái, thỉnh linh cảm thấy được một cỗ tầm mắt nhìn mình chăm chăm, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một cái đầu lông xù ở xa xa. Đó là một thiếu niên mười lăm mười sáu, bán cúi đầu, vì tóc dài lam sắc che khuất ánh mắt đối phương nên không thấy rõ vẻ mặt của y. Nhưng Lý Thiệu Thần biết, tầm mắt lúc này chính là phát ra từ thiếu niên này. Lý Thiệu Thần có chút tò mò, cậu hẳn là không biết thiếu niên này mới đúng.

“Đó là Jeff Clark.”

“Cái gì?” Nghe được Tư Trạch đại thúc phía sau nói, Lý Thiệu Thần lúc đầu không kịp phản ứng, lập tức mới ý thức tới đây là tên của người thiếu niên kia.

“Ai ——” Tư Trạch đại thúc nhẹ giọng thở dài, tiếp tục giải thích cho Lý Thiệu Thần, “Lại nói tiếp, cậu ta cũng là hài tử đáng thương. Cậu ta vừa ra sinh ra bị cha mẹ vứt bỏ, là lão thú nhân Clark ở trên thu dưỡng, kết quả không được vài năm, lão Clark bị bệnh chết. Trên vốn tính toán đem cậu ta đưa đến đây gia đình của cậu ta, không nghĩ tới tiểu gia hỏa này người nhỏ nhưng tính nết lại không nhỏ, chết sống không chịu rời đi phòng ở của lão Clark, mà ngay cả Sở Thu Duyệt cũng không chịu đi. Trưởng trấn không có biện pháp, đành phải tùy ý cậu ta làm như vậy. Tính đến nay, cậu ta một người sinh hoạt, cũng có mười năm đi. Người trên bình thường có thể giúp đỡ đều sẽ giúp đỡ cậu ta, đứa nhỏ này hiểu được cảm ơn, lại thập phần cường, người khác cho cậu ta một đỉnh điểm trợ giúp, cậu ta đều sẽ cố gắng dùng mười lần hồi báo, nhìn mà làm cho người cảm thấy đau lòng. Lần này vừa nghe nói gia cố tường thành yêu cầu nhân thủ, cậu ta bật người chạy đến, cậu xem cái thân thể nhỏ nhỏ kia của cậu ta, chỉ sợ đều không gánh được hòn đá nặng.”

Tư Trạch đại thúc thổn thức, rất có khí khái bát quái của phụ nữ trung niên lão niên, nếu đặt ở bình thường, Lý Thiệu Thần nhất định sẽ trêu ghẹo, nhưng lúc này thì không có. Cậu quay đầu lại nhìn thân thể nhỏ nhỏ gầy yếu của Jeff, không khỏi thở dài.

Jeff như là cảm thấy được có người ở theo dõi y, vội vàng vàng ăn hết thực vật trong tay, sau đó bưng đến bàn ăn cũng không quay đầu lại mà rời đi. Lý Thiệu Thần chỉ lo nhìn thân thể nhỏ nhỏ gầy yếu biến mất tại tầm nhìn mà hồn nhiên không phát giác chân gà của mình bị Tư Trạch đại thúc bên người lén lút lấy đi, chờ đến lúc cậu kịp phản ứng, chỉ còn lại có một cái xương gà bóng loáng.

“Uy, đại thúc, chú lại trộm chân gà của tôi!”

“Ai nha, không cần nhỏ mọn như vậy đi, cùng lắm thì vừa lúc thì ta nói Ngải Thập Lý lại cho người một cái, được không?”

“Vừa lúc cái lông, chú ăn vụng, vì cái gì muốn người khác bồi cho tôi...”

“Ai nha, ai nha, này không phải đang giúp các người tăng tiến cảm sao, loại việc nhỏ này không cần để ý...”

Cãi nhau âm ỉ cuối cùng cũng ăn xong cơm trưa, Lý Thiệu Thần oa tại dưới tàng cây nghỉ ngơi một khắc, mở mặt biên Kiếm Tam hệ thống, khuôn sáo màu sắc rực rỡ xuất hiện trước mặt Lý Thiệu Thần. Mấy ngày nay cậu luôn luôn tìm kiếm Đạp Viêm Ô Chuy lúc rơi xuống, nhưng từ khi lần rơi xuống nước trước đó, sau cậu không còn có nhìn thấy nó. Hệ thống liệt biểu tọa kỳ một mảnh trống không, vừa nghĩ tới đối phương có khả năng đã gặp nạn, tâm tình Lý Thiệu Thần càng trầm trọng.

Tuy rằng cậu xuyên qua đây cũng không bao lâu, nhưng sớm đã cùng Đạp Viêm Ô Chuy trải qua xuất sinh nhập tử, Thiên Sách chiến mã, vĩnh viễn là đồng bọn trung thành của nam nhi Thiên Sách.

Xa xa nghe được thanh âm bắt đầu làm việc, Lý Thiệu Thần đóng cửa mặt biên hệ thống, vươn tay vỗ vỗ

hai má, cường bách chính mình giữ vững tinh thần. Cậu tổng cảm thấy, Đạp Viêm Ô Chuy không dễ dàng chết như vậy, nói như thế nào, nó cũng là sinh vật mà Kiếm Tam hệ thống sản xuất, sinh mệnh lực nhất định có thể so với tiểu cường.

Thời điểm Lý Thiệu Thần dọn hòn đá, lại nhìn đến thiếu niên tên là Jeff kia đang cố hết sức dọn một tảng đá, thân thể lắc lắc a lắc lắc. Đến mức sắc mặt y đỏ bừng, mồ hôi như hạt đậu lớn chảy dài trên trán của y, nhìn qua có chút vất vả.

Không xong!

Lý Thiệu Thần đồng tử co rút lại, mắt thấy thiếu niên muốn té ngã, bị hòn đá nặng như vậy nện ở trên người cũng không phải là sự tình tốt đẹp gì. Lý Thiệu Thần thi triển một cái Niếp Vân Trục Nguyệt vọt tới trước mặt Jeff, vươn tay vững vàng ngăn lại hòn đá sắp rơi khỏi tay Jeff, thật cẩn thận quăng tới một bên.

Động tác Lý Thiệu Thần thực lớn, bởi vì nguyên nhân quán tính nên tóc phía sau bị chảy lên trước, Lý Thiệu Thần cảm thấy cổ hơi hơi ngứa, nhìn đến trên tóc của mình cột một hạt trân châu mượt mà màu bạc. Bất quá cậu không để ý, mà vươn tay kéo Jeff té trên mặt đất.

“ Cậu không sao chứ?”

Lam phát thiếu niên không để ý đến cậu, ngược lại dùng một loại ánh mắt thập phần quái dị nhìn chăm chăm trân châu trên tóc Lý Thiệu Thần, Lý Thiệu Thần xem không hiểu vẻ mặt của y, đang chờ đối phương vươn tay để dìu y lên, Jeff vút cho cậu một ánh mắt xem thường, không nói một lời chính mình tiêu sái tự đứng lên.

Lý Thiệu Thần biểu tình nháy mắt vụn vụn.

Đậu xanh rau má, cậu cái tử tiểu hài tử, lão tử hảo tâm giúp cậu, cậu còn dám cho lão tử nhìn sắc mặt, thật là một tiểu bạch nhãn lang, sớm biết vậy cứ để cho tảng đá kia đập cậu đến sinh hoạt đều không thể tự gánh vác, hừ!

Lý Thiệu Thần thu hồi tay vươn ra, đối với thạch đầu dưới chân cho một cước, sau đó biểu tình càng thêm vụn vụn, nước mắt đều muốn chảy ra.

Ngải mã, đau quá!

Lý Thiệu Thần đau khổ ôm chân ở tại chỗ xoay vòng cũng không thấy được Jeff đang yên lặng tránh ra chột lộ ra một cái tươi cười nhợt nhạt.

Người nam nhân này, thực đặc biệt.

Cả ngày dọn xong thạch đầu, Lý Thiệu Thần mệt mỏi đến eo đau lưng cũng đau, từ đầu đến chân một chút đều không muốn nhúc nhích, nằm ở trên giường Sở Thu Dụng cos thì thể mới, nhưng vấn đề sinh lý không thể không giải quyết a. Không nín được nước tiểu Lý Thiệu Thần chậm chậm đứng lên, giống như u hồn hướng phía nhà vệ sinh công cộng của Sở Thu Dụng chậm rãi đi đến, kết quả tại cửa nhà cầu đụng vào một người. Lý Thiệu Thần vừa định ngẩng đầu lên thì phát hiện người trước mặt đúng là cái tử tiểu hài tử. Lý Thiệu Thần hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào WC.

Y như thế nào sẽ ở Sở Thu Dụng?

Lý Thiệu Thần mang theo nghi vấn phóng thủy hoàn tất, không đợi cậu kéo quần lên, đã cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó bất tỉnh nhân sự.

21. Chương 21: Thần Thiếp Bị Tà Giáo Bắt Đi!

Trước mắt Lý Thiệu Thần là một mảnh hắc ám, bên tai nghe được thanh âm ồn ào náo nhiệt của người chung quanh, chính mình lại giống như đang ngồi trên một thứ gì đó được người khác nâng lên, tả hữu lay động. Cậu muốn kêu cứu nhưng miệng bị chặn lại nói không ra lời, đồng thời tay chân cũng bị buộc lại không thể động đậy. Cậu bất an giãy dụa, vặn vẹo thân thể của mình, trên cổ bỗng dưng tê rần, cậu lại bị người đánh cho vệt huyền sau đó lâm vào hắc ám khôn cùng.

Lần thứ hai tỉnh lại, Lý Thiệu Thần phát hiện mình bị trói ở trên tọa ỷ, trên đầu bị trùm một cái khăn rách nát chất liệu làm bằng gỗ, mơ hồ có thể thấy được ánh sáng xuyên thấu qua, vị trí trung gian của khăn trùm đầu có một tiểu động, chắc là lưu cho Lý Thiệu Thần hô hấp, bất quá không biết vì cái gì, cái vị trí tiểu động này lại ngay cằm của cậu, làm người ta thật sâu hoài nghi chỉ số thông minh của người khoét nó.

Nói xem, thứ này không phải là ở phụ cận lỗ mũi sao...

Lý Thiệu Thần thử chuyển động đầu, phát hiện dây thừng buộc cậu cũng không chặt như tưởng tượng, cậu điểm khai mặt biên Kiếm Tam hệ thống, phía dưới hình cái đầu treo một cái debuff Trói buộc, Lý Thiệu Thần trong lòng vui vẻ, này có nghĩa là Thiên Sách giải khống kỹ năng có thể thanh trừ trạng thái hiện nay. Đường lúc ánh mắt của cậu dời xuống, thời điểm nhìn đến kỹ năng của mình, vui sướng mới vừa thăng lên, bật người một cái biến mất.

Liệt biểu kỹ năng một mảnh hôn ám. Cậu như thế nào lại quên, binh khí nếu không tiện tay thì vô pháp thi triển du hý kỹ năng. Liền tính những thứ mà Kiếm Tam này đặt ra thập phần sụp đổ (lừa đảo), nhưng vẫn có một đồ vật làm Lý Thiệu Thần cảm thấy hệ thống cũng không hẳn là phế vật, đó là tiểu bản đồ a.

Trên mặt bản đồ rành mạch treo vài cái chữ nhỏ —— Ân Nguyên hội phân đà Nha Lâm trấn. Ba chữ đầu tiên làm Lý Thiệu Thần nheo lại ánh mắt, con mắt nhanh như chớp qua lại chuyển động, không biết suy nghĩ cái gì.

Ân Nguyên hội sao...

Chung quanh truyền đến một trận tiếng bước chân, Lý Thiệu Thần gục đầu xuống làm bộ như vẫn còn hôn mê bất tỉnh nhân sự. Cậu âm thầm tập trung vào người tới, phát hiện là hai cái lực danh npc, tên là —— cái tên làm Lý Thiệu Thần cảm thấy thập phần đau trướng!

Ẩn Nguyên hội thần bí thủ vệ lao thao Tiểu Công Giáp cùng Ẩn Nguyên hội thần bí thủ vệ não động mở rộng ra Tiểu Thụ Ất.

Một vụn đầu thảo nê mã ở trong lòng Lý Thiệu Thần lao nhanh qua a! Hệ thống là bị não rút sao? Vì cái gì hai cái tên npc như sụp hố(lừa đảo) vậy!

Nghẹn cười đến mặt cũng muốn rút gân, mặc dù cười nhạo hệ thống sụp hố(lừa đảo) đặt ra, bất quá Lý Thiệu Thần huyền tâm cũng thả lại trong bụng. Lực danh npc thần mã, hoàn toàn không cần để ý a, không chừng còn có nhiệm vụ lớn truyền đến nga. Lý Thiệu Thần nhìn không được một bên mừng thầm một bên ỳ, giống như đã nhìn thấy vô số vàng bạc tài bảo tiểu đệ suất ca đối với mình ngoắc ngoắc vút mị nhãn, giờ phút này nếu không phải cậu đang đội khăn trùm đầu, thì dựa vào biểu tình vụn vẹo hiện tại của cậu, người khác khẳng định cho rằng cậu đang phát bệnh.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Lý Thiệu Thần nhanh chóng dừng lại ý dâm của mình, dọn xong động tác lại tiếp tục giả chết. Người tới đi đến bên cạnh cậu, vươn tay gỡ xuống khăn trùm đầu của cậu. Tuy rằng đã nhắm hai mắt, Lý Thiệu Thần vẫn cứ cảm giác được biến hóa của ánh sáng chung quanh, không kim lòng nổi run run mí mắt một chút. May mắn hai người kia đang nói chuyện phiếm nên không chú ý tới động tác của cậu.

“Uy, A Ất, người sẽ không bắt sai người đi? Tần đà chủ không phải nói muốn bắt người là một xuẩn manh xuẩn manh bán thú nhân sao, người này thấy thế nào cũng giống một thú nhân phổ thông a. Ta cho người biết a, nếu bắt sai người, Tần đà chủ trách tội xuống dưới, hai ta cũng chịu không nổi. Người quên chuyện Bính Bính lần trước sao? Ngải mã, Tần đà chủ cũng thật đủ ngoan, Bính Bính đáng yêu như vậy, lão cũng xuống tay, một lần kia, Bính Bính chính là ba ngày ba đêm đều không thể xuống giường, hai ngày trước ta còn thấy y đi đường khắp khiêng, ta nói người cũng đừng nghĩ sai rồi...”

“Hắn là sẽ không tính sai đi? Đà chủ nói mục tiêu là một đầu bạc xuẩn manh bán thú nhân, trần trên của chúng ta cũng không phải có một cái đầu bạc như vậy sao. Hơn nữa, thú thái của bán thú nhân lại không nhất định sẽ biểu hiện ra bên ngoài, nói không chừng hình thái của Tiểu Đinh Đinh này là dã thú, chúng ta cũng không thể trước mặt mọi người cời quần kiểm tra đi?”

Nghe được hai người đối thoại như vậy, Lý Thiệu Thần không thể không bội phục hệ thống cường đại đặt ra năng lực, quả nhiên một cái là nói lao, một cái khác não động mở rộng ra, Tiểu Đinh Đinh cậu làm sao có thể là hình thái dã thú đâu, điểm này không khoa học!

Bất quá nói đến hình thái bán thú nhân, Lý Thiệu Thần cũng hết sức kỳ quái. Từ ngày đó cùng Lambert làm xong, cái đuôi cùng lỗ tai của cậu liền tiêu thất, ở trần trên nhiều ngày như vậy cũng không gặp chúng nó xuất hiện. Bất quá đây đối với Lý Thiệu Thần mà nói ngược lại chuyện tốt, thú nhĩ thú vĩ thần mã (*), cậu vẫn cứ cảm thấy áp lê sơn đại(*), chớ nói chỉ là này hai cái bộ vị cậu mang đều vô cùng mất cảm. Vừa nghĩ tới ngày đó Lambert đối thú nhĩ thú vĩ vuốt ve, Lý Thiệu Thần toàn thân bất giác nổi lên một cổ cảm giác quái dị.

(*) Thú nhĩ thú vĩ thần mã = tai thú đuôi thú cái gì

(*) Áp lê sơn đại = Áp lực rất lớn

“A Ất, người này như thế nào còn bất tỉnh a? Theo lý thuyết được hiệu đã hết rồi nga, người xem cậu ta vẫn không nhúc nhích... Ta thấy, cậu ta sẽ không chết đi? Đều tại người, ta nói trực tiếp kê đơn mê vừng, người lại nói không muốn học mấy thứ nhân gia viết trên sách, còn đánh một cái kết quả người nọ liền xụi lơ thân mình ngã vào trong ngực ta, người nhìn xem, đã xảy ra chuyện đi! Ta không nên mềm lòng, ta không mềm lòng người cũng liền sẽ không lưu trữ những cái tiểu thuyết yy loạn thất bát tao, cũng sẽ không có sự việc này như hôm nay. Ai u uy, mệnh ta thế nào lại khổ như vậy a, cố tình phải quán thượng một cái sao chổi như người, còn không bằng lúc trước một hơi cồm đem ta ghen chết, nha nha nha, nha nha nha!”

Nói Lao Giáp quỳ ngời dưới đất khóc, rất có tư thế cắt cổ tự sát, Nảo Động Ất lại cực kỳ trấn định, Lý Thiệu Thần trộm mở mắt liếc liếc một cái, chỉ thấy Nảo Động Ất đặt tay lên bả vai của Nói Lao Giáp, ngữ khí cực kỳ ngưng trọng.

“Tiểu Giáp ca, không cần kinh hoảng. Người này chết thì chết, không có gì ghê gớm. Bất quá, vì không cho Tần đà chủ hoài nghi, chúng ta hẳn là nghĩ biện pháp hủy thi diệt tích mới được. Theo ta thấy, chúng ta không bằng dùng bao tải bọc lại, đem cậu ta ném đến ngoài thành uy mãnh thú, không nên không nên, như vậy sẽ có thi cốt lưu lại, vẫn là ở trên người cậu ta buộc một tảng đá lớn, trảm đến đáy sông, thần không biết quỷ không hay, cũng không được, vạn nhất thời điểm đánh cá đem cậu ta mò lên hai ta cũng thoát không khỏi liên quan, a, có, chúng ta không bằng trực tiếp đem cậu ta thiêu, sau đó đem xương cốt đi nướng rồi nghiền thành mảnh vụn rải xuống sông, ăn, xem ta đi!”

Nảo Động Ất nào động càng lúc càng lớn, ý tưởng càng ngày càng quỷ dị, Lý Thiệu Thần nghe được trong lòng run sợ, ngạnh sinh sinh đánh cái rùng mình, kết quả đem hai người trước mặt dọa sợ tới mức tè ra quần!

“Ngải mã, xác chết vùng dậy! Cứu mạng a, giết người!”

Hai người lạnh run ôm thành một đoàn, miệng ca giọng hô “Tha mạng a, cầu buông tha”, Lý Thiệu Thần mừng rỡ phần quý dọa bọn họ, làm một bộ mặt vô cùng dữ tợn. Lúc này, một thanh âm uy nghiêm thình lình vang lên, ba người đồng loạt theo tiếng nhìn lại, một lão giả râu tóc bạc trắng đứng ở ngoài cửa, một thân đạo bào lam sắc, đỉnh đầu hện trời cao, chân đạp đăng vân lý, bên hông mang một cái bát quái âm dương cá, cầm trong tay một cây phát trần, bộ dáng nhất phái tiên phong đạo cốt.

“Các người đang làm cái gì?”

Nhìn người này, trước mắt Lý Thiệu Thần sáng ngời, vui mừng vượn cả trên đuôi lông mày. Đây cũng không phải chính là người Kiếm Tam Thuần Dương cung sao, nhìn đến cái dạng thân quen này, Lý Thiệu Thần tâm tình tốt cong lên khoe miệng. Lại là một cái lục danh npc, xem ra lần này không có gì nguy hiểm.

“Tần đà chủ, cậu ta, cậu ta...” Nói Lao Giáp lấp bắp “cậu ta” nửa ngày, cũng không có thể nói ra một câu đầy đủ, y nhin xuống hoảng sợ quay đầu lại, phát hiện Lý Thiệu Thần dù bận vẫn ung dung đối diện y mỉm cười, biết mình mới vừa rồi bị Lý Thiệu Thần đùa giỡn, gương mặt xoát cái đỏ bừng.

“Cậu ta cái gì mà cậu ta, còn không mau đi mở trời cho khách quý! Hai người các người là như thế nào, ta cho các người đi mời người trở về, hai người thế nhưng lại đem người buộc trở lại, ư?”

Âm cuối hơi hơi lên giọng, Giáp Ất hai người biết Tần đà chủ đã tức giận, cuống quýt tiến lên giúp Lý Thiệu Thần cởi bỏ dây thừng, ngoan ngoãn đứng ở một bên, cúi đầu chờ đợi Tần đà chủ trách phạt.

“Ai nha, Lý tiểu ca, xin lỗi, xin lỗi, người dưới không hiểu quy củ, cho người chịu ủy khuất. Hừ, hai người các người còn thất thần làm gì, còn không mau đi dâng trà cho Tiểu ca, thật sự là càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi!” Thời điểm Tần đà chủ đối mặt Lý Thiệu Thần, thần tình tươi cười, gương mặt đều nhanh nhẹn thành một đóa cúc hoa sáng lạn, kết quả quay đầu liền là một khuôn mặt nghiêm trang chững chạc giáo huấn thủ hạ. Tốc độ trở mặt quả thực so nữ nhân còn muốn nhanh hơn!

Lý Thiệu Thần dưới đáy lòng yên lặng một chút, nhìn hai người kia dùng vận tốc ánh sáng thoát li hiện trường, cậu lại nhin không được ở trong lòng phun tào.

“Khách quý chớ trách, hai người này còn nhỏ, không hiểu chuyện, tại hạ thay bọn họ bồi tội. Tiểu ca người đại nhân đại lượng, chớ cùng bọn họ chấp nhặt.” Tần đà chủ bái sâu một cái, Lý Thiệu Thần vội vàng vươn tay dịu lão đứng lên. Lễ lớn như thế, cậu không chịu nổi nga.

“Chúng ta, nhận thức?”

Vươn tay nâng dậy lão giả, Lý Thiệu Thần mặt lộ vẻ nghi hoặc, thốt ra nghi vấn. Lão giả mỉm cười, thuyết minh thân phận của mình.

“Khách quý không quen lão phu, lão phu cũng là kính đã lâu đại danh của khách quý a! Tại hạ Tần Thiên, chính là đà chủ của Ân Nguyên hội phân đà Nha Lâm trấn. Khách quý nếu không chê, có thể gọi ta một tiếng Tần thúc.”

Ta thấu, Tần thúc cũng quá cảm thú, tuổi ông cũng có thể làm ông nội của tôi, một bó tuổi to như vậy lại có ý tứ che giấu tuổi tác, kia thật sự là già mà không biết mình già.

Lý Thiệu Thần cũng không có tính toán đổi giọng gọi lão là Tần gia gia, kịp thời cười lừa hạ sườn núi, thuận miệng gọi lão một tiếng: “Không biết Tần thúc ‘Thỉnh’ tôi lại đây có chuyện gì quan trọng?” Lý Thiệu Thần tại từ “Thỉnh” tăng thêm âm điệu, biểu hiện ra cậu bất mãn.

Tần Thiên vươn tay chậm rãi vuốt động chòm râu của mình, híp hai mắt, khước miệng hàm tiếu, chậm chậm phun ra một câu: “Khách quý tội gì giả ngu, đã có tín vật Ân Nguyên hội ta, tự nhiên đối Ân Nguyên hội ta biết chi quá tường (*) , tội gì lại tới chỗ tiểu lão Nhị vui đùa. Nếu có chỗ nào có thể giúp được khách

quý, Ẩn Nguyên hội ta nhất định toàn lực ứng phó, muôn lần chết không chối từ!”

(*) Biết chi quá tường = Biết tường tận, rõ ràng

Tín vật? Tín vật cái gì?

Lý Thiệu Thần bị Tần Thiên nói làm cho hồ đồ. Cậu trừ bỏ Kiếm Tam hệ thống, ngoài ra cũng đâu có vật gì dư thừa, ở đâu có tín vật của Ẩn Nguyên hội?

22. Chương 22: Nha, Thiếu Niên, Gia Nhập Sẽ Có Phúc Lợi Nha

Ẩn Nguyên hội có thể xem là một tổ chức thần bí nhất trên giang hồ, không ai biết thời điểm nó thành lập, cũng không ai biết tình huống nội bộ của nó ra sao, mà ngay cả rất nhiều thành viên của Ẩn Nguyên hội cũng không rõ ràng lắm tổ chức của mình là dạng gì. Bởi vì Ẩn Nguyên hội là liên hệ một tuyến, mỗi thành viên trừ thượng cấp của mình ra căn bản không biết những người khác, đồng dạng là hai thành viên Ẩn Nguyên hội đứng chung một chỗ cũng tuyệt không nhận thức.

Nhưng Ẩn Nguyên hội cơ hồ biết được rất nhiều thứ mà người khác không tài nào biết được. Nếu người có thể ở một địa phương nào đó tìm được đầu sợi của Ẩn Nguyên hội thì họ có thể nói cho người biết kỹ càng tỉ mỉ “Khai Nguyên thâm biến”, cho dù nghe nói trận chiến ấy không người đào thoát; họ cũng có thể nói cho người biết những thứ mà những người cao cao tại thượng đang trải qua, thậm chí hộ vệ nhân viên cũng nhất thanh nhị sở; họ thậm chí có thể nói cho người biết nơi có “Kiếm Thánh” trong truyền thuyết ...

Nhưng hết thảy đều cần người trả giá đại giới tương ứng, có lẽ là tiền, có lẽ là bí tịch võ công, có lẽ là tánh mạng của người, tại Ẩn Nguyên hội, người nếu chân chính có tài năng liền được đối xử ngang hàng ...

Người trong võ lâm đều tha thiết ước mơ có thể nắm giữ Ẩn Nguyên hội, bọn họ nghĩ hết thảy biện pháp, cường bức lợi dụ, hy vọng có thể có được tình báo của Ẩn Nguyên hội. Một lần có hy vọng nhất là lần Thiên Sách phủ dùng tấn toàn lực, tìm hiểu nguồn gốc của Ẩn Nguyên hội, nhưng cuối cùng vẫn là lấy việc bị ám sát mà chấm dứt.

Ẩn Nguyên hội cũng có biện pháp cảnh cáo những người mưu toan đánh chủ ý lên mình, một khi phát hiện có môn phái hoặc cá nhân đối với mình bất lợi, thì một lượng lớn tình báo bí ẩn của đối phương sẽ như nước chảy trào ra, hơn nữa không có người hoài nghi tính chân thực của tình báo, bởi vì đây là từ Ẩn Nguyên hội cung cấp.

Mấy lần về sau, không còn người nào có ý đồ hỏi thăm bí mật của Ẩn Nguyên hội, mà Ẩn Nguyên hội lại tiếp tục im hơi lặng tiếng giống như không tồn tại, lặng yên tách biệt với sinh hoạt của mọi người...

Về phần vì sao Ấn Nguyên hội xuất hiện tại thế giới này, trừ bỏ hệ thống Kiếm Tam cường đại, Lý Thiệu Thần không nghĩ đến nguyên nhân khác. Bất quá hiện tại lực chú ý của cậu tất cả đều tập trung trên việc tìm kiếm tín vật, yên lặng đem vật phẩm lan của mình xem qua một lượt, Lý Thiệu Thần từ một góc nhỏ không thu hút lấy ra một khối lệnh bài tạo hình kỳ lạ.

Đúng rồi, nhất định là thứ này. Lý Thiệu Thần lúc này mới nhớ tới đã từng dùng này khối lệnh bài nhận được một cái nhiệm vụ Ấn Nguyên mật lệnh . Cậu làm bộ làm tịch trong quần áo sờ sờ hai cái, lấy ra lệnh bài màu xám. Nước miếng của Đạp Viêm Ô Chuy dính trên mặt sớm đã không thấy bóng dáng, bất quá vết máu khô cạn vẫn còn khắc ở trên mặt, làm bài tử vốn đã không thu hút nhìn qua càng thêm rách tung toé.

Lý Thiệu Thần có chút xấu hổ, đem tín vật của nhân gia làm thành cái dạng này, không biết đối phương có thể hay không trở mặt, trực tiếp đem cậu một cước đá đi.

Bài tử màu xám vừa đưa ra, ánh mắt Tần Thiên bỗng nhiên sáng ngời, rất kinh ngạc khi Lý Thiệu Thần lại có đồ vật này. Bất quá lão chính là cười cười, lắc đầu ý bảo tín vật không phải là khối lệnh bài này.

“Khách quý, khối lệnh bài này cũng là vật phẩm chi nhất của Ấn Nguyên hội ta, bất quá thứ lão hủ muốn, là một thứ khác.”

Một thứ khác?

Lý Thiệu Thần lục lọi khắp mọi ngõ ngách trong vật phẩm lan, cũng không tìm được vật phẩm khác mà Tần Thiên đã nói, không khỏi nghi hoặc.

“Chỗ nào còn có một vật khác? Trên người của tôi chỉ có duy nhất đồ vật này có liên quan với Ấn Nguyên hội.”

Tần Thiên cười không nói, vung lên phát trần trong tay, thú mao thuần trắng tảo tại trước mắt Lý Thiệu Thần, trước mắt cậu bỗng nhiên sáng ngời, nhớ tới một vật.

Ấn Nguyên hội danh vọng tôn kính, có thể từ danh vọng đó mà yên tâm mua sắm hàng hoá, cậu đã từng mua một vật trang sức ở lưng, cũng là một cây phát trần. Lúc ấy chỉ cảm thấy cái phát trần này nếu trang bị thêm hồ lô làm thành vật trang sức mang ở phần eo nhất định sẽ có khí chất xuất trần, tiên phong đạo cốt, hơn nữa bệnh nghiện thu thập của cậu phát tác, dùng gần nửa tuần mới lấy được vật trang sức tới tay.

Không nghĩ tới hôm nay nó còn có cái công dụng này.

Bất quá, phát trần thứ này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng tuyệt đối là không thể từ trong lòng móc ra, Lý Thiệu Thần do dự có nên hay không đem mình bí mật của mình bại lộ trước mặt Tần Thiên. Bí mật của mình đúng là trọng yếu, nhưng phúc lợi của Ấn Nguyên hội lại dị thường mê người, Lý Thiệu Thần khó khăn cân nhắc.

Lý Thiệu Thần không phải là gốc tử, cậu có thể tin tưởng hệ thống Kiếm Tam, nhưng Du Ly Ân Nguyên hội là ở bên ngoài hệ thống, chỉ cần như vậy cậu đã phải cẩn thận suy xét một chút. Cổ thể lực này quá mức khổng lồ, lại thần bí khó lường, chỉ cần một chút không cẩn thận, cậu liền có khả năng chết không có chỗ chôn. Ai biết hiện tại hữu hảo npc sẽ không tại một giây sau biến thành đối địch đâu.

Suy nghĩ đến lệnh bài màu xám trong tay, Lý Thiệu Thần mỉm cười xin lỗi, biểu đạt tiếc nuối của mình. “Thật ngại ngùng, Tần thúc, trên người của tôi chỉ có cái đồ vật này.”

Lý Thiệu Thần dựa vào khối lệnh bài này tiếp nhận nhiệm vụ, nói thực ra, có Kiếm Tam hệ thống là người bảo chứng, cậu cũng không lo lắng nhiệm vụ này sẽ có nguy hiểm gì, nhưng chỉ giới hạn như thế, tiếp tục liên lụy đến bí mật trên người cậu, Lý Thiệu Thần tuyệt đối sẽ không làm.

“A?” Tần Thiên lông mày khẽ nhướn, hiển nhiên không dự đoán được Lý Thiệu Thần chính là loại phản ứng này, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh lại ẩn đi, khôi phục biểu tình cười tủm tỉm.

“Khách quý nói không còn, vậy chắc chắn không sai. Bất quá, khối lệnh bài này cũng là vật của Ân Nguyên hội ta, người kiểm giữ lệnh bài có thể dùng nó điều động một ít lực lượng của Ân Nguyên hội. Chờ chút sau khi khách quý đăng ký tạo sách xong, khách quý có thể tùy ý sử dụng trạm dịch của Ân Nguyên hội, dùng bỏ câu đưa tin, kho hàng, Ân Nguyên hội nhất định hết sức trung thành vì khách quý phục vụ.”

“Lý Thiệu Thần, Tần thúc gọi tôi Thiệu Thần là tốt rồi.” Tần Thiên một câu khách quý hai câu cũng khách quý làm Lý Thiệu Thần cả người đều không được tự nhiên, nên tự cường điệu một chút tên của mình. Tần Thiên cười tủm tỉm biết phải nghe lời, sửa miệng thân thiết gọi cậu “Thiệu Thần”.

“A Bình, người mang Thiệu Thần đi thư khố đăng ký tạo sách.”

Ngoài cửa đi tới một nam nhân trẻ tuổi bộ mặt phổ thông, hơn hai mươi tuổi, mặt không đổi sắc, cả khuôn mặt nhìn qua không có điểm gì đặc biệt, nói thẳng ra chính là nếu ném y vào trong đám người ngoài kia thì tuyệt đối sẽ không nhận ra được. Đôi mắt không hề bận tâm, ra vẻ là một người an tĩnh hướng nội. Bất quá không biết vì cái gì, Lý Thiệu Thần có loại cảm giác quái dị, nhìn đến y tổng cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Lý Thiệu Thần lựa chọn người nam nhân này, kinh ngạc phát hiện người này cư nhiên là trung lập hoàng danh npc, đang muốn đi lên trước liền dừng bước lại, trên mặt không che dấu được biểu tình quái dị.

Đây là hoàng danh npc đầu tiên mà cậu gặp được sau khi xuyên qua!

Bất đồng với hữu hảo lực danh npc cùng đối địch hồng danh npc, hoàng danh npc vẫn duy trì trạng thái trung lập, điều này cũng nghĩa y tùy thời đều có khả năng biến thành bằng hữu của người hoặc là địch nhân. Một người như vậy, tạm thời vẫn rời xa một chút mới tương đối tốt.

Lý Thiệu Thần xem xét liếc mắt một cái tên của hoàng danh npc, một cỗ cảm giác hỗn độn trong gió thản

nhiên sinh ra. Tên không lớn, ngắn ngắn sáu cái tự, khi nói ra tên Nói Lao Giáp và Nảo Động Ất xem như là bình thường rất nhiều đi. Nhưng là, Tình Nhân Của Tàn Thiên Bính, tên như vậy là muốn ồn ào loại nào a! Người một lão nhân rất nhanh sẽ xuống mồ xứng thượng tiểu tử tuổi trẻ sức lực cường tráng sao? Thật sự không thành vấn đề sao?

Không phải Lý Thiệu Thần không tin ái tình, mà đối phương hai người đứng chung một chỗ, trường hợp kia, tương đương với việc kinh tâm động phách.

Tình Nhân Bính làm ra một cái thủ thế “Thỉnh”, xoay người ở phía trước dẫn đường. Lý Thiệu Thần cước bộ phù phiếm đuổi kịp, lại nhin không được quay đầu lại liếc mắt nhìn Tàn Thiên một cái, cảm giác cả người đều không tốt.

Nhìn theo Lý Thiệu Thần rời đi, thẳng đến trong tầm nhìn không còn thấy thân ảnh của đối phương, Tàn Thiên lập tức không có hình tượng ngồi xổm ở một bên trên ghế, lắc lắc thân thể, uống nước trà không biết từ nơi nào biến ra, chỗ nào còn có bộ dáng tiên phong đạo cốt vừa rồi, rõ ràng giống như bọn xem bói lừa bịp trên giang hồ.

Lão chép miệng chậc lưỡi, không quá vừa lòng với nước trà trong miệng, nhưng cũng không nhổ ra, thành thành thật thật toàn bộ uống xong.

“ Quân gia này có chút ý tứ, để ý cẩn thận như vậy, phát trần đặt ở nơi cậu ta cũng an toàn. Bất quá không cần lo, tổng cảm thấy không an lòng, xem ra còn phải nghĩ biện pháp nhượng cậu ta lấy ra mới được. Ngải mã, đội mặt nạ da người này khó chịu muốn chết, nhất định là Tiểu Bính cố ý chinh ta, thật sự là càng ngày càng hư, hừ!”

Tàn Thiên duỗi tay, làn da sau lỗ tai chậm rãi vỡ ra, nghe răng nhếch miệng bóc mặt nạ da người dính trên mặt, lộ ra dung nhan lạnh lùng mày kiếm mắt sáng! Y chỗ nào là cái lão giả rất nhanh sẽ xuống mồ, rõ ràng là đạo trưởng hào hoa phong nhã tà mị.

Y nhếch lên khóe môi tà cười, thấp giọng gọi bóng dáng giấu ở chỗ tối.

“Tiểu Đinh Đinh, đợi lát nữa thời điểm Quân gia rời đi, nhớ rõ đem người đưa qua.”

“ ... ”

Bóng đen gật gật đầu, lập tức giống như một trận gió biến mất tại trong phòng, giống như chưa bao giờ xuất hiện. Tàn Thiên thưởng thức phát trần trong tay, trong con ngươi ánh sáng lưu chuyển, không biết suy nghĩ cái gì, thật lâu sau, trên mặt y lộ ra một cái tươi cười sáng lạn, trên đầu bỗng nhiên xuất hiện một đôi thú sừng màu nâu tính chất cứng rắn, cái trán tự động có thêm một tia chu sa yên hồng làm đẹp, thanh lãnh rồi lại diễm lệ! Y hơi hơi nghiêng đầu, vươn tay tại thú sừng của mình sờ sờ hai cái, trong miệng phát ra tiếng cười trầm thấp.

Thế giới này, càng ngày càng có ý tứ.

Lý Thiệu Thần đi theo Tình Nhân Bính đến thư khố đăng ký tạo sách, sau đó nhận được gợi ý hệ thống đã lâu không thấy.

“Đinh, ngài đã hoàn thành nhiệm vụ Ẩn Nguyên mật lệnh, kiến thức cơ bản về Ẩn Nguyên hội có thể thông qua, chúc ngoạn gia du hý khoái trá.”

“Đinh, ngài có hay không tiếp thu nhiệm vụ đặc biệt Đứng đầu Ẩn Nguyên hội ?”

Lý Thiệu Thần tiếp xong nhiệm vụ, điểm khai mặt biên nhiệm vụ, xem xét kỹ càng tỉ mỉ tin tức Đứng đầu Ẩn Nguyên hội.

Tên gọi nhiệm vụ: Đứng đầu Ẩn Nguyên hội

Lưu trình nhiệm vụ: đem tín vật phát trần của Ẩn Nguyên hội giao cho nơi dừng chân Ẩn Nguyên hội phân đà Nha Lâm trấn Phân đà chủ Tàn Thiên, sau khi hoàn thành đạt được thưởng cho. Chú: bản nhiệm vụ là nhiệm vụ đặc biệt, thưởng cho không biết.

Nhận được hệ thống nhiệm vụ, Lý Thiệu Thần cũng không có trở về tìm Tàn Thiên giao nhiệm vụ. Cậu bây giờ có thể sử dụng phục vụ đặc biệt của Ẩn Nguyên hội đã quá đầy đủ rồi, tín vật gì đó, vẫn là giấu đi mới tương đối an toàn, hướng chi... Lý Thiệu Thần giương mắt nhìn một chút Tình Nhân Bính, cuối cùng lựa chọn yên lặng theo dõi kỳ biến.

Lý Thiệu Thần mới vừa đi ra đại môn nơi dừng chân Nha Lâm trấn liền thấy một nam nhân không rõ khuôn mặt ngăn lại đường đi của cậu. Trong ngực của y ôm một người hôn mê, sau khi nhìn thấy Lý Thiệu Thần xuất hiện, y đem người vút trên mặt đất, chợt giống như quỷ my biến mất tại chỗ.

Đầu tóc lam sắc kia!

Lý Thiệu Thần bước nhanh tiến lên, thấy rõ dung mạo người hôn mê trên đất, yên lặng nhú mày.

Quả nhiên là Jeff, bắt quá, y tại sao lại ở chỗ này?

23. Chương 23: Đánh Người Không Đánh Mặt Được Chứ

“Uy, tỉnh tỉnh!”

Lý Thiệu Thần đi ra phía trước, nửa quỳ nhẹ nhàng vỗ mặt Jeff hai cái. Đối phương một chút phản ứng cũng không có, Lý Thiệu Thần tăng thêm lực đạo, lại cho y một bàn tay. Bạt tai vang dội làm Lý Thiệu

Thần cả người thư sướng, thẩu, quả nhiên loại hành vi này không thể tiếp tục thích ý được, trách không được kịch truyền hình cầu huyết Trung Nguyên phối tiểu tam tổng sẽ có những pha hành động tát tay xả tóc bóp mũi khóc lóc om sòm như vậy, lực sát thương quả thực càng lớn nha.

Lý Thiệu Thần nhịn không được, lại tại trên mặt Jeff qua lại hai cái, có lẽ là bị đánh đau, trong miệng Jeff phát ra một tiếng than nhẹ, cau mày chậm rãi mở to mắt.

Lý Thiệu Thần lúc này mới phát hiện, mắt Jeff cứ nhiên là màu xanh biển thuần khiết, nhan sắc đó giống như là biển rộng, tượng trưng cho bao dung, rộng lớn cùng với hủy diệt.

Jeff rõ ràng là đang ở ngoài Du Ly, nhưng trong con ngươi xanh biển tràn đầy nghi hoặc cùng không rõ. Y chỉ nhớ rõ mình nhìn thấy hai bóng đen từ nơi ẩn núp đem Lý Thiệu Thần cướp đi, tò mò đi theo, sau đó, sau đó y cái gì đều không nhớ rõ.

Nơi này rõ ràng là phòng nơi y tạm cư, đồng dạng bài trí, nhất dạng gia cụ, y thậm chí có thể ngửi được mùi hoa thảo nhiên trong viện tử nơi ẩn núp, chỉ trừ bỏ một cái địa phương bất đồng.

Nam nhân đầu bạc trước mắt cười đến vẻ mặt nhộn nhạo, cảm giác đau đớn trên mặt truyền đến làm y lập tức biết nam nhân vừa mới làm chuyện tốt gì. Jeff nguyên bản mê mê hoặc hoặc sau một giây con mắt liền trở nên thanh minh sắc bén, dùng một loại ánh mắt hung tợn trừng nam nhân đầu bạc.

“Người ở trong phòng ta làm gì!”

Khẩu khí của Jeff ác liệt, giống như một con tiểu thú bị xâm lấn lãnh địa, áp dụng thi thố gương nanh múa vuốt phản kích, nhất là người xâm lấn vừa mới đối với mình làm chuyện cảm thú không bằng.

Lý Thiệu Thần giơ lên hai tay, giống như vô tội bĩu bĩu môi.

“Không có gì, chẳng qua là đánh thức cậu thôi. Như thế nào, cậu đối đãi ân nhân cứu mạng của mình bằng cái thái độ này sao? Nếu không phải tôi liều chết liều sống đem cậu lôi trở về, không chừng cậu sẽ bị mãnh thú ăn luôn, cậu nên hảo hảo cảm ơn tôi mới đúng.”

“Ai cho người cứu, xen vào việc của người khác!” Jeff ác thanh ác khí nói, nhưng nhìn mặt có thể thấy y mơ hồ đang xấu hổ, hai má phồng một tầng ửng đỏ, Lý Thiệu Thần biết y đây là ngại ngùng, y giống như hài tử quá mức miễn cảm, không thể tiếp thu người khác thân cận, huống chi là đại ân cứu tính mạng của y như vậy. Tuy rằng Jeff không biết Lý Thiệu Thần là như thế nào thoát vòng vây, lại từ trong tay người khác cứu mình ra, nhưng y an toàn trở lại bên trong gian phòng của mình là sự thật. Jeff không nói lời tốt đẹp, chỉ có thể nói như vậy để che dấu khác thường trong lòng mình.

Dùng bề ngoài để bảo hộ bản thân cùng phản kích cơ hồ đã trở thành bản năng của y.

Lý Thiệu Thần không hề gì nghiêng nghiêng đầu, xoay người từ một bên trên bàn rót một chén nước, ngồi

xuống giường đưa cho Jeff.

“Đến, uống nước.”

“Đây là phòng của ta!” Tuy rằng trong miệng nói như vậy, nhưng Jeff vẫn từ trong tay Lý Thiệu Thần tiếp nhận chén nước, uống một ngụm nhỏ. Uống qua nước thần thái Jeff cũng dịu đi không ít, sắc mặt cũng không có khó coi như vừa rồi.

Y nâng lên mắt, nhìn đến nam nhân đầu bạc cười tủm tỉm theo dõi mình, nhin không được lại là một trận đại hỏa. Dư quang nhìn đến trần châu trên tóc màu bạc của nam nhân. Trần châu trắng noãn tản ra khí tức ánh sáng ma pháp nồng đậm, có lực lượng trấn định tâm thần chữa khỏi đau đớn. Đây là một cỗ thủy hệ ma lực dị thường quen thuộc, giống như nhiều năm trước cảm nhận được, ôn nhu làm y muốn rơi lệ.

Đây là lực lượng của biển rộng, cùng bí mật trên người y không sai biệt, tình cảm nguyên bản bị giấu ở đáy lòng nay bị khai quật ra, nước mắt ứa trong hốc mắt, nếu không phải Lý Thiệu Thần còn ở nơi này, Jeff nhất định vô pháp khống chế mình khóc thành tiếng.

Không muốn trò hề của mình bị người khác nhìn thấy, tay phải Jeff chỉ vào cửa phòng, một bộ đuổi khách.

“ Thời gian không còn sớm, người đi đi, ta muốn đi ngủ!”

Vừa dứt lời, Jeff vươn tay kéo chăn qua, không tiếp tục để ý đến Lý Thiệu Thần. Không rõ tử tiểu hài tử này lại phát bệnh thần kinh gì nên Lý Thiệu Thần chỉ phải phần nộ rời đi. Tiểu tử này là đến kỳ phản nghịch sao? Quả nhiên thời kỳ tiểu hài tử trưởng thành là khó câu thông nhất!

Nghe được thanh âm cửa phòng đóng lại, tay Jeff nắm chặt góc chăn buông lỏng, bên trong truyền đến tiếng khóc của Jeff. Không nghĩ tới xa cách nhiều năm, y cư nhiên có thể lần thứ hai cảm nhận được ma lực của biển rộng, hơn nữa là ma lực thuần khiết tinh thuần như vậy, nhất định là hoàng tộc mới có thể có được vật này.

Biển rộng, hoàng tộc, ta đều nhớ rõ, ta đều nhớ rõ, ta có thể nào quên, chỗ sinh ta dưỡng ta, chính là thân là tội nhân, ta thể nào xứng có quyền lợi được trở về biển rộng.

“A a a a!”

Jeff ở chỗ trong phát ra tiếng khóc, toàn thân đều run rẩy, giống như dùng tấn khí lực toàn thân, tiếng khóc tê tâm liệt phế.

Lý Thiệu Thần dựa trên tường ở ngoài cửa, đem động tĩnh bên trong nghe hết rành mạch. Có thể làm cho một hài tử ẩn nhẫn khóc thành như vậy, nhất định là chuyện cực kỳ thống khổ đi. Ánh mắt chăm chú vào trần châu trên tóc, Lý Thiệu Thần lại một lần nữa thở dài.

Cậu không phải mất mủ, thời điểm Jeff nhìn đến này hạt trần châu này thì bắt đầu không thích hợp, dùng ngón chân nghĩ cũng biết vấn đề xuất phát tại trần châu trên người mình. Chỉ là bất quá cậu cũng không hiểu được hạt trần châu này rốt cuộc từ đâu mà có, cậu không nhớ rõ trên tóc bạc trong Kiếm Tam có hạt trần châu này.

Mặc kệ, có lẽ vốn là đã có, chẳng qua rất không thu hút cho nên không chú ý tới thôi. Lý Thiệu Thần nghĩ đem trần châu lấy xuống, kết quả phát hiện trần châu bám vào trên tóc, giống như có ma lực làm thế nào cũng không lấy xuống được. Lý Thiệu Thần dị thường hào khí rõ ràng đem một đầu tóc bạc toàn bộ kéo xuống, nhất thời đau đến nhe răng nhếch miệng. Quả nhiên hành vi đùa giỡn loại này không thích hợp với cậu, rất là đau a!

Lý Thiệu Thần thử đem trần châu cùng cả đầu tóc dài cuộn thành một đoàn, đặt ở cửa phòng của Jeff. Thứ này lưu cho Jeff, hẳn là sẽ có dùng đến đi? Cậu không xác định nghĩ, đột nhiên cảm thấy chính mình đã bị kịch ngôn tình tam lưu tẩy não.

Ni mã, vì cái gì đem đồ vật trọng yếu đặt ở trước cửa nha, hơn nữa nữ chủ còn có thể không phát hiện? Không nói trước có thể hay không bị đại mụ quét dọn cho rằng rác rưởi quét đi, vạn nhất nữ chủ còn không có rời giường, kết quả bị nữ xứng ác độc phát hiện sau đó đánh tráo nha? Cho dù không bị nữ xứng ác độc phát hiện, cũng có khả năng sáng sớm sợ cản trở vợ chồng son khi bà bà / đệ đệ / quần gia đi ngang qua phát hiện sau đó hủy thi diệt tích nha? Lui một vạn bước, cứ cho là đồ vật không bị người khác phát hiện, mà nữ chủ là người đầu tiên rời giường, nhưng kết quả là không cẩn thận mà một cước dẫm lên rồi té đến liệt nửa người nha? Đây rốt cuộc cái việc đó tính là bi kịch hay là hài kịch a?

Lý Thiệu Thần càng nghĩ càng cảm thấy thế giới này quá mức nguy hiểm, loại vở kịch có nội dung kỳ ba này tại sao có thể phát sinh tại trên người mình nha, Lý Thiệu Thần quyết định vẫn là đem đồ vật nhét vào từ khe cửa đi, nếu Jeff không nhìn thấy nó, ít nhất đồ vật sẽ không bị người khác lấy đi a.

Tại chỗ khẩu lén lút sờ soạn nửa ngày, Lý Thiệu Thần bị thôi phát hiện, ni mã, cửa này như thế nào kín như vậy, một đỉnh điểm khe hở đều không có, này muốn cậu làm như thế nào a! Suất! Nếu không, trực tiếp mở cửa đem đồ vật ném cho y? Có vẻ điều này cũng không tốt lắm, còn phải nghĩ thêm cái lý do thần mã, rất phiền toái. Hai người không thân cũng chẳng quen, thỉnh linh cho cái lễ vật, tổng cảm thấy có chỗ nào đó quái quái.

Lý Thiệu Thần một mình ở trước cửa rồi rảo, không thấy được cửa phòng đang đóng chặt lặng lẽ mở ra, phía sau lộ ra ánh mắt đỏ bừng của Jeff.

“Hơn nửa đêm không ngủ, người chạy tới trước phòng ta làm gì?”

Lý Thiệu Thần nhất thời nghẹn lời, lập tức tức đến nghiến răng, cái tử tiểu hài tử này, một chút đều không làm cho người ta vui lòng, uống công lo lắng của cậu.

“Đưa cho cậu!”

Lý Thiệu Thần cũng không cùng y khách khí, trực tiếp đem trần châu ném lên mặt đối phương, nếu không

phải Jeff tay mát lạnh lẽ, trên châu khắ định sẽ rơi trên mặt đất.

“Cái gì vậy?”

“Cho cậu cậu liền cầm, như thế nào hỏi nhiều thứ vô nghĩa như vậy, đi đây, ngủ ngon!” Lý Thiệu Thần giả vờ trấn định rồi đi, kỳ thật dùng dư quang trộm quan sát biểu tình Jeff, ai biết chờ Jeff biến mất tại tầm nhìn của cậu, cậu cũng không thể như nguyện nhìn thấy phản ứng kỳ quái của đối phương, thật làm cho cậu vô cùng thất vọng.

Jeff nắm đồ vật trong tay, cho dù không mở tay ra, y cũng biết trong lòng bàn tay mình chính là cái gì, chính là, cậu ấy vì cái gì phải làm như vậy?

Jeff yên lặng rũ xuống mí mắt, đem cửa phòng đóng lại, bên trong lại khôi phục thành lớp ngăn cách với một thế giới khác.

Cùng lúc đó, trên bầu trời đen nhánh hiện lên một tia kim quang dị thường chói mắt, tia chớp lạng yên không một tiếng động xẹt qua bầu trời đêm, làm người nhìn thấy cho rằng bản thân mình bị hoa mắt. Phía trên tầng mây thật dày, Lambert quơ một đôi cánh kim sắc thật lớn bay lượn ở trên bầu trời. Hai mắt của hắn lóe ra kim sắc quang mang, giống như cửu thiên tinh thần, vĩnh hằng cửu viễn chiếu rọi hết thủy thể gian. Trường bào thuần trắng trong trời cao mãnh liệt theo từng trận gió bay phát phối, ống tay áo rộng lớn cùng kim sắc tóc dài nhất Tề Phi vũ, tiêu sái phiêu dật.

Lambert men theo phương hướng rừng rậm Khoa Lạc bay đi. Tuy rằng Ngải Phạm báo cáo nói tìm không thấy Lý Thiệu Thần, phái ra chim tước cũng không có phản ứng gì, nhưng nếu không tự mình tìm kiếm một phen hẳn cảm thấy không an lòng, hơn nữa, trong rừng rậm Khoa Lạc, hắn còn có một lão bằng hữu không gì không biết có thể hỗ trợ.

Lambert đáp xuống một chỗ Băng Thiên Tuyết Địa trong rừng rậm Khoa Lạc, một viên cây cối thật lớn lẳng lẳng đứng sừng ở trung ương đất tuyết, chi phồn điệp mậu, trong đêm giống như một tòa núi nguy nga.

Vĩ dực thật dài rơi trên mặt đất, Lambert mỗi khi đi một bước, mặt đất đều sẽ giống như mặt nước nổi lên gợn sóng, nhìn kỹ phía dưới, mới phát hiện Lambert căn bản không có dẫm trên đất mà là cách mặt đất một khoảng.

Lá cây truyền đến thanh âm tấp tấp tốt tốt, rõ ràng không gió, lại có thể nhìn thấy nhánh cây lay động. Bỗng dưng, trong bóng đêm truyền đến một thanh âm già nua, ngữ tốc thông thả, trong thanh âm mang theo nồng đậm ủ rũ, hiển nhiên đối với người tới chơi thập phần không kiên nhẫn.

“Là ai lại tới quấy rầy thanh tĩnh của ngô?”

Lambert ống tay áo nhẹ huy, trên mặt lộ ra tươi cười.

“Đã lâu không gặp, Phượng Tuyên.”

Thanh âm Phượng Tuyên đột nhiên cất cao, thậm chí không thể che được ý tứ hàm xúc khiếp sợ, nhưng lại mang theo một tia không xác định, vội vàng đặt câu hỏi.

“Người là... Quân thượng? Điều đó không có khả năng!”

24. Chương 24

Phía trên tường thành nguy nga, nam nhân tóc bạc thân phi chiến giáp, trường thương chạm đất, mũi thương nhắm thẳng vào trời cao, Trĩ Kê Vĩ Vũ rung rung trong gió, quả nhiên là một cỗ chí khí Lăng Vân khí thể hào khí ngất trời. Văn chiêu tà dương đem dư huy vẩy vào trên thân thể cường tráng của cậu, mơ hồ phiếm mộng lung hồng quang, chợt nhìn xuống dưới, đúng là sinh ra một cỗ thê lương bi tráng chi tình. Ánh mắt của cậu lảng liệ, trong đôi mắt phát ra hàn ý lạnh lạnh, phiến môi mỏng manh mím thành một đường. Có gió thổi đến, ống tay áo tiên diễm theo gió bay múa phất phới.

Bốn bề vắng lặng, trong thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, trống trải đến đáng sợ. Bỗng dưng, nam nhân khí thể đột nhiên biến đổi, ánh mắt giống như thật thể bắn về phía không trung, tập trung trên đạo bóng đen bay trên không trung. Ánh mắt của cậu chuyên chú mà nguy hiểm, đồng tử theo bóng đen di động mà động theo, trừ cái này ra, bên trong không còn cảm xúc khác.

Trên bầu trời truyền đến một tiếng chim hót bén nhọn! Đồng tử nam nhân co rút lại, hướng phía rừng cây đánh ra một cái thủ thế. Lá cây một trận chớp lên, một đạo tàn ảnh nhỏ bé từ trong rừng cây xuất hiện, lập tức đánh về hướng bóng đen trên không trung.

Vân trung thấy ảnh, dẫn huyền lạc tước.

Phi điều trên không trung kêu thảm một tiếng, giống như sao băng rơi xuống thật mạnh ngã trên mặt đất, gior lên mảnh nhỏ tro bụi. Nam nhân tóc bạc nhảy xuống tường thành cao cao, hai chân vững vàng rơi trên mặt đất. Cậu đối với rừng cây khẽ gật đầu, lá cây lại một trận chớp lên, không bao lâu, trong rừng cây đi ra một thiếu niên y phục lam sắc lam phát.

Lam sắc trong mắt thiếu niên nhìn không ra bất luận cảm xúc gì, bạch y nam nhân bỗng nhiên khoan khoái mà đi ra phía trước, cho thiếu niên một cái đại ôm, trong miệng thốt ra lời nói phá nát không khí bi thương vừa rồi, tấn hiển bản chất nhị hóa.

“Ha ha, Jeff, hảo dạng, cái này có thịt ăn, ai hắc hắc!”

Hai người kia đúng là nhị hóa Lý Thiệu Thần cùng thiếu niên Jeff. Từ đêm đó, Jeff đối Lý Thiệu Thần rõ ràng không bài xích như trước, thời điểm nghỉ ngơi trên công trường, thường xuyên có thể nhìn thấy y cùng Lý Thiệu Thần ngồi cùng một chỗ ăn cơm, hai người nói nói cười cười, được rồi, chỉ có Lý Thiệu

Thần đơn phương nói giỡn, bắt quá Jeff ngược lại là một người biết lắng nghe. Mấy ngày nay ở chung, Lý Thiệu Thần cho rằng quan hệ hai người đã có bước nhảy vọt.

Ít nhất Jeff sẽ không cự tuyệt hai người vào thời điểm chạng vạng ra “Ước hội”.

Công tác chữa trị tường thành đã tiếp cận giai đoạn kết thúc, dư lại cơ bản tất cả đều là kỹ thuật sống, cư dân trấn trên đến hỗ trợ cũng lục tục rời đi. Jeff nguyên bản chỉ là vì phương tiện bắt đầu làm việc mới có thể ở nơi này tạm cư, trước mắt xong việc, tự nhiên là phải về thôn trấn nhà mình. Chỉ là bắt quá lần này phía sau y dẫn theo một Quân gia mặt dày mày dạn cũng muốn đi theo.

Ở cái loại địa phương này tạm cư xác thực không thích hợp với Lý Thiệu Thần, cậu là một tiểu tử tuổi trẻ sức lực cường tráng như thế nào lại không thể sinh tồn, chỗ nào có thể cùng những người già yếu đoạt đồ ăn nga, làm một chó Husky tôn lão yêu ấu ưu tú, đây chính là nguyên tắc xử sự cơ bản của cậu!

Jeff vốn không tính toán thu lưu Lý Thiệu Thần, mặc dù bí mật của mình đã cực kỳ bí mật, nhưng y không dám mạo hiểm như vậy. Jeff rất cuộc vẫn đánh giá thấp da mặt của Lý Thiệu Thần, người này da mặt so mới tường thành vừa tu còn dày hơn, một bên đáng thương hề hề khẩn cầu mình, một bên như người vừa bị đá ngồi xổm trước cửa nhà mình oa oa, chỉ còn kém đối hàng xóm láng giềng khóc lóc kể lể mình phụ lòng cậu.

Jeff bị cậu đeo đến không có biện pháp, hướng chỉ người này đối với mình có ân, không đợi y mở miệng, người này sắc mặt vui vẻ, nhanh như chớp tiến vào gia môn nhà mình, ngồi ở bên cạnh bàn ăn chờ ụy.

Jeff đỡ trán, trực giác cho biết chính mình gánh theo một cái tai họa.

Một là tiểu tử tuổi trẻ sức lực cường tráng, một là thiếu niên đang trong thời kỳ phát triển, tốc độ hai người tiêu diệt thực vật có thể so với xe lửa chạy, nguyên bản một tháng đồ ăn của Jeff nay không đến mười ngày đã bị tiêu diệt hầu như không còn, trấn trên tạm thời không có cái gì có thể làm công tác, Quân gia bụng đói kêu vang cuối cùng ra một cái chủ ý tuyệt diệu, vì thế một màn mở đầu xuất hiện.

Jeff cầm trong tay Ngàn Điều đưa cho Lý Thiệu Thần, lại bị người sau đẩy trở về.

“Thứ này cậu cầm chơi đi, vừa vặn là món đồ chơi có năng lực phòng thân, rất thích hợp cậu.”

Ngàn Điều là một cây cung, xuất phẩm của cơ tam, hình như là lúc trước Lý Thiệu Thần hoàn thành nhiệm vụ thành tựu cấp gì đó được tặng, cậu cảm thấy rất có ý tứ nên vẫn luôn đặt ở trong túi trang bị không ném bỏ, trước mắt lấy ra bất quá khá thích hợp với Jeff. Có cơ tam hệ thống làm hậu trường, thứ này có thể nói là bách phát bách trúng, lệ vô hư phát, tuyệt đối là thần khí giải trí phòng thân đánh nhau khi ở nơi tĩnh mịch đem chim đi dạo. Đây đối với Lý Thiệu Thần mà nói bất quá chỉ là tiểu ngoạn ý, nhưng đối Jeff mà nói, chính là một phần đại lễ.

Jeff khó có được chậm lại, yên lặng tiếp nhận Ngàn Điều, ánh mắt y phức tạp nhìn một bên mặt nghiêng của Lý Thiệu Thần, không biết đang suy nghĩ gì.

“Đúng rồi, cậu trước ăn lót bụng, tôi đem con điều này đi thu thập một chút, đợi lát nữa chúng ta có thứ tốt!”

Lý Thiệu Thần như làm ảo thuật từ trong vật phẩm lan lấy ra một vật màu hồng, Jeff ánh mắt nháy mắt sáng hai phân. Thứ này y ăn qua một lần, ngọt ngào ê ẩm, dị thường mỹ vị. Nhìn đến trong mắt Jeff đầy vui sướng, Lý Thiệu Thần trong lòng dâng lên một cổ cảm giác thỏa mãn khó hiểu, quả nhiên Mứt quả Đản Xoa thúc thúc như một pháp bảo chinh phục shota Loli.

Jeff một hơi cắn rụng đỉnh sơn tra lớn nhất, cái miệng nhỏ nhắn chống đỡ đến phình ra, hương vị ngọt ngào ê ẩm làm y hơi hơi cong lên khóe mắt, như vậy Jeff mới có bộ dáng mà tuổi của y nên có, trước đó y quá mức lão thành, trầm ổn làm cho lòng người đau. Miệng nhai mỹ vị, nhưng Jeff vẫn cứ không có quên ban đêm trong rừng rậm Khoa Lạc là nguy hiểm cỡ nào, cho dù là bên ngoài rừng rậm cũng cùng một dạng.

“Ngô nhóm hồi khí đi, nâng văn đầu sẽ có nguy hiểm! (chúng ta trở về đi, quá muộn sẽ có nguy hiểm)”

Đang lúc thu thập nội tạng Lý Thiệu Thần cũng không ngẩng đầu lên, chỉ giơ lên tay trái dính đầy huyết ô múa may hai cái, ý bảo y không có vấn đề.

“Đợi lát nữa, sắp xong rồi, chờ tôi dùng bùn đất bọc nó lại là chúng ta có thể về nhà nướng lên ăn. Ha ha, liên tính tiểu gia không phải là Cái Bang, tôi cũng có thể làm hoa kê!”

Jeff cảm thấy hẳn là không vấn đề gì, nơi này là đất trống, lại gần tường thành, không có mãnh thú sẽ tới gần nơi này. Y tùy ý tìm một khối tảng đá lớn ngồi xuống, an an tĩnh tĩnh gặm mứt quả trong tay, thỉnh thoảng nheo lại hai mắt, lẳng lặng hưởng thụ. Hết sức chăm chú nên hai người ai cũng không phát hiện, không biết từ khi nào ánh trăng đã lặng yên dâng lên bị bịt kín một tầng huyết sắc mờ lung, vô cùng quỷ dị.

Đêm trăng máu năm nay, đã định trước là không tầm thường!

Qua hồi lâu, Lý Thiệu Thần đứng lên, làm biếng duỗi thắt lưng một cái, trong miệng râm rì phát ra ý tứ hàm xúc khó hiểu. Cậu vỗ vỗ tay bùn đất gói kỹ lưỡng hoa kê, quay đầu đối Jeff nói: “Hảo, có thể đi trở về.”

“Ân!” Jeff từ trên tảng đá nhảy xuống, trúc ký trong tay thuận thế cắm trên mặt đất. Trúc ký bị y liếm một chút đường đều không lưu lại, Lý Thiệu Thần không tiếng động nở nụ cười.

Jeff đối với nụ cười này của Lý Thiệu Thần sắc mặt liền ửng đỏ, đang muốn phát tác, bỗng nhiên biến sắc, một cổ mùi máu tươi dày đặc bay vào mũi y, y đối Lý Thiệu Thần làm ra một thủ thế chó có lên tiếng, ngừng thở lắng nghe động tĩnh chung quanh.

Mùi máu tươi càng ngày càng nặng, khí vị hư thối làm người ta buồn nôn, bên tai truyền vào một trận thanh âm cánh phát, Jeff quá sợ hãi.

“Là Huyết Bức, chạy mau!”

Jeff vừa dứt lời, trong rừng cây hôn ám sáng lên một đồng đôi mắt nhỏ phiếm u quang lục sắc, trong đêm đen càng dọa người. Huyết Bức phác nha nha xuất hiện tại hai bên hai người, rậm rạp một mảnh làm người ta cả người đều không thoải mái.

Không đợi hai người làm ra phản ứng, Huyết Bức đã đem bọn họ bao quanh, giống như có ý thức, đem hai người bọn họ vòng cùng một chỗ.

Lý Thiệu Thần yên lặng niệm thành tâm pháp *Thiết Lao Luật* . Cương khí tập trung quanh thân người hộ thể, có chút giống áo giáp không gì phá nổi *Thiết Lao Luật* . *Thiết Lao* tâm pháp kỹ năng giảm thương tương đối nhiều, lực hồi phục cũng tương đối cường, hơn nữa kỹ năng phần lớn có mang cừu hận, có thể hữu hiệu khống chế cừu hận của đội hữu, phòng ngừa quái vật da mỏng huyết giòn phát ra công kích.

“Đội lát nữa tôi hấp dẫn lực chú ý Huyết Bức, cậu tìm được cơ hội bỏ chạy, sau đó đi trốn trên tìm viện binh.” Lý Thiệu Thần có cơ tam kỹ năng hộ thể, này lại sẽ cắt thành *Thiết Lao Luật* tâm pháp, liền tính đội không được Jeff đưa đến cứu binh, cậu cũng có cơ hội thoát chiến chạy trốn. Nơi này dù sao cũng là bên ngoài rừng rậm Khoa Lạc, một khi cậu chạy khỏi rừng rậm, cũng cũng không còn nguy hiểm.

Nghe được Lý Thiệu Thần nói, Jeff trên mặt sưng sốt, nhiều ít có chút không thể tin. Người này tại sao có thể tại loại thời điểm này còn thay mình suy xét! Nam nhân ở trước mắt cũng không lớn hơn mình bao nhiêu, nhưng mà lại nơi chốn giống như phụ thân bảo toàn y, sống chết trước mắt cũng chưa từng buông tha. Y không biết có được phụ thân là cảm giác gì, đại khái cùng hiện tại không sai biệt lắm đi. Jeff nhìn bóng dáng kiên nghị của Lý Thiệu Thần, yên lặng làm ra một cái quyết định.

Chúng ta đều sẽ không chết ở cái chỗ này!

Lý Thiệu Thần từ vật phẩm lan lấy ra *Hỏa Long Lịch Tuyền* , mũi thương màu đỏ họa xuất một đạo đường cong, khí tức nguy hiểm thể nhưng làm Huyết Bức chung quanh nhất tề lui về phía sau.

Hỏa Long Lịch Tuyền, trường một một trượng, nặng sáu mươi tám cân. Thương đoạn điều câu hỏa long đầu, đầu thương vi long lưỡi, hình dạng như lửa diễm. Mỗi khi lịch huyết, máu loăng chảy từng tí, cổ xưng là *Hỏa Long Lịch Tuyền* thương. Từ sau khi lần trước gặp được Huyết Bức tập kích, Lý Thiệu Thần tẩy ra một bộ *Đàn Kéo Kỳ Huyết*, chính là phòng ngừa loại tình huống hôm nay xuất hiện mà luống cuống tay chân. Cậu một cái *Đột* đi qua, cường bách Huyết Bức chung quanh công kích chính mình.

Thương hoa cửu thiên thể phá phong —— *Phá Phong* .

Thương như sấm đánh, thể như tia chớp —— *Xuyên* .

Khê nguyệt bắt đầu thế, công thủ gồm nhiều mặt, tiến thoái tự nhiên —— *Chiến Bát Phương* .

Lý Thiệu Thần một người đã đủ giữ quan ải, bằng vào cơ tam hệ thống cường hãn, cư nhiên đem Huyết Bức chặt chẽ hấp dẫn lại bên cạnh mình.

Jeff không biết Lý Thiệu Thần là như thế nào làm được, y chỉ nhìn đến Lý Thiệu Thần trường thương múa may, máu tươi đầy trời, nam nhân chặt chẽ đứng trước người mình, không cho bất luận một cái Huyết Bức đột kích đánh y. Y nghe được nam nhân lớn tiếng kêu y chạy, y lại như thế nào cũng dịch không được chân dù chỉ là một bước.

Y biết, một khi y lựa chọn rời đi, nam nhân khẳng định sẽ chết ở chỗ này.

Jeff không hy vọng cậu chết!

Thiếu niên chậm rãi nhắm lại hai mắt, tái mở mắt là khi, một tia sáng lam sắc chói mắt chiếu sáng lên không trung!

25. Chương 25

Lam sắc chói mắt kích thích đến Lý Thiệu Thần vô pháp mở ra hai mắt, theo bản năng vươn tay chặn lại. Cậu đặt mình trong đó, toàn thể giới đều là thiên hạ của mặt lam sắc, toàn thể giới đều ôn nhu đắm chìm trong quang mang lam sắc, có năng lực cảm nhận được nó bá đạo cắn nuốt hết thảy, như biển rộng thần bí khó lường, trước một giây gió êm sóng lặng, sau một khắc ba đào mãnh liệt.

Một cỗ lực lượng bình thần ôn nhu tràn ngập bốn phía, bình phục trái tim đang kịch liệt nhảy lên của Lý Thiệu Thần, vết thương bị Huyết Bức cắn xé có xu thế chậm rãi khép lại, cậu có thể cảm giác được lực lượng của chính mình lại cường tráng thêm vài phần. Phía dưới đầu của cậu giống như nhiều ra một cái tầng buff. Gọi sao chi hữu, tuy rằng không ghi chú rõ cụ thể hiệu quả khi tăng, nhưng Lý Thiệu Thần thập phần rõ ràng đây là lực lượng của quang mang lam sắc.

Trong mặt lam quang lại ẩn ẩn hàm chứa nguy hiểm thật lớn, Lý Thiệu Thần có thể cảm giác được trong đó ẩn chứa lực lượng khủng bố. Nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể nhấn chìm thuyền, nhìn như lam quang giúp Lý Thiệu Thần tăng thêm không ít lực lượng, nhưng Lý Thiệu Thần thập phần rõ ràng, nếu lam quang nguyện ý, khẳng định có thể không cần tốn nhiều sức đã đem cậu xé thành nhiều mảnh nhỏ.

Đàn Huyết Bức tựa hồ đã bị lam quang ảnh hưởng, tốc độ phi hành giảm bớt không ít, tần suất công kích đều giảm bớt, một con Huyết Bức thật lớn bỗng nhiên bay lên trời, hai mắt âm lãnh đánh giá thiếu niên bên trong lam quang. Con Huyết Bức này cả người đều là màu đỏ, hình thể so với những con Huyết Bức khác lớn gấp đôi, đỉnh đầu là bướu thịt kim sắc, biểu tình ngưng trọng thuyết minh nó nhất định đã có trí tuệ. Nó do dự xem có nên buông tha hay không vì trước mắt chỉ có hai con mồi. Nhưng hai con mồi này lực hấp dẫn xác thực quá lớn, một người là bán thú nhân rất thừa thớt, một người khác lại là thú nhân hải tộc nhiều năm cũng chưa từng xuất hiện trên đại lục, máu của hai thú nhân này nhất định là mỹ vị nhất!

Huyết Bức vương vờ ra đầu lưỡi lạnh lạnh màu đỏ tươi, hai răng nanh trong lam quang lờ lờ tỏa sáng,

giống như độc tố Thối Quá, dữ tợn vô cùng. Nó hơi hơi nheo lại hai mắt, đánh giá trạng huống trước mắt, cuối cùng thực vật hấp dẫn chiến thắng lý trí, nó quyết định ra sức giết chết hai người kia.

Này rõ ràng chỉ là hải tộc chưa thành niên, có thể sử dụng Hải Dương lực cực kỳ hữu hạn, bán thú nhân năng lực tuy rằng đặc biệt, lại còn không có lực thương tổn gì. Chính mình bên này nhiều tộc nhân như vậy, một người một hơi cũng có thể đem hai cái thú nhân này ăn sạch sẽ. Thịt dực của nó rung lên, đàn Huyết Bức giống như nghe được mệnh lệnh, toàn bộ bay trở về bên cạnh vương của bọn nó, từ trên cao nhìn xuống như chờ đợi đến lúc đem hai người phân thực.

Huyết Bức vương thiên toán vạn toán, duy không tính đến một khả năng. Hải tộc mặc dù ở trước ngày thành niên lực lượng bạc nhược, nhưng có người cũng sẽ ngoại lệ. Hoàng tộc trong hải tộc từ lúc sinh ra liền có được lực lượng cường đại, cho dù là trẻ nhỏ vừa sinh ra, tiếng khóc của bọn họ đều có thể đưa tới sóng biển cuộn cuộn, sóng thần xâm nhập. Bọn họ là con cưng của thần thú, là chủng tộc được thiên mệnh chiếu cố, bọn họ tùy tiện tiện phóng thích một cái thủy hệ ma pháp, đều có thể làm quý tộc ma pháp sư trên đất bằng mặc cảm.

Jeff tuy rằng bị lưu đầy nhiều năm, nhưng dòng máu chảy trong người y vẫn là huyết mạch của hải tộc cao quý nhất, đây là bí mật của y, hiện giờ liền như vậy phô bày không sót gì ở trước mắt Lý Thiệu Thần, không chút che giấu.

Lam quang cuối cùng tiêu tán tại phía chân trời, Lý Thiệu Thần cầm trong tay trường thương lui về phía sau, tới bên cạnh Jeff.

“Jeff, lam quang này là chuyện gì xảy ra, không phải là...”

Nói đến một nửa, Lý Thiệu Thần nghiêng đầu nhìn Jeff, bỗng đột nhiên không tiếng động ngậm miệng lại, cậu trợn to hai mắt, không thể tin nhìn người trước mắt.

Ta sát, thủy binh nguyệt? Đây là tiết tấu muốn đại biểu biển rộng tiêu diệt người sao?

Jeff vẫn duy trì dung mạo nguyên lai, thân cao cũng không có rất nhiều biến hóa, chính là một đầu tóc ngắn xanh biển ban đầu kia đang điên cuồng sinh trưởng kéo dài, đã kéo dài tới trên mặt đất, phủ tại bên cạnh một cái đuôi cá lam tử sắc. Từ phần eo của Jeff trở xuống cứ nhiên biến thành một cái đuôi cá thật dài! Lớp vảy nhẵn nhụi lóe lên từ quang thần bí sâu thẳm, hai tay y tạo nên một viên cầu màu bạc thật lớn. Hai bên viên cầu rủ xuống sợi sợi màu trắng, Lý Thiệu Thần càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, cuối cùng mới giật mình nhớ ra đó chính là tóc bạc của mình!

Jeff vút động đuôi cá, chung quanh bỗng nhiên nổi lên một trận gió nhẹ ẩm ướt, mang theo mùi tanh đặc biệt của biển rộng, tóc dài xanh biển theo gió bay múa, trương dương phiêu tại sau lưng y, lộ ra hai cái vây cá. Tóc bạc chung quanh viên cầu cũng phát phới theo gió, viên cầu màu bạc chậm rãi hợp với phía trên hai tay Jeff, cả vật thể bỗng nhiên biến thành lam sắc nhu hòa.

Bốn cổ cột nước thật nhỏ từ bên trong viên cầu lam sắc sinh ra, uốn lượn bay lên giữa không trung, quần giao lẫn nhau tựa như rắn nước, ở giữa không trung đan chéo thành cái vòng thật lớn, hướng phía đàn

Huyết Bức trùm tới.

Jeff lần thứ hai niệm động chú ngữ, âm tiết tối nghĩa khó hiểu liên tiếp từ trong miệng y phát ra, dưới thân y bỗng nhiên lan tràn tầng lớn tầng lớn nước biển lam sắc, một tầng điệp một tầng, giống như bậc thang, quay cuồng, trên không trung chạy về phía đàn Huyết Bức.

Viên cầu lam sắc lóe ra quang mang, thoát ly hai tay đang khống chế của Jeff, chậm rì rì bay đến đỉnh đầu Jeff, chùm tia sáng lam sắc đem Jeff bao phủ ở bên trong. Y duỗi hai tay, trên đầu ngón tay có dòng nước nhảy ra, đuôi cá lam tử sắc vẫy một cái, Jeff lấy tự thân vi tâm, rất nhanh chuyển động, truyền đến tiếng nước rầm rha, một đạo lốc xoáy thật lớn trống rỗng xuất hiện bên cạnh Jeff, dòng nước trong suốt làm cả người y thoát nhìn dị thường vắn vẹo.

Lúc trước thi triển vòng chằng chịt trên không trung vây quanh đàn Huyết Bức nên trên mặt đất xuất hiện ba đào biến ảo thành hình dạng một bàn tay, đem đàn Huyết Bức đánh đến thất linh bát lạc. Jeff thao túng lốc xoáy trực tiếp chạy về phía đàn Huyết Bức, dòng nước cấp tốc cuốn phăng một số Huyết Bức, thi thể máu tươi rơi xuống nước, mùi hôi thối xông vào mũi, cảm giác ghê tởm thản nhiên sinh ra trong lòng Lý Thiệu Thần.

Jeff thật đặc biệt hung tàn nga!

Lý Thiệu Thần không nhẫn tâm nhìn xuống, nhắm mắt lại đem đầu nghiêng qua một bên. Cậu quả nhiên vẫn chưa thích ứng với loại trường hợp tàn bạo máu tươi đầm đìa này.

Chờ đến thời điểm chung quanh không có động tĩnh, Lý Thiệu Thần mới mở hai mắt, liền nhìn thấy Jeff đưa tới một dòng nước, đem thi thể cùng máu tươi trên mặt đất tẩy sạch sẽ, trên mặt một tia biểu tình cũng không có. Lý Thiệu Thần hơi hơi nhú mày, đứa nhỏ này vừa mới giết nhiều Huyết Bức như vậy, trên người chút máu cũng không dính mà trên mặt đến một chút phản ứng đều không có, tâm tính như vậy, xác thực không phải là tuổi này của y nên có.

Jeff từ giữa không trung hạ xuống, quanh thân lại hiện lên một đạo lam quang, một lần nữa biến trở về hình người. Mắt y sáng như đuốc nhìn Lý Thiệu Thần hồi lâu, xác nhận đối phương không có gì muốn nói, mới hạ một câu: “Trở về thôi!”

“ A? A!”

Còn không có hoảng đến mức nhìn Jeff từ mỹ thiếu nam biến thân thành chiến sĩ mà sợ hãi, Lý Thiệu Thần áp chế sự không thoải mái trong lòng, chăm chăm đi theo phía sau Jeff. Cậu nhìn chăm chăm hai chân y, biểu tình trở nên càng ngày càng trở nên trầm. Đứa nhỏ này, về sau sẽ không đi lên oai lộ đi?

Cho dù vừa mới trải qua nguy hiểm, này vẫn như cũ không thể ngăn cản Lý Thiệu Thần não động mở rộng ra. Từ bên ngoài rừng rậm mãi cho đến trong nhà Jeff, Lý Thiệu Thần trong đầu suy diễn vô số tình tiết bản cũ Jeff đi lên oai lộ. Cái gì của nát nhà tan thê ly tử tán toàn thể giới vứt bỏ ta ta muốn trả thù toàn thể giới, cái gì mà tâm ái nữ nhân lại bị phản bội từ nay về sau đi lên con đường cảo cơ(làm gay) kết quả cơ hữu là một kẻ lừa đảo, cái gì mà y là con trai mồ đại lão tư sinh bị người đem về nhà sau các loại hào

môn ân oán tranh đoạt gia sản bị người phản bội từ nay về sau hắc hóa, thậm chí là y dung mạo xinh đẹp bị người nhìn trúng kết quả y không thích người nọ cuối cùng bị người nhốt lại cấm luyện thật vất vả tìm ra lối thoát sau đó thề rằng ta nhất định phải nợ máu trả bằng máu. Mỗi lần có một ý tưởng nảy ra, biểu tình Lý Thiệu Thần càng thêm phấn khích, chờ đến khi về đến trước cửa nhà, biểu tình Lý Thiệu Thần đã vận vẹo đến không còn hình người, trang bị kia của cậu lại là một đầu tóc bạc thật dài, muốn bao nhiêu dọa người thì có bấy nhiêu dọa người!

Jeff vừa quay đầu lại, nhìn đến bộ dáng Lý Thiệu Thần dưới ánh trăng vô cùng quỷ mị liền bị dọa cho xuất một thân mồ hôi lạnh! Cậu ấy không phải là bị hành vi vừa rồi của mình kinh sợ đến choáng váng đi?

Lý Thiệu Thần dị thường đau xót vỗ bả vai Jeff, lời nói thấm thía: “ Sự tình đều sẽ qua, cậu nhất định phải kiên cường! Cực khổ cái gì đều là hồ giấy, cậu phải tin tưởng nhân gian đều có chân tình, hán tử đều có ta đến yêu! Ngàn vạn đừng nghĩ không thông a! Cậu còn nhỏ, tương lai tiền đồ vô lượng còn chờ cậu, đừng để đau thương nhất thời hủy diệt nhân sinh của cậu a!”

A?

Jeff trừng hai mắt tròn vo không rõ, này là như thế nào vậy? Y cho rằng Lý Thiệu Thần một đường đều không nói chuyện là do không biết nên thế nào ứng đối thân phận hải tộc của y, lại chưa từng nghĩ đến cậu lại còn nói ra mấy lời làm người ta cảm thấy đầu óc lơ mơ, quả thực không thể tưởng tượng được. Bất quá cậu không đề cập tới cũng tốt, thân phận của mình không thể bị bất luận kẻ nào biết được, đến lúc đó không riêng mình có phiền toái, thậm chí có khả năng dẫn đến một khác tràng đại chiến!

Vừa nghĩ tới chuyện năm đó, biểu tình của Jeff nháy mắt âm trầm xuống.

Lý Thiệu Thần cho là mình nói đến y đau nhức, thập phần thức thời cảm miệng không tiếp tục gọi chuyện, phản thủ làm bộ làm tịch đánh cái ngáp.” A —— cái kia, tôi đi ngủ trước a, ngủ ngon.”

Cửa gỗ cũ nát phát ra một trận run rẩy, tiếp liền truyền đến thanh âm ngáy ngủ của Lý Thiệu Thần giả vờ ngủ say, Jeff đối loại hành vi ngốc xuẩn này của cậu đã không còn tỏ vẻ gì nữa, người nam nhân này, thật đúng là... Jeff mở ra bàn tay của mình, trân châu màu bạc lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay của y, y vuốt nhẹ lọn tóc màu trắng, ghé vào chóp mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi, khóe miệng không tiếng động gợi lên một cái mỉm cười.

Y xoay người rời đi khỏi cửa phòng của Lý Thiệu Thần, ánh trăng chiếu xuống đất, đem bóng dáng của y kéo dài. Y đi từng bước một, cuối cùng biến mất trong bóng đêm.

Hải tộc không có cách nào ở trên đất bằng sinh tồn lâu năm, biển rộng mới là nơi thuộc về bọn họ. Làm tội nhân bị lưu đầy, y cả ngày lẫn đêm chịu nguyên rửa tra tấn, hai chân dẫm trên thổ địa, mỗi bước đi đều đau đớn giống như bị kim đâm, đau từ tâm đến xương tuỷ. Nhưng mà hôm nay, Jeff lại cảm thấy bị lưu đầy, có lẽ không phải là một chuyện xấu.

Hôm nay, y vận dụng lực lượng biển rộng, hải tộc bên kia nhất định sẽ phát hiện, như vậy, ngày y trở về biển rộng khẳng định không xa. Không biết tại sao, đáy lòng Jeff dâng lên suy nghĩ không muốn rời đi, ả

ẩn, chợt lóe rồi biến mất.

26. Chương 26

Mặt trời mọc lúc bình minh đem chân trời nhuộm thành một rặng mây đỏ, sáng sớm gió nhẹ mát mẻ mang đến cả ngày nhẹ nhàng khoan khoái. Trên những chiếc lá cây xanh biếc treo đầy những giọt sương trong suốt long lanh, lặng lẽ đem thảo diệp non mịn áp cong thất lưng. Trong gió ẩn ẩn truyền đến thanh âm vù vù của quyền phong gào thét, cước bộ thật mạnh dẫm trên sàn nhà, phát ra tiếng vang “Đồng đồng”.

Phía trên sàn vật rộng lớn là một nam nhân cường tráng đang luyện quyền. Y chỉ mặc một bộ luyện công phục tính chất mềm mại màu trắng bó sát người, vải dệt mềm mại che lấp không hết cơ bắp phát đạt của y, luyện công phục bị gắt gao căng ra, có thể thấy rõ ràng hình dạng cơ bắp, hai khối cơ ngực càng lớn đến đáng sợ, làm phần y phục trước ngực gần như rách ra, miêu tả đến sinh động. Nam nhân thân cao hai thước, cả người hữu lực, một đôi quyền cước múa may uy vũ sinh phong, tóc dài màu xám theo động tác của y nhẹ nhàng vũ động, ngẫu nhiên sẽ vấy ra vài giọt mồ hôi rơi xuống sàn nhà làm bằng gỗ rồi biến mất không thấy.

Người nam nhân này chính là thành chủ thành Ngải Tư So Ước —— Cesar Cavill, cũng là thành chủ thú nhân trẻ tuổi nhất trên đại lục, hơn nữa quân công trác tuyệt. (*)

(*) Quân công trác tuyệt = người tài cao, hơn người

Lỗi tai nam nhân vừa động, như là vừa nghe được cái gì, động tác trong tay cũng từ từ nhanh hơn, cuối cùng cả người hành động giống như cơn lốc, tốc độ nhanh làm cho không một người nào có thể dùng mắt thường để thấy rõ, tựa như sói vồ mồi, ở giữa sàn vật lưu lại một từng đạo tàn ảnh.

Tiếng bước chân dần dần tới gần, một bóng hình xinh đẹp từ xa đi tới gần, mi đắm viễn sơn, mắt hàm thu ba, khóe miệng ôm lấy mỉm cười ôn nhu. Trong tay nàng bưng một cái khay, mặt trên có một cái khăn mặt cùng một bình trà nóng hôi hổi.

Cesar thấy nàng, lập tức dừng lại động tác của mình đi đến trước mặt nàng. Hai tên thị vệ phía sau y bước nhanh đuổi kịp, tay phải khấu tại ngực, đối nữ nhân xoay người hành lễ.

“Thành chủ phu nhân ngày an.”

Cesar phát phát tay, ý bảo bọn họ tiếp nhận cái khay trong tay nữ nhân, sau đó lại lấy qua một cái áo choàng trong tay thị vệ khoác lên trên người nữ nhân.” Thân thể nàng không tốt, buổi sáng gió lớn không nên ra ngoài dễ cảm lạnh. Việc này giao cho hạ nhân làm thì tốt rồi, không phải nàng muốn bọn họ không còn chỗ dùng?”

Hathaway mỉm cười, lấy qua khăn mặt trong khay, động tác mềm nhẹ lau đi mồ hôi trên mặt Cesar.” Thiếp

cũng không mảnh mai như vậy, hôm nay thức dậy hơi sớm, đơn giản liền qua xem chàng luyện quyền một chút, thiếp có đã lâu đều chưa thấy qua chàng đánh quyền, hiện tại xem ra, chàng ngược lại một chút cũng không thua năm đó, vẫn như cũ uy phong đẹp trai như vậy.”

Được chính nữ nhân mình yêu thương ngưỡng mộ, là thời khắc thăng nam trong thiên hạ hạnh phúc nhất, Cesar trên mặt nhộn nhạo mỉm cười, y nắm lấy tay Hathaway đưa đến bên môi nhẹ nhàng hôn.

“ Nàng vẫn như trước mỹ lệ như thế, Hathaway.”

Thời gian nùng tình mật ý luôn ngấn ngủ như vậy, hai người dựa vào nhau lẳng lẳng hưởng thụ yên lặng của buổi sáng. Khi Cesar nhìn đến người đứng thẳng sau cửa, thân thể y cứng đờ, Hathaway như cảm nhận được cũng ngừng đầu, theo ánh mắt của y nhìn đến người nọ.

Thân hình Hathaway run lên nhịn không được nắm chặt hai tay Cesar. Lần trước khi nhìn thấy gã, đại nhi tử Kristen chết đi còn tiểu nhi tử Cát Ân mà mình thương yêu nhất cùng từ đó trở nên trầm mặc ít lời, bắt cầu ngôn tiếu (*) , an tĩnh giống như một người chết. Nàng biết kết quả như thế không người nào nguyện ý nhìn thấy, mà người nọ cũng chỉ là một người hầu báo tin, nhưng nàng vẫn nhịn không được mà oán hận.

(*) Bắt cầu ngôn tiếu = không nói không cười

“ Cesar...”

Thanh âm Hathaway run rẩy, hai tay không thể ngăn chặn cũng run run, Cesar cảm thấy được nàng khác thường, vội dùng hai tay của mình nắm chặt nàng đặt ở lồng ngực của mình.

“ Không có việc gì, không có việc gì, nàng về phòng trước, ta đi xem.”

Nhưng Hathaway lại kiên định lắc đầu, nắm tay đứng ở bên cạnh y.” Thiếp đi với chàng!” Nàng không thể lần nữa thừa nhận sinh ly tử biệt, nếu lúc này Cesar có nguy hiểm tánh mạng, cho dù là chết, nàng cũng muốn chết ở bên cạnh y. Năm đó, nàng không có thể cứu con trai của mình, hiện tại, nàng tuyệt đối không thể mất đi trượng phu của mình.

Trong lòng nàng vừa động, một tia sáng vây quanh nàng, tuy nhỏ bé nhưng vô cùng chói mắt! Cesar lúc này mới nhớ tới, thê tử của y không phải đoá hoa mềm mại đợi người ta đến che chở, mà là một đoá hoa hồng mang theo lửa cháy! Năm đó thiếu nữ là thiên tài ma pháp, trên đại lục là đệ nhị quang minh hệ ma pháp sư, nếu không phải nàng gả cho mình, nói vậy hiện tại nàng nhất định là viên Minh Châu rực rỡ trên đại lục!

Có thể như thế, phu còn cầu gì!

Cesar ôm thê tử của mình, mệnh lệnh hướng phía không rõ đi đến.

Cùng lúc đó trên Nha Lâm trấn, Lý Thiệu Thần mặc một thân áo ngủ rách nát, chán đến chết ngồi xồm trước cửa nhà Jeff, đánh giá quân đội đi ngang qua. Trong miệng cậu ngâm cọng cỏ nhặt được trên đất, đôi mắt lơ mơ đầy vẻ buồn ngủ, ngẫu nhiên nhìn thấy tiểu hỏa đẹp trai trong quân đội mới phát ra một chút ánh sáng.

Nhìn đến nửa ngày, thanh âm Jeff gọi cậu vào ăn cơm từ trong phòng truyền đến. Cậu phun ra cọng cỏ trong miệng, chăm chập dịch dịch vào nhà, không đến hai phút lại bưng một chén cơm xuất hiện trước cửa, tiếp tục ngồi xồm ở vị trí vừa rồi, ngốc ngốc ngơ ngác vừa ăn cơm vừa nhìn chăm chăm đội ngũ.

Ăn xong một chén cơm, Lý Thiệu Thần bĩu môi, có chút không cam lòng. Cậu ở trước cửa ngây người lâu như vậy, tiểu suất ca trong đội ngũ đi ngang qua không có một ai nhìn thẳng cậu. Thân, không cần rất ưu thương được chứ.

Đợi sau khi quân đội thú nhân rời khỏi, Lý Thiệu Thần đứng dậy, vỗ vỗ bùn đất trên người, đang chuẩn bị trở về phòng, thỉnh linh nhìn đến trưởng trấn đại nhân nhần lại gương mặt cúc hoa già nua, chống quải trượng, ra vẻ tuổi già sức yếu hướng nhà bọn họ đi tới. Nhưng Lý Thiệu Thần biết, lão chỗ nào tuổi già sức yếu, những điều này là do giả vờ được chứ, thời điểm đánh cậu, tiểu quải trượng kia múa may, quả thực có thể so với cao giai vũ kỹ sư! Không biết sao, Lý Thiệu Thần chợt nhớ tới khi còn bé tại nông thôn học qua một bài nhạc thiếu nhi, nhịn không được hát lên.

“ Sáng sớm ngày cuối tuần trắng xoá, nhặt lão nhân rách nát xếp thành hàng đi, một lão nhân trong đó phóng một cái thí, cái này thí bay tới Italy. Quốc vương Italy đang xem diễn, ngửi được cái thí này y phi thường không vui lòng!”

Trưởng trấn đại nhân lỗ tai linh mẫn ở thật xa nghe được Lý Thiệu Thần xướng bài hát này, khoe mắt không tự giác co rút hai cái. Tuy rằng lão không biết Italy là cái gì, nhưng điểm này không cản trở việc lão nghe ra biên chế sắp xếp của lão trong miệng của Lý Thiệu Thần, làm lão hận đến nghiến răng, ước gì bàn tay mình có thể chụp qua.

Tuy rằng Lý Thiệu Thần đến trấn trên không bao lâu, nhưng là trưởng trấn Tân Phổ Sâm hoàn toàn sở hữu tính cách đối phương. Thần tiểu tử cái gì cũng tốt, nghiêm túc cần cù và thật thà, chịu được khổ nhọc, lạc quan, chân thực nhiệt tình, chính là khi cậu ta há mồm nói ra nói có thể đem người tức gần chết, hơn nữa thường xuyên nào động mở rộng ra, làm người ta không khỏi có xúc động cạy mở sọ não của cậu.

“ Khụ khụ!” Trưởng trấn đại nhân làm bộ cái gì đều không nghe thấy, thật xa liền ho khan một tiếng, ý bảo lão đã ở bên cạnh, có chút việc nên dừng lại vẫn là sớm dừng lại mới tốt.

Lý Thiệu Thần giả vờ kinh ngạc quay đầu lại, vẻ mặt kinh hãi, diễn xuất này hoàn toàn có thể tiến lên nhận giải Oscar.

“ Nha, đây không phải là trưởng trấn đại nhân sao, cơn gió nào thổi ngài qua đây? Điểm tâm ngài ăn không?” Lý Thiệu Thần nói một hơi, cầm chén đuổi đến trước mặt trưởng trấn. Tân Phổ Sâm cúi đầu thấy trong chén rồng tuếch, sạch sẽ đến mức có thể chiếu được bóng người, lão bỗng nhiên có một cỗ xúc động vung lên quải trượng đập qua.

“ Nha, ngại ngần a, trưởng trấn, vừa mới không cẩn thận đem cơm ăn xong rồi, nếu không, ngài sáng mai lại đến, tôi để dành cho ngài!”

Không thể sinh khí, không thể sinh khí, ta là trưởng trấn đại nhân đức cao vọng trọng, cấp bậc cao, điều thấp mình xuống vì có nội hàm, không thể bởi vì một cái xú tiểu tử làm mất phong độ —— cái rắm! Trưởng trấn đại nhân đi đến phía sau Lý Thiệu Thần, đối với mông cậu chính là một cước đá qua, sau đó quơ quả trứng trong tay đập Lý Thiệu Thần một trận!

“ Xú tiểu tử, sáng sớm liền lấy lão nhân ta ra mà trêu đùa, đáng đánh!”

“ A a a a!” Lý Thiệu Thần la lên, chạy vòng vòng sân tránh đông né tây động tác linh hoạt giống một hầu tử!” Nhả miệt điệp ~~ nhả miệt điệp! A a a a! Rõ như ban ngày trưởng trấn đại nhân đáng khinh đập hư mỹ thiếu niên anh tuấn vô địch nha, người mau tới đến! A a a a!”

Trưởng trấn đại nhân hoàn toàn bị Lý Thiệu Thần làm tức đến nổi nộ cười, lão dừng lại ngồi vào bàn đá trong viện tử. Lý Thiệu Thần vừa thấy vị trí lão ngồi, muốn nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng không nói, khóe miệng lại lặng lẽ cong hai cái.

“ Người đi gọi Jeff lên, ta có việc muốn nói cho các người.”

“ Tiểu Kiệt Tử, đi ra tiếp khách nha! Đừng có cọ xát tìm đường chết a, có tiểu tâm, lão nương lột da cậu!” Tay trái chống nạnh, tay phải nhếch lên làm Lan Hoa Chỉ, uốn éo eo nhỏ, Lý Thiệu Thần kéo cổ họng hướng phòng trong một trận quát gọi. Trưởng trấn đại nhân vô lực trợn trắng mắt, vươn tay xoa nhẹ huyệt Thái Dương của mình hai cái.

Lam phát thiếu niên từ bên trong gian phòng đi ra, khi nhìn đến trưởng trấn rõ ràng sừng sốt, mới sáng sớm, lão tới làm cái gì?

Trưởng trấn ho nhẹ một tiếng, tự thuyết minh ý đồ mình đến. Vì chống đỡ thú triều năm nay, nguyên bản quân đội trú đóng ở sơn cốc hiện tại đem nơi dừng chân lâm thời kiến tạo ở trấn ngoài. Quân đội nhân thủ không đủ, cho nên thỉnh cầu cư dân trấn trên tiến đến hỗ trợ, kiến tạo lều trại, khuôn vác vật tư. Không có tiền công, nhưng là quần hai bữa cơm. Trưởng trấn cân nhắc Jeff cùng Lý Thiệu Thần nhất định cần phần công tác này nên mới sáng sớm lại đây.

Lý Thiệu Thần nghe xong sau lâm vào thật sâu bên trong bi thôi. Thân đã từng là thổ hào, cậu chỗ nào từng có loại này ăn uống sinh hoạt hạ đốn như vậy, hơn nữa, vì cái lông gì tuyển công việc của cậu vẫn là chuyên dọn a! Suất! Lại không có việc nào thoải mái chút hay sao! Có biết hay không chuyên dọn sẽ mệt chết người a(gào thét -ing)!

“ Cám ơn trưởng trấn, chúng ta sẽ đi. Phiên toái lão gia ngài chạy lại một chuyến, ngài xem, thời gian điểm tâm hôm nay đã qua, nếu không, ngài sáng mai lại đây ăn bữa cơm?”

“ ... Ta còn có việc, đi trước.”

Trưởng trấn đại nhân thực không có lời gì để nói, nhìn lão giống đến cợ cơm vậy sao? Lão phất phất tay, đứng lên chuẩn bị rời đi, cũng ý bảo hai người không cần đưa lão. Nào biết hai người kia lại đứng tại chỗ, một chút tư thế tiễn khách đều không có.

Trưởng trấn đại nhân bỗng nhiên nheo mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm bất hảo, quả nhiên, Lý Thiệu Thần vẽ mặt đồng tình chỉ vào mõng lão, trên mặt ghen cười.” Trưởng trấn, có phân điều!”

Ngốc không nổi nữa! Hai tên tiểu tử này đúng là tức chết người!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vi sinh tồn, thổ hào cũng phải đi chuyên dọn a, ai hắc hắc

27. Chương 27

Công tác trong quân đội so với việc tu bổ tường thành trước kia thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất bọn họ mỗi lần sẽ không phải di chuyển tảng đá lớn 50kg. Huống chi trong quân đội tất cả đều là nam nhân, nam nhân diện mạo xuất sắc càng nhiều đến đếm không xuể, hơn nữa người đẹp trai, dương cương hùng tráng, so với nam nhân trấn trên xuất sắc hơn rất nhiều. Làm một người nhan khôngng (*), Lý Thiệu Thần ước gì mình có thể ở trong quân đội suốt cả đời nga!

(*) Nhan khôngng = thích người đẹp

Trên thực tế, Lý Thiệu Thần đang có quyết định này. Cậu cả đời sẽ không ở tại cái trấn nhỏ này. Tính đến việc cậu vô pháp trở lại thế giới trước kia, nhưng thế giới này lớn như vậy, có rất nhiều đồ vật không thể không nghiệm qua, căn nhà nhỏ bé như thế, không khác khốn thủ cô thành, cậu còn trẻ, sẽ không đem thanh xuân lãng phí ở trong này. Gia nhập quân đội có vẻ là một lựa chọn không tồi. Có thể ở chung quanh du đảng, có đủ đồ ăn, còn có toàn bộ quân đội cơ hữu cùng mình đùa giỡn, cuộc sống này, chắc chắn! Nhưng một người mà đến thân phận cũng không có bất cứ giấy tờ gì chứng nhận, như thế nào có thể tiến vào quân đội, cậu còn cần suy tính suy tính.

Khuân vác vật tư, xây dựng lều trại, thường thường được nhìn được xem suất ca thì chính là cảnh đẹp ý vui, cuộc sống Lý Thiệu Thần qua đi đến là dễ chịu. Đương nhiên, ngoại hình dương quang tuấn lãng cùng cách nói năng hài hước khôi hài của cậu cũng hấp dẫn không ít ánh mắt của các ca ca, nhất là một đầu tóc bạc hiếm thấy kia của cậu, càng làm thân phận của cậu tăng thêm một tia sắc thái thần bí. Không bao lâu, trong quân đội không ít người đều cùng cậu xưng huynh gọi đệ, về phần bên trong lòng họ có tâm tư gì, chỉ có bọn họ biết.

Tư Trạch đại thúc lúc trước cùng Lý Thiệu Thần làm ở công trường cũng tới nơi này tìm cơm ăn, nhìn đến Lý Thiệu Thần ở trong quân đội như cá gặp nước, không ít binh lính tuổi trẻ đối với cậu xum xoe, không khỏi trêu ghẹo cậu:“ Nha, Tiểu Chúc Nhi, người đây là tính toán đem mình gả ra ngoài, việc này nếu Tiểu Ngải Thập Ly biết, còn không đến khóc chết a!”

Lý Thiệu Thần giơ lên một mặt cười trong sáng, phản phúng trở về:“ Chẳng lẽ là đại thúc cũng muốn ở

trong quân đội tìm kiếm mùa xuân thứ hai? Không biết đại thúc thích dạng gì, vừa vặn tôi nhận thức không ít người, có thể giúp chú giặt dây bắc cầu. Thời điểm uống rượu mừng đừng quên mời tôi cùng thím An Na nha!”

Vừa nghe đến tên An Na, cả người Tư Trạch đều héo thành một đoàn. Ánh mắt y nhìn chung quanh, xác nhận tức phụ nhà mình không ở phụ cận mới dám ra tiếng.” Nói bừa cái gì, muốn cho thím An Na người nghe thấy, ta lại xuống sàn nhà ngủ nửa tháng. Ta chỗ nào nói qua muốn đi tìm mùa xuân thứ hai, thúc ngày thường đối đãi người không tệ, người cũng đừng hãm hại ta!”

Tư Trạch đại thúc tại trấn trên nổi danh là sợ vợ, Lý Thiệu Thần uy hiếp như vậy, Tư Trạch nhất thời không dám nói gì, ngoan ngoãn cúi đầu làm công tác của mình.

Lý Thiệu Thần cùng Tư Trạch đại thúc tranh cãi ầm ĩ như vậy, đơn giản là hai ngày này cảm xúc của cậu đều không yên, cả người thần kinh dồn tại một chỗ, hơi có một chút kích thích liền có xu thế tặc mao. Không chỉ cậu, nhiều cư dân trấn trên đều có loại này phản ứng này, mà ngay cả Jeff ngày thường an tĩnh đều dần dần trở nên nôn nóng bất an, càng tới gần đêm trăng máu, nhân tâm càng hoảng sợ.

Lý Thiệu Thần giương mắt nhìn Jeff xa xa đang đứng lều trại, nếu không nói gì thì không thể giảm bớt được tâm tình của cậu.

Xa xa trong đám người bỗng nhiên truyền đến một trận xôn xao, nguyên bản binh lính đang làm công tác tất cả đều là dáng người cao ngất đi lại đứng ở ven đường, trong tay làm động tác kỳ quái, Lý Thiệu Thần phỏng đoán đây là kính chào theo nghi thức quân đội hoặc là đại loại như vậy. Cư dân trấn trên cũng đều buông đồ trong tay, vây quanh ở bên ngoài, không biết nhìn cái gì miệng thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng hoan hô.

“ Ha ha, thành chủ đến! Tiểu Chúc Nhi còn không có gặp qua thành chủ của Ngải Tư So Ước thành của chúng ta đi, đi, ta dẫn người đi xem, đây chính là đại ân nhân đại anh hùng trong thành chúng ta!”

“ Jeff!”

Lý Thiệu Thần xa xa gọi y một tiếng, vươn tay chỉ chỉ phương hướng đám người, ý bảo cậu cùng Tư Trạch đi qua giúp vui, ai biết Jeff thế nhưng cũng buông trục côn trong tay, chăm chấp hướng bên kia đi đến, như thế làm Lý Thiệu Thần thập phần buồn bực, tiểu hài tử này hôm nay thế nào lại chủ động như vậy?

Lý Thiệu Thần đứng ở trong đám người, nhìn người cưỡi con ngựa cao to Cesar Cavill, cực kỳ hâm mộ, khổ người này, cơ bắp này, ngải mã, thật muốn sờ sờ. Luyện được một thân cơ bắp phát đạt là giấc mộng của Lý Thiệu Thần, nhưng thể chất cậu đặc biệt, vô luận ăn như thế nào ăn đều không mập, mỗi ngày rèn luyện cũng không thấy cơ bắp lớn hơn, vấn đề này nhiều năm qua vẫn luôn làm cậu bực tức. Nếu không phải ngại nhiều người chung quanh như vậy, Lý Thiệu Thần nhất định sẽ mặt dày mày dạn chạy đến trước mặt thành chủ đại ân nhân thỉnh giáo chính xác phương pháp rèn luyện cơ bắp, kia quả thực rất dọa người.

Lý Thiệu Thần ánh mắt sáng quắc làm người ta muốn không chú ý cũng khó. Cesar Cavill tò mò đánh giá

nam tử trẻ tuổi tóc tuyết trắng, mặc áo quần lố lằng, xác nhận hai người chưa từng gặp mặt, trong ánh mắt của cậu ta nhìn ra một phần tìm tòi nghiên cứu. Bên người nam nhân tóc bạc còn có một thiếu niên, thời điểm nhìn đến y, biểu tình mỉm cười của Cesar đình trệ, lập tức lại khôi phục bình thường.

Thú nhân trên đại lục tóc lam sắc cũng có không ít, nhưng mặt xanh biển tinh thuần trên đầu thiếu niên kia cũng là dị thường hiếm thấy, truyền thuyết chỉ có thân cư tại chỗ sâu trong hải tộc mới có thể có được nhan sắc tóc giống như biển rộng như vậy. Nhiều năm trước, Cesar từng gặp qua người của hải tộc, màu tóc của thiếu niên quả thật cùng người năm đó giống nhau như đúc. Chẳng lẽ thiếu niên này là người hải tộc?

Đêm trắng máu gần tới, nếu y thật sự là người hải tộc, Cesar không thể không suy xét mục đích đối phương xuất hiện ở đây lúc này. Hai người kia, đều nên tra qua một lần!

“ Thành chủ phu nhân cũng tới!”

Trong đám người không biết ai hô lên một câu như vậy, nhất thời một mảnh vui mừng, lời ca ngợi ca tụng không ngừng vang lên bên tai, Lý Thiệu Thần lúc này mới thấy rõ phía sau Cesar đi theo một nữ nhân thân hình mảnh khảnh, toàn thân được bọc trong áo choàng rộng lớn, chỉ lộ ra khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Hathaway phát phát tay, ý bảo mọi người im lặng.

“ Đêm trắng máu gần tới, ta biết trong lòng mỗi người đều khó nhịn, thú tính rục rịch, ta có đem một ít thảo dược mang lại đây, chờ hết thấy dần xếp hảo, mọi người có thể đi đến lều trại linh. Thần thú ở trên, phù hộ chúng ta bình an vượt qua đêm trắng máu lần này!”

Thanh âm nữ nhân không lớn, cũng không thể nói là ngọt ngào, nhưng lại tràn ngập hương vị quang minh, ngữ điệu ôn nhu làm bình phục tâm tình của rất nhiều người ở đây, Lý Thiệu Thần mắt thoáng nhìn thần sắc Jeff bên cạnh nhu hòa rất nhiều, đảo qua mấy ngày tối tăm liên tiếp, cậu đối nữ nhân này sinh ra vài phần hảo cảm.

Chỉ cần nói nói mấy câu có thể ảnh hưởng rất nhiều người, nữ nhân này lực kêu gọi quả nhiên không giống người thường, nhìn phản ứng nhóm dân trong trấn, cũng biết nàng có uy vọng cao, ẩn ẩn có ý tứ cùng thành chủ chạy song song với nhau. Nữ nhân này cũng có chút bản lĩnh.

Nếu như có thể cùng nữ nhân này lập ra quan hệ, vậy việc tiến vào quân đội của cậu sẽ dễ dàng hơn. Lý Thiệu Thần từ nhỏ sinh trưởng trong nhà phú hào, tuy rằng không cùng xã hội thượng lưu giao tiếp, nhưng mưa dầm thấm đất cũng học được không ít. Cậu không phải Bạch Liên Hoa, việc gì cũng không làm, có tiện nghi cũng không chiếm thì có thể xem là một tên ngốc.

Nên lấy lòng nàng như thế nào, cũng sẽ không làm hành vi của mình có vẻ có tính mục đích quá mức, Lý Thiệu Thần còn phải hảo hảo giấu lại đối sách.

Nữ nhân a, Lý Thiệu Thần lại một trận đau đầu. Không nghĩ tới cậu là gay cư nhiên cũng sẽ có ngày

nguyên cứu lòng của nữ nhân, quả thực so với thời điểm come out với người nhà còn khó khăn hơn. Điều nói lòng của nữ nhân như mò kim dưới đáy biển, này còn là nữ nhân có đầu óc, càng thêm kho cân nhắc.

Lý Thiệu Thần quyết định trễ chút lại nhìn kho hàng của mình xem có tài nguyên gì có thể dùng, biết người biết ta bách chiến bách thắng.

Trong kho hàng Lý Thiệu Thần là một đồng đồ vật loạn thất bát tao, đại bộ phận đều là cậu tiêu tiền mua, thiệt nhiều đồ vật không dùng đến, đều bị cậu ném vào trong kho hàng bang hội, trong kho hàng cá nhân lưu trữ đều là một ít đồ vật thường dùng. Mấy khối đá Ngũ Hành cấp bảy, ba bốn bộ quần áo vẽ ngoài môn phái khác, một đồng tài liệu sinh hoạt kỹ năng, hơn mười kiện thú vị đạo cụ, chiếm tràn đầy đại bộ phận địa phương.

“Ngô, lòng thổ hào không thể thả ra, môi cũng không có thể dùng, nhất định sẽ bị cái tên to con kia chụp chết. Quần áo cũng không thể đưa, đều nói nam nhân đưa nữ nhân quần áo là vì có một ngày tự tay cởi, này... Hay là thôi đi. Tán cũng không được, ai, có!”

Lý Thiệu Thần ở trong kho hàng đào nửa ngày, phát hiện một đồng đồ vật màu sắc rực rỡ, nhìn một loạt hoa đăng chính chính tề tề, trên mặt Lý Thiệu Thần lộ ra tươi cười. Nói thực ra, tuy rằng người chế tác Kiếm Tam Quách Mạnh Mạnh vẫn luôn cắt xén tiền lương nhóm trang trí, từng có một lần dẫn đến vẽ ngoài trong Kiếm Tam xấu đến mức tận cùng, nhưng ít ra ngoại hình hoa đăng thập phần xinh đẹp. Văng sáng vào thời điểm cắt cánh hiệu quả cũng là dị thường mê người, lúc Lý Thiệu Thần ngẫu nhiên phát ra tình cảm thiếu nữ ôm ấp, sẽ tìm một địa phương yên lặng điểm một trần hoa đăng, nhìn nó chậm rãi phiêu hướng không trung, hứa một cái nguyện vọng tốt đẹp.

Hảo đi, loại này hành vi này thật sự thực nường pháo! Lý Thiệu Thần hung hăng khinh bỉ chính mình một trận, cả người treo đầy đủ mọi màu sắc hoa đăng hướng nhà Jeff đi đến. Đơn giản lúc này đã tối, bởi vì nguyên nhân đêm trăng máu, trên đường cơ bản không có người, Lý Thiệu Thần mới không sợ mất mặt.

“Tiểu Kiệt Tử! Tiểu Kiệt Tử! Mau tới giúp ca ca lấy đồ vật! Ôi nha, muốn rút rút, nhanh tiếp được, mau mau nhanh! Ngải mã, thiếu chút nữa rút hư!” Lý Thiệu Thần thiếu chút nữa một cước làm rơi hoa đăng trên mặt đất, cậu cơ trí lắc mình một cái tránh đi hoa đăng trên đất, trọng tâm thân thể nhoáng lên một cái, thét chói tai ngã trên mặt đất. Hoa đăng thẳng mặt nện trên người cậu, thậm chí có một cái tua cờ trạc tiến lỗ mũi cậu, làm cậu hung hăng đánh hai cái hất xì. Không phải cậu không nghĩ đến bỏ vào vật phẩm lan, mà vật phẩm của cậu lan đã không còn chỗ trống đựng thêm đồ vật, thật sự đợi không được đến khi tìm thấy địa phương đem nó quăng bớt ra. Thật sự là no zuo no die, why still try! (*)

(*) Đó là nguyên văn của tác giả, mình nghĩ là no no die = Không làm không chết

“Đây là cái đồ vật loạn thất bát tao gì, ngươi lại làm cái gì a?” Jeff vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Lý Thiệu Thần ngồi ở giữa đồng đồ vật kỳ quái màu sắc rực rỡ, nhứ mảy.

Lý Thiệu Thần cười hắc hắc: “Cậu nhìn đi, hạnh phúc tương lai của chúng ta hoàn toàn dựa vào đồ vật loạn thất bát tao này đó.”

Jeff nheo mắt, trong lòng dâng lên dự cảm bất hảo. Trực giác nói cho y biết, Lý Thiệu Thần lần này sẽ nháo đến thực lớn. Jeff bỗng nhiên có loại xúc động gặp trở ngại.

28. Chương 28

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tình như vũ.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ Ngư Long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đăng hoả lan san xứ. (*)

(*) Thanh ngọc án của Tân Khí Tật ~ xem thêm chú thích cuối chương

Đề bút viết xuống hứa nguyện mỏng manh, dán lên phía trên hoa đăng, nhìn đèn lồng lưu quang tràn đầy chậm rãi bay lên không, bỏ lại một mảnh quang ảnh nhỏ vụn. Thâm thúy trong trời đêm, hoa đăng so với trắng tròn sáng ngời kia còn muốn loá mắt hơn chói mắt hơn. Cá diển hoa sen đăng, nguyên bảo đăng, hoa đào đăng... Đủ mọi màu sắc hoa đăng từ trong tay Lý Thiệu Thần chậm rãi cất cánh, theo gió đêm mát mẻ, hướng phía quân doanh bay đi.

Lý Thiệu Thần đứng trên sườn núi, ngẩng đầu nhìn lên hoa đăng, trong mắt đầy tâm sự. Lần trước thời điểm phóng hoa đăng là khi cậu lấy được tranh vũ Họa Long Lịch Tuyền, cậu còn nhớ khi đó mang theo bạn tốt tiến đến biển hoa chúc mừng, Ta cùng Bốn Cung một cái tiếp một cái giống như tên nhà giàu không cần tiền cũng giống như đối với cậu chăm ngời, kênh thế giới tất cả đều là tên của cậu. Hâm mộ, ghen tị, chúc mừng, trào phúng, náo nhiệt cực kỳ. Cậu cùng với các bằng hữu cùng chụp ảnh, cùng cười vui, hưng trí đến thời điểm, liền tại chỗ sáp vào nhau huyết chiến một phen. PK nhiều lần như vậy, cậu một lần cũng không thắng. Cũng không phải kỹ thuật của cậu không tốt, mà là luôn luôn người thích cho địch nhân của cậu thêm huyết, trái lại cậu, ngẫu nhiên vạn hội hoa xuân sẽ cho cậu một cái Thanh Tâm Tinh Khí.

Cậu trời sanh tính tiêu sái, cũng không thêm để ý chi tiết, thua liền thua, cũng sẽ không mất khối thịt nào, đại gia vui vẻ liền tốt. Hiện tại ngẫm lại, thời gian khoái hoạt đó chung quy là vừa đi cũng không thể quay lại. Jeff đứng ở bên cạnh cậu, cùng cậu chăm một trận lại một trận hoa đăng, từ đầu tới đuôi một câu cũng chưa nói. Y cũng là người có tâm tư, thức thời không đi quấy rầy hồi ức Lý Thiệu Thần.

Kiểm Tam hệ thống tri kỷ mở ra âm nhạc bối cảnh, âm thanh linh hoạt kỳ ảo nhẹ nhàng xẹt qua nội tâm Lý Thiệu Thần, thần nhiên lưu lại dấu vết. Không biết nghĩ đến sự tình vui vẻ gì, Lý Thiệu Thần hé miệng mỉm cười, khóe mắt cong lên, khuôn mặt tuyệt mỹ dưới ánh trăng chiếu rọi xuống tựa như thiên thần. Gió đêm vừa vắn lay động tóc bạc, tay áo phiêu động, tiên phong mười phần, làm Jeff bên cạnh nhìn không chớp mắt.

Nguyên lai người này bộ dạng tốt như vậy. Jeff lặng lẽ đỏ mặt, hết sức đè nén xuống kinh hoàng trong nội tâm, cúi đầu không tiếp tục nhìn cậu.

Lý Thiệu Thần bỗng nhiên nhắm lại hai mắt, mặt mang mỉm cười lắng nghe Kiểm Tam âm nhạc bối cảnh, cậu vẫn luôn biết Kiểm Tam âm nhạc bối cảnh thập phần dễ nghe, lại không thể tĩnh tâm để thưởng thức qua, hiện tại nghe tới, trừ bỏ cảm thấy dị thường quen thuộc, còn nhiều ra một phần tang thương, không khỏi thổn thức.

Lý Thiệu Thần quá chú tâm đắm chìm trong âm nhạc linh hoạt kỳ ảo, không ngờ, phong cách âm nhạc trong đầu đột nhiên biến hóa, bối cảnh âm hoan hoan hỉ hỉ khoan khoái truyền vào trong óc Lý Thiệu Thần. Cậu cước bộ loạn choạng lòng bàn chân vừa trượt, thiếu chút nữa té ngã trên đất, may mà Jeff kéo lại mới không có ngã sấp xuống.

“Người không sao chứ?”

Lý Thiệu Thần nghiêng răng nghiêng lợi lắc đầu, sắc mặt hết sức khó coi. Trong đầu thanh âm chiêng trống vang trời pháo trời lên làm cậu hít sâu một hơi! Mười vạn đầu thảo nê mã ở trong lòng cậu lao nhanh mà qua, còn sắp xếp lưu lại dấu chân ngựa. Ni mã, loại bgm (*) hoan hoan hỉ hỉ này là muốn nháo loại nào? Lão tử chính là đang thương cảm, không nên đánh lén lạnh nhạt như thế, trạc người ta đau chân. Cậu còn muốn nói khó có được hệ thống tri kỷ như vậy, không nghĩ tới còn có thứ ở phía sau chờ cậu!

(*) BGM = background music = nhạc nền

Lần đầu tiên, Lý Thiệu Thần có loại xúc động đem hệ thống kéo ra khỏi thân thể của mình quảng trên mặt

đất đập đập đập. Thật đặc biệt sụp hố (lừa đảo) a! Khí tức thương cảm không cánh mà bay, Jeff nhìn đến biểu tình trên mặt Lý Thiệu Thần không ngừng biến hóa vạn vạn, không dấu vết mà lui ra phía sau một bước. Thật đáng sợ!

Trong trời đêm đều tràn đầy hoa đăng xinh đẹp, hoa quang bốn phía. Bọn lính đang tại tuần tra nhìn không được phát ra một tiếng than sợ hãi, đưa tới người trong trường bỗng đi ra vây xem. Bọn họ chưa từng thấy qua cảnh tượng xinh đẹp như thế, một trận lại trận hoa đăng kia, giống như thiếu nữ xinh đẹp, trên không trung ngưng ngừng lay động.

Cesar cùng Hathaway hai người đang trong trường bỗng vì đêm trăng máu soạn ra công tác, đột nhiên nghe được thanh âm ồn ào bên ngoài, vì thế cho thị vệ ra ngoài điều tra. Nghe được thủ hạ báo cáo, Cesar nhú mày.

“Ngọn đèn kỳ quái? Đi, đi ra ngoài nhìn xem.”

Hai vợ chồng một trước một sau đi ra lều trại, chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt Hathaway đã bị cảnh sắc mộng ảo trước mắt thật sâu hấp dẫn, một đám đèn lồng tạo hình kỳ lạ bay đầy trời, quang sắc mộng lung dưới ánh trăng làm người ta say mê mê ly, nếu không phải Cesar bên cạnh cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, nàng sẽ cho rằng đây là tượng phu vì mình chuẩn bị kinh hỉ.

“Đẹp quá!” Hathaway nắm chặt tay Cesar, mắt mang kính hỉ nhìn chằm chằm hoa đăng trên không trung. Cesar gọi lên mỉm cười, cũng ngửa đầu nhìn trời. Chỉ chớp lát sau, biểu tình Cesar trở nên ngưng trọng, y nhìn phương hướng hoa đăng bay đi, trong lòng bỗng nhiên cả kinh.

“Không xong! Nhanh! Mau đem chúng nó xuống! Chúng nó bay đến hướng lương thảo doanh trại!”

Cesar rất nhanh trở về doanh trường, gỡ xuống nổ tiến lại chạy đến lều lớn, bắn một mũi tên đem hoa đăng gần nhất hạ xuống, một cước đem ánh lửa dập tắt! Trong đám người oa một cái nổ tung, bọn lính nghiêm chỉnh huấn luyện lấy ra nổ tiến của mình, một cái đem hoa đăng trên không trung bắn xuống, nhưng vẫn có mấy trận rơi xuống lương thảo, nhất thời ánh lửa tận trời, mấy chỗ lều trại để đặt lương thảo bị thiêu hủy.

Sắc mặt Cesar âm hàn, phái người đi tìm kiếm đầu sỏ gây tội phóng hỏa, y thì mang người đi cứu hỏa.

Lý Thiệu Thần còn ở trong lòng mắng hành vi hệ thống sụp hố (lừa đảo), ngẩng đầu liền nhìn thấy xa xa ánh lửa tận trời, hoa đăng của mình thả bị nhóm binh lính trong quân doanh bắn rơi, đang buồn bực thì một đội sĩ binh đột nhiên đi vào phía sau bọn họ, lấy tư thế sét đánh đem cậu cùng Jeff quật ngã xuống đất, trối làm một đoàn. Lý Thiệu Thần liều mạng giãy dụa, bị người một cước đá vào bụng, đau đến nhe răng nhếch miệng, cuộn lại thân mình, thành thật rất nhiều.

Hai người bị nửa tha nửa kéo tới quân doanh, Cesar đang nghe thủ hạ báo cáo tổn thất, nhìn đến hai người bị kéo vào, y khép lại báo cáo, lãnh mặt lạnh nhìn chằm chằm hai người bị đặt trên đất.

“Chính là hai người phóng hỏa?”

Cesar là loại người thập phần khí phách, nhiều năm dục huyết phần chiến làm trên người y nhiều ra một cổ khí tức thị huyết, y vừa thốt lên, nhiệt độ không khí trong vòng lều lớn đều xu thế có giảm xuống.

Lý Thiệu Thần đại khái biết sự tình từ đầu đến cuối, không khỏi cười khổ.

“Thành chủ, chúng tôi không phải cố ý...”

“Không phải cố ý?” Cesar hừ lạnh một tiếng, “Không phải cố ý đều thiêu hủy mấy chỗ lương thảo của ta, nếu người cố ý, chẳng phải là đem toàn bộ đại doanh của ta đều đốt hết? Nói, các người có mục đích gì?”

Lý Thiệu Thần phun ra một búng bọt máu, nửa thật nửa giả giải thích: “Tại què quán của tôi, cho phép thả hoa đăng, nghe nói có thể cùng thân nhân đã chết giao lưu, đêm trăng máu gần tới, hai người chúng tôi đều có chút khủng hoảng, sợ trốn không qua lần thú triều này nên mới thả hoa đăng, ký thác nguyện vọng, hy vọng cha mẹ trên trời có linh thiêng có thể phù hộ chúng tôi. Thiêu hủy lương thảo thật sự là chuyện ngoài ý muốn, còn thỉnh thành chủ đại nhân nắm rõ.”

Hathaway nghe được Lý Thiệu Thần nói, biểu tình hơi hơi động, sắc mặt phức tạp nhìn Lý Thiệu Thần một cái, không biết suy nghĩ cái gì. Cesar cũng hỏi một câu: “Nhà của người ở đâu nhỉ? Ta như thế nào chưa nghe nói qua có địa phương còn có loại tập tục này?”

Lý Thiệu Thần đáy lòng âm thầm kêu khổ, thành chủ cũng không dễ lừa gạt, tuy rằng bao quát bên trong thành chủ đều là hoàng danh npc, nhưng câu trả lời của cậu nếu không chuẩn mà lộ ra sơ hở, sẽ đem bọn họ toàn bộ biến thành đối địch hồng danh, chỉ có thể kiên trì cẩn thận.

“Là một địa phương nhỏ, thành chủ chưa nghe nói qua cũng thực bình thường.”

“Phi, cái gì địa phương nhỏ, ta xem cậu ta chính là gian tế hội trưởng lão phái tới, thành chủ, nhất định không thể buông tha cậu ta.” Cesar còn chưa nói, một người khổ người khô ngô bên cạnh y dẫn đầu lên tiếng, y hai mắt đỏ bừng, vận sức chờ phát động, chỉ cần Cesar ra lệnh một tiếng, sẽ đem cậu xé thành mảnh nhỏ.

Cesar trầm ngâm không nói, đang cúi đầu tinh tế tự hỏi, không nghĩ tới Hathaway bên cạnh y mở miệng.

“Hiện tại kết luận có hơi sớm, theo thiếp thấy, không bằng trước đem cậu ta giam lại, chờ sự tình điều tra xong lại tính, vạn nhất thật là hiểu lầm, giết bọn họ chẳng phải lại cho hội trưởng lão nhược điểm của mình.”

“Vẫn là phu nhân hiểu ta, trước đem hai người kia giam lại, phái người trông coi, đừng cho bọn họ đào tẩu là được.” Cesar cũng không cho rằng hai người kia là gian tế, y nhìn ánh mắt trong suốt của Lý Thiệu Thần, lời nói bằng phẳng, không giống như là gian tế giỏi về tâm kế. Nhưng vô luận có phải là xuất phát từ ngoài ý muốn hay không, tóm lại đốt lương thảo là lỗi lầm của bọn họ, bị phạt cũng đúng.

Bị người ta giam lại, tâm Lý Thiệu Thần cuối cùng buông xuống, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn không có nguy hiểm tánh mạng. Cũng tại cậu bắt hồ ly không được lại hại chính mình, cậu quả nhiên không thích hợp loại chuyện tính kế này, về sau tốt nhất vẫn là đừng đi đường ngang ngõ tắt, thật sự là mất nhiều hơn được. Bất quá vậy cũng làm cho thành chủ phu nhân lưu lại ấn tượng đi, Lý Thiệu Thần lạc quan nghĩ.

“Thực xin lỗi, hại cậu theo tôi chịu phạt!” Lý Thiệu Thần cảm thấy thẹn với Jeff, từ vật phẩm lan lấy ra một cây Mứt quả Đản Xoa thúc thúc đưa cho y, từ khi biết Jeff thập phần thích ăn, trên người cậu sẽ không thiếu thứ này. Jeff tiếp nhận mứt quả, nhưng không có giống thường ngày trực tiếp ăn luôn, mà là nắm chặt ở trong tay, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Một hồi lâu, y mới mở miệng hỏi Lý Thiệu Thần: “Ngươi vì cái gì muốn làm như vậy?”

Lý Thiệu Thần ngẩng đầu liếc mắt nhìn y một cái, tiểu hài tử trong mắt tràn đầy nghi hoặc.” Cũng không có gì, chính là không nghĩ sẽ ở lại cái trấn nhỏ này. Thế giới lớn như vậy, tôi muốn ra ngoài kiến thức thêm. Đi đường chưa từng đi qua, xem phong cảnh chưa từng xem qua, nhận thức người chưa từng được nhận thức, tìm kiếm một chút ý nghĩa tồn tại của mình.”

“Ồ lại trấn trên không tốt sao?”

“A, nói như thế nhỉ, cũng không phải không tốt, chính là nơi này chung quy không là nhà của tôi. Tuy rằng biết không có khả năng, nhưng tôi vẫn muốn tìm một chút, có lẽ có thể tìm được đường về nhà.”

Nói đến về nhà, Lý Thiệu Thần trong mắt có gì đó hiện lên nhưng tốc độ quá nhanh, thế nên Jeff cũng không thấy rõ ràng. Jeff cúi đầu, không nói nữa. Đã từng, y cũng từng có một cái nhà.

“Jeff, cậu nguyện ý giúp tôi không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hảo đi, Quân gia tìm đường chết hoàn tất, rốt cục bắt đầu xoay người. Đoán coi chương tiếp theo ai sẽ đến nhà giam cứu vớt chó Husky?

— —

(*) Thanh ngọc án

Tiếng Hán

Dịch nghĩa

Gió đông thổi làm nở ngàn cây hoa,

Cuối cùng rơi rụng, như mưa sao.

Ngựa quý, xe chạm trở (đi qua), hương bay khắp đường.

Tiếng tiêu phượng uyển chuyển,

Ánh trăng sáng lay động,

Suốt đêm cá, rồng vui múa. (Đầu đội) mũ hình con ngài, tơ liễu vàng rủ,

Cười nói vui đùa đi qua, hương bay thoảng.

Tìm người giữa đám đông trăm ngàn lần,

Bỗng nhiên quay đầu lại,

Người ở ngay đó,

Ở nơi lửa đèn tàn.

29. Chương 29

“ Jeff, cậu nguyện ý giúp tôi không?”

Lý Thiệu Thần nâng mắt lên, lấy tư thái ngang hàng đối diện với Jeff phát ra lời mời. Nghe được Lý Thiệu Thần nói, Jeff đang cuộn tròn thân thể trong góc nhà giam chột sừng sốt, y không gật đầu, cũng không lắc đầu mà ngồi yên lặng, không nói một câu.

Lý Thiệu Thần không quấy nhiễu y, trầm mặc chờ đợi câu trả lời của y. Ban đêm yên tĩnh, nhưng tiếng ồn ào náo động ở xa xa một chút cũng không ảnh hưởng đến cả hai, thanh âm côn trùng kêu vang chung quanh tựa hồ đều biến mất không thấy, chỉ còn lại hơi thở nhẹ nhàng của hai người.

Jeff phát ra một tiếng thở dài không thể nghe thấy, lỗ tai Lý Thiệu Thần vừa động, ánh mắt cố định trên mặt của y.

“ Được.” Nghe Jeff trả lời khẳng định làm trên mặt Lý Thiệu Thần lộ ra một cái tươi cười sáng lạn. Mặt mày toàn bộ khai hỏa, không tiếng động mỉm cười tuyệt mỹ. Nụ cười của cậu chói mắt như vậy, cho dù ban đêm ở đây có chút rét lạnh, vẫn như cũ làm người ta cảm nhận được ấm áp trong đó. Cố lực lượng ấm áp lòng người kia thẳng tắp xuyên qua hai mắt của Jeff chạm vào nội tâm của y, cũng là mặt mỉm cười này, làm cho cuộc sống của y về sau tuy tối tăm hắc ám nhưng vẫn như cũ bảo trì bản tâm, chưa từng đánh mất chính mình. Nhiều năm sau, khi y trở thành người cầm quyền cao nhất trong hải tộc, bên người khuôn mặt tươi cười vô số, nhưng y lại vô số lần nhớ lại đêm nay, nhớ lại cái mỉm cười đẹp đến đoạt đi ánh mắt của người, làm y cảm thấy sự cô độc giá lạnh này tựa hồ cũng không có khó có thể chịu đựng như vậy. Chính là khi đó, nam nhân cho y mặt mỉm cười này, rồi cuộc cũng không còn dùng khuôn mặt tươi cười đối với y.

Lý Thiệu Thần vươn tay phải ra gắt gao lấy nắm tay phải của Jeff. Thời gian này yên bình như thế cũng không biết đợi lát nữa vận mệnh của hai người sẽ chạy theo hướng nào, có lẽ cuối cùng sẽ rơi vào kết cục không chết thì không ngừng cũng nên.

Tính cách Lý Thiệu Thần nói tốt là lạc quan, mà nói khó nghe chính là trời sinh thiếu căn cân. Thân ở nhà giam chẳng những không có bộ dáng thất kinh, ngược lại có đầy hưng trí đánh giá gian nhà tù này. Mặc dù là kiếp trước hay kiếp này, đây vẫn là lần đầu tiên cậu xuất hiện ở loại địa phương mang tên nhà tù, khó tránh khỏi sẽ tò mò.

Nhìn quanh bốn phía, trong nhà tù cũng không có các loại hình cụ nhìn qua cực kỳ dọa người như trên TV,

nơi này trừ bỏ xiềng xích thì chính là nhà giam, thậm chí đến roi da tra tấn phạm nhân đều không có, cậu không khỏi có chút thất vọng.

Jeff bên cạnh thấy cậu tò mò nhìn khắp nơi, cho rằng cậu muốn vượt ngục chạy trốn, vì thế liền lên tiếng nhắc nhở: “Đừng tìm, người không chạy thoát được đâu. Nhà giam nơi này đều có ma pháp sư quý tộc tuyên khắc ma pháp trận, không có cách nào từ bên trong mở ra. Vượt ngục gì đó, người không cần suy nghĩ đến. Cứ xem như người có thể ra ngoài, cũng chạy không khỏi lệnh đuổi bắt đến chân trời góc biển của thành chủ Cesar.”

Lý Thiệu Thần lật người xem thường: “Ai nói tôi muốn chạy trốn, tôi chỉ là tò mò sao nhà tù không có hình cụ gì cả, roi da a, gông xiềng a, nhà tù này thoát nhìn rất phổ thông, đến cả không khí âm trầm đều không có, thật không giống.”

Jeff vô lực phun tào, nghiêng đầu sang chỗ khác không muốn tiếp tục cho cậu thêm một cái phản ứng nào nữa, người này quả nhiên chính là thiếu giáo huấn.

“Uy, uy, Jeff...” Lý Thiệu Thần nhìn đến tiểu hài tử không thèm phản ứng lại cậu, đang định mặt dày mày dạn dây dưa một chút, bỗng dưng bụng tê rần, một trận cảm giác vướng huyễn đánh úp lại, trọng tâm không vững, lập tức ngồi xồm ngồi xuống đất, xiềng xích trong nhà giam phát ra thanh âm bị va chạm.

Lý Thiệu Thần sắc mặt tái nhợt, trên trán che kín mồ hôi, cậu liều mạng cắn môi, tay che bụng, nhăn mày lại thở dốc.

“Đau...”

Đau đớn kịch liệt đánh úp lại, Lý Thiệu Thần thậm chí không thể nói được một câu đầy đủ, một tay khác nắm chặt bả vai Jeff, khí lực lớn cơ hồ có thể khảm vào trong thịt, Jeff giống như không cảm thấy đau đớn, đến một chút phản ứng đều không. Toàn bộ lực chú ý của y đều đặt trên người Lý Thiệu Thần, vội vàng hy vọng có thể tìm được nguyên nhân đau đớn của cậu.

Lý Thiệu Thần đau đến lảo đảo trên mặt đất, trên mặt hiện lên biểu tình dữ tợn, nước mắt vô pháp khống chế mà chảy ra, cậu há miệng phát ra rên rỉ đứt quãng, mồ hôi làm tóc cậu ướt nhẹp dính vào trên mặt, dị thường chật vật.

Jeff vội vàng đem cánh tay của mình duỗi đến đưa vào trong miệng Lý Thiệu Thần, sợ đối phương không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi dẫn đến huyết tấn người vong. Răng nanh sắc nhọn của Lý Thiệu Thần cắn lấy cánh tay Jeff, nhất thời máu tươi chảy ròng, hương vị tinh ngọt chảy vào khoang miệng của cậu, Jeff cắn răng một tiếng rên đau cũng không phát ra, thậm chí còn có khí lực vươn ra cái tay còn lại trấn an cảm xúc của Lý Thiệu Thần.

Nhưng mà Lý Thiệu Thần một chút dấu hiệu được trấn an cũng không có. Sau khi máu của Jeff chảy vào trong miệng Lý Thiệu Thần, đau đớn của cậu giống như càng thêm kịch liệt, thậm chí tứ chi đều kịch liệt run rẩy. Jeff thiếu chút nữa cho rằng Lý Thiệu Thần sẽ chết ở chỗ này, thời điểm đang chuẩn bị kêu cứu, dị biến phát sinh.

Một tầng kim quang đột nhiên đem Lý Thiệu Thần bao phủ, Jeff tinh tường nhìn thấy đỉnh đầu Lý Thiệu Thần xuất một đôi kim sắc thú nhĩ, một đoàn lông xù vây quanh bên hông của cậu, Jeff biết đây là một cái đuôi, là cái đuôi của Lý Thiệu Thần.

Bán thú nhân!

Jeff có nằm mơ cũng không ngờ, nam nhân trước mắt dĩ nhiên là một bán thú nhân quý hiếm! Vậy trận đau đớn này của cậu... mặt Jeff nhất thời trắng bệch không dám nghĩ tiếp. Nếu thật sự như y nghĩ, vậy sự tình không xong!

Một cỗ lực lượng cường đại ập đến, cánh tay Jeff bị bắn ra khỏi phạm vi kim quang, máu của y trong miệng Lý Thiệu Thần đồng thời cũng bị ném ra, uy áp cường đại nói cho y biết, huyết mạch của nam nhân kia bá đạo cường thế như thế nào, đến máu nhân ngư của y có thể chữa khỏi đau xót của vạn vật đều có thể tổng xuất ra ngoài. Một vị phụ thân khác của hài tử nhất định không phải là một kẻ đầu đường xó chợ gì. Nam nhân bá đạo như vậy, thế nào sẽ làm bạn lũ cùng hài tử của mình lưu lạc bên ngoài?

Lý Thiệu Thần ở trong kim quang không còn khó chịu như lúc này, thần sắc cậu bình tĩnh nằm trên mặt đất, hô hấp đều đều, tựa hồ đã ngủ. Kim quang vẫn cứ qua lại lưu động, từng chút một chữa khỏi đau xót của cậu. Vết thương một khắc trước bị sĩ binh ấu đả cũng đều biến mất không thấy. Jeff nhìn mặt kim quang này, tổng cảm thấy đã gặp qua ở nơi nào, trong nhất thời lại không có đầu mối, đành phải thôi.

Kim quang bao trùm trên người Lý Thiệu Thần thời gian thật dài, giống như muốn xác nhận xem Lý Thiệu Thần có bình an vô sự hay không, cuối cùng, kim quang chợt lóe, biến mất tại bụng của Lý Thiệu Thần, cùng lúc biến mất, còn có thú nhĩ cùng cái đuôi lông xù của Lý Thiệu Thần.

Cùng lúc đó, tại hoàng cung cách xa ngàn dặm, Lambert đang phê chỉ thị công văn bỗng nhiên thân thể mềm nhũn, công văn mới vừa cầm trong tay rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang không nhẹ không nặng. Ngải Phạm bên cạnh hầu hạ vội vàng tiến lại nhặt lên, một lần nữa đưa tới trước mặt Lambert.

“Bệ hạ, thời gian không còn sớm, ngài xem, muốn hay không nghỉ ngơi trước, công văn ngày mai xem cũng không muộn.”

Lambert nhu nhu ấn đường, thủy chung vô pháp xem nhẹ cảm giác khác thường trong lòng. Uống hết nước trà Ngải Phạm đưa tới, Lambert hơi hơi thả lỏng thân thể, đứng dậy.

“Đi theo giúp ta một chút, Ngải Phạm.”

Chủ tớ hai người một trước một sau đi ra thư phòng, gió đêm lành lạnh thổi tới, Ngải Phạm vội vàng đem áo choàng trong tay choàng lên người Lambert.

Hoa trong hoa viên phần lớn đã tàn héo, chỉ có Huyết Hồn hoa nở rộ thường sáng lạn, dưới ánh trăng ửng đỏ tư thái nở rộ vô cùng quý dị. Loại hoa này thập phần kỳ lạ, chỉ nở rộ vào trước và sau đêm trăng máu, nở thành tầng lớn tầng lớn sắc màu tiên hồng, giống như là máu tươi của các tướng sĩ chết đi nhuộm thành,

kể rõ chuyện cũ đầy huyết tinh thảm thiết kia. Huyết Hồn hoa có thể hữu hiệu giúp thú nhân chống lại cảm xúc mặt trái mà đêm trăng máu mang đến, dựa theo thuyết pháp dân gian, đây là các tướng sĩ chết đi đã dùng linh hồn của bọn họ bảo hộ cho nhân dân còn sống, bởi vậy, Huyết Hồn hoa là quốc hoa trên đại lục thú nhân.

Lambert thuận tay hái xuống một đóa hoa, trên đầu ngón tay một mảnh màu đỏ, đóa hoa phiêu linh trên mặt đất, hóa thành một bãi máu tươi đỏ sẫm. Huyết mạch Phượng Hoàng trong thân thể rực rạch, trực giác nói cho Lambert biết có chuyện phát sinh.

“ Bệ hạ, ngoài trời giá rét, vẫn là sớm trở về nghỉ ngơi, đêm trăng máu gần tới, bệ hạ nên dưỡng tốt thân thể. Cũng không biết trước đó bệ hạ gặp được chuyện gì, thời điểm trở về nguyên khí đại thương, ma lực cũng không có dư mấy, vạn nhất bệ hạ gặp phải chuyện xấu, này...”

Ngải Phạm nhăn lệ uông uông, hình thức nhân thể mở ra làm Lambert rất là đau đầu, này nếu để Vincent thấy, khẳng định cho là mình lại khi dễ y. Dựa vào Vincent lòng dạ hẹp hòi, không chừng lại đến tìm chuyện làm hấn phiền lòng.

“ Được rồi được rồi, ta bây giờ liền đi nghỉ ngơi, người cũng đi thôi, ta gọi những người khác đến hầu hạ là được, không thì chút nữa Vincent lại tới chỗ của ta tố cáo.”

Nào biết Ngải Phạm càng thêm ủy khuất, trong thanh âm đều mang theo cổ nghẹn ngào: “ Ngải Phạm làm sai chỗ nào sao, bệ hạ muốn đuổi Ngải Phạm đi? Tiền nhiệm thú hoàng bệ hạ trước khi lâm chung dặn ta nhất định phải chiếu cố bệ hạ, thuộc hạ này mấy ngàn năm vẫn luôn cẩn trọng, không dám có điều chậm trễ, vậy mà hiện giờ bệ hạ thế nhưng muốn đem Ngải Phạm đuổi đi, lão thú hoàng dưới tuổi vàng có biết, nhất định sẽ trách cứ thuộc hạ làm việc bất lợi. Nha nha, thuộc hạ vô dụng, không bằng chết đi, miễn cho bệ hạ nhìn sốt ruột.”

Lambert cùng Ngải Phạm từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai người có mấy ngàn năm giao tình, biết y từ nhỏ đã yêu thích khóc nhè, sau lại qua tràng đại chiến hãm hại kia, công phu khóc lóc càng sâu, động hay không động cũng thích khóc, tất cả mọi người đều không có cách với y, cũng chỉ có tên Vincent kia có thể chịu được.

Có người chế tạo tạp âm bên người như vậy, Lambert cũng không có tâm tình tiếp tục giải sầu, đơn giản đuổi y rồi đi chính mình sẽ đến tẩm cung nghỉ ngơi. Hấn không biết chính là, tại ngàn dặm xa xôi, một tiểu tiểu sinh mệnh đang được dưng dục, không qua bao lâu, sẽ cùng nam nhân sinh hạ nó tới trước mặt của hấn.

Lý Thiệu Thần dị thường sáng khoái ngủ một giấc, ngày hôm sau sau khi tỉnh lại một chút chuyện đều không có, cậu chỉ biết tối hôm qua mình ăn phá hư bụng, tư duy hoàn toàn không liên hệ đến địa phương kỳ quái như vậy là máy thai. Jeff chỉ nói sơ qua tình huống thân thể cậu, còn lại một câu đều không đề cập đến, cánh tay bị cắn bị thương được y che lấp rất tốt, Lý Thiệu Thần hoàn toàn không phát hiện.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân không nhanh không chậm, mảnh lều trại bỗng nhiên bị xốc lên, ngược sáng, Lý Thiệu Thần không thấy rõ mặt người nọ, chỉ có thể dựa vào quần áo của y mà phán đoán thân phận người tới. Đợi đến khi nhìn đến vật áo người nọ, Lý Thiệu Thần không khỏi sửng sốt, y như thể

nào sẽ đến?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bánh bao đột kích

30. Chương 30

Người tới một thân đạo bào Thuần Dương, lưng mang một thanh trường kiếm huyền sắc, tay phải mang theo một cái hồ lô rượu màu xanh, đứng ở trước cửa lều trại cười như không cười theo dõi hai người, trong con ngươi đầy hứng thú đánh giá Lý Thiệu Thần. Đầu bạc phiêu dật cùng kiểu tóc của Lý Thiệu Thần không có sai biệt, khuôn mặt y có vẻ hơi tái nhợt, giữa mày một chút chu sa càng thêm tiên diễm hơn lửa. Phụng mầu hơi hơi nhướng lên, cái mũi cao thẳng ngạnh lãnh, khóe miệng cong cong, môi mỏng màu sắc như cánh hoa anh đào, người tới đứng tại chỗ động cũng chưa động, quanh thân lại giống như phong vân phiêu động, tiêu sái, như một trích tiên tiếu ngạo hồng trần.

Lý Thiệu Thần ban đầu cho rằng người tới là Tản Thiên của Ân Nguyên hội, lại ngoài ý muốn nhìn thấy một khuôn mặt chưa từng nhận thức, trong nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

Tạ Trời Cao Thái Hư Kiếm Ý cấp 90

Di, đó là một người chơi? Còn là một kiếm thuần có thể so với động vật quý hiếm? Lý Thiệu Thần hưng trí, lặng lẽ gửi đi qua tán gẫu mật.

Lý Thiệu Thần: Kiếm Mị?

Tạ Trời Cao: Ân.

Lý Thiệu Thần: Tạ trời cao, phá trời cao, phốc, nói cậu vì cái gì không gọi tạ người muối a, nuốt người muối mới là bản lĩnh giữ nhà của Kiếm Mị các cậu chứ –! Cậu có phải còn có con trai tên là Tạ Thái Cực?

Tạ Trời Cao: ...

Tạ Trời Cao: Theo tôi đi.

Lý Thiệu Thần: Thật là một đạo trưởng cao lãnh nga... Thành chủ đồng ý thả chúng ta đi?

Tạ Trời Cao: Ân. Đi?

Lý Thiệu Thần: Đi đi! Ai hắc hắc, cảm tạ a, Mị Mị.

Lý Thiệu Thần đi theo Tạ Trời Cao một đường thông suốt rời khỏi quân doanh, sau đó đem Jeff chạy về nhà, hai người thì dùng khinh công đi đến rừng rậm Khoa Lạc.

“ Tôi nói, chúng ta tới nơi này làm gì nha? Không phải nói là có nhiệm vụ sao?”

Tạ Trời Cao không để ý đến cậu, mà là ngẩng đầu nhìn trời, dùng miệng phát ra ba tiếng gào thét dồn dập, không đến hai phút, trên bầu trời xuất hiện một cái điểm đen, xoay cánh hướng vị trí hai người bay tới.

“ Di, thiếu niên, cậu cũng tại nơi tĩnh mịch đem chim đi dạo?”

Quách Tử Kiến: Điều em gái cậu, cậu mới là điều, cả nhà cậu đều là điều!

Lý Thiệu Thần: ...

Quách Tử Kiến: Cọ xát cái gì, tiến đội!

Lý Thiệu Thần điểm vào Tạ Trời Cao tiến hành xin nhập đội, giây tiếp theo đã bị kéo vào trong đội ngũ, phía dưới đầu của mình treo hai cái đầu hình người khác, một cái ca, một cái mị mị. Lý Thiệu Thần chợt nhớ tới một việc, nghiêng đầu sang Tạ Trời Cao hỏi: “ Hai người đều trong đội ngũ, vì cái gì cậu không trực tiếp ở kênh đội ngũ phát tin tức cho Quách Tử Kiến lại đây?”

“...” Tạ Trời Cao không có lời gì để nói mà quay đầu đi chỗ khác, minh mị mà ưu thương nhìn trời, lưu cho Lý Thiệu Thần một cái ót hoàn mỹ.

Du Chuẩn rất nhanh tiếp cận, thời điểm sắp rơi xuống đất mà hóa thành một nam nhân nửa thân trần. Đại bộ phận địa phương ở nửa người trên của y đều là hình xăm quỷ dị, sáu khối cơ bụng bên hông làm Lý Thiệu Thần chảy nước miếng, về phần mặt của đối phương, Lý Thiệu Thần tỏ vẻ gay ca tóc quá dài, thấy không rõ lắm.

“ Ta thấu, đây là thật? Sáu khối cơ bụng a, quả nhiên gay giúp chính là thân nhi tử, đến cơ bụng đều làm điều như vậy!”

Quách Tử Kiến đối với lời này bật người không vui lòng, giống như một miêu mẽ tạc mao, đối với Lý Thiệu Thần nhe răng nhếch miệng: “ Tiểu gia ta cơ bụng chính là luyện ra thật sự, không trộn lẫn một chút hơi nước. Hừ, nhìn cái dạng gà bệnh này của cậu, trên bụng khẳng định có một khối cơ bụng lớn đi?”

“ Thấu, lão tử chính là có bốn khối cơ bụng hoàn mỹ! Còn có nhân ngư tuyến mê người, sáu khối cơ bụng của cậu rất giỏi a, có giỏi cậu luyện thành tám khối a!”

“ Cậu cho là tiểu gia luyện không được a, chờ cho gia, qua một thời gian ngắn khiến cho cậu biết cái gì là nam nhân hàng thật giá thật, chó Husky ngu xuẩn!”

“ Xứng đáng cả đời không được gay giúp tìm tình duyên!”

Tạ Trời Cao sờ sờ tám khối cơ bụng của mình, thập phần thức thời không nói ra cho hai người kia, đến nằm đều có thể trúng đạn, nói ra không chừng lại gặp phải nhiễu loạn gì đó. Mắt thấy hai người đã muốn tại chỗ sáp lại đã chiến ba trăm hiệp, Tạ Trời Cao tay giữ chặt một cái, đưa bọn họ tách ra.

“ Nhiệm vụ.”

“ Nhiệm vụ gì?” Lý Thiệu Thần biết hai người bọn họ không có biện pháp làm nhiệm vụ mới có thể kêu cậu đến hỗ trợ, nhưng là cậu đến một chút tin tức cụ thể của nhiệm vụ cũng không biết. Hiển nhiên Quách Tử Kiến so với cậu biết được nhiều, liền trưng ra cái mặt với biểu tình “ Cậu cầu tôi a cầu tôi tôi sẽ nói cho cậu biết”.

“ Tôi cầu cậu, mau nói cho tôi biết đi!” Đối phó với loại vẻ mặt này, cứ việc vô sỉ mở miệng cầu y đi, đối phương sẽ so với cậu không cầu y còn khó chịu hơn. Quả nhiên chỉ thấy vẻ mặt Quách Tử Kiến như nuốt phải ruồi bọ, nhụt chí trả lời giải thích cho cậu.

“ Tôi nhận được một cái nhiệm vụ tình anh, trong đêm trăng máu tiêu diệt một trăm mãnh thú cùng một con boss, chỉ bằng tôi cùng Tạ Trời Cao hai người vô pháp hoàn thành, muốn cho cậu vào.”

Lý Thiệu Thần nhú mày.” Không nãi?”

“ Không nãi. Tôi với Tạ Trời Cao kỹ năng không ít, một trăm tiểu quái không có gì khó khăn, chính là boss tương đối khó giải quyết, hai chúng ta da giòn phồng chừng hai cái thì phải chết.”

“ Hệ số phiêu lưu rất cao, nhiệm vụ này thưởng cho cái gì?”

“ Giải khóa kỹ năng sở hữu cùng Kỳ Huyết, phục vụ bang hội cũng sẽ đồng thời mở ra. Thưởng cho xem như tương đối phong phú.”

“ Ngô, cùng chung nhiệm vụ đi!” Lý Thiệu Thần nghĩ nghĩ, quyết định tiếp nhận nhiệm vụ này. Tuy rằng không có vú em thêm máu, nhưng bằng vào kỹ năng giảm thương hồi phục của cậu vẫn có thể kháng một chút, nhiệm vụ này thưởng cho thật sự phong phú, nếu bỏ qua, về sau không biết còn có thể lần nữa giải khóa kỹ năng của mình không, huống hồ phục vụ bang hội trong lãnh địa bang phái chính là cái đồ vật tốt a, người mang tin tức bang phái, kho hàng bang hội, quán cơm bang hội, đất trồng rau bang hội, nếu như cậu lần thứ hai lẻ loi một mình sinh tồn trong rừng rậm, cũng không có gì phải lo lắng.

Hiển nhiên hai người bên người cũng nghĩ như vậy, tình nguyện phiêu lưu mạo hiểm lớn như vậy cũng muốn làm nhiệm vụ này.

Lý Thiệu Thần lại nghĩ tới một việc khác: “ Nói, nếu chúng ta chết, có thể sống lại tại chỗ hay không?”

“ Có thể. Bất quá cấp bậc sẽ lùi một bậc.” Nói tiếp chính là Tạ Trời Cao, nghe ngữ khí của y tựa hồ đã chết qua, nhìn y không có xu thế tiếp tục nói tiếp, Lý Thiệu Thần cũng không đuổi theo hỏi.

Quả nhiên, bất luận là hành vi gì đều yêu cầu trả giá đại giới, tại thế giới này có thể vô hạn trọng sinh, dù đại giới là lùi một bậc cũng là bé nhỏ không đáng kể. Ngay cả như vậy, Lý Thiệu Thần cũng sẽ không tò mò đi nếm thử, không nói trước tử vong tư vị khó chịu như thế nào, không người nào sẽ đem sinh mệnh ra vui đùa.

Đề tài đột nhiên đình chỉ như vậy, ba người ai cũng có tâm sự, trầm mặc không nói.

“ Tôi còn có việc, đi trước.”

Quách Tử Kiến biến hóa nhanh chóng, biến thành một con Du Chuẩn bay đi, giống như một mũi tên nhọn, cắt qua trời cao, nhìn mà Lý Thiệu Thần tâm dương khó nhịn, vì cái gì cậu không có xuyên thành loài chim bay đẹp trai như vậy, tự do tự tại bay lượn với thiên địa, ngấm lại đều cảm thấy oai thiệt oai.

“ Tôi cũng nên về nhà, cùng đi?”

Tạ Trời Cao đang muốn mở miệng đáp ứng, thành linh cả người cứng đờ, sắc mặt biến đến thập phần phức tạp.” Tôi còn có việc phải làm, cậu đi về trước đi.”

“ Ân.” Lý Thiệu Thần gật gật đầu, mở Du Long Bước rời đi, thân ảnh thực nhanh biến mất trong tầm nhìn Tạ Trời Cao.

“ Anh không nên ra.”

Trong miệng Tạ Trời Cao bỗng nhiên phun ra một câu, không biết là nói với ai, chung quanh cũng không có người khác xuất hiện, đã thấy Tạ Trời Cao trên mặt lộ ra tươi cười tà mị quyến rũ, đỉnh đầu chói lọi ba chữ Tạ Trời Cao chậm rãi biến ảo thành Tần Thiên .

Tần Thiên ở trên mặt mình nhẹ nhàng vuốt phẳng, trong tươi cười mang theo châm chọc.” Chiếm cứ cơ thể của ta, như thế nào, còn muốn ngăn cản ta đi ra hít thở không khí sao?”

Tạ Trời Cao không có ngôn ngữ, thời gian thật dài không nói gì, cuối cùng, y than nhẹ một câu: “Tùy anh!” Sau đó không còn động tĩnh.

“ Nam nhân muộn tao, tám gậy tre đánh đều không xuất một cái thối!” Tần Thiên than thở một tiếng, y bắt quá là nghĩ ra đùa đùa Tạ Trời Cao, nào biết gia hỏa đã vậy còn quá muộn tao, thật không có ý tứ. Y lắc lắc thân hình, vài cái nhảy nhót liền biến mất tại trong rừng cây.

Đêm trăng máu năm nay so năm rồi tới đều quỷ dị hơn, thời gian rõ ràng vừa đến giữa trưa, hắc ám cũng đã bao phủ đại địa, một vòng trăng tròn đỏ tươi như máu ở trên không trung, phóng xuống hồng quang quỷ dị. Trên mặt của mỗi người đều là một tầng huyết sắc đỏ sẫm, giống như u linh chết oan trong phim điện ảnh đêm khuya.

Thành chủ sớm đã hạ lệnh, thời điểm đêm trăng máu, không thể tiến hành biến thân để chiến đấu, thú nhân phổ thông phải đứng ở hầm ngầm trong nhà, ngàn vạn không thể ra ngoài, để ngừa có nguy hiểm đến tánh mạng. Nguyên bản thôn trấn vô cùng náo nhiệt – bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, trên đường một người quen biết đều nhìn không thấy, Lý Thiệu Thần oa tại trong nhà Jeff tỏ vẻ thập phần không quen.

Jeff đã bị cậu thuyết phục đi xuống hầm ngầm trước, Lý Thiệu Thần đánh giá thời gian, người trấn trên hẳn là đều đi vào hầm ngầm, không có người thấy cậu. Cậu thay trang bị thiết lao dày nhất của mình, tranh vũ – Tổ Lưu lâu chưa từng được sử dụng được cậu mang sau người, uy phong lẫm lẫm, vận sức chờ phát động.

“ Let’s go!”

Bệnh nhị hoá của Lý Thiệu Thần lại phát tác, nắm tay thủ thế cổ động, sau đó điểm khinh công trên đỉnh các nhà bay loạn, hướng phía địa điểm ba người ước định bay đi.

Lý Thiệu Thần chân trước vừa mới xuất môn, hầm ngầm trong nhà nơi Jeff đang trú bị người từ bên trong đẩy ra. Jeff nhìn phương hướng Lý Thiệu Thần ly khai, cắn chặt răng, sau đó đi theo. Y không biết Lý Thiệu Thần tính toán cái gì, bí mật trên người đối phương rất nhiều, y nhìn không thấu cũng đoán không ra. Có lẽ Lý Thiệu Thần thập phần cường đại, nhưng cậu hiện tại dù sao cũng là người đang mang bầu, làm ẩu như vậy, nếu làm không tốt liền sẽ một thi hai mệnh.

Jeff dùng ma pháp che dấu hành tung của mình, lặng lẽ đi theo phía sau Lý Thiệu Thần, mắt thấy cậu vào rừng rậm Khoa Lạc, trong lòng cả kinh. Nhưng mà huyết nguyệt hồng quang chiếu vào trên người của y, trong lòng Jeff khó có thể ức chế dâng lên một cỗ thú tính, y hít sâu một hơi lương khí, ánh mắt dừng ở nước sông bên cạnh.

Jeff không chút suy nghĩ, nhảy vào sông một cái liền lặn xuống nước, đuôi cá vẫy trên mặt nước rất nhanh liền biến mất không thấy. Quả nhiên, chỉ có nước bao dung vạn vật, mới đủ tài năng ngăn cản huyết nguyệt đối hải tộc làm ra ảnh hưởng mặt trái. Nếu y lại bị huyết sắc của ánh trăng trực tiếp chiếu xạ, nhiều nhất một giờ, liền sẽ mất đi không chế, điên cuồng thích huyết.

Jeff ở đáy nước, thao túng dòng nước trên mặt đất truy tung vị trí của Lý Thiệu Thần, nhìn thấy cậu cùng hai nam nhân không biết khác chạm trán, sau khi mỗi người lấy binh khí cắm trong tay của mình liền biến mất trong bóng ma của rừng rậm Khoa Lạc.

Trong lòng y bỗng nhiên dâng lên một cỗ dự cảm bất hảo.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mị ha ha, cảm tạ ba vị thân địa lồi!

Mặc Nhiễm Hỏa Phi ném một viên địa lôi

Tao Nhã Linh ném một viên địa lôi

Tọa Hoài Bất Loạn ném một viên địa lôi

31. Chương 31

Phía trên tường thành của Nha Lâm trấn, nhóm binh lính mặc chiến giáp sắp hàng chỉnh chỉnh tề tề, trên mặt mỗi người đều là thần sắc tức mịch, trận địa sẵn sàng để đón quân địch. Trong ánh mắt bọn họ đều là hưng phấn đối với đại chiến sắp tới, nhưng lại sợ hãi đối với mãnh thú. Bọn họ đã kiến thức qua trình độ đáng sợ của mãnh thú trong đêm trăng máu, vô số đồng bạn của bọn họ bị lợi trảo cùng răng nanh xé thành mảnh nhỏ, máu tươi ầm ập dính đầy trên mặt, trên người của bọn họ, thiết huyết vô tình như bọn họ cũng nhịn không được lệ nóng doanh tròng. Chém giết mãnh thú, là sứ mệnh của mỗi một thú nhân từ khi sinh ra phải hoàn toàn, ngay cả khi sợ hãi, ngay cả khi da ngựa bọc thây, bọn họ cũng không chút nào lui bước!

Bởi vì bọn họ là quân nhân, bọn họ phải bảo vệ quốc gia cùng người dân, bảo hộ sinh tồn gia viên của bọn họ, cho dù trả giá bằng sinh mệnh cũng sẽ không hối tiếc!

Cesar đứng ở trung tâm những người lính, áo choàng đỏ tươi dưới ánh trăng càng thêm tiên diễm, gió đêm đem áo choàng thổi bay phát phới, khuôn mặt y kiên nghị, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm tiền phương rừng rậm Khoa Lạc! Hathaway đi theo bên cạnh y, cánh tay mảnh khảnh chống một cây pháp trượng cổ xưa, viên cầu ma pháp thuần trắng trên đỉnh tản ra quang mang sâu kín, giống như một ngọn đèn ầm ập trong đêm lạnh lẽo, chỉ dẫn phương hướng cho các tướng sĩ.

Sí thần chi ứng, hiện thú nhân trên đại lục đều biết pháp trượng cổ xưa này, tục truyền là thần thú cuối cùng của họ trước đây đã từng dùng qua cây pháp trượng này và có được lực lượng rất cường đại. Hathaway sợ dĩ có thể trở thành ma pháp sư quang minh vĩ đại nhất, có một nửa công lao là của cây pháp trượng này.

Hathaway mặc niệm một đoạn pháp chú, quang mang tinh thuần từ đỉnh ma pháp cầu bắn ra, đem các tướng sĩ ở đây bao phủ lại, bọn họ chỉ cảm thấy trên người ầm ập, ảnh hưởng của cảm xúc mặt trái do đêm trăng máu tạo ra chậm rãi tiêu tán, tinh thần cũng tốt lên.

Đem đóa Huyết Hồn hoa nghiền thành phấn trộn lẫn vào rượu đã được nhường trước đó, thời điểm khi rượu trong suốt biến thành màu máu, Cesar dẫn các tướng sĩ đang đứng bên người, đem chén rượu uống một hơi cạn sạch! Nặng nề đập chén xuống mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Cesar vung tay hô to, hào khí ngất trời!

“Thần thú ở trên, phù hộ chúng ta trận chiến này chiến thắng trở về!”

Thanh âm hò hét tận mây xanh, giác ngộ tuyên truyền, tỏ rõ nghị lực cùng quyết tâm của những người lính, ngay cả khi bỏ mình, cũng không thể cho đàn mãnh thú bước vào gia viên của mình một bước!

Nhóm trinh thám tình báo đem lỗ tai dán xuống đất, lắng nghe động tĩnh xa xa, từng đợt thanh âm dồn dập chạy trốn truyền đến, nhóm mãnh thú đầu tiên đã tới, bọn họ vội vàng ý bảo phát ra tín hiệu.

Bàn tay to của Cesar vung lên, các tướng sĩ đang hò hét im bật. Xa xa trong rừng rậm Khoa Lạc truyền đến một trận dị vang, tiếng vang bỗng nhiên đình chỉ, ngay sau đó, một đám Huyết Bức phóng lên cao, đông nghìn nghịt bay trên không trung, chỉ nhìn thôi mà da đầu đã run lên.

Cesar bất vi sở động, thời điểm Huyết Bức sắp tới gần tường thành, gật đầu ý bảo bộ đội Diễm Thử dưới mặt đất hành động.

Một đám vật màu bạc cùng loại với Rada xuất hiện trên mặt đất hướng lên không trung, ba cái một tổ, làm thành một vòng tròn, cũng không biết tại sao, khi Huyết Bức bay đến vòng tròn trên không, bỗng nhiên giống ruồi bọ không đầu, ở trong vòng tròn bay loạn, lại chết sống không ra khỏi giam cầm của vòng tròn, cuối cùng đều chết hết.

Huyết Bức mặc dù có mắt, nhưng chỉ dùng miệng phát ra một loại thanh âm kỳ lạ để tiến đến dò đường phi hành, cái vật màu bạc này có thể nhiễu loạn thanh âm lộ tuyến của chúng nó, khiến cho chúng nó không biết phải làm sao.

Đàn Huyết Bức đều bị tiêu diệt, trên đất là một mảnh máu tươi. Không đợi các tướng sĩ trên tường thành cao hứng, nhóm trinh thám tình báo lại phát ra một trận tín hiệu, Cesar rung mình biến sắc, biết mãnh thú đột kích quy mô lớn.

Trong miệng Cesar phát ra tiếng rít hai dài một ngắn, trong rừng cây nhảy xuất hơn mười đạo bóng đen, thân hình linh hoạt hướng phía tường thành chạy vội, những đoạn đường đi ngang qua thường tả thiểm hữu tị, giống như đang tránh né thứ gì đó trên đất.

Bộ đội Diễm Thử dưới mặt đất cũng đều theo hãm ngầm trở lại trong vòng tường thành, sau khi biến thân hình thể nhỏ lại không thích hợp trực diện tác chiến, nhưng thân thủ của bọn họ lại linh hoạt sẽ trở thành lợi thế tốt ở trên chiến trường.

Cây cối bên ngoài rừng rậm Khoa Lạc sập xuống ầm ầm, tiến vào tầm nhìn của các tướng sĩ dẫn đầu chính là một con Cự Vượn sáu tay, cao chừng ba bốn thước, mắt màu đỏ tươi trong đêm đen càng thêm tàn nhẫn, răng nhọn lóe ra hàn quang. Nó gào thét, đưa tới nhóm mãnh thú phía sau cũng trở lên! Đại quân mãnh thú giống như thủy triều hướng phía tường thành vọt tới, chạy trước nhất là Khuyển Tia Chớp với tốc độ nhanh chóng như tia chớp.

Bộ đội Tam Vĩ Điều chậm rãi bay lên không, tiếng chim hót tiem lệ cho dù trong chiến trường ồn ào náo động vẫn có thể nghe rõ ràng, bọn họ chuẩn bị lồng chim tốt cứng như sắt thép, tùy thời chuẩn bị cho bộ đội đón đầu tấn kích sắp xảy ra của mãnh thú. Theo Cesar ra lệnh một tiếng, lồng chim sắc bén giống như lưỡi dao, lóe hồng sắc huyết quang bắn về phía đàn hung thú, lồng chim rậm rạp được quét một mảnh

huyết hoa, trong đàn mãnh thú truyền đến một tiếng gào thét đau đớn. Rồi mãnh thú ngã xuống còn chưa kịp đứng lên, đã bị nhóm hung thú phía sau nhảy lên đạp xé thành mảnh nhỏ. Nhóm mãnh thú vào đêm trắng máu không hề lý trí, cho dù đối mặt nguy hiểm, cũng vô pháp dùng đại não tự hỏi, chỉ còn bản năng đâm trái đâm phải, xé nát thú nhân hay bất luận cái gì che ở trên đường đi bọn nó.

Lúc đầu Khuyển Tia Chớp đâm trái đâm phải, thời điểm sắp tiếp cận tường thành, bùm một tiếng, rơi vào bẫy rập, mũi nhọn sắc bén xỏ xuyên qua thân thể chúng nó, máu tươi chảy ròng. Đây đúng là địa phương vừa rồi nhóm trinh thám tình báo né tránh. Đại quân mãnh thú ở phía sau rất nhanh tới gần, trong bẫy rập thì thể cũng càng ngày càng nhiều, cho đến khi đem bẫy rập nhồi đầy. Nhóm mãnh thú ở tầng cao nhất không bị mũi nhọn đâm chết hoặc là bị mãnh thú phía sau giết chết, liền giãy dụa đứng lên, một lần nữa trở về thú đàn.

Bộ đội Tam Vĩ Điều vẫn còn đang tận hết sức lực phóng ra lông chim, Hathaway suất lĩnh bộ đội ma pháp sư quý tộc triển khai thể công của bọn họ. Dạn ma pháp quang minh của Hathaway rơi xuống trong đàn mãnh thú, phát ra tiếng nổ mạnh kịch liệt, nhóm bị mãnh thú tạc máu bay tứ tung, thịt khối văng khắp nơi, nhưng việc này cũng chỉ mới bắt đầu, tiếp theo là các kỹ năng ma pháp hệ khác, nhìn qua hoa hoa mỹ mỹ lệ lệ, nhưng cũng nguy hiểm cực kỳ, chiêu chiêu đều mang theo lực độ trí mạng.

“Giết sạch bọn nó!”

Cesar hét lớn một tiếng, dẫn đầu biến thân trở thành một con cự lang uy phong lẫm lẫm, từ trên tường thành cao cao nhảy xuống, gào thét vọt tới đàn hung thú. Y quơ lợi trảo, nơi đi qua máu chảy thành sông, nhóm mãnh thú kêu thảm té trên mặt đất, miệng vết thương trên cổ chảy ra trọc máu, mở to hai mắt màu đỏ, chết không nhắm mắt!

Ngay sau đó, càng nhiều binh lính biến thân thành thú hình, từ thông thường như là sư tử hổ cự hùng voi, đến rất thưa thớt như là vượn và khỉ cự mãnh liệt báo, còn có một ít thú hình hình thù kỳ quái chưa từng thấy qua, bọn họ không ngoại lệ đều dùng mãnh phi phạm, triển khai thiên phú mãnh liệt nhất bọn họ mà bắt giết hung thú, trong nhất thời, trên chiến trường toàn bộ đều là thanh âm gào thét rống giận cùng lợi trảo răng nanh xé mở da thịt.

Máu tươi kích thích nhóm binh lính phát cuồng, mùi máu tươi tràn ngập quanh chớp mũi, đồng bạn bên người một đám rồi một đám ngã xuống, lại có nhiều đồng bạn hơn nhảy lên, sóng vai nhau chiến đấu, bọn họ dùng thân thể vây thành một tường thành, kiên quyết không cho nhóm mãnh thú đi tới một bước.

Cesar xé nát một mãnh thú bên cạnh mình, toàn thân cơ bản nhìn không ra nguyên hình, tất cả đều bị máu tẩm đỏ, máu ẩm áp đang thông thả chạy xuống lợi trảo, màu đỏ tươi tích tại bên trong thổ nhưỡng. Y giương mắt đánh giá tình huống chiến trường. Sĩ binh cùng nhóm mãnh thú giằng co lẫn nhau, chém giết thành một mảnh, không chết không nghỉ. Một cổ khác thường bỗng dâng lên trong lòng Cesar, chém giết lâu như vậy, y cứ nhiên không thấy một con mãnh thú cao cấp. Không có mãnh thú cao cấp Ngự Sử, trận hình của nhóm mãnh thú không hề đáng nói, nhìn thì như năm bè bảy mảng nhưng chỉ cần một kích liền xong.

Cesar không dám khinh thường, y bỗng cảm thấy nhóm mãnh thú đang tính toán gì đó.

Hung thú chia làm ba cấp bậc sơ cấp trung cấp cao cấp, cấp bậc càng cao, trí tuệ sẽ tùy theo đó mà tăng trưởng, ảnh hưởng của đêm trăng máu cũng rất thấp, hiện tại điều mà Cesar tuyệt không nguyện ý thấy chính là mãnh thú cao cấp nổi lên âm mưu. Y liếc mắt nhìn Hathaway đang nhắm mắt thi pháp trên tường thành, mày căng thẳng, chớp một cái liền giống như tia chớp nhảy khỏi cuộc chiến hướng phía rừng rậm Khoa Lạc chạy đi. Trục giác dã thú nói cho y biết, bên trong nhất định có chuyện đang phát sinh.

Trong rừng rậm Khoa Lạc, ba người phân đội nhỏ cảo cơ (làm gay) gặp được phiền toái không nhỏ, một trăm mãnh thú đã đánh hoàn tất, nhưng boss này so với trong tưởng tượng của bọn họ còn khó giải quyết hơn, cư nhiên là cấp 94 chung cực boss, không nói đến Lý Thiệu Thần không khiêng được, hai người Tạ Trời Cao cùng Quách Tử Kiến căn bản là không đủ được, kỹ năng chỉ lướt qua trên người boss, lại vô pháp tạo thành thương tổn.

Sau khi thoát ly chiến đấu, ba người núp sau cây cối, một bên đánh giá boss cao hai tầng tiểu lâu, một bên thương lượng đối sách.

“ Uy, Quân gia, cậu không phải được xưng là dã chiến cực mạnh sao, vì cái gì không lên ngựa hấp dẫn lực chú ý của nó, tôi cùng Kiềm Mị ở phía sau bạo cúc hoa nó, chắc có thể giết nó chết đi?” Quách Tử Kiến nhẹ giọng nói, khí tức đáng khinh toàn bộ hiện ra.

“ Cậu xác định?” Lý Thiệu Thần nhìn lướt qua vật phẩm lan của mình, nguyên bản cậu chỉ có một cái tọa kỵ là Đạp Viêm Ô Chuy, từ sau khi nó biến mất, Lý Thiệu Thần căn bản là không có chiến đấu nên không sử dụng qua Bạch Tiên Lộc cùng Tiểu Mao Lô cho nên không có biện pháp sử dụng kỹ năng lập tức, duy nhất có thể sử dụng tọa kỵ, cũng chỉ có ——

Lý Thiệu Thần thi triển kỹ năng Kỵ Ngự , một cái xe cút kít tạo hình kỳ lạ xuất hiện, hai tay cậu mở ra cố gắng duy trì cân bằng, nhưng vẫn lắc lắc a lắc lắc không ngừng, quả thực là ngu đến không đành lòng nhìn thẳng. Quách Tử Kiến không ngừng trợn mắt há hốc mồm, Tạ Trời Cao luôn luôn không có biểu tình gì cũng mở to hai mắt, giật mình nhìn Quân gia xuân mạnh.

“ Đây, đây là tọa kỵ của cậu?” Quách Tử Kiến lắp bắp hỏi, cảm thấy Lý Thiệu Thần tuyệt đối là đang chơi bọn họ. Nào biết Lý Thiệu Thần biểu tình nghiêm túc trả lời: “ Chỉ có một cái này có thể chiến đấu lập tức, Bạch Tiên Lộc cùng Tiểu Mao Lô chỉ có thể xem xét.”

“ Ta thấy, cậu một đại Quân gia của Thiên Sách phủ lại kỵ cái đồ vật này? Không nói đến Đạp Viêm Ô Chuy là ngựa chuyên dụng của thổ hào trong Phi Sa, thì ít nhất cũng phải là Tia Chớp Long Tử đi, nếu không được việc thì Mây Bay cũng được a, tốt xấu gì nhân gia còn có song kỵ nha!” Quách Tử Kiến phát điên.

“ Thần cơ? Mộc Luân cũng có thể song kỵ.” Tạ Trời Cao ở bên cạnh bồi một câu.

“ ... Hai cậu là đang đùa tôi đi!” Quách Tử Kiến đã vô lực phun tào, “ Như vậy thì đánh như thế nào?”

32. Chương 32

Sự thật chứng minh là thật sự không có biện pháp đánh, vừa tiếp cận nhìn thấy một tỷ huyết điều của đối phương, phân đội nhỏ cảo cơ (làm gay) ba đầu ba não cúi người ủ rũ a ủ rũ. Còn tưởng rằng nhiệm vụ này dễ ăn, không nghĩ tới nó khó khăn như vậy, quả nhiên bàn tay vàng gì đó là thứ mà không phải người người đều có được.

Ba người đang do dự có nên tiếp tục làm nhiệm vụ hay không thì Lý Thiệu Thần chợt phát hiện trên bản theo dõi của mình xuất hiện một cái hữu hảo npc.

Cesar Cavill.

Y như thế nào sẽ chạy đến nơi này nha?

Trên mặt bản hệ thống, cấp 93 của Cesar chói lọi chiếu vào mắt Lý Thiệu Thần. Lý Thiệu Thần lựa chọn tên Cesar, phát hiện đối phương đang rất nhanh tới gần, không đợi cậu nói cho hai người bên cạnh, một đạo bóng ma từ trên đỉnh đầu ba người xẹt qua, thân thể uy vũ của Cự Lang dừng ở đất trống trước mặt boss.

Tên của boss là Tam Vĩ Khuyển, là một sinh vật hình dạng khuyển nhưng có ba đuôi, có thể sử dụng ma pháp thổ hệ, đôi mắt màu lam, da lông màu xám, cùng bộ lông sáng bóng bóng loáng như sóng lớn hình thành nên sự đối lập, nhìn qua hơi có vẻ mộc mạc, khí thế càng vô pháp cùng Cesar so sánh, nhưng nếu cấp bậc đó, Lý Thiệu Thần không cho là Cesar một mình có thể đấu được với boss.

Cesar tự nhiên phát hiện boss trước mắt này khó đối phó, chỉ bằng lực lượng một mình y thực khó chống lại nó, nhưng nếu liên hợp với ba gia hỏa đang núp lùm kia, có thể nắm được phần thắng. Tuy rằng không biết lai lịch của ba người kia, nhưng y có thể cảm giác được trên người bọn họ có loại năng lực kỳ quái, quy tắc của thế giới này đối với bọn họ cũng không quá mức nghiêm khắc, không biết có nên xem là chuyện tốt không. Xem tư thế của họ, tựa hồ cũng đến vì con Tam Vĩ Khuyển này, cường cường liên hợp, cũng là một loại biện pháp.

Đầu sói cao quý của Cesar hạ thấp xuống, trong miệng phát ra tiếng “Nha nha” uy hiếp, chân trước đặt trên đất vận sức chờ phát động, trong nhất thời, Tam Vĩ Khuyển kiêng kị năng lực của y không dám tùy tiện tiến công.

“ Hắc, các người rốt cuộc có tới hỗ trợ hay không?”

Nam âm trầm thấp từ trong miệng Cự Lang phát ra, rơi vào trong tai ba người, phân đội nhỏ cảo cơ (làm gay) liếc nhau, gật gật đầu, quyết định cùng Cesar liên thủ, trước xử lý boss của nhiệm vụ này, về phần sau đó bại lộ chuyện tình, cùng lắm thì đổi mới mặt, đổi cái tên, tuyệt đối làm Cesar nhận không ra.

Ba người cầm binh khí trong tay, thân ảnh ẩn giấu sau cây cối chậm rãi đi ra, khi nhìn đến Quân gia tóc bạc đồng tử Cesar chợt co rụt lại, quả nhiên nam nhân này lai lịch có vấn đề. Về phần đồ vật trong tay họ, Cesar càng nhiều hơn là tò mò.

Thú nhân sợ lửa, trừ bỏ một ít hỏa thuộc tính ở ngoài của thú nhân, cực ít người nguyên ý tiếp cận môi lửa, đây là bản năng trời sanh của loài thú, điều này cũng dẫn đến việc hệ thống rèn ở thế giới thú nhân thập phần lạc hậu. So với việc dùng ngoại vật chiếm được thắng lợi, họ càng thích sử dụng lợi trảo răng nanh xé rách yết hầu nhìn máu tươi đầm đìa sinh ra khoái cảm. Họ lựa chọn sử dụng thú hình tác chiến, răng nanh cùng lợi trảo là vũ khí sắc bén nhất của họ! Nhưng khi Cesar nhìn đến Hỏa Long Lịch Tuyền trong tay Lý Thiệu Thần là lúc bị gào thét của máu tươi trên mặt làm rung động, vũ khí như vậy vốn đã trải qua rất nhiều giết chóc, cho dù là Cesar đã trải qua vô số chiến tranh cùng quân nhân tử vong, mà khi nhìn đến nó cũng không rét mà run.

Đến tột cùng đã chém giết bao nhiêu người, vũ khí này mới có sát khí đáng sợ như vậy!

Không đợi Cesar tiếp tục thất thần, Tam Vĩ Khuyển gào thét một tiếng, mang theo dày đặc nguyên tố thổ hệ hướng Cesar đánh tới. Phát hiện nguy hiểm tới gần Cesar nhảy lên, thân hình cao cao bắn lên, nhảy đến đỉnh đầu Tam Vĩ Khuyển, chỉ sau mạnh mẽ hữu lực dùng sức đập, lợi trảo ở trên đầu Tam Vĩ Khuyển họa xuất ba đạo vết máu.

Cesar nhẹ rơi xuống đất, Tam Vĩ Khuyển bị công kích không có vận tốt như vậy, ngã trên mặt đất đến mặt xám mày tro. Tuy rằng phong hệ của Cesar lấy linh hoạt tăng trưởng cùng tốc độ, nhưng bản thân nó trọng lượng cùng lực đạo đều tăng mà toàn bộ đều đánh vào trên người Tam Vĩ Khuyển, cổ lực lượng này vẫn không thể khinh thường, cho dù đây là phòng ngự tăng trưởng của mãnh thú thổ hệ, đều bị y dễ dàng họa xuất ra miệng vết thương.

Một kích đắc thủ, Cesar vẫn chưa đắc ý vênh váo, y biết điểm ấy thương tổn đối với Tam Vĩ Khuyển mà nói không tính là gì, nhưng lại có thể chọc giận nó.

Quả nhiên, Tam Vĩ Khuyển bị chọc giận cúi đầu nhe răng nhếch miệng, bỗng dưng, trong mắt nó hàn quang chột lóe, dưới chân Cesar tự dưng toát ra vô số cọc đất nhọn tựa như măng mọc sau mưa ngang trời xuất thế. Cesar tả thiểm hữu tị, sôi nổi, chỉ lo tránh né không rảnh phân tâm lưu ý động tĩnh của Tam Vĩ Khuyển, một cái đuôi trắng kiện rắn chắc hung hăng đánh vào lồng ngực của y, đem y đánh lui một trượng, chân trước của y cũng bị một cái cọc đất nhọn gây thương tích, máu tươi đầm đìa.

Tam Vĩ Khuyển làm bộ dục phác tiến lên, chân trước Cesar bị đau, trốn tránh không kịp, làm tốt chuẩn bị chịu một kích kia, lại nhìn thấy Tam Vĩ Khuyển đang muốn công y lại hướng nam nhân tóc bạc mãnh phác qua. Nam nhân cười ở trên một cái mộc luân tạo hình kỳ lạ, trường thương trong tay theo thân thể lắc lắc a lắc lắc, nhìn như không thu hút công kích, thế nhưng có thể chặt chẽ hấp dẫn cừu hận của Tam Vĩ Khuyển, cũng không biết cậu như thế nào làm được, rõ ràng có nhiều lần Tam Vĩ Khuyển muốn công kích những người khác, đều bị cậu ngành sinh sinh cưỡng chế cắt mục tiêu, chỉ có thể đuổi theo cậu nhắm mắt theo đuôi cậu.

Trái lại hai nam nhân khác, một người một cái bình khí kỳ quái, đi theo sau môn Tam Vĩ Khuyển tả trạch hữu thông, trên đất thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một hai thanh cùng vũ khí trong tay bạch y nam nhân giống nhau, chung quanh vòng tròn tản ra vàng sáng thần nhiên. Hai người đứng ở trong vòng tròn công kích rõ ràng sắc bén hơn rất nhiều. Tuy rằng không biết bọn họ như thế nào làm được, nhưng tóm lại đây là một chuyện tốt.

Cesar không tiếp tục do dự, đầu lưỡi thô ráp trên miệng vết thương j j lung tung vài cái, xoay người lại lần

nửa gia nhập chiến đấu. Trong chiến đoàn có Cesar cường lực dps kiêm hấp dẫn cừu hận ở ngoài, áp lực của Lý Thiệu Thần kháng quá giảm bớt không ít.

Lý Thiệu Thần bớt thời giờ nhìn một chút dps Cesar, tại thời điểm bọn họ quyết định hỗ trợ, đội trưởng Quách Tử Kiến cũng đã đem y thêm vào đội ngũ, cho nên dps của y cũng có thể nhìn rành mạch. 30w, dĩ nhiên là gấp bảy Quách Tử Kiến cùng Tạ Trời Cao, thấu, không cần rất nghịch thiên được chứ!

Lý Thiệu Thần đem dps của ba người phát đến trong kênh đội ngũ, hung hăng khách sáo một chút hai người bên cạnh mình, Tạ Trời Cao không rên một tiếng, Quách Tử Kiến thì đáp lại cậu bằng một cái đại đại xem thường.

Lý Thiệu Thần không để ý tới hai người thờ ơ, tiếp tục vui vẻ tại trong kênh đội ngũ nhảy nhót, Tạ Trời Cao vừa định nói một câu không nên phân thần, Tam Vĩ Khuyển liền phóng ra một đại chiêu.

Ba cái đuôi sáp nhập, không biết nguy hiểm tới gần, Lý Thiệu Thần không kịp đề phòng, bị một cái cái đuôi trong đó quất bay lên trời, trói buộc làm cho Lý Thiệu Thần vô pháp thở dốc, huyết điều lấy mất tốc độ thường có thể thấy được cấp tốc giảm xuống, mắt thấy có thể dư lại một tia huyết da, Lý Thiệu Thần bối rối bên trong thi triển Khiếu Như Hổ .

Khiếu Như Hổ ngoại công đề cao công kích, đề cao hiệu ý, trong 10s sẽ không trọng thương, thi triển khi khí huyết giá trị thấp hơn 30%.

Một tiếng hổ gầm từ trên người Lý Thiệu Thần phát ra, Cự Vĩ trên không trung lay động hai cái, đem Lý Thiệu Thần dùng sức quăng trên mặt đất. Quân gia tóc bạc bị quăng đến mất dây Sao kim, trên mặt đất quay cuồng vài vòng mới dừng lại. Ngay tại lúc Cesar cho rằng cậu chết chắc rồi thì thấy Lý Thiệu Thần đang quỳ rạp trên mặt đất phun ra một búng bọt máu bỗng chống trường thương một lần nữa đứng thẳng lên. Không riêng Cesar cảm thấy ngạc nhiên, Tam Vĩ Khuyển càng giận dữ, vốn tưởng rằng tiểu sâu sẽ chết thế nhưng lại lần nữa sống lại tiếp tục quấy rầy nó, lửa giận của nó trực tiếp tăng lên tới trình tự cao, động tác càng thêm sắc bén nhanh chóng, cũng không hề lý trí.

Mất thấy Tam Vĩ Khuyển phát cuồng, Lý Thiệu Thần cũng không dám tiếp tục tiếp nhận công kích đối phương, một chút huyết da như vậy, khẳng định bị đối phương một giây giết chết, nhưng lần này Tam Vĩ Khuyển giống như nhận chuẩn cậu, liều mạng mà đuổi theo cậu công kích, rất có xu thế cậu không chết thì không ngừng công kích. Mặc cho ba người còn lại ở trên người nó muốn làm gì thì làm cũng không thấy chút cừu hận nào được dời đi.

Lý Thiệu Thần không khỏi cười khổ, mất thấy sóng công kích khác của đối phương đã đến, vội vàng khai Ngự thi triển Thủ Như Núi để giảm miễn thương tổn.

Lý Thiệu Thần có thể né tránh công kích lợi trảo răng nanh của Tam Vĩ Khuyển, lại không có biện pháp tránh thoát kỹ năng ma pháp của nó, một mặt tường đất vất ngang phía sau Lý Thiệu Thần, ngăn trở đường lui của cậu, Tam Vĩ Khuyển gào thét hướng cậu đánh tới, Lý Thiệu Thần trốn tránh không kịp, cậu đã làm tốt chuẩn bị biến trở về bậc một, bỗng nhiên trên người ầm ập, một đạo màu cột nước lam nhạt vậy ở chung quanh cậu, ngăn trở công kích của Tam Vĩ Khuyển.

Cảm thấy được đỉnh đầu khác thường, Lý Thiệu Thần giương mắt nhìn lên, một viên cầu lam sắc thật lớn nổi trên đỉnh đầu của cậu, tóc bạc hai bên phiêu phiêu lay động bao phủ trong vàng sáng lam sắc, vô phong lay động, mặc cho Tam Vĩ Khuyển ở bên ngoài công kích như thế nào, cũng không thể phá vỡ chút một cột nước.

Lý Thiệu Thần đương nhiên nhớ rõ cái viên cầu này, rõ ràng chính cậu cũng không biết duyên phận như thế nào lại đưa cho Jeff trân châu màu bạc này, cậu hiện tại vẫn như cũ nhớ rõ đau đớn khi nhổ tóc xuống. Nói như vậy, Jeff đang ở ngay tại phụ cận?

Lý Thiệu Thần mở ra liệt biểu phụ cận nhiệm vụ, cũng không có nhìn thấy tên Jeff, tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm suy nghĩ cái này. Trên người lo lắng duy trì liên tục gia tăng, Lý Thiệu Thần kinh ngạc phát hiện lượng huyết của mình đang hồi phục rất nhanh, không đến một phút đồng hồ toàn bộ hồi mãn. Điều này làm cho Lý Thiệu Thần vô cùng vui sướng.

Cùng một đội ngũ nên Tạ Trời Cao cùng Quách Tử Kiến tự nhiên phát hiện ra vấn đề này, trên mặt Quách Tử Kiến lộ ra tươi cười thật lớn. Có vú em cùng dps mạnh như vậy, đánh chết con Tam Vĩ Khuyển này là chuyện sớm muộn thôi. Vừa nghĩ tới tình hình toàn bộ kỹ năng được giải khóa, đến người bắt cầu ngôn tiếu như Tạ Trời Cao mà trên mặt đều hơi hơi mang theo ý cười. Ý rõ ràng là xuất thân từ tử hà Thuần Dương, sau khi đi vào thế giới này lại chỉ có thể thi triển chiêu thức của Thái Hư Kiếm Ý, miễn bàn có bao nhiêu nghẹn khuất, quả thực không thích ứng được a!

Vừa nghĩ tới sinh hoạt sau này, phân đội nhỏ ba người cảo cơ (làm gay) mỗi người đều hưng phấn giống như được bơm máu gà, ánh mắt nhìn Tam Vĩ Khuyển đều ánh lên lục quang. Ba người lộ ra ánh mắt đặc ý, ma đao soàn soạt hướng về phía Tam Vĩ Khuyển đánh tới.

Hừ hừ, dạng này còn chọc không chết mày! Động tác của ba người làm Cesar lâm vào sửng sốt, trách không được vừa rồi vẫn cảm thấy có người nhìn bọn họ chằm chằm, nguyên lai đúng là người hải tộc, không biết sao, Cesar lại nghĩ đến lam phát thiếu niên đi cùng nam nhân tóc bạc. Nhưng thời điểm trước mắt không nên tự hỏi mấy thứ này, Tam Vĩ Khuyển cũng không phải là mãnh thú dễ dàng đối phó như thế!

33. Chương 33

Trân châu mượt mà giống như có ý thức, quay chung quanh người Lý Thiệu Thần làm thành một vòng bảo hộ cho cậu, Tam Vĩ Khuyển không có cách nào tạo thành thương tổn cho Lý Thiệu Thần. Trân châu thỉnh thoảng thì triển ma pháp thủy hệ công kích boss, tuy thương tổn không cao, nhưng ma pháp thủy hệ có hiệu quả nhanh làm cho tình hình chiến đấu của bên ta càng thêm có lợi.

Cesar xem xét chuẩn cơ hội, nhảy lên sau lưng Tam Vĩ Khuyển, răng nanh sắc nhọn đâm thủng cổ nó, máu phun đỏ cả đầu Cự Lang nhìn vô cùng đáng sợ. Tam Vĩ Khuyển bị đau nên mãnh liệt lay động, cự vĩ đảo qua, đem Cesar trên lưng vút ra thật xa. Nó gào thét, mắt sắc đột nhiên biến thành màu đỏ, ngửa cổ lên hướng huyết nguyệt gào thét, từng trận tiếng gầm mang theo gió lớn làm ba người nhất tề lui về phía sau một bước.

Tam Vĩ Khuyển thả người nhảy tới giữa không trung, xuất ra lợi trảo hướng về Cesar đánh tới, Cesar vừa mới đứng lên liền lộn xuống trốn qua một bên, tránh đi công kích trực diện của Tam Vĩ Khuyển. Nhìn đến khe rãnh thật sâu trước mắt, Cesar âm thầm may mắn mình trốn đúng lúc, nếu không thì không chết cũng tàn.

Cơ hội tốt!

Mắt thấy Tam Vĩ Khuyển hận thù mà mở to thú đồng nhìn chăm chăm Cesar, Lý Thiệu Thần nắm chặt trường thương trong tay nhanh chóng chạy đến phía trước Cesar một thương đâm vào mắt Tam Vĩ Khuyển. Không có khung cảnh máu văng tung toé khắp nơi, mà khi trường thương đâm đến mắt Tam Vĩ Khuyển lại như là đụng phải sắt thép, phát ra tiếng vang “Đinh đang”, thậm chí ma sát xuất hiện ánh lửa.

Đúng là quái thú, con mắt so với sắt thép còn cứng rắn hơn! Bất quá, thì tính sao!

Thương hoa cửu thiên thể phá phong!

Phá Phong có thể nói là thần kỹ của Thiên Sách Phủ, không chỉ có thể tăng trường cửu hận, còn có thể đánh bại hộ giáp của mục tiêu, làm ngoại công phòng ngự của đối phương rơi chậm lại, cũng mang vào một cái debuff rụng huyết 12 giây.

Tại ảnh hưởng hiệu quả của kỹ năng Phá Phong, tay Lý Thiệu Thần run lên, trường thương đâm vào mắt phải Tam Vĩ Khuyển, nhất thời dòng máu ầm ập phun khắp toàn thân Lý Thiệu Thần, cơ hồ che trụ tầm mắt cậu. Lý Thiệu Thần biết kế tiếp Tam Vĩ Khuyển khẳng định sẽ phát cuồng, đang định rút về trường thương về trốn qua một bên, lại phát hiện Hỏa Long Lịch Tuyền cắm trong con mắt đối phương lại vô pháp gỡ xuống.

Tam Vĩ Khuyển gần như điên cuồng, Lý Thiệu Thần không dám trì hoãn, trực tiếp bỏ qua ý tưởng thu hồi Hỏa Long Lịch Tuyền, thi triển Lên Như Điều Gặp Gió + Niếp Vân Trục Nguyệt né tránh khỏi phạm vi công kích của Tam Vĩ Khuyển. Trong tay không vũ khí, toàn bộ kỹ năng của Thiên Sách phủ đều biến thành màu xám, Lý Thiệu Thần phản thủ từ trong ba lô lấy ra Tổ Lưu, hoa văn lưu chuyển phát ra ánh sáng màu bạc kết hợp với trần châu lam sắc dị thường chói mắt.

“Thấu, thổ hào!”

Quách Tử Kiến nhìn không được cảm khái một câu, trong mắt của Tạ Trời Cao cũng mang một tia hâm mộ.

Hiệu quả Phá Phong trên người Tam Vĩ Khuyển vẫn tồn tại như cũ, Lý Thiệu Thần quyết định thật nhanh, đối với một con mắt khác của nó thi triển Thừa Long Tiễn, mũi tên sắc bén phá vỡ không khí, phát ra tiếng vang tê tê, Tam Vĩ Khuyển đang gào thét trong đau đớn không hề sở giác, cho đến khi trước mắt tối sầm, cái gì cũng không nhìn thấy!

Trên con mắt trái của Tam Vĩ Khuyển treo mũi tên Bạch Vũ, mắt phải treo trường thương màu đỏ, yếu thế

như vậy nhưng khí thế của Tam Vĩ Khuyển thể nhưng không chút nào suy giảm, ngược lại có xu thế dâng lên. Ba người một lang rõ ràng cảm thấy được đại địa dưới chân đang run rẩy, biên độ càng lúc càng lớn, trên người Tam Vĩ Khuyển phát ra quang mang hồng sắc.

Cảm thấy được nguy hiểm tới gần, Cesar thầm nghĩ một tiếng không tốt.

“ Nó muốn tự bạo, chạy mau!”

Cesar còn chưa dứt lời, Tam Vĩ Khuyển đã đem kỹ năng phóng thích hoàn tất, chỉ nghe “Bành” một tiếng thật lớn, huyết sắc tận trời, tựa hồ nhan sắc toàn thể giới đều bị nhuộm thành màu đỏ tươi. Trong hồng quang tựa hồ có một tia lam sắc hiện lên, chờ đến hết thấy bình thường trở lại, trừ bỏ một cái hố sâu cháy đen tại chỗ, hết thấy giống như đều chưa phát sinh.

Mà ở xa xa, dưới nước sông Jeff đang ẩn mình một tia màu đỏ từ đáy sông chậm rãi nổi lên mặt nước, sau đó biến mất trong nước sông.

Cùng lúc đó, bên trong hoàng cung xa xôi, ở cấm địa hoàng thất Lambert trong lòng tọa lập khó an, luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp sửa phát sinh. Trước đó hắn đã tiêu hao rất nhiều lực lượng, huyết mạch cơ hồ không dư lại bao nhiêu, căn bản không có biện pháp chống cự ảnh hưởng của đêm trăng máu. Cũng may bên trong cấm địa hoàng thất có đá niết bàn che chắn huyết sắc của ánh trăng, trước khi đêm trăng máu qua đi đứng ở bên trong cấm địa mới không hại người hại mình.

Tại một chỗ thạch thất ở giữa cấm địa, Lambert ngồi xếp bằng trên giường đá, nín thở ngưng thần, khắc chế cảm xúc. Bốn phía một mảnh an tĩnh, tĩnh đến có chút đáng sợ, như là yên lặng trước cơn bão táp.

Bỗng nhiên, trong lòng Lambert nhảy dựng, huyết mạch quay cuồng, từ trên giường đá ngồi xuống. Tâm hắn khó nhịn, nghĩ đến ảnh hưởng của đêm trăng máu, sợ kế tiếp mình không khống chế được cảm xúc, Lambert vội vàng gọi Ngải Phạm đang ở bên ngoài trông chừng.

“ Ngải Phạm, giúp ta hái hai đóa Huyết Hồn hoa đem vào.”

Bàn đá bên cạnh đặt vài cái chén rồng tuếch, hắn đã uống ba bốn chén rượu có pha Huyết Hồn hoa, nếu lại tiếp tục uống xuống chắc chắn sẽ say. Một chút Huyết Hồn hoa có thể ngăn cản ảnh hưởng của đêm trăng máu, tự thân kích phát tiềm lực, nhưng nếu dùng nhiều ngược lại sẽ biến thành một loại độc dược làm người ta nghiện.

Bên ngoài không có người lên tiếng trả lời, Lambert cho rằng Ngải Phạm nhàn hạ đang ngủ, lại kêu y hai tiếng, vẫn không nghe y đáp lại. Tiểu tử này, không phải là trộm chạy tới cùng Vincent đi? Bởi vì nguyên nhân đêm trăng máu, thủ vệ trong cấm địa hoàng gia đều bị điều đi, nơi này chỉ có hắn cùng Ngải Phạm, vì phòng ngừa không khống chế được cảm xúc ngộ thương Ngải Phạm, Lambert chỉ có thể cho y ở bên ngoài thủ.

Lambert phủ thêm ngoại sam, chân trần đi ở trên mặt đất lạnh lẽo, chậm rãi như đang lên núi lễ Phật

hướng ngoài động đi đến. Không đợi hấn đi đến động khẩu, liền nhìn thấy tảng lớn tảng lớn ánh lửa chiếu rọi đến trên vách tường sơn động, lúc sáng lúc tối.

Lambert thăm nghĩ không tốt, đang định vọt tới động khẩu nhìn xem đến tột cùng là chuyện, chợt nghe tiếng đá rơi xuống khe núi. Có người đi vào đây.

Lambert nín thở ngưng thần, thật cẩn thận dán người trên vách tường, hơi hơi lộ đầu ra. Bên ngoài ánh lửa tận trời, phụ cận cấm địa nở đầy Huyết Hồn hoa bị đốt cháy hầu như không còn, biến thành một biển lửa. Phía trước lửa cháy tàn sát bờ bãi, một bóng người lẳng lặng đứng, như đang chờ người.

“Thú hoàng đệ hạ của ta, nếu đã thấy được, vì sao không ra?”

Vincent!

Cho dù là gốc tử cũng biết Vincent lai giả bất thiện, Lambert không tiếp tục trốn, từng bước một đi đến trước mặt Vincent.

Trong không khí tràn đầy khí vị tinh ngọt của Huyết Hồn hoa bị đốt cháy, trong bóng đêm hai người quần áo bay tán loạn, nhìn nhau không nói lời gì.

Lambert đoán được Vincent làm cái gì, nhưng hấn không muốn tin tưởng thứ mà mình đang thấy, cố chấp chờ đợi đối phương cho hấn một đáp án. Hai người thuở nhỏ tương giao, đến nay đã có ba nghìn sáu trăm năm. Từ lúc Lambert ngồi trên vị trí thú hoàng, hấn cũng đã làm tốt chuẩn bị bị người phản bội, chính là không nghĩ tới, người này dĩ nhiên là Vincent mà hấn tín nhiệm nhất.

Lambert trong mắt ảm đạm không một tia ánh sáng.

“Ngải Phạm...”

“Em ấy không biết.” Vincent biết Lambert muốn hỏi cái gì, trước khi hấn hỏi ra đã trả lời: “Nếu nói như vậy có thể làm cho người dễ chịu một chút.”

Trầm mặc.

Lambert trầm mặc một đoạn thời gian dài, ngay khi Vincent cho rằng hấn sẽ không tiếp tục mở miệng Lambert cổ họng khàn khàn, dùng thanh âm run rẩy hỏi: “Vì cái gì?” Vì cái gì cố tình là người, mà không phải người khác!

Vincent thỉnh linh cười lớn, ánh lửa nhảy nhót chiếu lên tươi cười điên cuồng của y: “Vì cái gì? Người cư nhiên hỏi ta vì cái gì? Hảo, ta cho người biết, ta so với người càng thích hợp ngồi ở vị trí này. Luận năng lực, ta hơn người; luận dã tâm, người không sánh bằng ta; luận trị quốc, ta cũng không thua với người, từ

nhỏ đến lớn, ta điểm nào không sánh bằng người? Người bất quá là may mắn thức tỉnh huyết mạch thần thú, chỉ bằng cái này lại phủ định mọi cố gắng cả đời ta làm ta không thể với tới vị trí thú hoàng, người cảm thấy công bằng sao?”

“ Thần dụ của thần thú...”

“ Đi mẹ nó thần dụ của thần thú, bất quá là một thần giả dối hư ảo, thế nhưng các người lại khẳng khẳng một mực phụng dưỡng chung thân, đến tột cùng hẳn là cái dạng gì người đều chưa thấy qua, người không biết là rất buồn cười sao? Nếu thực sự là thần, thời điểm ba mẹ chết hẳn ở nơi nào? Thời điểm thôn bị người hủy diệt hẳn ở nơi nào? Thời điểm người và ta bị người đuổi giết hẳn lại ở nơi nào? Lambert, ta không tin thần!”

Vincent ánh mắt điên cuồng, trong tươi cười mang theo hưng phấn, y nói ra từng chữ dị thường kiên định: “ Ta sẽ trở thành thần!”

“ Người điên rồi, Vincent!”

Khi nói chuyện, thân ảnh Lambert biến mất tại tại chỗ, một bàn tay từ sau lưng Vincent vươn ra, ách trụ cổ họng của y. Lambert một tay khác quay người nắm chặt tay Vincent, đầu gối dùng sức đỉnh đem Vincent đặt tại trên đất.

“ Người sơ suất quá, Vincent!”

Vincent giấy dựa tượng trưng hai cái, vẫn chưa tránh thoát gông cùm xiềng xích của Lambert, nhưng mà y lại cười lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác đối Lambert nói một câu: “ Ta xem sơ suất chính là người đi?”

Đồng tử Lambert co rút lại, trên người bỗng nhiên không có khí lực, hai tay của hắn buông lỏng, mềm mềm té trên mặt đất.

“ Nhiều ngàn ấy năm, người vẫn là không học được ngoan lệ a. Người chẳng lẽ quên ta am hiểu nhất là sử dụng ma pháp trận sao?” Vincent đứng lên từ, mở ra hai tay, dưới chân hai người xuất hiện một cái ma pháp trận thật lớn, Lambert bị nhốt tại trung ương của ma pháp trận, không thể động đậy.

Ma pháp trận vây ma khóa hồn!

Vincent ngồi xổm trước mặt Lambert, cười cười. Y tiến đến bên tai đối phương, động tác ái muội học khí: “ Nhìn lại nhiều năm tình cảm, ta sẽ không giết người. Ta đưa người tới một địa phương mà tất cả mọi người tìm không thấy người được chứ?”

Một khối ngọc thạch hình Phượng Hoàng kim sắc xuất hiện trong tay Vincent, đây là Phượng Hoàng cốt Lambert niết bàn biến thành. Mắt Lambert như muốn nứt ra, giấy dựa muốn đi cướp đoạt nhưng cả người

đều không có khí lực, ma lực trong cơ thể toàn bộ bị phong ấn, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn Vincent khắc xuất từng đạo dấu vết trên cổ Phượng Hoàng.

“Đều nói Phượng Hoàng cốt là tinh hoa của Phượng Hoàng niết bàn, ta đem người phong ấn vào bên trong, thế nào? A, người nhất định sẽ nghĩ biện pháp trốn ra đúng không? Ha hả, không ngại nói cho người biết, chỉ có huyết mạch Phượng Hoàng có thể cởi bỏ pháp trận ma đạo này, vậy người ở bên trong, nhất định thực buồn rầu đi?” Vincent lắc đầu đáng tiếc, khóe miệng bỗng nhiên trồi lên một cái cười lạnh: “Người ở bên trong cả đời đi!”

Vincent rời khỏi ma pháp trận, đem Phượng Hoàng cốt trong tay ném lên không trung, trong miệng mặc niệm một đoạn pháp chú, Phượng Hoàng kim sắc phát ra quang mang chói mắt, một tiếng Phượng Hoàng khinh đề, vàng sáng kim sắc bao phủ trên người Lambert, trong nháy mắt đã đem hắn hút vào trong cơ thể.

Phong ấn xong Phượng Hoàng cốt “Loảng xoảng lang” một tiếng rơi trên mặt đất, Vincent trên mặt trồi lên ý cười, đang chuẩn bị đi nhặt, không nghĩ tới có người nhanh hơn y một bước. Một đạo thân ảnh lửa đỏ từ trên bầu trời hạ xuống, giống như tia chớp đem Phượng Hoàng cốt nhặt lên, sau đó lại nhanh chóng biến mất tại phía chân trời.

“Đáng chết!”

Vincent thi triển ba bốn cái ma pháp, đều không thể đuổi theo thân ảnh hồng sắc, mắt mở trừng trừng nhìn nó càng bay càng xa.” Hoả Chúc tước, hừ, người ngược lại nuôi không ít vật nhỏ trung tâm!” Giờ khắc này biểu tình Vincent vô cùng âm ngoan.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nghe nói tác giả cất chứa đến 100 hệ thống sẽ thưởng cho một cái đàn qq, không biết là thiệt hay giả ai! Tiểu công lên sân khấu, thân nhóm có hay không (gào thét -ing) bị thỏa mãn a?

34. Chương 34

Lần trước Lambert đi đến rừng rậm Khoa Lạc bái phỏng Phượng Tuyên, biết được Lý Thiệu Thần đã không còn ở trong phạm vi rừng rậm Khoa Lạc, hắn mờ mịt không biết nên đi chỗ nào tìm kiếm bán thú nhân làm hắn thương nhớ, đành phải phải chim tước trải rộng thế giới thay hắn tìm kiếm. Hắn đã cảm thấy được khí tức bất an rung chuyển trong hoàng thành, chính là không ngờ tới, không ngờ là Vincent người hắn tín nhiệm nhất tại thời điểm hắn suy yếu cho hắn một cú!

Hoả Chúc tước chính là chim tước bị phái đi đầu tiên, nó từ trong tro tàn của Phượng Hoàng niết bàn mà sinh ra, có được một tia huyết mạch gầy còm của Phượng Hoàng, mà đúng là bằng vào điểm huyết mạch ấy giúp nó tìm được Lý Thiệu Thần ở Nha Lâm tấn.

Tuy rằng Lambert chỉ đạo nó phải tìm một bán thú nhân tóc đen dài có cả tai thú và đuôi thú, nhưng là Hoả Chúc tước liếc mắt một cái liền nhận ra bán thú nhân phổ thông tóc bạc này chính là người bệ hạ tìm.

Trên người cậu tản ra nồng hậu khí tức huyết mạch Phượng Hoàng, không chỉ là trong máu của cậu, còn có trong bụng của cậu.

Hoả Chúc tước trong lòng cả kinh, chẳng lẽ nói bán thú nhân này đã mang thai?

Trách không được nhìn không thấy đuôi cùng tai thú của cậu, mặc dù không biết tóc bạc của cậu là nguyên nhân gì tạo thành, nhưng là Hoả Chúc tước thập phần rõ ràng bán thú nhân mang thai sẽ thoái hóa thành hình thái thú nhân phổ thông, thú hình sở hữu trên người sẽ ngắn ngủi biến mất, chờ đến sau khi em bé được sinh ra mới có thể biến thành hình thái bán thú nhân.

Hoả Chúc tước nhượng đuôi lông mày, không nghĩ tới bệ hạ cấm dục nhiều năm như vậy, mới qua kỳ động dục liền một kích tức trung, tuy rằng nói tỷ lệ bán thú nhân thụ thai là trăm phần trăm, nhưng thú nhân lực lượng càng cường đại thì năng lực sản xuất sẽ càng thấp. Dù sao thổ địa sẽ tái phì nhiêu, mầm móng không có dù sống cũng không có cách nào dục dục. Nó dùng móng vuốt nghĩ cũng biết đêm hôm đó nhất định phi thường lửa nóng.

Tư duy mạc danh kỳ diệu làm Hoả Chúc tước cảm thấy nóng nóng, rất nhanh chấn chỉnh lại vung cánh hướng phía hoàng thành bay đi. Nó phải nhanh đem cái tin tức tốt này nói cho bệ hạ. Nhưng mà chờ thời điểm nó tìm được Lambert, lại khiếp sợ với hết thảy phát sinh trước mắt, cơ hồ là theo bản năng, nó cưỡi đi Phượng Hoàng cốt đang phong ấn Lambert, không thể để cho nó rơi vào trong tay Vincent.

Hoả Chúc tước dùng tốc độ nhanh nhất cuộc đời bay ra hoàng thành, bên trong bối rối, theo bản năng hướng phía cổ khí tức huyết mạch Phượng Hoàng khác bay đi. Người nọ là người bệ hạ tìm, trên người lại có được huyết mạch Phượng Hoàng, đại khái là người duy nhất hiện nay mà nó có thể tín nhiệm.

Lý Thiệu Thần là bị gió lạnh thổi tỉnh, cậu chỉ nhớ rõ sau một tiếng vang nổ mạnh thật lớn, trước mắt liền tối sầm, bất tỉnh nhân sự, nhưng nhìn trạng huống hiện nay của cậu, hẳn không phải là chết rồi đến doanh địa sống lại. Cậu mở to mắt, đầu tiên nhìn đến chính là lá cây thông xanh um úc trên đỉnh đầu, trời xanh trong lành, thái dương chiếu ra những ánh nắng ấm áp, xem ra đêm trăng máu đã qua.

Bên cạnh cậu còn nằm một người, đúng là thành chủ Cesar đã biến trở về hình người, mà Tạ Trời Cao cùng Quách Tử Kiến sớm đã không có bóng dáng, chỉ ở kênh tán gẫu mật để lại mấy câu cho cậu. Đại khái là không muốn thêm phiền toái, không muốn bị người vạch trần thân phận phát hiện bí mật, cho nên mới rời đi trước, cuối cùng còn khuyên cậu sau khi tỉnh lại cũng sớm rời đi cho thỏa đáng.

Cesar còn nằm trên mặt đất hôn mê, Lý Thiệu Thần nhìn xem hoàn cảnh bốn phía, phát giác chính mình còn trong rừng rậm Khoa Lạc, vốn định trước mắt mở liệt biểu xem xét phụ cận có cái gì nguy hiểm hay không, lại ngoài ý muốn nhìn thấy tên Jeff. Theo hệ thống tự mang mục tiêu liên tuyến đi qua đi, Lý Thiệu Thần phát hiện Jeff nổi trên mặt nước.

Lý Thiệu Thần sợ hãi, vội vàng chạy xuống sông, sáng sớm nước sông lạnh lẽo thấu xương, Lý Thiệu Thần lại hồn nhiên không thêm để ý, cậu đem toàn bộ tâm thần đều đặt trên người Jeff, nhìn thấy y vì quá mệt nên hôn mê thì mới yên lòng. Cậu biết, nếu không có Jeff, bọn họ khẳng định sẽ không dễ dàng đánh bại Tam Vĩ Khuyển hoàn thành nhiệm vụ còn có thể toàn thân trở ra.

Nếu như nói ngay từ đầu cậu theo tiểu hài tử đáng thương này mục đích là đến gần y, lấy lòng y, nhưng trải qua thời gian dài ở chung như vậy, Lý Thiệu Thần rất khó nói rõ ràng rốt cuộc là ai thiếu ai, Jeff không chỉ cứu tính mạng của cậu một lần, hơn nữa cậu tin tưởng, nếu lần sau cậu lại gặp nguy hiểm gì, Jeff nhất định sẽ động thân mà giúp.

Đứa bé này a...

Lý Thiệu Thần hai tay ôm lấy Jeff, trên mặt lộ ra ý cười ấm áp.

Đem Jeff ôm đến trên bờ, Quân gia cả người ướt sũng liền đổi mới một bộ vẻ ngoài, đến thời điểm dịch dung, cậu do dự một lát cuối cùng lựa chọn bảo lưu dung nhan hiện tại. Tại thời điểm hôm nay nhìn thấy Cesar, trong tim của cậu đã có tính toán.

Đỉnh đầu “Ba” một tiếng, một vật nhỏ cả người đỏ bừng từ phía trên rơi xuống, mắt đầy Sao kim rơi xuống bên chân Lý Thiệu Thần.

“Kỷ kỷ.”

Vật nhỏ rầm rì hai tiếng, ý bảo chính mình còn sống, không đợi Lý Thiệu Thần ngồi xổm xuống bắt nó nhặt lên, Hoả Chúc tước mở cánh giấy dựa đứng lên, tại bên chân Lý Thiệu Thần sôi nổi. Nó thật sự không có khí lực tái bay lên.

Bên cạnh Hoả Chúc tước nằm một khối ngọc thạch kim sắc, lờ lờ tỏa sáng, Lý Thiệu Thần cảm thấy nhìn quen mắt, không tự chủ cầm lên, lúc này mới phát hiện là Phượng Hoàng cốt lúc trước Lambert lưu lại cho cậu kết quả bị cậu đặt ở trong sơn động. Thứ này như thế nào sẽ ở đây?

Phượng Hoàng cốt kim sắc cùng thời điểm lúc trước nhìn thấy không quá giống nhau, nguyên bản nhan sắc vàng ròng hiện tại phiếm màu ửng đỏ, bên trong che kín hồng sắc huyết tuyến giống như cây tử đằng, tinh tế mà nói, có chút giống mạch máu trải rộng thân thể, nhìn qua không giống như là một tảng đá, mà thật sự là một Phượng Hoàng giương cánh muốn bay.

Lý Thiệu Thần lắc đầu, cảm thấy mình suy nghĩ nhiều.

Hoả Chúc tước thấy Lý Thiệu Thần nhặt lên Phượng Hoàng cốt, chính mình lại khôi phục một ít khí lực, hai cánh mở ra, giống như một đạo lửa cháy xẹt qua trời cao, biến mất tại phía chân trời. Lý Thiệu Thần trong lòng có nghi vấn, kết quả quay đầu chỉ nhìn đến một viên đỏ ở chân trời.

“Thật sự là vật nhỏ kỳ quái.”

Lý Thiệu Thần đem Phượng Hoàng cốt thu vào trong vật phẩm lan, kết quả hệ thống gợi ý vật phẩm ấy không thể thao tác như thế, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống như vậy. Chẳng lẽ này thật sự là Phượng Hoàng? Lý Thiệu Thần không xác định nghĩ như vậy.

Cậu nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là trước đem thứ này thu hồi. Lý Thiệu Thần không nhìn thấy, nguyên bản huyết khối khô cạn trên tay cậu bởi vì ngâm nước hơi có chút hòa tan, máu loãng dính trên Phượng Hoàng cốt, thế nhưng chậm rãi thấm thấu vào, mà nguyên bản Phượng Hoàng thường thường không có gì lạ nay ánh mắt bỗng nhiên lóe sáng, giống như là con mắt thật sự.

Như thế nào đem hai người hôn mê kéo trở về, Lý Thiệu Thần nghĩ thật khó, để ai ở một mình tại chỗ này đều không an toàn, mà cậu lại không thể một lần đem hai người đều mang đi. Ai, thật sâu người! Lý Thiệu Thần buồn rầu chải tóc. Cũng may không đợi cậu phiền táo bao lâu, liền có một đội sĩ binh tiến đến tìm người, Lý Thiệu Thần nhìn cứu tinh ánh mắt lóe sáng làm các ca ca trong đoàn binh nháy mắt không được tự nhiên, ngẩng mã, ánh mắt này thật là đáng sợ. Cũng may bọn lính đều đã được nghiêm chỉnh huấn luyện, mặt không đổi sắc trước ánh mắt như lang như hổ của Lý Thiệu Thần, đem hai người hôn mê nâng lên hồi doanh địa.

Thành chủ hôn mê bất tỉnh cũng không phải là việc nhỏ, Lý Thiệu Thần làm người chứng kiến, bị thập phần khách khí mời ở lại trong quân doanh, mà còn bị an bài tại trong trường phòng được người bảo hộ. Cái cảnh tượng này thật sự rất quen thuộc, chẳng lâu trước đây cậu cùng Jeff cũng là tại đây dưới dạng bị bảo hộ, đồng dạng một người thanh tỉnh một người hôn mê, chẳng qua đối đối tượng thôi.

Bất quá cũng không lâu lắm, đã có người tiến đến thỉnh bọn họ đổi đến một cái lều trại xa hoa khác, lại là dâng trà lại là thỉnh quân y, Jeff đang hôn mê bất tỉnh tức thì bị an bài nằm ở phía trên một khối da thú trân quý, Lý Thiệu Thần bĩu môi, cảm khái đãi ngộ trước sau khác biệt thật đúng là lớn.

Lý Thiệu Thần từ trong miệng quân y biết được Cesar đã tỉnh lại, chỉ là bởi vì cùng Tam Vĩ Khuyển chiến đấu bị thương không nhẹ, yêu cầu hảo hảo tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, cho nên hiện tại không có phương tiện lại đây cảm tạ bọn họ trợ giúp. Cesar thành chủ cố ý dặn, nhất định phải hảo sinh chiêu đãi hai vị ân nhân, quân đội tạm thời sẽ không rời đi Nha Lâm trấn, bọn họ có thể tại trong quân doanh an tâm trụ, dưỡng tốt thân thể sau đó rời đi cũng không muộn.

Lời này nói đến tâm ý của Lý Thiệu Thần, cậu vốn đã muốn ở lại quân doanh, hiện tại giúp cậu quang minh chính đại tiến vào, có đạo là thỉnh thần dễ dàng đưa thần khó, muốn đuổi cậu đi đã không còn dễ dàng nữa. Trước cậu còn phải hỏi một chút tính toán của Jeff, cũng không biết tuổi của y có đủ tiêu chuẩn tông quân hay không.

Jeff vào ba ngày sau tỉnh lại, trong lúc bị Lý Thiệu Thần cung hảo ăn hảo uống, trừ bỏ quân doanh chủ trưởng không thể vào, còn lại muốn xuất hành cũng không hạn chế bất luận cái gì, thậm chí thời điểm trở về trấn còn có nhân viên hộ vệ đi theo, xác thực phong cảnh một phen. Sau khi thân thể thành chủ Cesar khôi phục cũng gấp qua vài lần, trừ bỏ cảm kích Lý Thiệu Thần trợ giúp, còn mấy lần hữu ý vô ý đề cập tới năng lực của Lý Thiệu Thần.

Tuy rằng y chưa từng hỏi cụ thể là năng lực gì, chính là lộ ra chút tò mò, nhân tiện du thuyết Lý Thiệu Thần gia nhập quân đội, vì nước cống hiến văn võ. Lý Thiệu Thần cũng không có lập tức đáp ứng lời mời của thành chủ Cesar, cũng không có cự tuyệt, chỉ nói phải đợi sau khi Jeff tỉnh lại cùng thương lượng một phen, lại cho y câu trả lời thuyết phục. Cesar ngược lại đối với loại thái độ này của cậu rất là thưởng thức, không kiêu không nóng, khiêm tốn hữu lễ, đối cậu yêu thích càng thêm một tầng.

Sau khi Jeff tỉnh lại, Lý Thiệu Thần cùng y nói tỉ mỉ một chút tình hình nhiều ngày nay, sau nói đến

chuyện tòng quân Jeff có chút do dự. Cũng không phải nói y không nguyện ý rời đi Nha Lâm trấn, lão thú nhân đã qua đời thiệt nhiều năm, y tại trấn trên vô ưu vô lự rời đi cũng không phải không thể. Chính là dựa theo tuổi thú nhân, y coi như là vị thành niên, không đủ để tòng quân, nếu đang trong quân đội mà đột nhiên đến kỳ động dục, trong đây một đồng lớn toàn là thú nhân giống đực như vậy, y không biết trong mơ hồ lại cùng ai ai lẫn sàng đầu.

Tính ra động dục kỳ cũng chính là đại sự trong cuộc đời thú nhân, không thể quyết định qua loa như vậy, hơn nữa, vạn nhất bí mật mình là hải tộc bị quân đội phát hiện, kết quả đã có thể không xong.

Ở một phương diện khác, y lại biết Lý Thiệu Thần bức thiết muốn tiến vào quân đội, nhìn đôi mắt đối phương đầy chờ mong, lời cự tuyệt đến bên miệng lại bị y nuốt trở về. Y gật gật đầu, cuối cùng vẫn là đáp ứng.

Lý Thiệu Thần hoan hô một tiếng, cao hứng phấn chấn mà đi ra cửa tìm thành chủ Cesar, mà Jeff ở lại trong trường bông, thì vuốt trần châu màu bạc trên cổ trầm mặc, trên mặt trần châu mượt mà một đạo khe có thể thấy được rõ ràng.

35. Chương 35

Cesar Cavill sau khi nghe được câu trả lời thuyết phục của Lý Thiệu Thần thì có vẻ dị thường vui vẻ, vỗ vỗ bả vai Lý Thiệu Thần nói cậu niên thiếu hữu vi, quả thực rất giống bộ dạng của trưởng bối trong gia tộc vào năm mới, làm người hoài niệm đồng thời lại vô cùng phiền lòng, khiến Lý Thiệu Thần trong nháy mắt có lại xúc động không muốn tòng quân. Cũng may cậu nhận được.

Lý Thiệu Thần cùng Cesar Cavill trình bày bản khoản mình, đổi lại một câu ‘ không quan hệ, không bằng hai người đều đến làm thị vệ thân tín của ta ‘ của đối phương. Cesar trước kia tang tử, tướng mạo Lý Thiệu Thần không cần nhiều lời, bộ dạng của Jeff cũng là thủy linh thủy linh, nhìn qua khiến cho nhân tâm sinh ra vui mừng, hơn nữa hai người kia còn có năng lực cường đại, giữ ở bên người vừa có thể giám thị, vừa có năng lực bảo hộ, nhất cử lưỡng tiện.

Bất quá Lý Thiệu Thần cự tuyệt cái đề nghị này, vô nghĩa, đứng ở bên người thành chủ, đến một chút không gian tự do cậu đều không có, mỗi ngày đối với gương mặt của y như vậy, có thể phiền chết người. Bất quá, Lý Thiệu Thần lại đem Jeff ở lại làm thị vệ bên người thành chủ Cesar, đứa nhỏ này còn quá nhỏ, tham gia quân ngũ thần mã chịu khổ rất nhiều, y còn tuổi nhỏ đã ăn qua rất nhiều khổ, cũng nên có ngày lành đi.

Làm thị vệ cho Cesar tuy nói không nhất định thoải mái, nhưng so với việc ở dưới mặt trời chói chan nắng gắt đánh quyền, thao luyện một thân cường hãn. Lý Thiệu Thần liền như vậy thập phần khoái trá đem Jeff bán cho Cesar. Jeff sau khi biết chuyện này cũng không có bao nhiêu phản ứng, này kỳ thật là hợp tâm ý của y. Thị vệ liền thị vệ đi, so với việc cùng với thú nhân mặc danh kỳ diệu sinh hài tử tốt hơn rất nhiều.

Trước khi Jeff rời Nha Lâm trấn, đi đến mộ viên bá biệt lão thú nhân, y lần này đi, không biết thời điểm nào mới có thể trở về, ở mộ viên này người hết một buổi sáng, ở trước mộ phần của lão thú nhân nói thiệt

nhiều chuyện. Lý Thiệu Thần không đi cùng mà ở trong nhà thu thập hành lý. Chờ đến khi Jeff trở về, cậu thấy y hai mắt đỏ bừng, hiển nhiên một bộ vừa mới khóc qua.

Sau khi về nhà Jeff lập tức trở lại phòng, cơm trưa cùng cơm chiều chỉ ăn một chút, Lý Thiệu Thần biết trong lòng y nhiều ít đều có chút không nỡ, cũng không đi miễn cưỡng y.

Hừng đông ngày hôm sau sau, hai người mang theo bọc hành lý đơn giản, đi theo đội ngũ Cesar Cavill đến Ngải Tư So Ước thành.

Địa điểm du lịch Lý Thiệu Thần đã từng thích nhất là Châu Âu, Luân Đôn, Paris, Barcel, Italy cũng là bốn địa phương cậu thường xuyên đi, cậu yêu nhất phong cách kiến trúc cổ điển ở Châu Âu, mỗi một khối đá đều kể rõ thành thị từ xưa. Ở nơi đây, cậu có thể cảm nhận được sự kết hợp hoàn mỹ nhất của cổ điển cùng hiện đại, phẳng phất đặt mình trong thiên đường.

Mà Ngải Tư So Ước thành trong thế giới thú nhân, chính là cùng loại phong cách với một tòa thành trì Barcel kia. Đường tắt quanh co sâu hút, hai bên đứng sừng sững đều là kiến trúc ít nhất năm sáu tầng. Nếu là ở dưới ánh mặt trời vào thời điểm thích hợp, ngẩng đầu hướng tiền vọng, đường tắt sâu thẳm, cũ kỹ xung quanh tiểu điểm ánh lên tịnh sắc, làm Lý Thiệu Thần có một loại ảo giác xuyên qua đến thời Trung cổ.

Dẫm trên đá phiến được đúc thành thân cây trên đường, tiếng vang thanh thúy làm hốc mắt Lý Thiệu Thần nóng lên, nước mắt suýt nữa rơi xuống.

Lý Thiệu Thần dùng một câu tiếng Tây Ban Nha che dấu tâm tình của mình, không suy nghĩ thêm cậu ở “Kiếp trước” nữa, sau đó quay đầu kéo Jeff. Trên đường cái người đến người đi, chen vai thích cánh, cậu sợ không cẩn thận một cái liền ném Jeff đi. Cũng may Jeff không biểu hiện giống như bao tử mới từ nông thôn vào thành phố, cùng với việc nói y trấn định, còn không bằng nói y đối với cái này thờ ơ. Lý Thiệu Thần không biết nên vui mừng hay là nên đau lòng, đứa nhỏ này sợ là chưa từng có ý muốn đến đây đi.

Hai người cũng không bị an bài ở trong phủ thành chủ, mà là bị an trí tại một biệt viện trong nội thành, chờ thêm hai ngày để làm xong xuôi thủ tục, hai người mới tính chính thức nhập ngũ.

Cơm chiều qua đi, Lý Thiệu Thần nằm ở trên giường sổ muỗi. Quả nhiên có một vài việc cho dù xuyên qua đến một thế giới khác cũng sẽ không biến đổi. Bị muỗi cắn cả người Lý Thiệu Thần từ trên giường đứng lên, ở trong phòng đi tới đi lui.

Thật nhàm chán muốn chết, bỗng cậu nhớ tới đến một việc.

Nhiệm vụ đêm trắng máu đã hoàn thành, cậu nhớ rõ trong thưởng cho của nhiệm vụ nói sẽ mở ra lãnh địa bang hội, chỗ đó chắc không có muỗi đi.

Sau khi khóa kỹ cửa sổ, Lý Thiệu Thần sử dụng Thần Đi Ngân Dặm, đi vào lãnh địa bang hội mà mình lúc trước nhìn ăn sáng mà giúp sáng tạo.

Trong hiện thực không có tiến độ đọc bản đồ, Lý Thiệu Thần trước mắt nhoáng lên một cái, chính mình đã đi vào lãnh địa bang hội diễm dương cao chiếu. Đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói mắt đâm vào làm cậu vô pháp mở hai mắt, một hồi lâu cậu thích ứng được.

Bên tai là nhóm thiết vệ bang hội cùng kêu lên hô to: “Hoan nghênh Lý Thiệu Thần thiếu hiệp trở lại!”

Trong vòng đại sảnh Bang hội, Phượng tỷ như trước ngày qua ngày quét tước đại sảnh bang hội, Tân đại trụ vừa mới chuẩn bị xong cơm chiều, Liên Can bang chúng ở bên trong đại sảnh ăn đến náo nhiệt. Lý Thiệu Thần biết đây là thế giới của bọn họ, cậu vô pháp tham dự, một cái Lên Như Điều Gặp Gió , nhảy lên nóc nhà đại sảnh bang hội, đứng ở bên cạnh bảng hiệu Tụ Nghĩa Đường . Chử to bằng vàng ở trên bảng hiệu, lóe ra kim quang loá mắt, Lý Thiệu Thần tùy ý tìm vị trí, ngồi xuống thưởng thức phong cảnh lãnh địa bang hội.

Cậu vô số lần tới lãnh địa bang hội, cũng từng cẩn thận thưởng thức qua phong cảnh lãnh địa bang hội, nhưng chưa bao giờ có một lần như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ thế này. Gió nhẹ phủ ở trên mặt, mang theo hương thơm của bùn đất cùng thanh thảo, sợi tóc màu trắng nhẹ nhàng lay động, đánh vào trên mặt có cảm giác hơi ngứa, xa xa núi đá san sát, trùng điệp dưới ánh mặt trời giống như một khối ngọc lờ lờ toả sáng.

Thật là thời tiết tốt khó có được a.

Lý Thiệu Thần thấy giữa sân bang hội có không ít ngựa đang nhàn nhã ăn cỏ, trong lòng vừa động. Sau khi Đạp Viêm Ô Chuy mặc danh kỳ diệu biến mất, bên người Lý Thiệu Thần lại không có chiến kỵ thích hợp. Ngựa trong sân ngựa của bang hội tuy rằng cấp độ, phẩm chất không đặc biệt tốt, nhưng tốt xấu nhân cũng là một con ngựa, so với việc cưỡi xe cút kít chiến đấu phong cách hơn nhiều.

Nghĩ như vậy, Lý Thiệu Thần thi triển khinh công chạy đến mã tràng, chuẩn bị bắt một con ngựa đến dưỡng. Nào biết cậu mới vừa vừa rơi xuống đất, liền nhìn thấy một cái thân ảnh quen mắt.

“Đạp Viêm Ô Chuy?!”

Lý Thiệu Thần kinh hãi phát hiện Đạp Viêm Ô Chuy biến mất không thấy thế nhưng ở chỗ này, may mắn cậu hoàn thành nhiệm vụ đêm trăng máu, nếu không chẳng phải là cả đời đều không thấy được nó.

Đạp Viêm Ô Chuy nhìn thấy Lý Thiệu Thần xuất hiện, biểu hiện cũng là cao hứng phấn chấn. Nó tiến lên, mặt ngựa dán vào mặt Lý Thiệu Thần nhẹ nhàng cọ cọ, trong miệng phát ra tiếng tê mình khoan khoái. Lúc này, lại có một lương câu dạo bước đến bên người Lý Thiệu Thần, dùng đầu đem Đạp Viêm Ô Chuy đỉnh qua một bên, thanh âm “Tê tê” trong miệng cho thấy giờ phút này nó thập phần không cao hứng.

Đạp Viêm Ô Chuy thuận theo tiêu sái đến bên người nó, dường như lấy lòng cọ cọ cổ nó, quả thực bạo hư mất Lý Thiệu Thần.

Đây là cái tình huống gì? Vài ngày không thấy, Đạp Viêm Ô Chuy nhà cậu thế nhưng gả ra ngoài?

Lý Thiệu Thần tập trung nhìn vào, lúc này mới phát hiện con ngựa trước mắt cả người tuyết trắng, tứ chi mạnh mẽ, hình thể lưu loát, trên người có điều văn màu đen lưu loát, nhất thời kinh ngạc nói không nên lời.

Nhân tình của Đạp Viêm Ô Chuy nhà cậu cư nhiên là một Trong Phi Sa!

Trong Phi Sa chính là siêu tọa kỵ của Phiêu Kị tướng quân Tam quốc thời kì Thục Hán, tại trong du hý chính là ngựa cao cấp nhất, cao phú soái bạch phú mỹ chuyên thuộc, là tọa kỵ mà mỗi một người trong Thiên Sách tha thiết ước mơ. Lúc trước cậu cũng muốn mua một con, bất quá sau khi ở phố bản Chúc Long diện đánh được Đạp Viêm Ô Chuy, so sánh lại, cậu cảm thấy Đạp Viêm Ô Chuy càng đẹp trai, cho nên không mua.

Không nghĩ tới ở trong lãnh địa bang hội thế sẽ sinh Trong Phi Sa mới, này xác suất tiểu nhân đến chắc nhiều lắm, thật sự là đạp lên vận cứt chó.

Nhắc tới Trong Phi Sa, Lý Thiệu Thần nhớ tới một cái thiệp mời lúc trước, một muội tử chơi Kiếm Tam sau khi sinh hài tử, muốn chơi cơ tam nên gọi người hỗ trợ lấy cái tên, gia đình chồng họ Lý, vì thế các loại tên kỳ ba ùn ùn kéo đến, Lý Phi Toa là một trong số đó. Vốn là không có hàm nghĩa gì đặc biệt, kết quả thiệp từ từ bị người oanh tạc, nói cái gì Lý Phi Toa tên này hảo a, dưỡng thành sau có thể bị nhóm cao phú soái kỵ. Kết quả là vô số người nằm cũng trúng đạn, thiệp từ từ hướng phía hoàng bạo bay đi không quay lại.

Nhìn đến Trong Phi Sa chân thật trước mắt, phản ứng đầu tiên của Lý Thiệu Thần là nghĩ đến thiệp vừa rồi, phản ứng thứ hai mới là ngựa đi bộ. Không đợi cậu ném ra bộ mã tác, Trong Phi Sa trước mắt ngẩng cao đầu, thế nhưng miệng phun nhân ngôn.

“Người muốn bắt ta làm tọa kỵ?”

Lý Thiệu Thần chấn động, theo bản năng lui về phía sau hai bước, đề phòng nhìn Trong Phi Sa trước mắt. Trong Phi Sa tuyết trắng, dùng ánh mắt bề ngễ nhìn chăm chăm Lý Thiệu Thần, Lý Thiệu Thần có thể từ ánh mắt của nó đọc được ý tứ hàm xúc trào phúng.

“Không biết tự lượng sức mình.”

Thời điểm Trong Phi Sa nói ra những lời này, Lý Thiệu Thần trong nháy mắt không rét mà run, một con ngựa, thậm chí còn có khí thế như thế, này mà đặt vào trước đây có đánh chết cậu sẽ không tin. Hiện giờ nhìn thấy, lòng bàn tay Lý Thiệu Thần thấm xuất một tầng mồ hôi lạnh.

Quanh thân Trong Phi Sa lan tràn một mảnh sương trắng, sau khi sương trắng tan hết, Trong Phi Sa biến mất không thấy, thay thế chính là nam tử một thân tố y đầu bạc, lãnh mâu nhìn chăm chăm Lý Thiệu Thần, khoe miệng còn treo một tia cười nhạo. Nam nhân trên mặt có hai đạo phù văn màu đen, phụ trợ cho khí chất của y càng thêm tà mị. Bàn tay to của y vung lên, một trận tà gió thổi đến, thân ảnh Trong Phi Sa cùng Đạp Viêm Ô Chuy đều biến mất không thấy, cả tòa mã tràng rộng tuếch, giống như trước chuyện lúc này không tồn tại.

Lý Thiệu Thần đứng tại chỗ, trên mặt lộ ra biểu tình phấn khích, nếu không có mặt cỏ được gặm qua, cậu thật sự cho rằng hết thấy vừa rồi đều là cậu ảo tưởng.

Đạp Viêm Ô Chuy gả cho Trong Phi Sa? Trong Phi Sa biến thành người uy hiếp mình? Âu lậu, thế giới này, người có thể không huyền huyền như vậy được không!

Lý Thiệu Thần vưng đầu ba não rồi đi lãnh địa bang hội, trở lại gian phòng của mình, nằm ở trên giường thật lâu không nói nên lời, cậu yêu cầu hảo hảo ngủ một giấc, lượng tin tức này có chút lớn, quả thực không đành lòng nhìn thẳng a. Bị đánh sâu vào lòng, Lý Thiệu Thần không lâu lắm liền chìm vào mộng đẹp. Chờ đến thời điểm trăng lên, trong ngực cậu hiện lên một tia ánh sáng, một đạo hư ảnh xuất hiện trước giường của cậu trước, yên lặng mà nhìn gương mặt say ngủ của cậu thật lâu.

Sau, hư ảnh tán thành một đoàn sương khói kim sắc, lập tức xuyên qua vách tường, hướng phía phủ thành chủ bay đi.

36. Chương 36

Cesar Cavill vẫn chưa đi ngủ, mấy ngày trước đây thân thể chưa khôi phục, trong thành lại có rất nhiều công tác, hiện giờ đương nhiên phải tăng ca thêm giờ để giải quyết mới được. Y đang xem báo cáo thương vong đêm của trắng máu lần này, thủ hạ còn đẩy đến một đồng báo cáo cần phải xử lý, quả thực vội đến sứt đầu mẻ trán. Cũng may có Hathaway ở một bên hiệp trợ, bàn tay trắng nõn chấp bút, hồng tụ thiêm hương, công sự cũng không tính là quá mức vất vả.

Buông công văn trong tay, Cesar mệt mỏi mát xa ấn đường, đang muốn khuyên nhủ Hathaway nghỉ ngơi trước, lại thấy Hathaway vẻ mặt ngưng trọng, tay phải làm ra động tác niệm chú. Trong lòng Cesar cả kinh, cảm giác của pháp sư so với người bình thường mãnh liệt hơn nhiều, nếu Hathaway đã làm ra động tác này, thuyết minh người tới đã sắp tiến vào phạm vi công kích của nàng, mà mình thế nhưng không hề phát hiện. Có thể tránh mọi người ở phủ thành chủ phát hiện, người tới nhất định không đơn giản.

Cesar cho Hathaway một ánh mắt, ý bảo nàng làm việc cẩn thận, tay phải của mình thì lặng lẽ duỗi đến phía dưới cái bàn, từ chỗ âm cách lấy ra một cây chủy thủ sắc bén. Chỉ cần người tới xuất hiện, y nhất định không chút do dự cho đối phương một kích trí mệnh.

Khí tức xa lạ lan khắp phòng, Cesar nắm chặt chủy thủ trong tay, ma pháp Hathaway dấu ở phía sau đã thành hình, vận sức chờ phát động. Trong phòng đột nhiên xuất hiện một mảnh sương khói kim sắc, chính giữa điện quang hỏa thạch, hai người đồng thời ra tay, muốn một kích tất sát, lại không dự đoán được công kích toàn bộ đều vô hiệu, xuyên thấu qua sương khói kim sắc, dừng ở trên tường.

Hai người chấn động, Cesar nhanh chóng nhảy đến trước mặt Hathaway, đem nàng hộ sau người, toàn thân làm tốt chuẩn bị nghênh địch, mặc kệ người đến là ai, thực lực đều không thể khinh thường.

Lúc này, trong sương khói kim sắc xuất hiện một thanh âm quen thuộc, mang theo trêu đùa thản nhiên:

“Như thế nào, hai vợ chồng các người chính là hoan nghênh khách nhân như vậy?” Sương khói chậm rãi ngưng tụ thành hình người, Lambert xuất hiện ở trước mặt vợ chồng Cesar.

“Lambert, là người?”

“Đã lâu không gặp, Cesar. Hathaway, người vẫn tao nhã xinh đẹp như vậy, gả cho tên đại què mùa Cesar này thật sự là rất đáng tiếc.”

Lambert mỉm cười, cùng hai người chào hỏi.

Cesar Cavill, từ lúc Lambert trở thành Thú hoàng cùng quan hệ của cả hai chỉ còn là quân thần. Hai người vốn tông quân cùng năm, lại bị phân cùng một doanh trại, cùng nhau xuất hiện thật nhiều lần. Lúc đó, Lambert không có thức tỉnh huyết mạch thú hoàng, Cesar Cavill cũng chỉ là bình dân không thu hút, hai người bởi vì chí thú hợp nhau, ở trong quân đội gắn bó keo sơn, đồng thời làm quá không ít chuyện điên cuồng.

Nếu như nói từ nhỏ Vincent cùng Lambert là thanh mai trúc mã, như vậy Cesar Cavill chính là bạn thân nhất của Lambert. Hai người từng ở trước tượng thần của Thú hoàng bệ hạ thề, sinh tử gắn bó, bất ly bất khí, phần hữu tình này sau khi Lambert trở thành Thú hoàng cũng không thay đổi, thú hình của Cesar là Phong Lang, mà bản thân của y cũng giống như Phong Lang, có được một phần kiên trinh, trung thành. Có thể nói, Cesar Cavill là tâm phúc mà Lambert tin nhiệm nhất.

“Bệ hạ, ngài lại giễu cợt ta.”

Hathaway hơi hơi hành lễ, bị Lambert ngăn lại.

“Không cần đa lễ như vậy, lén lút bảo ta Lambert là được, Cesar cùng ta là bạn thân, người thân là ma pháp sư quang minh cao cấp duy nhất hiện nay trong toàn bộ đại lục, có tư cách này.”

Hathaway cười cười, gật gật đầu, không nói nữa.

Cesar đối với việc Lambert đến đây cảm thấy kỳ quái: “Người sao lại rảnh mà đến chỗ này của ta đến, còn thần thần bí bí như vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

“Vincent, phản.”

“Cái gì!”

Cesar cùng Hathaway trên mặt đều lộ ra biểu tình không thể tin, nhất là Cesar, y cùng với Vincent có thể xưng đến bằng hữu, trăm triệu không nghĩ tới y thể nhưng sẽ mưu phản!

“Đêm trăng máu, Vincent thừa dịp ta suy yếu, đem ta phong ấn trong Phượng Hoàng cốt, các người nhìn thấy ta bây giờ, chẳng qua là một đoạn hình ảnh. Ta còn phải cần một đoạn thời gian nữa mới có thể đột phá phong ấn kia. Trong khoảng thời gian này các người giúp ta lưu ý một chút hướng đi ở hoàng thành, vì sắp đến đại chiến vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng!”

Giờ khắc này, biểu tình của Lambert vô cùng âm ngoan, cả người tản ra khí tức không thuộc về hắn. Đồ vật của hắn, ai cũng không thể cướp đi.

Lambert còn nhắc nhở vợ chồng Cesar một vài chuyện khác, sau đó lại hóa thành một đoàn sương khói, biến mất tại trong phòng, lưu lại vợ chồng hai người vẫn cứ cảm thấy bất khả tư nghị.

Vincent thế nhưng sẽ mưu phản, thật làm cho người ta khó có thể tin được.

Tối hôm qua phát sinh chuyện gì, Lý Thiệu Thần hoàn toàn không biết, vừa tỉnh dậy, lại là một cái thời tiết tốt khó được. Cậu tính tính đã hai ngày qua, thủ tục vào quân doanh không sai biệt lắm sắp xong xuôi, nhập ngũ cũng là chuyện mấy ngày nay, nghĩ đến những kích thích kế tiếp, tâm tình Lý Thiệu Thần càng thêm khoan khoái, buồn bực nho nhỏ vì chuyện Trong Phi Sa uy hiếp hôm qua đảo mắt liền biến mất.

Lý Thiệu Thần cùng Jeff vừa đi vừa ăn trên đường, chậm rì rì tản bộ rồi mới về biệt viện, vừa đến cửa, một sĩ quan nam tử bộ dáng thanh niên giống một gốc cây Tùng cao ngất đứng ở cửa, không nhúc nhích. Lý Thiệu Thần trong lòng vui vẻ, biết thông tri đến, vội bước nhanh lên.

Sĩ quan trẻ tuổi tên là Bách Đặc Biệt Lai Mỗ, khuôn mặt trẻ con cười rộ lên có chút khả ái. Y theo mệnh lệnh thượng cấp đến thông tri Lý Thiệu Thần được sắp xếp vào doanh bộ binh, trong vòng 3 ngày đến quân doanh ngoài thành báo danh. Thời điểm mới gặp Lý Thiệu Thần, đối với đầu đầy tóc bạc của cậu dị thường tò mò, nhưng tổ chức quân nhân làm câu hỏi đã đến bên miệng được mạnh mẽ nuốt trở lại. Lý Thiệu Thần tỏ vẻ đã chuẩn bị thỏa đáng, hôm nay là có thể đi quân doanh trước.

Jeff tỏ vẻ cậu một người cũng có thể đi phủ thành chủ trước, sau khi an bài thỏa đáng, Lý Thiệu Thần hoan hoan hỉ hỉ đi theo Bách Đặc Biệt Lai Mỗ đến quân doanh đưa tin. Nói thực ra, cậu vẫn là mang theo rất nhiều thấp thỏm, vui sướng và còn mang theo bất an đối với sự vật mới mẻ, dọc theo đường đi, trái tim đều đập bùm bùm không ngừng, cùng với cảm giác cậu lần đầu tiên đi Luân Đôn học đại học giống nhau như đúc.

Từ nay về sau, nhân sinh của mình lại phát sinh biến hóa kịch liệt!

Tiếp đãi Lý Thiệu Thần là quan quân vẻ mặt hồng hào có chòm râu dài, thân cao gần ba thước, tại trong thế giới thú nhân cũng là một tồn tại to lớn, gã ngồi ở chỗ tiếp đãi, tựa như một pho tượng núi nhỏ, bên cạnh hai cái người phụ trách bị gã đá một cước, nhìn qua đáng thương hê hê.

Bách Đặc Biệt Lai Mỗ nói cho cậu biết, người này là huấn luyện viên giới tân binh, tên là Clarence, thú hình là vượn rừng rậm, lực lớn vô cùng, lãnh khốc vô tình là một trong huấn luyện viên máu lạnh nhất, mỗi một năm đều sẽ có tân binh bị gã gây sức ép đến thương tích đầy mình, máu chảy thành sông. Dứt lời, còn vẻ mặt đồng tình nhìn chằm chằm Lý Thiệu Thần nửa ngày, trên gương mặt trẻ con treo biểu tình

cũng không biết là đồng tình hay là vui sướng khi người gặp họa.

Lý Thiệu Thần cao thấp đánh giá Clarence, cảm thấy người này trừ bỏ hình thể khổng lồ thì không có gì đặc thù, không phải đều nói tâm khoan thể béo sao, nam nhân hình thể lớn như vậy, có thể hung ác tới mức nào. Bách Đặc Biệt Lai Mỗ từ chối cho ý kiến, thâm nghĩ chờ người kiến thức đến thủ đoạn của gã, chỉ sợ muốn khóc cũng không kịp.

Từ Clarence trong tay kết quả mình lại là quân bài, Lý Thiệu Thần phát hiện nam nhân này bàn tay lớn thái quá, bằng ba cái tay cậu hợp lại, này nếu là hùng chương, ăn thì có bao nhiêu mỹ vị a. Giống như cảm nhận được ác ý từ trên người Lý Thiệu Thần, Clarence khôi ngô ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lý Thiệu Thần một cái, đem bộ dạng của cậu ghi tạc trong lòng. Cho dù không cần tận lực mà nhớ, gã nghĩ gã cũng sẽ không quên mất trong giới tân binh duy nhất một nam tử đầu bạc.

Đãi ngộ của các tân binh không tồi, hai người một gian lều trại, Bách Đặc Biệt Lai Mỗ đem người mang đến lều trại rồi mới rời đi, Lý Thiệu Thần vén màn lên, phát hiện bên trong đã có người, đang cong thắt lưng trải giường chiếu, cảm thấy được có người tiến vào, nhưng cũng không quay đầu lại, biến Lý Thiệu Thần thành không khí.

“Người hảo.”

Lý Thiệu Thần phát tay chào hỏi, nhưng không được đáp lại, Quân gia ngượng ngùng yên lặng sờ mũi, trong âm thầm lại dùng cơ tam hệ thống xem xét tên của y.

Corrine, cấp 91.

Nhìn đến cấp bậc của đối phương, Lý Thiệu Thần nhất thời không bình tĩnh. Cấp 91 là một cái khái niệm, phóng cơ ba dặm thì phải là boss phó bản a, tuy cấp 90 cùng 91 chỉ kém một bậc, nhưng thực lực kém là cách biệt một trời, xem ra bạn cùng phòng của mình thật đúng là nhân vật lớn a. Một cái nhân vật lợi hại như vậy, sao lại đến quân doanh tân binh?

“Corrine đứng không, tôi là Lý Thiệu Thần, về sau đại gia chính là bạn cùng phòng, thỉnh chiều cố nhiều hơn.”

Đối phương vẫn là động tác nhanh nhẹn trải giường chiếu, một chút phản ứng đều không có, Lý Thiệu Thần không nguyên ý tìm mắt mặt, nhượng nhượng lông mày, xoay người đi thu thập đồ đạc của mình.

Thật vất vả đem giường trải thành bộ dáng miễn cưỡng có thể cho người ngủ, Lý Thiệu Thần vừa mới chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi, kết quả quay đầu liền nhìn đến Corrine vẫn không nhúc nhích theo dõi cậu, mặt không đổi sắc.

Nói thực ra, bộ dạng Corrine không tồi, môi hồng răng trắng, mày liễu phượng nhãn, vừa thấy là nghĩ ngay đến cô nương, mà nhìn kỹ cũng giống cô nương thất, là một cái mỹ nhân bại hoại, bất quá người xinh đẹp tiếp tục dùng khuôn mặt không chút biểu tình nhìn chằm chằm người, là ai cũng sẽ cảm thấy khủng bố.

Lý Thiệu Thần trong lòng sợ hãi, nghĩ thầm rằng tiểu tử không phải là sát nhân cuồng ma gì đi, toàn thân phát ra lãnh ý làm Lý Thiệu Thần có ước muốn mặc thêm hai kiện quần áo.

“Có việc?”

Corrine như cũ vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Lý Thiệu Thần, một chút phản ứng đều không có, Lý Thiệu Thần bị nhìn chăm chú đến cả người không được tự nhiên, đang chuẩn bị đứng lên rồi đi lều trại quý đệ này, Corrine đã mở miệng, thanh âm khàn khàn khô khốc, không xứng với khuôn mặt này của y, quả thực đáng tiếc.

“Tên.”

“Ha?” Lý Thiệu Thần không hiểu ra sao, không rõ y đang nói cái gì.

Corrine nói lại một lần nữa, lần này nhiều hơn hai chữ.

“Tên của ta.”

Lý Thiệu Thần kịp phản ứng, thầm nghĩ chính mình quá lớn ý, đối phương chưa bao giờ nói qua tên của y, tùy ý mở miệng kêu lên một cái tên của một người xa lạ như vậy, bất luận kẻ nào đều sẽ hoài nghi đi.

Lý Thiệu Thần ha ha cười, không hề áy náy đem trách nhiệm giao cho mặt trẻ con: “Vừa mới Bách Đặc Biệt Lai Mỗ nói cho tôi biết, hắc hắc, Corrine là cậu, đúng không?”

Corrine trong mắt hoài nghi càng sâu, bất quá lần này y không nói gì, mà là mặt lạnh đi ra khỏi lều trại, không biết đi làm cái gì. Lý Thiệu Thần lau quệt một phen mồ hôi lạnh, bỗng nhiên cảm thấy nhân sinh thật sự là quá gian nan. Mỗi ngày đối với mặt như vậy, tương lai ngày hắn là sẽ thập phần “Phấn khích”.

Lý Thiệu Thần thập phần không xác định nghĩ.

37. Chương 37

“Được rồi, hôm nay tới đây thôi, giải tán.”

Clarence ra lệnh một tiếng, nhất thời một đồng tân binh trên giáo trường tê liệt ngã xuống mặt đất, cả người nhuyển đến như không có xương, ngồi trên đất từng ngum từng ngum thở dốc, sắc mặt ửng hồng, mồ hôi đầm đìa, đến một chút khí lực oán giận cũng không có. Cái danh huấn luyện viên thiết huyết cũng không phải nói không, bất quá đây mới là ngày đầu tiên, bọn lính đã bị gã gây sức ép đến không thành còn hình dạng, có thể tưởng tượng đến cuộc sống sau này.

Lý Thiệu Thần cũng không tốt hơn chỗ nào, hai tay chống đỡ mặt đất, mồ hôi theo cằm chảy xuống đất, khi nói chuyện đều là thở hổn hển, cậu cuối cùng cũng hiểu được tươi cười thần bí khó lường của Bách Đặc Biệt Lai Mỗ là vì sao, hàng kia quả thật là vui sướng khi người gặp họa. Tuy thân thể mỗi một bất kham, nhưng đáy lòng của Lý Thiệu Thần lại vô cùng vui sướng, cái loại xúc động ra sức giao tranh đến rơi mồ hôi lại lần nữa trở lại thân thể cậu, chứng minh cậu vẫn còn sống. Trên mặt cậu treo tươi cười sáng lạn, chói mắt giống như ánh mặt trời, bất tri bất giác nhóm binh lính chung quanh cũng như bị lây nhiễm, cậu chính là loại người có lực lượng có thể tùy thời tùy chỗ ủng hộ nhân tâm.

Lý Thiệu Thần quay đầu lại hô to một tiếng: “Có ai muốn đi đến sông tắm rửa không?”

“Ta!” “Ta cũng đi!” “Tính thêm ta!”

Tất cả binh lính đang xụi lơ tựa hồ lập tức đều khôi phục khí lực, cao giọng phụ họa đề nghị của Lý Thiệu Thần, một ngày mùa hạ nóng bức mỗi một mà vào sông vui chơi thoải thích chắc chắn là một việc vô cùng thoải mái, cơ hồ là chạy trốn, bọn lính chen chúc tới bờ sông nhỏ doanh địa ngoại. Một bên chạy một bên thoát, sau đó thân thể xích lửa mà nhảy vào trong nước sông làm bọt nước văng tung toé, chế phục mới phát nằm thư thối trên đất phân không rõ của ai, nằm cùng chỗ giống như đồng rác.

Đều là tiểu tử choai choai, đúng là đang tuổi tinh lực dư thừa, long tinh hổ mãnh, cả ngày rèn luyện vất vả trong một khắc cũng có thể khôi phục. Giữa sông nhỏ thực nhanh truyền đến âm thanh bọn lính hồ nháo, tiếng nước cùng tiếng cười vui vẻ đan chéo một chỗ, một cảnh tượng này làm tinh thần người ta phần chấn vui sướng.

“Đi, cùng nhau!” Lý Thiệu Thần thành linh nhào vào trên người Corrine, miệng lộ ra thấy cả lợi, ánh mắt lờ lờ lượng lượng, tinh thần đầy sức sống hết sức chói mắt. Thân mình Corrine cứng đờ, đang chuẩn bị cự tuyệt, chợt nghe đến trong sông truyền đến thanh âm kêu gọi Lý Thiệu Thần.

“Nha, Tiểu Chúc Nhi, nhanh lên, cò xát cò cái nương môn.”

“Người mới nương môn, cả nhà người mới là nương môn!” Lý Thiệu Thần quay đầu cười mắng, không quan tâm đến Corrine cự tuyệt, tha tha kéo kéo y chạy lại sông nhỏ. Thuần thực, Lý Thiệu Thần cởi hết chỉ còn quần cộc trắng bóng, một cái nhảy xuống nước lặn vào trong sông làm bọt nước văng tung toé, kết quả tất cả người bên cạnh đều chịu.

“Thấu, tiểu tử là người tự tìm!” Bị bọt nước văng trúng đầy mặt, một nam nhân bỗng xuất chương, một đại bát nước chạy về phía Lý Thiệu Thần vừa mới trôi lên mặt nước. Không hề phòng bị, Lý Thiệu Thần hoàn toàn trúng chiêu nhưng cậu cũng không phải dễ chọc, lập tức xuất chiêu phản kích, kết quả ngộ thương người qua đường, trong lúc nhất thời dưới sông loạn cào cào, quả thực so với đàn vịt đùa nước còn muốn náo nhiệt hơn. Đều nói một nữ nhân tranh cãi so với năm trăm con vịt còn âm ỉ hơn, vậy mấy nam nhân trong nước này phải làm sao đây.

Lý Thiệu Thần thừa dịp loạn lạng lẽ rời đi chiến đoàn, chậm rì rì bơi tới bờ, ngẩng đầu tò mò hỏi Corrine đang ngồi trên bờ: “Sao không xuống nước?”

Corrine lắc đầu, tuy trên người mồ hôi đầm đìa nhưng y vẫn mặc nghiêm nghiêm thực thực như trước, một chút ý tứ xuống nước đều không có.

“Ta không biết bơi.”

Này rõ ràng là Corrine tìm cớ, kỳ thật nước sông cũng không sâu, biết bơi hay không căn bản không quan hệ, bất quá nếu đối phương không muốn xuống nước, Lý Thiệu Thần cũng không miễn cưỡng. Cậu lại lặn xuống nước, thân hình linh hoạt giống một người cá, trên mặt nước nhẹ nhàng đánh ra vài cái gợn sóng. Mặt nước yên tĩnh một đoạn thời gian thật dài, Corrine cho rằng Lý Thiệu Thần đã chạy mất, nào biết trên mặt nước đột nhiên chui ra một cái đầu, tóc màu trắng nổi trên mặt nước, xoã tung ở phía sau cậu, giống như một đóa hoa sen nở rộ. Bọt nước trong suốt theo mặt nghiêng xinh đẹp của Lý Thiệu Thần trượt xuống, uốn lượn rơi vào mặt nước. Lý Thiệu Thần cười đến sáng lạn, vươn tay đưa cho Corrine một khối đá cuội xinh đẹp.

“Nột, cho cậu.”

Đá cuội màu trắng ngà an tĩnh nằm trong tay Lý Thiệu Thần, bọt nước theo khe hở chảy xuống, thừa thốt nhỏ trên mặt nước, tựa như trân châu mượt mà rơi rụng. Mà Corrine nhìn chăm chăm đá cuội trong tay Lý Thiệu Thần, thần sắc đề phòng, vô sự xum xoe, phi gian tức đạo.

“Không cần!” Môi mỏng manh lãnh ngạnh phun ra hai chữ, Corrine xoay người chuẩn bị rời đi. Lý Thiệu Thần gặp người không mắc mưu, vội vàng bước lên trước một bước, vươn tay dùng sức kéo lại, đem Corrine dụ dỗ vào tròng!

“Cậu xuống đây đi, ha ha!”

Nào biết Lý Thiệu Thần nóng vội, dùng sức thật mạnh, cả người Corrine đều ngã lên trên người mình, cậu theo bản năng nắm chặt đồ vật bên người, kết quả hai người ôm chặt đồng thời ngã vào trong nước. Lý Thiệu Thần uống mấy ngụm nước sông, chống đỡ đến cơn chiều cũng có thể luôn.

Trên mặt sông hoàn toàn yên tĩnh, chờ sau khi nhìn thấy bộ dáng chật vật của Corrine cùng Lý Thiệu Thần, lại đồng thời bộc phát cười to. Lý Thiệu Thần mặt hồng hồng, ném qua một cái đại bát nước che dấu xấu hổ của mình. Hai người không thành lại hại luôn mình, thật mất mặt.

Chờ đến khi Lý Thiệu Thần ý thức được cậu vẫn còn thân mật ôm Corrine, mắt đao của đối phương cơ hồ muốn đem mình xẹt xẹt thành thẳng góc, liền ngưng ngừng buông tay mình ra, Lý Thiệu Thần sờ sờ mũi, cảm giác có chút đáng tiếc. Corrine nhìn qua tình thế gầy yếu, không nghĩ tới cơ ngực cứ nhiên phát đạt như vậy.

Corrine dùng ánh mắt khủng bố trừng Lý Thiệu Thần, chật vật vì rơi xuống nước cũng không chút nào ảnh hưởng khí thế của y, Lý Thiệu Thần lui lui đầu, Corrine khẳng định sinh khí.

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ hành hung hoặc là phần nộ gào thét, không nghĩ tới y thế nhưng không một

lời bơi vào bờ sông, thời điểm xoay người động thủ nâng cánh tay, một cổ dòng nước hướng về phía Lý Thiệu Thần. Quân gia đầu tiên là sững sốt, sau đó trên mặt lộ ra tươi cười thật lớn. Corrine này cũng không cao lãnh như trong tưởng tượng a.

“Nha, ta còn tưởng là ai, đây không phải là đám binh dân bộ binh doanh kia sao, không giáo dưỡng chính là không giáo dưỡng, rõ như ban ngày mà trần truồng lỏa thể, cùng súc sinh trong rừng rậm không khai hóa có khác biệt gì nhau đâu, chắc chắn.”

Một thanh âm đột ngột vang lên trong đám hoan thanh tiểu nữ, ngữ điệu trào phúng làm các nam nhân chơi đùa giữa sông ngừng tay, nhìn phía chủ nhân của thanh âm. Đó là một nam nhân có khuôn mặt thanh tú, tóc màu nâu, môi hồng răng trắng, quần áo hoa hoa lệ lệ, vẻ mặt kiêu căng, trên mặt treo ý tứ hàm xúc trào phúng dày đặc, trong tay gã cầm một cây dưa phép màu xám, đang dùng một loại ánh mắt nhìn kẻ đáng thương nhìn chằm chằm nhóm binh lính trong nước. Nhóm binh lính xích lỏa hai mặt nhìn nhau, không biết người trước mắt lại phát bệnh thần kinh gì, vô duyên vô cớ đến đây kéo cừu hận.

Trên vai của gã có mang một cái huân chương quân doanh, Lý Thiệu Thần cũng không thấy rõ ràng, chỉ từ trang phục của đối phương đoán được gã là một ma pháp sư quý tộc. Lựa chọn người nam nhân này, Lý Thiệu Thần nhận được tin tức về đối phương.

Cornell Rieste, cấp 90.

Bên người Cornell đi theo ba người hầu, Pitt, Khang Ân, Bruno, tả hữu bộ dáng đều là cấp 80, vây quanh đem Cornell đặt ở trung tâm.

Lý Thiệu Thần nhú mày, hiển nhiên biết nam nhân ở trước mắt không là đèn hết dầu. Phải biết, bộ binh bên cạnh cậu, trừ mình cùng Corrine ra, những người khác tất cả đều là bộ dáng cấp bảy mươi mấy, cũng khó trách đối phương không để trong mắt.

Trong quân doanh chuyện binh dân cùng quý tộc đấu tranh cũng không phải một ngày hai ngày, quý tộc có được ma pháp, nhưng là số ít, binh dân tuy rằng chỉ có thể sử dụng vũ lực vật lộn, nhưng thắng ở chỗ nhiều người lực lượng lớn, hai phe phái miễn cưỡng cũng có thể xem là thực lực cân đối. Trong quân đội đều là sinh vật giống đực có tính xâm lược rất mạnh, tranh đấu là việc không thể tránh được, chỉ cần không nháo dẫn đến tai nạn chết người, cấp trên sẽ không nhiều lời can thiệp. Phát tiết thích hợp mới có lợi cho thân tâm khỏe mạnh, mọi việc đều ghen sớm muộn gì cũng dương thành biến thái.

Trong doanh bộ binh có người cảm giận bất bình, đối với những lời của Cornell vô cùng cảm tức, lập tức liền chỉ vào mũi Cornell mắng: “Thảo, Cornell, có thể nói tiếng người hay không!” Dứt lời, liền muốn lên bờ chuẩn bị cùng gã làm một trận, kết quả bị người bên cạnh ngăn lại.

“Đối với người đương nhiên nói tiếng người, đối với thứ không phải người... Ha ha.”

Cuộc đời Lý Thiệu Thần ghét nhất người khác nói với cậu hai chữ “Ha ha” không rõ ý tứ hàm xúc, cậu giận dữ đến bật cười: “Có vài loại súc sinh cho dù mặc quần áo cũng không giống người, cậu còn có thể trông cậy vào miệng gã nói ra tiếng người sao? A Minh, cậu muốn cùng một súc sinh nói cái gì nha.”

Lý Thiệu Thần nghiêng đầu, cười như không cười nhìn chăm chăm tổ bốn người quý tộc trên bờ, biểu tình như vậy vào trong mắt bọn họ chính là đang vô cùng trào phúng.

“Xú tiểu tử, ngươi nói cái gì! Có biết lão đại ta là ai không?” Người hầu tên Pitt bên người Cornell mở miệng ra mặt vì lão Đại, kết quả bị Lý Thiệu Thần không nhẹ không nặng cho thêm một cú.

“Nói thực ra, tôi thật không biết lão đại của chú. Hơn nữa, tôi nói là tiếng người, chú nghe không hiểu, tôi đây cũng không có biện pháp.” Lý Thiệu Thần nhún nhún vai, biểu tình vô tội.

Lý Thiệu Thần nói làm người bên cạnh cười ha ha, Corrine trên mặt luôn luôn không có gì biểu tình cũng lộ ra một chút ý cười, tuy rằng thực nhanh đã bị y dấu đi.

Cornell sắc mặt một hồi xanh một hồi trắng, đều nhanh bắt được tốc độ biến sắc mặt của Xuyên kịch, xem thực phần khích, gã cắn răng oán hận đánh thật mạnh lên đầu Pitt, sau đó bỏ lại một câu rồi vội vàng rời đi!

“Các người chờ cho ta!”

Lý Thiệu Thần vô lực phun tào, cũng không biết nhóm nhân vật phản diện đó nghĩ như thế nào, sao mà ai cũng thích những lời kịch vô nghĩa lại nào tàn này a, không biết là người nói những lời này đều là pháo hôi sẽ bị rụng rụng sao. Boss phía sau màn sẽ nói qua những lời này sao? Quả nhiên, người không đầu óc đều đã định trước mệnh pháo hôi.

“A Minh, ngươi nhận thức xà tinh bệnh (*) này?”

(*) Xà tinh bệnh = bệnh thần kinh

Trong đám người có người tò mò lai lịch đối phương, A Minh gật đầu, tỏ vẻ mình biết về người này.

“Cornell Rieste, ma pháp sư sơ cấp, họ hàng xa của Thủ tướng đại nhân, phụ thân là một tiểu quý tộc, bên ngoài tình nhân vô số, mẫu thân cũng là quý tộc, không ngừng cùng quần gia từng có một chân hai chân, hừ, gia phong bất chính, có thể dưỡng ra cái thứ tốt gì!”

“Nha, A Minh, nhìn không ra a, miệng ngươi thậm chí có tiềm chất bà tám, còn có gì tin tức tốt gì, nói ra cho gia cao hứng cao hứng...”

“Ngươi mới là miệng bà tám, ta thảo chết ngươi nha ...”

Đám người lại khôi phục không khí huyền ảo, Lý Thiệu Thần lại nhìn phương hướng bốn người rời đi, cảm thấy đối phương khẳng định sẽ còn tìm đến. Người nào tàn, luôn sẽ nghĩ tất cả biện pháp tìm đến chết, ai cũng không ngăn được.

38. Chương 38

Cho dù ở trong nước có thể cọ rửa mỗi mặt của cả ngày, cơn chiều qua đi quân doanh trở nên lạnh lùng như cũ, bọn họ muốn sớm lên giường nghỉ ngơi, tích tụ lực lượng đến ứng đối cường độ huấn luyện của ngày hôm sau. Thời điểm một ngọn đèn cuối cùng trong doanh trường bị dập tắt, toàn bộ doanh địa im ắng, ngẫu nhiên có côn trùng nhỏ kêu vang, chờ khi trăng lên, nhóm thú nhân tựa hồ cũng đã tiến vào mộng đẹp.

Ánh trăng trong suốt, đêm tĩnh như nước.

Corrine thân áo lót màu trắng, quy củ nằm ở trên giường, phía dưới gối đầu hơi hơi nâng cao, mơ hồ có thể thấy bóng ma màu đen, như là đang giấu vật gì. Lý Thiệu Thần tùy tiện mở ra tứ chi, chỉ mặc một cái khố góc bẹt bó sát người, chỉ dùng góc chăn che khuất bộ vị mấu chốt giữa hai chân, chóp mũi râm rì thở nhẹ như tiểu trư, vẻ mặt ngốc ngốc.

Ngực cậu hơi hơi phập phồng, hai tiểu đậu đỏ theo động tác của cậu lên lên xuống xuống, trong mộng lung mang theo cực hạn dụ hoặc. Không biết khi nào nam nhân lặng yên xuất hiện ngồi ở giường mép của cậu, đầu ngón tay oánh bạch điểm ở ẩn đường của cậu, mở ra một gợn sóng vòng vàng óng ánh, nhộn nhạo.

Từ ngón tay đến ẩn đường, một cỗ năng lượng thần nhiên lưu động qua lại, Phượng Hoàng cột bị đặt ở dưới gối đầu phát ra một tầng quang mang kim sắc, mơ hồ có thể nhìn thấy đường cong hồng sắc trong cơ thể nó lưu động, một chút một chút, một chút lại một chút.

Kim quang nhộn nhạo không sai biệt lắm lưu chuyển trong một khắc, thân thể cao lớn của nam nhân tựa hồ không còn hư vô mờ ảo như trước, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của hắn chiếu trên đất. Làm xong, nam nhân giống như trở nên thập phần suy yếu, hắn chậm rãi cong người, ở trên môi Lý Thiệu Thần nhẹ nhàng ấn một nụ hôn, trần trở lưu luyến. Mà hắn tựa hồ cảm thấy vẫn chưa đủ, đầu ngón tay oánh bạch của nam nhân hạ xuống lồng ngực quang lửa, dừng ở khối tiểu đậu đỏ vuốt ve về lộng, thẳng đến khi tiểu đậu đỏ ở trong tay từ từ đứng thẳng mới vừa lòng bỏ qua. Bàn tay lưu luyến ở trước ngực một lúc rồi chậm rãi chạy xuống phía dưới, đang chuẩn bị dùng động tác mềm nhẹ xóc lên góc chăn vướng bận, một trận gió đêm lặng yên thổi tới, hư ảnh theo gió phiêu tán, trong gió hóa thành tia không khí, hết thấy vừa rồi giống như một hồi mộng xuân không dấu vết. Lý Thiệu Thần táp chặc lưỡi, không hề sở giác xoay mình tiếp tục ngủ ngon, cái này chán rồi cuộc che không được nữa, lộ ra quần lót bó sát người bao lấy cái mông rất tròn rất rắn chắc. Nên nói là cái cảnh này làm người xem vô hạn phun máu mũi.

Mấy ngày kế tiếp đều tập trung vào thao luyện của Clarence thiết huyết vô tình, chạy phụ trọng, tiến lên cực hạn, nhảy éch, quân thể quyền... Cả ngày đều mệt, Lý Thiệu Thần trở lại lều trại ngã đầu xuống liền ngủ, đến khi lực cởi quần áo cũng không có, nhưng sáng sớm hôm sau khi cậu tỉnh lại, bản thân cư nhiên cởi sạch đến bóng loáng, chế phục lại chỉnh chỉnh tề tề đặt ở đầu giường, Corrine đối diện cũng không thấy bóng người. Lý Thiệu Thần đương nhiên cho rằng đối phương chiếu cố cậu, cảm thấy thập phần cảm kích. Về phần trước ngực cậu khác thường, Lý Thiệu Thần căn bản không quan tâm lắm, chỉ cho là đêm hè muỗi rất nhiều, bị cắn trúng một hai cái cũng không có gì trở ngại, hoàn toàn không biết mình đã bị ăn đậu hũ vô số lần.

Trong phủ thành chủ, Lambert đã phá tan phong ấn ngồi ở thư phòng, tế mâu trường mi, động tác tao nhã thường thức hương trà trong tay, bên cạnh hắn là vợ chồng thành chủ Cesar, trên mặt đều lộ ra thần sắc do dự.

“Lambert, người thật sự không lo lắng một chút nào? Chuyện này không lớn không nhỏ... Vạn nhất xuất hiện sai lầm gì, có thể...” Cesar Cavill trên mặt mang biểu tình không đồng ý, chính là Lambert tâm quyết đã định, nói đến một nửa hắn lại đánh gãy.

“Ta có chừng mực, người đi an bài là được, còn lại, ta tự mình xử lý.” Lambert ngôn ngữ thản nhiên, trong giọng nói chứa sự kiên quyết chân thật đáng tin, làm Cesar không tự giác thần phục, tự bản thân giúp Lambert an bài thân phận.

Trong phòng Hathaway hàm tiểu để chén trà trong tay xuống, trong miệng cười có thấy rõ hết thấy lực lượng. Nàng không nhanh không chậm dùng thanh âm ôn nhu hỏi: “Người cứ như vậy tiến nhập quân đội, chỉ sợ không chỉ đơn giản là che dấu hành tung đi? Lấy bản lĩnh của người, muốn tránh né Vincent đuổi bắt vô cùng dễ dàng, đáng giá đến trong quân đội của Cesar chịu tội sao?”

“Như thế nào, nhìn hắn sốt ruột người liền đau lòng? Không nghĩ tới kinh tài tuyệt diệu đệ nhất ma pháp sư quang minh cũng có một ngày nhi nữ tình trường như vậy.”

“Ta sao có thể sánh bằng bề hạ ngài tiêu sái, vô ưu vô lự đến trong quân doanh tìm việc vui như vậy.” Thông tuệ như Hathaway đại khái đoán ra ý đồ Lambert tiến vào quân đội, sợ là có người hấp dẫn hắn đi. Người có thể làm cho Lambert ưu ái, không biết nên là người độc nhất vô nhị như thế nào a? Trước mắt Hathaway thoáng qua một nam nhân tóc bạc, khéo miệng không tự giác cong lên hai cái, hơi hơi lộ ra tươi cười mê người.

Có ý tứ.

Ngày hôm sau, thời điểm Lý Thiệu Thần sáng sớm đứng lên huấn luyện, khó được dịp chế phục trên người không bị cởi, mà Corrine đối diện đã không thấy đâu. Chế phục mặc ở trên người bị đè có vài nếp nhăn, cũng may kiểu tóc là xuất phẩm của hệ thống Kiếm Tam, chất lượng tuyệt bích có cam đoan, mặc kệ gây sức ép như thế nào thì một giờ sau cũng trở thành bộ dáng lúc đầu.

Thời điểm đứng xếp hàng, Lý Thiệu Thần chợt phát hiện người bên cạnh không phải là A Minh khờ đầu khờ não, mà là một nam nhân xa lạ, bụi phát bụi mầu, khuôn mặt lạnh lùng, mặt mày mang theo quang mang sắc bén, mũi cao, môi đơn bạc hơi hơi mân lại, vốn là một khuôn mặt thường thường không có gì lạ lại cổ tình toàn thân hắn phát ra khí thế làm cho khuôn mặt hắn trở nên dị thường chói mắt, làm cho người ta cảm thấy loá mắt. Lý Thiệu Thần dám đánh cược, trong đội ngũ có ít nhất một nửa người đang trộm đánh giá đáng người của người nam nhân này. Về phần Lý Thiệu Thần, cậu thậm chí muốn vươn tay vuốt ve cơ ngực nam nhân ở phía dưới chế phục buộc chặt, xúc cảm kia, nhất định rất tuyệt!

Lý Thiệu Thần thiếu chút nữa chảy nước miếng, thẳng đến khi Clarence mắt lạnh đảo qua, động tĩnh tắt tấc tấc trong đội ngũ lập tức biến mất, một đám đứng đến thẳng tắp, nhìn không chớp mắt, sợ huấn luyện viên thiết huyết này đem mình kéo ra ngoài thao luyện!

Clarence không vừa lòng nheo nheo mắt lại, thước dạy học trong tay vung lên, vang lên một tiếng thanh thúy.

“Thái Đức Á Lịch Sơn Đại, bước ra khỏi hàng!”

Lý Thiệu Thần dùng dư quang liếc đến nam nhân bên cạnh, bụi mầu bụi phát hướng phía trước kẻ cơ bắp đi lên một bước, thẳng thắn mà nhìn sở hữu sĩ binh.

“Về phía sau chuyển!”

Thái Đức lưu loát xoay người, đối mặt đại gia, trên mặt không chút biểu tình, nhìn không thấy một chút khấn trương hay là sợ hãi. Clarence hết sức hài lòng gật gật đầu, hướng đại gia giới thiệu người này binh lính mới tới.

“Từ hôm nay trở đi, Thái Đức Á Lịch Sơn Đại chính là chiến hữu mới của các ngươi, nếu ta biết có ai khi dễ người mới, hừ hừ!” Thước dạy học vung lên, tất cả mọi người nhin không được đánh cái rùng mình. Nếu Clarence muốn ngoan (*) , quả thực có thể chết người a.

(*) Ngoan = ngoan lệ

“Có cái gì bất mãn liền đem hỏa khí tát vào trên người đám ma pháp sư quý tộc ra vẻ đạo mạo, ta quyết không cho phép các ngươi ở bên trong doanh bộ binh đánh nhau, nghe rõ không!”

“Nghe rõ!” Nhóm binh lính trong doanh bộ binh cũng biết, thời gian này trả lời nhất định phải vang dội, nói cách khác, nếu không như thế cứ chờ phán quyết chạy một trăm vòng chung quanh sân vật đi.

“Hừ, hữu khí vô lực!” Ngoài miệng tuy rằng không hài lòng, nhưng Clarence cũng không có phạt bọn họ, mà cho Thái Đức về đơn vị.

Thân thể cường tráng của Thái Đức đi qua bên người Lý Thiệu Thần, bắp vai dày rộng cùng mình chạm vào nhau, nhiệt độ ấm áp của cơ thể làm Lý Thiệu Thần tâm viên ý mã, người này cho cậu một loại cảm giác quen thuộc, mà loại cảm giác này giống như là một phen tà hỏa, làm đáy lòng Lý Thiệu Thần rung động.

Cảm giác thật kỳ quái.

Lý Thiệu Thần cảm thấy có một tầm mắt lửa nóng ở sau lưng nhìn mình chằm chằm, chờ cậu quay đầu lại thì cái gì cũng không thấy, thêm mấy lần, Lý Thiệu Thần cảm thấy càng ngày càng kỳ quái, toàn bộ huấn luyện buổi sáng, Lý Thiệu Thần đều vượt qua trong loại cảm giác cả người không được tự nhiên này, cũng may không bị Clarence phát hiện, nếu không hình phạt không phải là thứ mà cậu chịu được.

Thái Đức mới tới tựa hồ đối với Lý Thiệu Thần rất có hảo cảm, thời điểm cơm trưa thật sự đi ở bên cạnh

cậu cùng A Minh ăn cơm, lúc ăn cơm đối diện Lý Thiệu Thần, tuy rằng đối phương không nói gì, nhưng cậu có thể cảm giác được tâm tình sung sướng của nam nhân trước mặt. Nam nhân thường thường ngẩng đầu nhìn cậu, chờ đến khi Lý Thiệu Thần cảm thấy, hẳn lại làm bộ như cái gì đều không có phát sinh cúi đầu làm bộ đang ăn, Lý Thiệu Thần cũng không phải thẳng ngốc, cậu xem như biết chủ nhân tầm mắt lửa nóng kia là ai, đang chuẩn bị phát tác, không nghĩ tới có chuyện xảy ra ở nhà ăn hấp dẫn lực chú ý mọi người.

A Minh cả người toàn đồ ăn đứng ở trong đám người, sắc mặt đỏ bừng, phần nộ trùng mắt nhìn bốn người áo mũ chỉnh tề trước mặt, Corrine đứng ở bên cạnh y, tay trái nắm chặt thành quyền, tay phải lôi kéo cánh tay A Minh, ngăn cản y làm việc xúc động.

Không nói cũng biết, tổ bốn người áo mũ chỉnh tề khẳng định là Cornell Rieste cùng ba người hầu của gã, vẻ mặt đắc ý, Cornell cong chân lên đá ra, trên mặt đất vang đầy thức ăn. Lý Thiệu Thần vừa thấy biết ngay chuyện gì xảy ra.

Trong quân đội bên binh doanh là bất đồng nên cơ bản là không cùng ăn cơm, tuy rằng cùng một quán cơm, nhưng thân là quý tộc ma pháp sư cơ hồ chưa bao giờ đến quán cơm dùng cơm, cho dù ngẫu nhiên đến một hai lần, cũng đều giữ khoảng cách xa xa với doanh bộ binh bình dân tụ tập. Cornell không ngại cực khổ xa thật xa đi vào bên này, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết gã là đến kiểm chuyện.

“Người có ý gì!” A Minh nắm chặt nắm tay, cực lực nhịn xuống xúc động tiến lên cho Cornell một quyền. Nào biết người sau vẻ mặt chán ghét lấy ra khăn tay, chậm rì rì lau khô nước canh trên tay, miệng nói nói ra lời thiếu đánh.”Không có ý gì, không cần thận trọng trượt tay!”

“Người!” Đây rõ ràng chính là j j lửa khiêu khích, A Minh nguyên hình là Thương Ngưu căn bản là áp không được lửa giận của mình, nếu không phải bên người có Corrine ngăn lại, y đã sớm xông lên đi. Cứ cho là một mình y đấu không lại ma pháp sư thì thế nào. Người tranh một hơi, phạt tranh một nén nhang, y tuyệt không có thể vứt bỏ cái thể diện này!

A Minh tránh ra gông cùm xiềng xích của Corrine, đang chuẩn bị xông lên cùng Cornell liều mạng, lại bị hai người từ phía sau xông tới ngăn lại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lambert biến thân thành đại thúc đáng khinh, ai hắc hắc, đại gia đem bình an khoái hoạt, sau đó lập tức chính là lễ Giáng Sinh khoái hoạt, mì ha ha

39. Chương 39

Ngăn lại A Minh chính là Lý Thiệu Thần cùng Thái Đức mới tới hôm nay. Hai người một trái một phải, đem A Minh hộ sau người, Lý Thiệu Thần không nghĩ tới Thái Đức cư nhiên sẽ vì Minh xuất đầu, hơi kinh ngạc quay đầu liếc hẳn một cái, được đối phương đáp trả một cái mỉm cười thân thiện.

Quân doanh kỳ thật là địa phương dễ dàng sinh ra dự cảm vinh nhục của tập thể nhất, mỗi một binh lính

doanh đội mỗi ngày cùng ăn ngủ cùng huấn luyện, tình cảm tự nhiên sẽ sâu, chẳng sợ có mâu thuẫn bên trong, nếu có người ngoài đến khiêu khích, đại gia tự nhiên sẽ vì vậy mà vứt bỏ mâu thuẫn bên trong, biến thành nhất trí đối ngoại, về phần sau đó thì tính sau.

Quý tộc ma pháp sư cùng binh dân không ưa nhau cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, có người đến trước cửa nhà mình tìm tra, không phản kích trở về thì không xứng là nam nhân, doanh bộ binh vốn là một doanh đội thập phần đoàn kết, dưới loại tình huống này càng trở nên đoàn kết nhất trí, đầu mâu tất cả đều chỉ hướng tổ bốn người ma pháp sư khiêu khích.

Corrine bình thường vô thanh vô tức, thời gian này ngược lại dị thường tích cực, y giống như đối ma pháp sư có thành kiến rất sâu, nguyên bản tay đang nắm chặt hơi hơi mở ra, thời khắc chuẩn bị từ không gian vật phẩm lấy ra vũ khí.

“Giải thích!” Corrine trong thanh âm áp lực phần nộ, cả người y tản mát ra khí thế làm người cảm giác không rét mà run. Cornell không khỏi lui ra phía sau một bước, lập tức đối với hành vi khiếp đảm của mình cảm thấy ảo não, trên mặt một trận xanh một trận trắng.

“Đi a, muốn ta giải thích có thể, ngươi có thể đánh thắng ta, ta liền giải thích!” Cornell trên mặt treo tươi cười đắc ý dào dạt, nhìn qua vô cùng chói mắt.

Ai cũng biết ma pháp sư cùng binh lính phổ thông khác nhau, hai người căn bản không ở cùng một cấp bậc. Làm nguyên tố câu thông ở thế giới thú nhân, ma pháp sư may mắn gặp được ưu thế, bọn họ huyết thống quý hiếm, lực lượng cường đại, là con cưng mà thần thú chiều chuộng, bọn họ chỉ cần thoáng động động tay, đủ để thi triển ma pháp người thường cả đời đều không thể với tới.

Đơn đả độc đấu muốn chiến thắng một ma pháp sư, căn bản là chuyện không thể nào, ma pháp sư lực lượng quá mức cường đại, đối bọn họ mà nói một cái ma pháp sơ cấp đơn giản, cơ hồ có thể cướp lấy tánh mạng của ba bốn thú nhân phổ thông, đó cũng là nguyên nhân căn bản vì sao địa vị ma pháp sư tôn quý.

Lực lượng cao nhất ở thế giới thú nhân, loại quy tắc không công bình này là lực lượng tuyệt đối phải thần phục, cũng chỉ có thần phục, mới sẽ không gặp họa dẫn đến tử vong. Dần dà, loại quy tắc này liền diễn biến thành thủ đoạn vì thế giới thú nhân duy trì cân bằng, thẳng đến hôm nay.

“Hảo! Chú tốt nhất nói chuyện nhớ giữ lời!”

Trường thương loé sáng, Lý Thiệu Thần ngạo nghễ mà đứng, một đầu tóc bạc, ngọc diện hàn thương, chế phục thoả đáng mặc trên người cậu, càng hiển dáng người cao ngất, hào khí nghìn trượng. Tư thế của cậu ở trong mắt người khác đến mười phần là cổ làm ra vẻ huyền bí.

Không có biện pháp, cùng người ở thế giới thú nhân so sánh, dáng người Lý Thiệu Thần có vẻ quá mức gầy yếu, cho dù là Corrine thân hình có vẻ nhỏ xinh, dáng người so với cậu khỏe mạnh hơn rất nhiều, lại càng không muốn nói trước mặt những đứa con cháu quý tộc quá thừa dinh dưỡng kia.

Nhìn thấy Lý Thiệu Thần từ trong không gian vật phẩm móc ra trường thương, Cornell cười nhạo một tiếng, mắt lộ ra vẻ xem thường. Ba người hầu bên cạnh gã sớm đã cười ha ha, giống như nhìn thấy thứ rất buồn cười.

“Ha ha ha, cậu ta sẽ không cho rằng dùng cái gậy kia có thể đánh thắng ma pháp sư đi, đây là chuyện buồn cười nhất mà hôm nay ta gặp, không được rồi, ta cười đến đau cả bụng.”

“Đúng vậy, đúng vậy người này không là đồ đàn đi? Bất quá cái gậy này bộ dạng cũng rất xinh đẹp, loe loe, có thể lấy làm củi để đốt, chắc chắn.”

Người đối diện không ngừng cười nhạo Lý Thiệu Thần, người trong doanh bộ binh đối với Lý Thiệu Thần cũng không thể nào yên tâm, sợ cậu chịu thiệt. Corrine lấy ra một thanh chủy thủ lóe hàn quang, chuẩn bị cùng Cornell chiến một trận.

Lý Thiệu Thần không thêm để ý chút nào đến việc đối phương cười nhạo mình, mà cậu lại tới gần Corrine nhẹ giọng đối y nói một câu: “Loại chuyện đánh nhau này, hãy để cho nam nhân chúng ta đến đi.”

Thân thể Corrine cứng đờ, sắc mặt tái nhợt giương mắt chống lại đôi mắt tối đen của Lý Thiệu Thần, đối phương mỉm cười gật gật đầu, tỏ vẻ cậu đã biết giới tính thật của Corrine.

Loại chuyện nữ phần nam trang này, kiếp trước Lý Thiệu Thần thấy rất nhiều, trong điện ảnh kịch truyền hình tam lưu toàn bộ đều là loại này, các đại biên kịch thật sự là lường gạt chỉ số thông minh của đại chúng a, thứ rõ ràng như vậy, người mù đều có thể nhìn ra được chứ! Thật không biết nhóm biên kịch là như thế nào xây dựng toàn bộ nhân vật trong kịch, quả thực có thể nói đại kỳ tích thế giới thứ chín!

Lý Thiệu Thần nói xong, không lại nhìn phản ứng Corrine, cậu nâng lên trường thương, mũi thương điểm trúng mặt Cornell, lông mày khẽ nhướn, thản nhiên nói: “Chú tốt nhất nói được thì làm được!” Lời còn chưa dứt, Lý Thiệu Thần vung lên trường thương, thân thể thẳng hướng chạy về phía Cornell, thời điểm tất cả mọi người không kịp phản ứng, Cornell đã té trên mặt đất.

Toàn trường yên tĩnh.

Nhà ăn huyền não nháy mắt an tĩnh đến cây kim rơi trên mặt đất đều có thể nghe được rành mạch, không người nào biết Lý Thiệu Thần như thế nào làm được, chờ bọn họ kịp phản ứng, Cornell ngã xuống đất, trường thương trong tay Lý Thiệu Thần đã để trên cổ của gã, cường bách gã ngẩng đầu nhìn lên Lý Thiệu Thần.

Này, làm sao có thể?

Tất cả mọi người cảm thấy không thể tin, trừ bỏ Thái Đức Á Lịch Sơn Đại, bản lĩnh của Lý Thiệu Thần bất quá mới lộ ra một góc, hẳn tin tưởng đối phương sẽ cho hắn càng nhiều kính hỉ.

Bị người mạnh như vậy đánh, nội tâm Cornell phần nộ một trận, khuất nhục làm cho đầu óc Cornell nóng lên, cơ hồ ngay tại thời điểm đó, trong tay gã ngưng kết một hỏa cầu, mang theo khí tức nóng cháy, bay qua hai gò má của Lý Thiệu Thần. May là Lý Thiệu Thần trốn nhanh, nhưng tóc dài màu trắng vẫn bị đốt trọi không ít.

“Thiết ——!” Trong nhà ăn bộc phát một trận hư thanh, hiển nhiên đối loại hành vi này của Cornell cảm thấy vô cùng trơ trẽn, thân là quý tộc, sau khi thua thế nhưng ra tay đánh lén, gã thật là có thể diện a. Xem ra, chín ba người hầu bên người gã, đều cảm thấy trên mặt không ánh sáng. Thua liền thua, đánh lén cái gì, quả thực mất hết thể diện của quý tộc. Nhưng cho dù là như thế, bọn họ cũng không dám nhiều lời, thế lực gia tộc của Cornell khổng lồ, mình còn muốn dựa vào gã cân nhắc, cho dù hành vi của gã trơ trẽn, bọn họ cũng phải khuôn mặt tươi cười đón chào, vội đem gã từ trên đất nâng dậy đến.

Từ trên đất đứng lên sắc mặt Cornell xanh mét, vứt bỏ cánh tay của Bruno đang đỡ gã, sau đó từ trong không gian vật phẩm lấy ra một cây đuăa phép màu xám.

“Hại ta dọa người như vậy, chuẩn bị chịu chết đi!”

Trên bản chọn nhân vật Cornell, Lý Thiệu Thần bĩu môi, trực tiếp dùng Băng đánh gãy.

Kinh vực mưa rơi, đất rung núi lở.

Nếu dựa theo hình thức cơ tam, ma pháp sư hẳn là tồn tại cùng loại với nội công môn phái Ngũ Độc Thất Tú, nói thực ra, Thiên Sách cũng không e ngại bọn họ. Thật muốn đụng tới dã ngoại, nhìn năng lực của Cornell, phỏng chừng vẫn luôn ỷ vào thân phận ma pháp sư hoành hành ngang ngược, chưa bao giờ huấn luyện, căn bản không thể cùng ngoại gia (*) sắc bén trong Kiếm Tam so sánh, đánh gã cũng chẳng khó khăn gì.

(*) Ngoại gia = người chơi

Trên người Cornell truyền đến một cảm giác vô lực, chú ngữ còn đang ngâm xướng mặc danh kỳ diệu bị gián đoạn, Lý Thiệu Thần gần ngay trước mắt, không ma pháp sư nào sẽ lựa chọn cận chiến, thời điểm gã muốn cùng Lý Thiệu Thần kéo ra khoảng cách, phát giác hai chân của mình nặng ngàn cân, chỉ có thể gian nan lộ ra điểm chết.

Đây là có chuyện gì? mặt Cornell lộ ra biểu hoảng sợ, hai mắt toàn là không thể tin.

Chí cương chí nhu, xuyên vân phá không.

Cái kỹ năng Xuyên này có hiệu quả giảm 65% tốc độ, năng lực hành động của ma pháp sư vốn là thập phần bạc nhược, hơn nữa còn thêm debuff này, trên cơ bản gã đến nửa bước cũng khó đi, không đợi gã triển khai bước thứ hai, trường thương trong người Lý Thiệu Thần họa xuất một đạo hình cung, đem Cornell vừa mới đứng lên một lần nữa đánh té trên mặt đất.

Thương phong trực nguyệt long rời bến.

Cái kỹ năng Thương Nguyệt này là thần kỹ xếp thứ nhất của Thiên Sách phủ, nhất là thời điểm kéo bè kéo lũ đánh nhau, hiệu quả trác tuyệt. Nó có thể đánh bại mục tiêu trước mặt, cũng đánh lui nhiều nhất năm mục tiêu trong vòng 6 thước. Có thể hữu hiệu khống chế số lượng địch nhân chung quanh mình, đến tự thân bảo hộ.

Phá Phong Long Nha Xuyên Vân Long Ngâm Diệt, mỗi một bộ kỹ năng đều được phát ra, huyết điều của Cornell đã rút xuống hơn phân nửa, nằm trên mặt đất hấp hối, ý tứ khí lực hoàn thủ đều không có. Người trong nhà ăn tất cả đều sợ ngây người, các bạn thân mến nhìn Lý Thiệu Thần tỏ vẻ áp lực lớn như núi! Ni mã, bất quá cả là một cái gây kỳ quái, thế nhưng có thể đem một cái ma pháp sư áp chế không hoàn thủ được, này đặc biệt không khoa học!

Lý Thiệu Thần bất quá là muốn giáo huấn Cornell kiêu ngạo cuồng vọng một chút, cũng không có tâm tư giết chết gã, thời điểm nhìn thấy huyết lượng của đối phương còn 50%, cậu thu kỹ năng, nếu đánh tiếp, đối phương cho dù bất tử, cũng sẽ bị tàn phế phân nửa.

“Người chờ đấy!”

Bỏ lại câu pháo hôi thường nói, Pitt nâng Cornell đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê vội vàng rời khỏi nhà ăn, giống như chó nhà có tang. Trong đám người phát ra một trận cười vang, kịch hay hạ màn không còn gì coi thì từ từ tản ra. Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, nhưng sắp tới huấn luyện buổi chiều, bọn họ cũng không muốn bởi vì chuyện người khác mà làm cho mình bị huấn luyện viên trừng trị.

“Ta thấu, Tiểu Chúc Nhi, người làm như thế nào vậy? Vừa mới thật sự là rất suất!” A Minh mắt đầy sùng bái nhìn Lý Thiệu Thần, không thể không nói một cái hán tử cao lớn thô kệch lộ ra loại vẻ mặt này xác thực làm người ta Mao cốt tung nhiên. Lý Thiệu Thần một bàn tay đem đầu y chụp qua một bên: “Nhanh đi gội rửa, đổi quần áo, khó nghe chết!”

Lý Thiệu Thần tha A Minh rời đi, Corrine từ lúc này vẫn không nói gì, ánh mắt phức tạp, đi theo phía sau hai người, tại chỗ chỉ còn lại có thân ảnh của Thái Đức, nhìn bóng dáng Lý Thiệu Thần, thần sắc khó hiểu.

Thái Đức đúng là Lambert sau khi thay đổi dung mạo cùng thân phận, lẫn vào quân đội dùng tên giả. Đoạn thời gian trước, hắn vẫn luôn từ trên người Lý Thiệu Thần hấp thu lực lượng, rốt cục hai ngày gần đây đột phá phong ấn, khôi phục hình người. Bất quá lực lượng của hắn hiện tại thập phần bạc nhược, yêu cầu tiếp tục tĩnh dưỡng một đoạn thời gian.

Hắn không nghĩ tới mình ở trong phong ấn tĩnh lại ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy người mà mình mong nhớ ngày đêm, tuy đối phương biến thành đầu đầy tóc bạc, thú nhĩ thú vĩ tất cả đều biến mất không thấy, thoát nhìn chỉ giống một thú nhân phổ thông chưa biến hình, có lẽ đây là nguyên nhân vì sao hắn tìm hơn một tháng đều không tìm được người đi. Hắn lúc trước đặc biệt cường điệu người muốn tìm là bán thú nhân, không nghĩ tới đã thay đổi.

Nhìn thấy người mình tâm tâm niệm niệm, Lambert vui vô cùng, bất quá chuyện trọng yếu nhất vẫn là

tích góp từng tí một thực lực, phá tan phong ấn. Tại bên trong Phượng Hoàng cốt, hắn cảm thấy được huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể Lý Thiệu Thần có chút đặc biệt, lực lượng ẩn chứa tựa hồ càng thêm tinh thuần, giống như là thần thú vì vận mệnh chiếu cố, đúng là cỗ lực lượng này, giúp tốc độ của Lambert phá tan phong ấn nhanh hơn, lúc này mới có chuyện tiến vào quân doanh. Hắn muốn làm rõ ràng nguyên nhân của cỗ lực lượng huyết mạch tinh thuần này, có lẽ có thể làm cho thực lực của hắn nâng cao thêm một bước, vậy ngày hắn đoạt lại ngôi vị hoàng đế đã sắp tới.

Lambert dấu đi kim sắc đồng quang chợt lóe trong mắt rồi biến mất, hướng phía mấy người ly khai đuổi theo. A Minh cùng Lý Thiệu Thần thân thể dần gần như vậy, thực chứng mắt, người cũng đã cùng hắn ngủ qua, thế nhưng còn cùng nam nhân khác kề vai sát cánh, thật hư, hừ!

Kéo A Minh Lý Thiệu Thần bỗng cảm thấy phía sau lưng chợt lạnh, cảm giác có người nhớ thương cậu, quay đầu lại, liền nhìn thấy Thái Đức chậm rì rì đi theo phía sau bọn họ, thật nhàn nhã. Lý Thiệu Thần nhận định mình đa nghi, hoàn toàn không biết nam nhân phía sau đang tính toán mấy việc nhỏ nhặt để ngày sau xem sẽ giáo huấn cậu như thế nào.

Thời điểm đợi A Minh thay quần áo, Lý Thiệu Thần cùng Corrine ngồi trên tảng đá bên ngoài lều trại chờ y, Thái Đức bị huấn luyện viên Clarence gọi đi, có việc phân phó.

Corrine một hồi ngẩng đầu một hồi cúi đầu, đối với Lý Thiệu Thần bộ dáng muốn nói lại thôi làm cậu thập phần không được tự nhiên. Tại thời điểm đối phương nhìn cậu lần thứ mười, Lý Thiệu Thần bất đắc dĩ lên tiếng: “Cậu muốn nói gì?”

“Ngô, ngươi, ngươi làm sao mà biết được?” Thanh âm Corrine nhỏ như muỗi, nhìn quanh bốn phía xác định không có người mới mở miệng.

“Tôi lại không có vấn đề về mắt, sao lại không nhìn ra cậu là muối tử!” Nói đến muối tử Lý Thiệu Thần đã cảm thấy bi thôi, mình thế nhưng còn không có bộ dạng khô ngô bằng một muối tử, đến cấp bậc đều không có cao bằng, không cần rất ngược được chứ.

”Êm đẹp, một nữ nhi như cậu sao lại muốn che giấu tung tích đến quân đội?” Điểm này ngược lại làm Lý Thiệu Thần thập phần tò mò. Trong quân đội không phải cấm nữ tử tòng quân, tương phản, còn có chuyên môn thiết trí nữ binh doanh, Lý Thiệu Thần không nghĩ ra dụng ý của Corrine khi nữ phần nam trang tiến vào đến quân đội.

“Ngạch, thời điểm báo danh nghĩ sai rồi...”

“... Cậu giỏi.” Đối với cái lý do này, Lý Thiệu Thần sẽ không ngốc mà đi tin tưởng, nếu đối phương không muốn nói, nhất định là có lý do của nàng, cậu không tiện truy vấn. Nhưng là cậu còn có một việc muốn cảm ơn đối phương.

“A, đúng rồi. Cảm ơn cậu mấy ngày hôm trước ban đêm giúp tôi cởi quần áo.”

“A? Cởi quần áo? Ta không có a?” Nghe được Lý Thiệu Thần nói, Corrine không hiểu ra sao, hoàn toàn không rõ đối phương đang nói cái gì.

“Ách, không là cậu vậy người kia là ai a?” Lý Thiệu Thần hồ đồ, trừ bỏ Corrine, còn ai sẽ có cái lòng thanh thản đến trong lều trại của cậu mà chiều cổ cậu.

“Mặc kệ thế nào, tôi sẽ không đem bí mật của cậu nói ra.” Lý Thiệu Thần cho Corrine một cái hứa hẹn, đổi lấy ánh mắt cảm kích của đối phương.

“Cám ơn.”

“Bí mật gì?” Đổi xong quần áo ra tới A Minh chợt nghe được một câu cuối cùng, không khỏi tò mò mà hỏi han. Sắc mặt Corrine cứng đờ, không biết làm sao, Lý Thiệu Thần lại ha ha lừa dối cho qua.

“Cái gì bí mật loạn thất bát tao, chúng ta nói chính là meo meo.” Lý Thiệu Thần làm ra động tác Long Trảo Thủ vô cùng đáng khinh, khí chất mỹ nam tóc bạc nháy mắt biến thành si hán heo ca, hình tượng hoàn toàn không có. A Minh ném cho cậu một cái xem thường: “Đừng phát hoa si, đi nhanh đi, huấn luyện sắp bắt đầu.”

Thái Đức cũng không có tham gia huấn luyện buổi chiều, Lý Thiệu Thần tuy rằng tò mò, nhưng rất nhanh bị phương pháp huấn luyện như súc sinh của Clarence hành hạ quên hết thấy, khí lực còn sót lại đại khái là dùng để thở dốc, đến khí lực oán giận cũng không có.

Mà lúc này Lambert Lambert bỏ đi ngủ trang, toàn thân kim quang lờ lờ, tại trong phủ thành chủ cùng Cesar làm mật đàm.

“Hoàng thành bên kia có động tĩnh gì?”

Cesar lắc đầu, nhíu mày cho thấy y rất lo lắng lo lắng.

“Nói thực ra, tình huống không tốt. Vincent nói người yêu cầu bế quan, vì chuẩn bị sang năm làm tế điện thần thú, trong lúc này, trong sự vụ lớn nhỏ hoàng cung đều do y chủ trì. Hội trưởng lão cho rằng đây cũng là người tìm cơ mất tích, đến phủ Thủ tướng nháo mấy lần, bắt quá thấy không có gì hiệu quả sau, cũng vứt bỏ tìm người tính toán.”

“Bên phủ ướng quân?”

“Một chút động tĩnh cũng không có, không biết là có nghe được tiếng gió gì không, mà phủ tướng quân vẫn án binh bất động, ta đoán, bọn họ chắc đang mưu hoa gì đó. Bất quá, còn có hai việc yêu cầu bức thiết chú ý một chút.”

“Nói.”

“Ẩn Nguyên hội gần đây có điều động tác, bọn họ giống như đang khống chế thị trường, có vẻ đã trữ được lượng lớn lương thực, giá cả lương thực gần vài ngày này có thể nói là đang tăng lên, tiếp tục như vậy, chỉ sợ không quá vài ngày nhân tâm sẽ hoảng sợ.”

“Không có tìm người đưa vào bên trong Ẩn Nguyên hội sao?”

“Không, động tác của Ẩn Nguyên hội đặc biệt thần bí, thành viên giống như là từ hư không xuất hiện, bọn họ cũng không chiêu mộ người ngoài, trên cơ bản là không có lỗ để chui.”

Lambert trầm ngâm một khắc: “Ẩn Nguyên hội có thể mặc kệ, hiện tại thế cục càng hỗn loạn đối chúng ta càng có lợi, chúng ta vừa lúc mượn cơ hội này đến thu mua lương thực, làm bí mật, như vậy người hoàng thành sẽ không hoài nghi đến trên người chúng ta, đối kế hoạch của chúng ta về sau rất có trợ giúp.”

“Àn, ta sẽ sai người đi làm. Đúng rồi, còn có một việc khác...”

“Việc gì?”

“Hải tộc bên kia gần đây có động tác, Long tộc tựa hồ cũng có dấu hiệu xuất thế.”

“...” Nghe đến hai tin tức này, Lambert không khỏi nhú mày, tại thời điểm mấu chốt này, hai đại dòng họ vẫn luôn lánh đời không xuất thế đều đồng thời có động tác, không khỏi làm cho hắn nghĩ nhiều.

40. Chương 40

Ban đầu ở thế giới j j, trên đại lục thú nhân không tồn tại Thú hoàng. Thần thú đại nhân sáng tạo rời bốn tộc, sau khi tạo ra thú tộc cùng long tộc, vẫn luôn can thiệp thống trị thế giới hoàn mỹ mà hắn chế tạo ra. Hải tộc ma pháp độc nhất vô nhị, long tộc thân thể cường tráng hữu lực, thú tộc văn hóa nhiều kiểu nhiều loại, thần thú hết sức hài lòng đàn con cháu này của mình.

Nhưng mà thần thú cũng có tình cảm, hắn cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi phiền chán, một mình hắn cảm thấy lẻ loi cần phải có người có thể cùng hắn nói chuyện thổ lộ tình cảm. Bọn tử tôn mặc dù tốt, nhưng chung quy không thể cùng mình chạy song song với nhau, hắn yêu cầu, là một bạn lữ có chí hướng to lớn, cùng hắn ngao du thiên địa.

Thần thú sáng tạo ra một thú nhân tên là Tạp Tây DIOR, y có mái tóc vàng chói mắt, da thịt tuyết trắng, tinh mâu rực rỡ, dung hợp và sở hữu sự xinh đẹp cùng tao nhã của thế gian vạn vật, lúc thần thú lựa chọn giới tính cho Tạp Tây DIOR, hắn đột phát một tưởng, vì sao không đem ưu điểm của giống đực cùng giống cái kết hợp lại, sáng tạo ra một thú nhân hoàn toàn mới, thần thú hết sức chăm chú tự hỏi vấn đề này, thế

nhưng quên lựa chọn giới tính cho Tập Tây DIOR, cho đến khi bán thú nhân thứ nhất xuất hiện, hết thấy đều chậm, Tập Tây DIOR trở thành một bán thú nhân duy nhất trên thế giới không giới tính.

Khuyết điểm nho nhỏ này đối với hai người tạo ra thế giới cũng không ảnh hưởng quá lớn, thần thú cùng Tập Tây DIOR vui chơi thoải thích, du sơn ngoạn thủy, cùng nhau thống trị thế giới của hần, ngày vui qua ngày. Một ngàn năm sau, Tập Tây DIOR sinh hạ một đôi nhi tử song bào thai đáng yêu. Tuy sáng tạo ra vô số sinh mệnh, nhưng thần thú đối với hai hài tử này tỏ vẻ cực kỳ vui mừng. Đây là lần đầu tiên hần tận mắt nhìn thấy đến sinh mệnh truyền thừa, cái loại tư vị kỳ diệu này làm thần thú trong vòng tới năm trăm năm đều vui vô cùng. Nhưng thần thú trăm triệu không nghĩ tới, hai hài tử nằm tã lót này, thế nhưng mang đến thế giới thú nhân biến hóa lớn không tưởng được.

Trưởng thành, hai huynh đệ nhân lúc thần thú bế quan liên phát động phản loạn, ca ca dẫn dắt hải tộc, đệ đệ khuyến khích long tộc, muốn đem thần thú đuổi đi. Tập Tây DIOR suất lĩnh thú tộc bị hai huynh đệ vứt bỏ độc lập chiến đấu hăng hái. Ba bên hỗn chiến duy trì liên tục chính chính một trăm năm, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, dân chúng lầm than, thế đơn lực mỏng cuối cùng Tập Tây DIOR vẫn chết trận. Bế quan trở về, thần thú nhìn thấy người yêu chết thảm, trong phần nộ muốn đem hai đứa con trai của mình giết chết, nhưng lại niệm tình bọn họ là huyết mạch của Tập Tây DIOR, cuối cùng lựa chọn phong ấn bọn họ. Mà hải tộc cùng long tộc đi theo hai huynh đệ phản loạn, thì bị nguyên rửa vĩnh hằng, một bên bị xua đuổi tới biển sâu không thấy đáy, một bên bị cầm tù tại núi non hoang vu cần cỗi, trọn đời không được bước vào thế giới thú nhân nữa bước.

Nản lòng thoái chí, thần thú sau khi xử lý xong việc này, tại trong thú tộc đi theo Tập Tây DIOR tùy tiện lựa chọn một vị, cũng ban cho y huyết mạch thần thú, sau đó liền biến mất trên đại lục thú nhân. Mà vị bị hần lựa chọn kia thì trở thành thú hoàng thứ nhất trên đại lục thú nhân.

Ngàn vạn năm qua đi, đại lục thú nhân sớm đã thay đổi bộ dáng, nguyên rửa của thần thú chậm rãi có xu thế bị đánh vỡ, trên đại lục thú nhân ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện thân ảnh của hải tộc hoặc là long tộc, thường thường đưa tới rất nhiều thú nhân vây xem. Về phần Cesar Cavill nói là động tĩnh với quy mô lớn, nhiều ngàn ấy năm qua vẫn là lần đầu tiên. Lambert không thể không cẩn thận ứng đối, khoảng cách nhiều ngàn ấy năm với lần đại chiến đó, không biết hai đại dòng họ đã biến thành bộ dáng thế nào, nếu ở tại thời điểm mấu chốt này gây chuyện, hần thật sự đáp ứng không xuể.

Lambert hiện nay óc còn không mang nổi mình óc, nhưng hai tộc lại không thể không phòng, hoặc là... Lambert tâm sinh một kế, phân phó Cesar âm thầm tìm kiếm tộc nhân của hai tộc xuất hiện trên đại lục thú nhân. Mượn tay địch, cũng có thể xem là thượng sách.

Lambert bên này lo lo lắng lắng, Lý Thiệu Thần bên kia cũng không tốt. Hôm sau ngày cùng Cornell đánh nhau, cậu mặc danh kỳ diệu nhận được điều lệnh cấp trên, bảo cậu vào chợ trong thành đứng gác. Đây không phải là chuyện tốt gì, chỉ có binh lính ở trong quân doanh trái với quy củ mới bị xử phạt như vậy, hơn nữa thời tiết hiện tại ngày càng nóng bức, trong quân doanh huấn luyện mặc dù khổ, nhưng là tốt xấu có thể bớt thời giờ nghỉ ngơi ăn cơm, đứng gác bên ngoài không thể thư thái như vậy. Không nói gió thổi rồi phơi nắng cả ngày, trở lại quân doanh thậm chí đến một hạt cơm cũng không còn, bụng Lý Thiệu Thần rất hợp phong cảnh mà kêu vang, thẳng đến khi Corrine cùng A Minh lúc ăn cơm trộm giấu đồ ăn lại cho cậu mới không làm Lý Thiệu Thần tiếp tục chịu đói.

Không cần nghĩ cũng biết đây là thủ đoạn trả thù của Cornell Rieste, A Minh căm giận bất bình muốn tìm tới nói rõ lý lẽ, bị Lý Thiệu Thần cùng Corrine đồng thời ngăn lại. Quang minh chính đại tỷ thí đều sẽ lọt

vào trả thù như vậy, nếu thật sự là đem chuyện nháo lên, bọn họ không có quyền không có thể, không có khả năng đấu được gia tộc Rieste thân là quý tộc. Từ xưa dân không cùng quan đầu, lời này là có đạo lý.

Đứng gác liền đứng gác đi, Lý Thiệu Thần tỏ vẻ không hề gì. Cậu sờ sờ bụng nhỏ rất tròn của mình, vừa lòng đánh cái no. Ai nói tại chợ không hạnh phúc, cậu hiện tại chính là có ăn ngon có uống mát.

Bản thân Lý Thiệu Thần dương quang đẹp trai, một thân chế phục phẳng phiu, trên mặt luôn treo mỉm cười ngọt ngào, thực nhanh liền bắt được tâm can thiếu nữ thiếu phụ đại tỷ đại muội ở chợ. Nhất là khi cậu đánh chạy vài tên du côn nháo sự, sau đó đến ngay cả tiểu suất ca bán thịt heo đều liên tiếp nhìn trộm cậu, thường thường lấy điểm lão muội nhà mình làm món kho đến uy Lý Thiệu Thần.

Mấy ngày nay Lý Thiệu Thần ăn miệng đầy dầu mỡ, mà ngay cả dáng người đều trở nên đầy đặn rất nhiều, không muốn mình biến thành nam nhân bụng mỡ Lý Thiệu Thần quyết định sau khi về quân doanh nhất định phải tăng mạnh rèn luyện, phải bảo vệ tốt bốn khối cơ bụng của mình!

Ném xuống khúc xương ăn dư lại trong tay, Lý Thiệu Thần quay đầu lại, một vị a ma cao tuổi mắt không chuyển nhìn cậu, trên mặt lộ ra thần sắc đồng tình. Lý Thiệu Thần bị nàng xem đến cả người không được tự nhiên, thời tiết nguyên bản nóng bức lại vì nàng nhìn chăm chú mà có chút lành lạnh.

“A ma, ngài có việc?”

Lý Thiệu Thần thử thăm dò hỏi.

Nào biết a ma vẻ mặt ngoài ý muốn: “Có việc chính là người đi, người trẻ tuổi, này đều mấy tháng, người như thế nào còn ở bên ngoài đứng gác, nên về nhà hảo hảo nuôi mới được.”

Lý Thiệu Thần không rõ ý của a ma nên chỉ cho rằng đối phương đang quan tâm cậu, cậu cười cười: “Cũng không mất bao lâu thời gian, rất nhanh liền xong. Chờ thời tiết lạnh xuống sẽ tốt thôi a.”

Vẻ mặt thương hại của a ma càng thêm rõ ràng, cầm rau xanh trong tay nhét vào trong tay của cậu, triu mến vuốt ve tay cậu.

“Hảo hài tử, thân thể quan trọng hơn. Mấy thứ này người đều lấy về, hảo hảo bồi bổ, a ma biết một mình người không dễ dàng, a ma cũng là như vậy. Tâm phóng khoáng, hết thấy đều sẽ tốt.”

Mặc dù không biết a ma đang nói cái gì, Lý Thiệu Thần thập phần lễ phép cảm tạ a ma. Nhưng mấy thứ này cậu trăm triệu lần cũng không cần, vừa định trả cho a ma, đối phương đã đi xa. Lý Thiệu Thần kinh ngạc, không nghĩ tới a ma tuổi đã cao mà lại có tốc độ như vậy. Đúng là thế giới rộng lớn, không có gì là không thể a.

Lý Thiệu Thần đang muốn đuổi theo, thành linh phía sau truyền đến thanh âm chán ghét của một người, Lý Thiệu Thần vừa nghe liền biết là ai.

Cornell Rieste.

“Nha, trời hôm nay rất tốt nha, Pitt, người đi phía trước hỏi Tiểu ca kia một chút, chợ này đi như thế nào a?” Thanh âm lười biếng của Cornell ở phía sau cậu vang lên, Lý Thiệu Thần quay đầu, nhìn thấy Cornell phía trước, phía sau theo thường lệ là ba người hầu đi theo gã.

Lý Thiệu Thần lười phản ứng bọn họ, nào biết Pitt thật sự đi lên hỏi đường, Lý Thiệu Thần tức giận dùng ngón tay hướng trên đầu đỉnh đầu, ngoài cười nhưng trong không cười: “Không biết chữ sao?”

“Người!”

Pitt tính cách xúc động, nghe được Lý Thiệu Thần nói như vậy, bật người huy quyền, bỗng nhiên lại nhớ đến chuyện Lý Thiệu Thần đã bại Cornell lần trước, vũ lực của mình căn bản không thể cùng Cornell so sánh, chớ nói chi là đánh thắng Lý Thiệu Thần. Gã cảm giận vút hai nắm tay, lui về phía sau Cornell.

“Vài ngày không thấy, miệng lưỡi của người lại trở nên bén nhọn rồi, như thế nào, phơi nắng vài ngày còn không biết thuận theo?” Quạt lông trên tay Cornell lay động, quạt lông thiên nga quạt ra trận trận gió nhẹ, lông mày gã khẽ nhướn, lộ ra biểu tình thích ý: “Mát mẻ.”

Đối mặt hành vi khiêu khích của Cornell, từ bụng Lý Thiệu Thần truyền tới từng trận co rút đau đớn, không phải động tác phản ứng lại Cornell, mà là chân chân chính chính co rút đau đớn. Chẳng lẽ là gần đây ăn nhiều món kho cho nên phá hư bụng? Nhưng Lý Thiệu Thần cũng không phải là người dễ dàng chịu yếu thế, cho dù thân thể khó chịu, cậu vẫn cứ sẽ cố gắng chống đỡ.

“Miệng lưỡi bén nhọn còn tốt hơn so với dốt đặc cán mai, tốt xấu xem như là đang học nghệ, so với người chỉ biết dựa vào cha mẹ còn tốt hơn gấp trăm lần.”

Ánh sáng mặt trời nóng cháy chiếu lên người cậu, phía sau lưng đã bị mồ hôi thấm ra ướt nhẹp, đau đớn ở bụng càng thêm kịch liệt, cơ hồ làm cậu không thể đứng thẳng, Lý Thiệu Thần cắn răng chống đỡ, cố tình tổ bốn người đối phương không được như ý thì đây dựa không bỏ.

Mồ hôi theo thái dương cậu một giọt lại một giọt chảy xuống, sắc mặt Lý Thiệu Thần càng thêm khó coi, cơ hồ là trong nháy mắt mất đi huyết sắc, nhưng cậu lại đứng thẳng tắp như đang giữ gìn tự tôn cùng kiêu ngạo.

Cornell tất nhiên sẽ không bỏ qua mỗi một cái biểu tình trên mặt Lý Thiệu Thần, nhìn thấy sắc mặt đối phương bỗng nhiên tái nhợt, cho rằng cậu rốt cục đã biết sợ, gã cười nhạo tiến lên hai bước, vươn tay nắm cằm Lý Thiệu Thần, chuẩn bị cho gã xem rõ nhan sắc. Nhưng tay gã mới vừa duỗi đến trước mặt Lý Thiệu Thần, đã bị Lý Thiệu Thần ác thanh ác khí đẩy ra.

“Đừng đụng tôi!”

Đau đớn càng ngày càng nghiêm trọng, điều này làm cho tính tình Lý Thiệu Thần càng thêm nóng nảy, Cornell bị đẩy ra vô cùng sửng sốt, không đợi gã ra lệnh, ba người hầu phía sau hống lên đẩy Lý Thiệu Thần. Lý Thiệu Thần không có khí lực ứng phó bọn họ, bị đẩy hai cái cả người trượt chân té ngã trên đất, cậu đã vô lực che dấu đau đớn của mình, ôm bụng lăn lộn trên mặt đất.

“Đau!” Đây là thanh âm duy nhất cậu có thể phát ra. Trong chợ có người nhìn thấy tình huống phát sinh bên này, Tiểu ca đứng gác bị người khi dễ, một đám chớp lấy gia hỏa rất nhanh hướng bên này chạy tới, Tiểu ca bán thịt trực tiếp cầm dao thái máu chảy đầm đìa che ở trước mặt Lý Thiệu Thần, biểu tình hung thần ác sát làm tổ bốn người cả người chấn động, nhịn không được lui về phía sau một bước.

“Các người đang làm cái gì!” Một tiếng hét to từ sau đám người truyền đến, mọi người theo tiếng nhìn lại, một cỗ xe ngựa xuất hiện tại lối vào của chợ, thanh âm đúng là từ trên mã xa truyền đến, chỗ cửa sổ lộ ra gương mặt mọi người vô cùng quen thuộc.

41. Chương 41

Hôm nay là ngày mỗi tháng một lần Cesar Cavill tuần thành, mà Jeff làm tân nhậm thị vệ cũng bị lôi theo. Đây vốn là một ngày không tồi, Jeff lần đầu tiên dùng phương thức này du lãm tòa cổ thành, cảm thấy hưng phấn không thôi, nào biết lúc mới vừa ra khỏi phủ thành chủ không bao lâu, liền thấy ở chợ có người nháo sự, mà người té trên mặt đất không phải ai khác, đúng là Lý Thiệu Thần đang tòng quân.

Sắc mặt Jeff đột biến, lập tức nhảy xuống xe ngựa hướng bên này chạy tới, chen vào đám người trực tiếp chạy đến bên người Lý Thiệu Thần, trên mặt lộ ra biểu tình phức tạp, lo lắng cùng phần nộ.

Chuyện Lý Thiệu Thần mang thai y đã sớm biết, Lý Thiệu Thần tòng quân y cũng không thể ngăn trở, nguyên bản nghĩ chờ y ở bên người thành chủ Cesar ổn định xong sẽ nghĩ biện pháp đem người điều đến địa phương không một nhọc để dưỡng thai, dù sao phỏng chừng bọn họ sẽ không ngốc ở trong quân doanh lâu, nếu chờ đến thời điểm bụng lớn sẽ vô pháp che dấu để rời đi, chính là chưa từng nghĩ đến tình huống này xảy ra.

Mang thai mới hai tháng, thai nhi vẫn chưa ổn định, làm không tốt sẽ một xác hai mệnh. Trên trán Jeff chảy ra mồ hôi tinh mịn, không dám tưởng tượng ra kết quả kia. Y cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân nâng thân thể Lý Thiệu Thần dậy, nhưng thân hình hai người hơn kém không ít, Lý Thiệu Thần dựa trên người y lung lay sắp đổ.

Một bàn tay lớn xoa bả vai Lý Thiệu Thần, phía sau Jeff vang lên một thanh âm lãnh ngạnh.

“Để ta.”

Jeff nhận ra được thanh âm này, là nam nhân bụi mù bụi phát thần bí ở bên trong xe ngựa đi cùng thành chủ, nam nhân này không nói không cười mà giờ khắc này thanh âm của hắn lại âm lãnh giống như hàn băng, trên mặt tuy rằng không chút biểu tình, nhưng song mâu phần nộ đã bán đứng nội tâm của hắn.

Nam nhân tựa như một dã thú trầm mặc, bên ngoài không hề có động tác, nhưng bên trong âm thầm sớm đã mở ra lợi đao, đợi thời cơ mà xuất thủ. Người chân chính có thực lực, sẽ không thể hiện bên ngoài, bọn họ thường thường trầm mặc ít lời, nhưng cũng có thể ở thời cơ thích hợp cho địch nhân một kích trí mệnh. Jeff đoán được, tính cách người nam nhân này.

“Đa tạ.”

Jeff cho rằng đối phương chính là giúp y một phen, không nghĩ tới nam nhân tiếp nhận cả người Lý Thiệu Thần, một tay hấn đỡ thất lưng, để Lý Thiệu Thần nghiêng người dựa vào hấn. Tóc dài màu ngân bạch của Lý Thiệu Thần rủ xuống trên ngực đối phương, cùng tóc màu bụi của hấn rủ cùng một chỗ, ngoài ý muốn lại có một loại cảm giác hài hòa. Hải tộc là người mẫn cảm đối với biến hóa của cảm xúc nhất, từ trong mắt nam nhân, Jeff còn phát hiện ngoài phần nộ còn có một ít cảm xúc phức tạp khác, có kinh ngạc, có đau tiếc, có nghi hoặc, còn có vui sướng khi mất mà có lại, hai người trước kia có quen biết?

“Phát sinh chuyện gì?”

Cesar Cavill mang theo một đội người hầu đi vào trong đám người, nhìn đến người hai phe, không khỏi nhú mày. Y vốn tưởng rằng lại là binh dân cùng quý tộc tiểu đánh tiểu nháo, không nghĩ tới lần này gây chuyện lại là người gia tộc Rieste.

Cornell Rieste, không phải là thân thích họ hàng xa của Vincent mưu hướng soán vị sao. Cố tình thế mà để bệ hạ gặp gỡ, tiểu tử này, sợ là thời gian còn lại không nhiều. Cesar Cavill cũng giống với những người khác, đối với quý tộc không có hảo cảm gì, hướng chỉ là người gia tộc Rieste, vốn tưởng rằng bệ hạ sẽ thu thập mấy người này, không nghĩ tới Lambert để người hầu đem người mang về, bản thân thì bồi bên người hôn mê đi vào xe ngựa.

Cesar Cavill lúc này mới chú ý tới nam nhân hôn mê, có thể làm cho bệ hạ tự tay nâng nhất định là người không tầm thường, tuy rằng chỉ nhìn thấy bóng dáng đối phương, nhưng một đầu tóc trắng hiếm thấy kia làm Cesar như có điều suy nghĩ.

Cư nhiên là cậu ấy.

Cesar cảm thấy ngoài ý muốn, đối với lai lịch của Lý Thiệu Thần càng thêm tò mò.

Lý Thiệu Thần nằm trên sàng đan bằng tơ tằm, mày nhăn lại tỏ rõ cậu hiện tại rất thống khổ, thầy thuốc riêng của thành chủ Cesar đang chẩn cho cậu, Hathaway mang theo thị nữ đưa tới một ít nước trà và trái cây lại bị bỏ quên một bên, không ai để ý tới.

Lambert đứng ở bên giường, mày hơi chau lại. Cesar cùng Hathaway trao đổi ánh mắt, tỏ vẻ bên trong khẳng định có nội tình mà bọn họ không biết.

Lão thầy thuốc ngày người ở phủ thành chủ gần một trăm năm, y thuật tự nhiên không cần phải bàn cãi, mấy phút đồng hồ cũng đã chẩn đoán chính xác.

“Không có gì trở ngại, chính là gần đây thời tiết nóng bức, có chút bị cảm nắng, hơn nữa máy thai, người bệnh mới có thể tệ xui. Các người cũng thật sự là không cẩn thận, tại sao có thể cho người mang thai phơi nắng lâu dưới thái dương như vậy.”

Lão thầy thuốc quay đầu lại, nhìn đến người một phòng đều là biểu tình khiếp sợ, nhúu mày: “Các người không biết? Đã mang thai hơn hai tháng các người một chút đều không nhìn ra? Cậu ta chính là bán thú nhân thập phần trân quý!” Người cả phòng không một ai lên tiếng, lão thầy thuốc ngẫm hiểu: “Xem ra đến kiến thức này các người cũng không biết. A, lão nhân ta mới không quan tâm việc này, các người phải một người theo ta đi lấy được, còn lại, các người tự thương lượng đi.”

“Ta đi đi.” Jeff xung phong nhận việc, theo lão thầy thuốc rời đi, còn lại vợ chồng Cesar cùng Lambert hai mặt nhìn nhau.

“Trách không được, trách không được, chuyện này cuối cùng cũng có thể giải thích.” Lambert trên mặt đầu tiên là biểu tình khiếp sợ, sau đó lại thấp thấp mà cười ngây ngô, một phát không thể văn hồi, Cesar thậm chí có thể nhìn thấy hắc cười đến khóe mắt cũng chảy ra nước mắt. Hathaway kéo tay áo trưởng phu, lặng lẽ dùng ánh mắt truyền một tin tức.

Bệ hạ đây là làm sao vậy?

Không biết.

Nên không phải thời điểm đột phá phong ấn phá hư đầu óc đi?

Hẳn là... Sẽ không.

Lambert bỗng nhiên bước lên, cho Cesar một cái ôm thật lớn, không đợi Cesar làm ra phản ứng, “Bẹp” một hơi hôn lên mặt của y, làm Cesar ghê tởm muốn chết.

“Ta không cảo cơ (làm gay), người là huynh đệ của ta cũng không được! Ta chính là nhân sĩ đã kết hôn.”

“Ha ha, Cesar, ta sắp làm phụ thân rồi! Đây là hài tử của ta, đây là hài tử của ta a!” Lambert vui vô cùng, còn muốn ở trên mặt Cesar hôn một hơi, lại bị một bàn tay của đối phương bịt lại miệng.

“Hảo hảo nói chuyện, nói chuyện không được động tay động chân!”

“Thiệu Thần mang, là hài tử của ta a! Ha ha!”

Lambert kích động đến tay cũng không biết để ở chỗ nào cho tốt, hắn quay người đi đến bên giường Lý Thiệu Thần, quỳ gối bên cạnh cậu, hai tay nắm chặt tay Lý Thiệu Thần, không muốn dời mắt.

“Hoàn hảo ta tìm được em, hoàn hảo em không có việc gì. A, thần thú ở trên, người nhất định phải phù hộ hoàng phi cùng hài tử của ta bình an.”

“Đây là xảy ra chuyện gì? Lý Thiệu Thần là một bán thú nhân, còn mang hài tử của người, Lambert, người nên hảo hảo giải thích cho ta mới được.”

Lý Thiệu Thần lại một lần nữa tỉnh lại, bản thân cậu cũng nhin không được muốn cho mình một cái xem thường, cơ hồ sau khi mỗi một lần mặc danh kỳ diệu hôn mê, đều sẽ tỉnh lại ở một cái địa phương kỳ quái. Đây là một gian phòng ngủ xa hoa, nằm trên sàng đan làm bằng tơ, sa mạn bên giường rũ xuống che khuất tầm mắt của cậu, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng người ngồi ở bàn tròn bên cạnh. Bản đồ hệ thống biểu hiện cậu hiện tại đang ở phủ thành chủ Ngải Tư So Ước thành, chắc là an toàn.

Lý Thiệu Thần cả người đều mệt mỏi, hai tay chống đỡ thân thể, người trong phòng nghe được động tĩnh, vội vàng tiến lại. Lý Thiệu Thần ngẩng đầu, thấy rõ khuôn mặt người tới, bụi mầu bụi phát.

“Thái Đức, là anh?”

Lambert dừng bước lại, lúc này mới nhớ tới giờ phút này hắn còn tại dùng thân phận bịa đặt, mà Lý Thiệu Thần còn không biết những chuyện khác. Tương lai tràn ngập những việc mà không ai biết trước, hiện tại em ấy lại có mang, tạm thời vẫn là gạt em ấy đi.

“Tôi tại sao lại ở chỗ này?”

“Người ở trên đường cùng người khác xung đột, sau khi hôn mê được thành chủ cứu.”

“Thấu, đoạn ân tình kia, không yêu cầu tôi lấy thân báo đáp a?” Lý Thiệu Thần nói giỡn, nào biết sắc mặt Thái Đức lại thay đổi, một cái bắt được tay cậu, lời nói cường ngạnh.

“Ta không được!”

“Ha?” Lý Thiệu Thần há hốc mồm, không rõ thăng nhóc này nổi điên cái gì. Lambert cũng thấy mình thất thố, thu hồi tay sau đó đi lại lấy thuốc trên bàn.

“Thầy thuốc khai được cho người, trước uống đi.”

Nước thuốc đen tuyền nhìn qua quỷ dị khó lường, nghe đã có một cỗ mùi thơm ngát thần nhiên, hẳn là sẽ không khó uống. Lý Thiệu Thần không làm chuẩn bị tâm lý, một hơi uống xong, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời vo thành một nắm, thiếu chút nữa toàn bộ nhổ ra. Mẹ đản, thuốc này nhìn qua ghê tởm, người cũng không tới, nhưng là uống xuống quả thực muốn lấy mạng người a! Lý Thiệu Thần phát thệ, cậu đời này đều không muốn nhìn thấy đồ vật đen tuyền nữa, khó uống làm người ta giận sôi!

Lý Thiệu Thần khóc không ra nước mắt, trước mắt hợp thời đưa qua một chén nước cùng một mảnh lá cây lục sắc.”Đem cái này ngâm trong miệng, không cần nuốt xuống, uống miếng nước thì tốt rồi.”

Lý Thiệu Thần nửa tin nửa ngờ, nhưng nhìn biểu tình chân thành của đối phương, vẫn cứ ngoan ngoãn nghe theo, một chén nước xuống bụng, Lý Thiệu Thần bỗng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, hương vị đăng đăng trong miệng biến thành thơm ngọt thần nhiên, cả người thư sướng rất nhiều.

“Thật thần kỳ, anh làm như thế nào vậy?”

“Đây là lá cây Mạt Gia Quả, cùng bát được người vừa mới uống kia hoà với nhau sẽ biến thành hương vị ngọt ngào.” Lambert không nói cho cậu biết, Mạt Gia Quả là thứ hiếm thấy trên đời, có thể tăng lên tư chất ma pháp thú nhân, toàn thế giới chỉ có mười gốc cây, mà số lượng lá cây của nó cũng rất thưa thớt, mỗi một gốc cây Mạt Gia Quả chỉ có hai lá, hái đi một lá, chẳng khác nào làm gốc cây Mạt Gia Quả này trong vòng ba trăm năm sẽ không kết ra bất luận một quả nào.

Bất quá, có thể đổi lấy khuôn mặt tươi cười của Lý Thiệu Thần, đừng nói là ba trăm năm, cho dù là ba ngàn năm cũng đáng giá. Nói thực ra, hẳn cùng Lý Thiệu Thần vẫn chưa có nhiều tiếp xúc, trừ bỏ đêm xuân phong nhất độ đó, hai người cơ bản không có xuất hiện ái muội. Nhưng là, có vài người, có một số việc, chính là từ ánh mắt đầu tiên, người liền sẽ biết, người kia đến tột cùng có phải là người người tìm hay không. Nhất kiến chung tình? Có lẽ đi, hai người giúp đỡ lẫn nhau dẫn đến việc sinh ra hảo cảm, đây là không thể nghi ngờ sự thật, nhưng nếu tiến thêm một bước, nói thực ra, Lambert còn chưa làm tốt chuẩn bị. Hắn muốn đem người lấy về nhà làm hoàng phi, đối phương cũng phải đồng ý mới được.

Kỳ động dục của thú nhân là giai đoạn trọng yếu trong cuộc đời của bọn hắn, hai người trừ bỏ thân thể bên ngoài giao hòa, càng nhiều là linh hồn dung hợp, hẳn tin tưởng nội tâm Lý Thiệu Thần đối với hắn có khát vọng, hướng chi cậu còn hoài hài tử. Nhưng là, hiện tại mọi chuyện còn ở giai đoạn miễn cưỡng, việc Vincent dự mưu soán vị khắp thiên hạ vẫn chưa rõ ràng, ở bên cạnh hắn khẳng định nguy cơ trùng trùng, mặc kệ nói như thế nào, thời cơ vẫn chưa đến. Lambert sẽ không lấy việc này ra mạo hiểm.

“Cám ơn.” Lý Thiệu Thần cười đáp lại, đối Lambert gật gật đầu.”Tôi bây giờ có thể gặp thành chủ không?”

“Không cần gấp, có chuyện ta cần cùng người nói một chút.”

“Cái gì?”

“Người mang thai.”

42. Chương 42

“Anh lặp lại lần nữa.” Lý Thiệu Thần ngoáy ngoáy lỗ tai, tỏ vẻ gió lớn không có nghe rõ, mang thai thần mã, nhất định là cậu nghe nhầm. Phỏng chừng là nguyên nhân hôn mê, hiện tại đầu cậu còn chưa thanh

tỉnh, cậu cần ngủ tiếp để bình tĩnh tâm thần.

Nói xong, Lý Thiệu Thần kéo qua thăm lỏng, chuẩn bị nằm xuống, Lambert không cho cậu cơ hội trốn tránh, đem lời nói mới rồi lại lặp lại một lần.

“Người mang thai, sắp phải làm phụ thân nha. Thầy thuốc nói người cần hảo hảo dưỡng thai, không được tắm nước lạnh, không được quá mức mệt nhọc, không thể lo lắng, làm nhiều vận động thư giãn, thời điểm đi ngủ phải chú ý tư thế ngủ, đồ vật kỳ kỳ quái quái tốt nhất không cần cầm...”

Đối phương nói liên miên cần nhằn một tràng, Lý Thiệu Thần một chữ đều không nghe vào. Trong đầu của cậu chỉ quanh quẩn hai chữ “Mang thai” thật to, xoay quanh chết sống không chịu rời đi. Nam nhân mang thai cái gì, quả nhiên không cần rất kinh từng được chứ!

Lý Thiệu Thần không phải chưa nghe qua nam nhân sinh con, ít nhất kiếp trước cậu từng nhìn thấy ở Anh quốc có ví dụ như vậy, nhưng nhân gia tốt xấu gì cũng biết là người biến tính (*), trong cơ thể còn bảo lưu khí quan có thể dưỡng em bé. Cứ cho rằng thế giới này bán thú nhân không phân biệt nam nữ đều có thể sinh con, nhưng chuyện như vậy lại phát sinh trên người mình, Lý Thiệu Thần vẫn không thể chấp nhận. Cậu vô pháp tưởng tượng phía dưới cơ bụng kiên cố của mình đang dưỡng dục một đứa bé vô cùng sinh động, có phải nghe quá mức rộn người hay không (gào thét -ing)!

(*) Biến tính = chắc là phẫu thuật chuyển giới

Lambert thật sự là rất hưng phấn mà, trong bụng Lý Thiệu Thần là hài tử của hắn, hắn còn đang nhắc đi nhắc lại những việc cần chú ý trong lúc mang thai, không phát hiện sắc mặt Lý Thiệu Thần sớm đã thay đổi!

“Anh mới mang thai, cả nhà anh đều mang thai, cả tiểu khu anh đều mang thai!” Lambert bị ném gối đầu lên người, Lý Thiệu Thần nổi giận đùng đùng, sắc mặt ửng hồng, thanh âm như muốn hồng mất, “Đi ra ngoài, cút đi!” Cả người Lý Thiệu Thần run rẩy, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, nếu không phải hiện tại cả người vô lực, cậu nhất định sẽ tông cửa xông ra.

Bị gối đầu đập trúng, thân thể Lambert cứng đờ, hoàn toàn không rõ vì sao Lý Thiệu Thần sẽ phản ứng như thế. Cậu không muốn đứa bé này? Đối với thú nhân mà nói, trên đời không có chuyện gì vĩ đại hơn so với sinh mệnh truyền thừa, thú nhân đối với tân sinh mệnh vẫn luôn là vô cùng chờ mong, Lý Thiệu Thần phản ứng quá kích làm đầu óc Lambert lơ mơ. Trách không được thầy thuốc nói cảm xúc của dưỡng phụ rất nóng nảy, tận lực không kích thích bọn họ.

“Được, được, ta ra ngoài, ta ra ngoài, người đừng kích động, đừng kích động.”

Lambert thật cẩn thận đem gối đầu để trên giường, từng bước một lui về phía sau, sợ lại kích thích đến Lý Thiệu Thần: “Người hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai ta trở lại thăm người.”

Lambert rời khỏi phòng, khinh thủ khinh cước vì Lý Thiệu Thần đóng cửa phòng. Hắn không lập tức rời

đi, mà là đứng thủ ở ngoài cửa. Mâu thuẫn của Lý Thiệu Thần tới mặc danh kỳ diệu, hắn muốn làm rõ đây là có chuyện gì xảy ra. Cũng không lâu lắm, trong phòng truyền đến một tiếng hét giống như đang phát tiết, trong thanh âm bao hàm rất nhiều chua xót cùng ủy khuất, làm Lambert động dung.

Đến tột cùng là vì cái gì!

Lý Thiệu Thần trên mặt đầy nước mắt, ngồi ngốc ở trên giường, thì thào tự nói. Vì sao muốn cậu trải qua việc này! Cậu bất quá là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, vì sao ông trời muốn cậu trải qua việc này. Đầu tiên là mặc danh kỳ diệu xuyên qua, lại liên tiếp mấy lần sắp chết, bao nhiêu đó còn chưa đủ sao, hiện tại còn phải lấy thân nam nhân mang thai sinh con, cậu làm sai cái gì, đến tột cùng cậu đã làm sai cái gì a!

“Tôi không phải là quái vật, tôi không phải là quái vật!” Lý Thiệu Thần cắn răng, nắm chặt nắm tay, nổi điên đến ở trên giường đấm đá cho hả giận, giống như vậy có thể xua đuổi những việc không công bình phát sinh trên người cậu. Cho đến khi hai tay vì đắm vào thành giường mà đổ bưng cậu mới dừng lại, cả người lui vào góc tường không muốn cử động nữa. Cậu không muốn giống như mấy đứa con gái yếu đuối gặp chuyện liền khóc sụt sùi, nhưng nước mắt lại không tự chủ được trào ra khỏi hốc mắt, rơi trên thảm lông, không có tiếng động. Trừ bỏ khóc, cậu còn có thể làm gì đây, cậu còn có thể làm như thế nào đây?

Lý Thiệu Thần không muốn đứa bé này.

Cậu là một người nam nhân, một nam nhân bình thường, nam nhân sinh con như vậy nghe rợn cả người, chuyện này nhất định sẽ không phát sinh trên người cậu, này chỉ là một hồi ác mộng, hết thấy cũng chỉ là một hồi ác mộng, tỉnh lại thì tốt rồi, tỉnh lại thì tốt rồi.

Lý Thiệu Thần an ủi bản thân, dùng thảm lông thật dày bao lấy chính mình, thẳng đến khi trước mắt một mảnh hắc ám.

Tỉnh lại thì tốt rồi, tỉnh lại hết thấy đều sẽ qua.

Lý Thiệu Thần tránh ở trong phòng chĩnh chĩnh ba ngày, không ăn không uống, mặc cho ai gọi cũng không chịu đáp ứng, cả người rất nhanh gầy xuống. Lambert thủ ở ngoài cũng chĩnh chĩnh ba ngày, vẫn không nhúc nhích, hắn không chuyển mắt theo dõi cửa phòng, chú ý động tĩnh bên trong.

Hắn lo lắng Lý Thiệu Thần một mình ở bên trong, tuy hắn không biết nguyên nhân, nhưng hắn biết chuyện mang thai làm Lý Thiệu Thần sắp hỏng mất, tinh thần hoảng hốt, hắn sợ đối phương không cẩn thận làm ra chuyện thương tổn bản thân. Giờ khắc này, hắn mới biết được, địa vị của Lý Thiệu Thần ở trong lòng hắn. Nếu như nói lúc trước còn có một chút do dự, như vậy hiện tại hắn chính là toàn tâm toàn ý muốn cùng Lý Thiệu Thần một chỗ, nhất sinh nhất thế, bạch đầu giai lão.

“Cậu ấy vẫn chưa đi ra sao?”

Tiếng bước chân mềm nhẹ từ từ lại gần, Hathaway bưng thức ăn đi lại bên người Lambert, hơi lo lắng hỏi.

Lambert lắc đầu.

“Như vậy cũng không phải biện pháp, cậu ấy dù sao cũng phải ăn một chút gì, nếu không thân thể sẽ suy sụp, huống chi còn có hài tử...”

“Hathaway.” Thanh âm Lambert khàn khàn đến lợi hại, khi nói chuyện mang theo giọng mũi thật nặng, hần nhẹ nhàng quay đầu, gương mặt tiều tụy u ám, trong ánh mắt che kín tơ máu.”Đừng ở trước mặt em ấy nhắc đến hài tử.”

“Ta biết.” Hathaway gật gật đầu, đối với tình huống của Lý Thiệu Thần thập phần lo lắng, tuy rằng nàng cũng không biết vì sao Lý Thiệu Thần sau khi nghe được mang hài tử sẽ phản ứng lớn như vậy, nhưng thực rõ ràng, đây là đề tài cấm kỵ hiện nay.

”Ta có làm thức ăn, nhiều ít cũng cho cậu ấy ăn một chút đi.”

“Giao cho ta đi.” Lambert từ trong tay Hathaway tiếp nhận khay, đứng trước cửa một lúc lâu, cuối cùng mới đẩy cửa đi vào.

Trong phòng một mảnh hôn ám, thỉnh thoảng có ánh sáng làm người trên giường co rúm lại, dưới đáy lòng Lambert thở dài, một tay cầm khay, quay người đem cửa phòng đóng lại.

“Người đã ba ngày không ra khỏi cửa phòng, ít nhất cũng ăn một chút gì đi. Nơi này có cháo, có cơm, còn có bánh nhân thịt, muốn ăn không? Người muốn ăn cái gì, ta gọi người làm cho người?”

Lý Thiệu Thần vẫn đại ra, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, không nhúc nhích, cũng không nói lời nào, trầm lặng giống một con rối gỗ. Lambert bị Lý Thiệu Thần chinh như vậy mà tâm phiền ý loạn, ba ngày ba đêm không chợp mắt làm tính tình của hắn trở nên dị thường nóng nảy. Qua lâu như vậy, Lý Thiệu Thần một chút phản ứng đều không có, bình tĩnh lãnh tĩnh như Lambert cũng nhận không được nổi bão.

“Người rốt cuộc làm sao vậy! Nói chuyện a! Có chuyện gì nói ra a! Người như vậy là sao, người là tra tấn chính người hay là tra tấn chúng ta! A, nói chuyện a!”

Lambert rống to kêu to tựa hồ khiến cho Lý Thiệu Thần chú ý, đồng tử tản mạn dần dần có tiêu cự, Lý Thiệu Thần một chút một chút quay đầu nhìn Lambert, mờ mịt hỏi một câu: “Anh là ai?”

“Ta là ai? Được, ta cho người xem ta là ai!”

Quang mang kim sắc từng chút từng chút từ trên người Lambert phát ra, quang mang chói mắt làm cho Lý Thiệu Thần có cảm giác quen thuộc, trong cơ thể có thứ gì đó đang rục rịch, vui thích thân thiết, nam nhân bụi mầu bụi phát trước mắt dần dần biến mất, thay thế chính là kim sắc chói mắt giống như kim quang, khuôn mặt của hắn một chút một chút thay đổi, thân thể bị kéo dài, cuối cùng biến thành bộ dáng

một người khác.

“Anh là...” Lý Thiệu Thần có thể nhận ra người trước mắt, nhưng đại não hỗn loạn làm cậu nhất thời nhớ không nổi tên của nam nhân trước mắt, quanh co nói không nên lời.

“Lambert, ta là Lambert August, nhớ rõ không?” Lambert tiến đến trước mắt Lý Thiệu Thần, muốn cho cậu nhìn cẩn thận.

“Lambert...”

“Àn, Lambert, nghĩ ra?” Lambert cho rằng Lý Thiệu Thần tìm về lý trí, nào biết nghênh đón hắn chính là một cái bàn tay vang dội của Lý Thiệu Thần. Thân thể của hắn cứng đờ, chương pháp không có tính công kích gì của Lý Thiệu Thần nổi gót tới, đánh hắn trở tay không kịp.

“Kẻ lừa đảo, kẻ đại lừa đảo, các người đều là kẻ lừa đảo, đều là kẻ lừa đảo! Xuyên qua cái gì, kỹ năng cái gì, mang thai cái gì, đều là giả, đều là giả, các người đều là kẻ lừa đảo!”

Lý Thiệu Thần nổi điên loạn đánh Lambert một trận, bất đắc dĩ, Lambert chỉ có thể kiềm trụ hai tay Lý Thiệu Thần, đem người đặt ở trên giường, miễn cho cậu thương tổn đến chính mình. Cậu giãy dụa lợi hại, Lambert lại không dám vận dụng lực lượng trong cơ thể, trên người bị Lý Thiệu Thần đánh trúng vài chỗ, khóe mắt đều có máu ứ đọng. Hắn hoàn toàn không thèm để ý, chặt chẽ bắt lấy hai tay Lý Thiệu Thần, tận lực ngăn lại hành vi của cậu.

Qua một hồi lâu, người dưới thân không còn dấu vết giấy dũa, Lambert không dám buông ra, thẳng đến khi ở dưới thân, Lý Thiệu Thần truyền đến tiếng khóc.

“Các người cũng không biết, các người cũng không biết. Đây không phải là thế giới của tôi, đây cũng không phải là sinh hoạt của tôi, vì sao phải đối với tôi như vậy, vì cái gì phải đối với tôi như vậy?”

Tiếng khóc mang theo áp lực trầm trọng đánh vào trong lòng Lambert, một chút lại một chút, hắn đau lòng nhìn thanh niên dưới thân lệ rơi đầy mặt, cúi đầu hôn lên nước mắt nơi khóe mắt cậu. Hắn buông ra gông cùm xiềng xích hai tay Lý Thiệu Thần, đem thanh niên dưới thân ôm chặt lấy.

”Không có việc gì, không có việc gì.”

Lambert ôm thanh niên tóc trắng, nhẹ giọng trấn an tâm tình của cậu. Tiếng khóc của người trong ngực càng ngày càng thấp, dần dần không còn nghe thấy, sau một lúc lâu, liền không có động tĩnh. Lambert cúi đầu nhìn, thanh niên đã ngủ thật say, trên mặt vẫn đầy nước mắt nhưng mày đã giãn ra rất nhiều. Hắn khinh thủ khinh cước đem thanh niên đặt ngay ngắn trên giường, chính mình dựa vào người bên cạnh, kéo qua tấm lông đắp lại cho cả hai.

Không biết qua bao lâu, Lý Thiệu Thần từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, tâm tình của cậu đã bình phục rất

nhiều, nghĩ đến việc mình đang mang trên mình một chuyện cứ như ác mộng, cậu cũng không có tiếp tục cuồng loạn. Cậu muốn ngồi đứng lên, lại phát hiện cánh tay phải vô pháp nhúc nhích, lúc này mới chú ý tới bên cạnh còn nằm một người, trong lúc ngủ mơ vẫn như cũ không quên nắm tay của mình.

Kim sắc tóc kiều diễm uốn lượn trên sàng đan bằng tơ, cùng tóc bạc của mình giao triền cùng một chỗ, kim lỏng bạc, giống như nhật nguyệt tranh nhau phát sáng, Lý Thiệu Thần nhớ lại người kia là ai. Cái nam nhân từng cùng chính mình xuân phong nhất độ, là một phụ thân khác của bé con trong bụng.

Nghĩ đến bé con trong bụng, Lý Thiệu Thần cười khổ một tiếng, nằm lại trên giường, ánh mắt phức tạp, quả nhiên là trốn không thoát a.

Không bao lâu, Lambert cũng tỉnh, tỉnh lại chuyện đầu tiên chính là xem xét người bên cạnh, nhìn thấy con mắt đối phương đen trắng rõ ràng đang nhìn mình chăm chăm, biết đối phương đã bình phục cảm xúc, cười đối Lý Thiệu Thần chào hỏi: “Tỉnh?”

“Cám ơn anh, Lambert.”

“Ta phải làm.”

“Đây là bé con của anh.”

“Ta biết.”

“Tôi kể cho anh một câu chuyện.”

“Được.”

43. Chương 43

“Tôi không phải là người ở thế giới này, mà là nhân loại bình thường đến từ một thời không khác. So với thế giới của các anh thì hoàn toàn không giống, chúng tôi không thể biến thân thành hình thú, cũng không có chủng tộc ma pháp kỳ kỳ quái quái. Tuy rằng chúng tôi có thể lên trời xuống biển, nhưng đều phải dựa vào công cụ, phải nói, khoa học kỹ thuật mới là toàn bộ sinh hoạt của chúng tôi. Chúng tôi có network, có di động, có máy tính, có vệ tinh, có rất nhiều đồ vật anh chưa từng nghe nói, tựa như có rất nhiều sự huyền bí của thế giới này mà tôi không biết.”

“Tôi sinh ra trong một gia đình tương đối giàu có, dựa theo nơi đó của chúng tôi mà nói, tôi chính là phú nhị đại, thổ hào, kẻ có tiền, cùng với quý tộc của các anh không sai biệt lắm, có đặc quyền nhưng không khoa trương như vậy, ít nhất không thể quyết định sống chết của người khác. Mặc dù có phân chia cấp bậc đặc quyền, nhưng trên chế độ pháp luật đều là người người ngang hàng nhau, không có cái gọi là quý tộc

nô lệ bình dân, nói tóm lại, đó là một thế giới có chế độ tương đối hoàn thiện.”

“Nơi của chúng tôi có rất nhiều quốc gia, mỗi quốc gia cơ hồ đều nói ngôn ngữ khác nhau, cũng có giao lưu với nhau, mục tiêu chung là chung sống hòa bình cùng phát triển. Tôi sống ở quốc gia tên là Trung Quốc, dùng Hán ngữ để nói, cũng dùng chữ Hán để viết, hoàn toàn bất đồng với thế giới của các anh.”

“Trong nhà của tôi có năm miệng ăn, ông nội, ba mẹ, còn có một anh trai lớn tuổi, từ nhỏ tôi đã muốn làm cơ động, sau đó có thể cưỡi ở trên con ngựa cao to nghênh thú người yêu về, cũng là chuyện hạnh phúc nhất trong cuộc đời. Đáng tiếc, sau lại bởi vì nguyên nhân thân thể, tôi chỉ có thể ở trong nhà tĩnh dưỡng.”

“Tôi đang chơi một trò tên là Cơ Tam du hý, đó là một cái giang hồ đầy huyết vũ tinh phong đích thực, nhưng cũng tràn ngập cười vui cùng nước mắt. Tôi lựa chọn môn phái là Thiên Sách phủ, môn phái duy nhất trong mười môn phái có thể ngồi trên lưng ngựa chiến đấu, bị trong du hý coi là thành quân hoặc là chó Husky. Tôi nhận thức thiệt nhiều thiệt nhiều bằng hữu, chúng tôi cùng đi đánh phó bản, cùng đi đánh nhau, cùng điên điên nháo nháo, đó là thời gian vui sướng nhất trong cuộc đời của tôi.”

“Chính là không biết chuyện gì xảy ra, tôi đi vào thế giới của các anh, còn mang theo kỹ năng của Thiên Sách phủ cùng hệ thống cơ tam du hý. Tôi không biết đây là nguyên rủa hay là cái gì, tôi thế nhưng mang bé con của anh. Có lẽ ở thế giới của các anh nam nhân mang thai thực bình thường, nhưng ở nơi đó của chúng tôi, chỉ có nữ nhân mới mang thai sinh con. Anh có thể tưởng tượng, đối với tôi mà nói, đây là chuyện khó chấp nhận cỡ nào không?”

“Vì sao là tôi?” Lý Thiệu Thần nghiêng đầu, kinh ngạc mà nhìn chằm chằm Lambert, “Để tay lên ngực tự hỏi, tôi là một người tốt, cũng không ăn trộm hay vi phạm pháp lệnh, vì sao loại chuyện này sẽ phát sinh trên người của tôi? Dựa vào cái gì?”

“Tôi không cam lòng, thật sự, tôi không cam lòng, Lambert!”

Lambert lắng lắng nghe Lý Thiệu Thần kể rõ, hần kéo tay của đối phương, mười ngón giao triền. Chuyện mà Lý Thiệu Thần nói thật sự không thể tưởng tượng được, nhưng Lambert biết cậu nói là sự thật. Thế giới rất lớn, còn rất nhiều thứ huyền bí mà không ai biết được, chuyện Lý Thiệu Thần cũng không là phải độc nhất.

“Em không phải một mình. Em có ta, còn có...” Lambert nhìn về phía bụng của Lý Thiệu Thần, Lý Thiệu Thần theo ánh mắt của hần nhìn lại, khoe miệng cong cong, dùng cái tay còn lại mềm nhẹ vuốt ve bụng mình.

“Lambert.” Lý Thiệu Thần lại gọi hần.

“Àn?”

“Hai ta cùng một chỗ đi.”

Câu trần thuật, cho thấy quan điểm Lý Thiệu Thần, tuy rằng từ ngữ không rõ, nhưng Lambert kỳ dị lại nghe hiểu ý tứ muốn biểu đạt của cậu, cậu đây là muốn cùng hắn ở cùng một chỗ?

“Được.” Trên mặt Lambert treo lên mỉm cười, gật gật đầu, tươi cười đẹp mắt làm Lý Thiệu Thần trong nháy mắt thất thần.

Sau Lambert cũng đem chuyện gần đây mình gặp được nói cho Lý Thiệu Thần, toàn bộ, không một chút giấu diếm. Lý Thiệu Thần đối với thân phận thú hoàng của Lambert rất là kinh ngạc, bất quá nghe nói hắn bị soán vị, lập tức cười ngửa tới ngửa lui. Này chê cười đi. Tùy tùy tiện tiện có thể bị soán vị, đây cũng quá dễ dàng đi. Lý Thiệu Thần không tin là thật, Lambert cũng không muốn đi tận lực giải thích. Chờ thời cơ đến, Lý Thiệu Thần tự nhiên sẽ tin.

Hai người nằm ở trên giường, mười ngón giao triền, trán tựa vào nhau thấp giọng trò chuyện, thân mật ăn ý giống như lão phu lão thê nhiều năm.

“Em còn muốn ngủ tiếp không?” Lambert dùng ngón tay quấn quanh tóc bạc của Lý Thiệu Thần, đối với việc cậu bỗng nhiên biến thành tóc bạc không giải thích được: “Như thế nào tóc tất cả đều trắng?”

“Anh có thể biến thành bụi mêu bụi phát, em bất quá chỉ có tóc, có gì lạ đâu.” Lý Thiệu Thần đẩy ra cái tay đang đùa bỡn tóc cậu, tức giận lườm hắn một cái.”Quên chuyện cơ tam hệ thống em nói sao? Hệ thống ở trong tay, dịch dung em cũng có thể. Tránh ra nha, em muốn ra ngoài phơi nắng! Ở trong phòng nghen nhiều ngày như vậy, trên người đều muốn mọc meo.”

“Ta cùng em.”

Hai người rửa mặt xong cùng xuất môn.

Vừa lúc bên ngoài có ánh mặt trời, trên cây Phí Phạm nở rất nhiều hoa, một đoàn đoàn một đám đám, cực đẹp. Từng trận mùi thơm theo gió truyền vào chóp mũi Lý Thiệu Thần, cảm xúc tối tăm mấy ngày liên tiếp trở thành hư không. Lý Thiệu Thần đột nhiên hưng trí, nhanh chóng biến hóa, hóa thân trở thành một thân chiến giáp, thiếu niên tướng quân cầm trong tay ngân thương.

Sấn y đỏ tươi làm nổi bật khuôn mặt anh tuấn của cậu, tóc dài màu trắng cùng màu hoa trên cây Phí Phạm hợp nhau lại càng hài hoà đến lạ, trường thương trong tay múa may, khởi lên từng trận tiếng gió. Thân hình của Lý Thiệu Thần dưới tàng cây mạnh mẽ chóp lên, tóc dài phát phới trên không trung, ngẫu nhiên có đóa hoa rơi xuống sát bên người cậu, lại bị kinh phong tảo khởi thổi rơi xuống đất.

Tùy ý mà thể hiện, sức sống bắn ra bốn phía!

Lambert không biết sử dụng ma pháp gì, những đóa hoa đang nở rộ trên ngọn cây Phí Phạm bỗng nhiên giống như một trận xuân tuyết, rào rào đổ xuống, rậm rạp, giống như bay hồ điệp bay múa đầy trời. Lý Thiệu Thần có tâm khoe khoang, một cây ngân thương múa may uy vũ sinh phong, thương ảnh thật mạnh, ở trước người họa xuất một đạo lá chắn như có như không.

Lê hoa rơi, kín không kê hở.

Đây là kỹ năng Ngự trong cơ tam, Lý Thiệu Thần trộm sử dụng, tại đây đầy trời mưa hoa, thế nhưng không có một đóa Phí Phạm rơi trên người của cậu. Lý Thiệu Thần quay đầu lại, đắc ý ném cho Lambert một ánh mắt.

Lambert chậm rãi đi đến trước mặt Lý Thiệu Thần, mặt mang mỉm cười, đối mặt với vẻ cười đắc ý của đối phương, vươn tay ở trên đầu mũ của cậu lấy xuống một đóa Phí Phạm, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi.

Đây là bị đùa giỡn đi, đây là bị đùa giỡn đi, này nhất định là bị đùa giỡn.

Mặt Lý Thiệu Thần đỏ lên, sau đó tức giận nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vươn tay đoạt lấy đóa Phí Phạm trong tay Lambert, vốn định ném xuống, nhưng lại nghĩ ra một thứ.

“Đó là cái gì?” Lý Thiệu Thần dương đông kích tây, trong nháy mắt khi Lambert quay đầu, rất nhanh đem Phí Phạm trong tay cắm trên vành tai Lambert, tóc vàng rực rỡ lại có thêm một đóa hoa nhỏ thuần trắng, bộ dáng kia, miễn bàn có bao nhiêu hỉ cảm.

“Hoa cô nương, đại đại thích!”

Lý Thiệu Thần học theo du côn lưu manh, vươn ra hai ngón tay kiềm trụ cằm Lambert, dùng giọng quái quái đùa hấn, nhưng chiều cao hai người kém nhau không ít, nhìn qua càng giống như Lý Thiệu Thần bị đùa giỡn. Lambert không xấu hổ không buồn bực, phản thủ ôm thắt lưng Lý Thiệu Thần, cúi đầu hôn lên môi Lý Thiệu Thần. Khép khẹp mở mở, kiều diễm ướt át, trái cây kia thật sự là muốn câu dẫn hấn phạm tội.

Đây là cái tiết tấu gì nha? Rõ ràng là cậu đùa giỡn Lambert, như thế nào lại bị cường hôn?

Lý Thiệu Thần trừng lớn hai mắt, đối với hai mắt kim sắc nghiêm túc của Lambert, không tự chủ được mà đắm chìm vào. Cảm thấy được Lý Thiệu Thần phối hợp, Lambert càng làm sâu sắc cái hôn này, đầu lưỡi linh hoạt cạy mở đôi môi Lý Thiệu Thần, cường thế tiến quân thần tốc, ở trong miệng Lý Thiệu Thần công thành đoạt đất, không kiêng nể gì.

Lý Thiệu Thần thở gấp, chỉ cảm thấy cả người nóng lên. Thanh âm bị Lambert ngăn ở trong miệng, đầu lưỡi bị bắt cùng Lambert khởi vũ. Xúc cảm nóng ẩm trơn trượt ở trong miệng cậu quấy đến nghiêng trời lệch đất, mang đến kích thích trước nay chưa có. Cái tay nguyên bản kiềm trụ cằm Lambert không biết khi nào chuyển qua bên hông đối phương. Hai người gắt gao tương ứng, không một kẻ hở.

Từ một nghĩa nào đó mà nói, đây là lần hôn môi lửa nóng lần đầu tiên của Lý Thiệu Thần khi ý thức thanh tỉnh, kích thích trước nay chưa có làm thân thể Lý Thiệu Thần nóng lên, hai người càng ngày càng có xu thế cướp cò sát thương. Lý Thiệu Thần chỉ cảm thấy chân mình nhuyễn đi, trọng lượng toàn thân đều đặt ở trên người Lambert. Cậu cảm giác đến có một thứ đồ vật mang theo lửa nóng đặt ở bụng mình, đồng dạng, bộ vị phía dưới của mình cũng đã cứng rắn như sắt, để dưới áo giáp, quả thật vừa đau vừa khoái

hoạt.

“Dừng, ngô, dừng lại!”

Lời nói nhỏ vụn cuối cùng cũng từ trong miệng Lý Thiệu Thần thốt ra, hỗn loạn thở dốc ồ ồ, Lý Thiệu Thần không dám tiếp tục, sợ mình không nhịn được, liền cùng với đối phương tại chỗ đến một phát. Giữa ban ngày, không thể làm chuyện bạo như vậy.

Lambert lưu luyến rời khỏi miệng Lý Thiệu Thần, đầu lưỡi ở trên môi đỏ sẫm của Lý Thiệu Thần liếm liếm hai cái, sau đó còn liếm liếm môi của mình, Lý Thiệu Thần xấu hổ đến mặt đều có thể bốc hơi nước.

“Lưu manh!”

“Ta chỉ lưu manh một mình em.” Lambert nhoẻn miệng cười, khuôn mặt tuần mỹ làm Lý Thiệu Thần trong nháy mắt thất thần.

“Một đại nam nhân, cười đẹp như vậy để làm gì.” Lý Thiệu Thần nhỏ giọng than thở, Lambert nghe được rành mạch, hần cười cười, cái gì cũng không nói, trong ánh mắt tràn đầy sùng nịch.

“Em đói bụng, đi ăn cơm!” Lý Thiệu Thần thu hồi trường thương, thay quần áo bình thường, dứt khoát hần hoi đi ở phía trước. Lambert ở phía sau cậu, nhìn bóng lưng của cậu lặng lẽ vươn tay, một con chim tước màu xám đậu lên ghé vào lỗ tai nó dận vài câu.

Bụi tước ục lịch lảng bay đi, xa xa truyền đến thanh âm thúc giục Lý Thiệu Thần: “Cọ xát cái gì, nhanh lên nhanh lên, em sắp chết đói rồi!”

“Đến đến.” Lambert lên tiếng trả lời, bước nhanh tiến lên. Thanh niên tóc trắng xoay người chờ hần, ngoài miệng tuy là không kiên nhẫn thúc giục, nhưng dưới chân cũng không có động tác sốt ruột nào. Lambert nhìn cậu, mặt mày lộ ra vẻ vui sướng.

Hai người đi song song, Lambert tâm niệm vừa động, nắm chặt tay của Lý Thiệu Thần, Lý Thiệu Thần dừng bước lại, không giãy dụa, mà là mở ra bàn tay, cùng Lambert mười ngón giao triền. Nhịp tim đập hữu lực của đối phương cùng độ ấm cực nóng của tay hần truyền trên người mình, một chút một chút đập vào đầu quả tim mình, Lý Thiệu Thần cảm động khó hiểu. Loại cảm giác có thể toàn thân toàn tâm ý lại này, làm trong lòng Lý Thiệu Thần nhiệt ý tràn đầy.

Hai người tay trong tay tiến vào nhà ăn, vợ chồng Cesar đang dùng cơm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hài tử đều có, còn có gì phải dẫu. Tuy rằng như vậy, nhưng trên bàn cơm hai người vẫn không có hành động quá mức thân thiết, chẳng qua ngẫu nhiên sẽ hỗ trợ gấp đồ ăn cho nhau, nhưng vợ chồng hai người đã thành thân nhiều năm nên vẫn cảm thấy được lửa nóng ái muội giữa hai người, đặc đến làm người hít thở không thông.

Thân là bạn tốt nhiều năm, Cesar cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Lambert có một mặt ôn nhu như vậy, làm y không khỏi cảm khái ái tình vĩ đại, bách luyện cương thành nhiều chỉ nhu (*) , ái tình thật đúng là một thứ thần kỳ.

(*) Bách luyện cương thành nhiều chỉ nhu = có thể làm mạnh mẽ trở nên mềm mại

Hathaway cho y gấp thức ăn mà y thích nhất, hai người nhìn nhau mỉm cười, hết thấy đều ở không cần nói.

Một bữa cơm ăn đến hoà thuận vui vẻ, lửa nóng và ôn nhu cùng tồn tại, sau khi ăn xong, Lý Thiệu Thần bị Hathaway kéo đi uống trà, Lambert thì cùng Cesar đi phòng nghị sự thương nghị sự tình.

“Vincent bên kia có động tĩnh.” Đây là tin tức mà thám tử của Cesar ở hoàng thành đem về, sự tình trọng đại, Cesar không thể không nói cho Lambert, cho hắn làm chuẩn bị trước.”Nghe nói hải tộc đã đột phá nguyên rửa của thần thú, sẽ đến tham gia tế thần thú sang năm. Ta đoán Vincent sẽ ở thời điểm đó khẩn cầu thần dụ của thần thú, sau đó ở bên trong gian lận, làm cho y danh chính ngôn thuận trở thành thú hoàng.”

“Người là hoài nghi hải tộc cùng Vincent cấu kết?” Lambert nhíu mày, “Long tộc bên kia có tin tức không?”

“Chỉ biết là long tộc có người đã đi vào đại lục, những thứ khác, một chút tin tức đều không có.” Hành tung của Long tộc cực kì khó tra bởi vì kỹ xảo ngụy trang không người nào có thể địch, đối bọn họ Cesar cũng không có biện pháp nào.

“Trước khi tế thần, Vincent nhất định tìm hiểu tin tức của ta, chúng ta không ngại tiên phát chế nhân, đầu tiên để lộ tin tức thú hoàng đã chết, cứ như vậy, thế lực khắp nơi nổi dậy, Vincent gặp phải áp lực phải xoay mình giải quyết, đến lúc đó chúng ta có thể đục nước béo cò, như vậy, rất nhiều chuyện có thể công khai tiến hành còn không làm cho người hoài nghi.” Lambert tự hỏi, cảm thấy sự tình có thể làm như vậy.

Cesar suy nghĩ ý của Lambert, tinh tế tự hỏi, cảm thấy phương pháp kia khả thi. Cứ như vậy, bọn họ muốn thu mua lương thực quy mô lớn cũng có thể quang minh chính đại, dẫn nhân chú mục, mà trong âm thầm, thì có thể chiêu binh mãi mã, nhất cử lưỡng tiện.

“Ẩn Nguyên hội bên kia...” Nhắc tới cái này Cesar liền đau đầu, thời gian dài như vậy, đối Ẩn Nguyên hội một chút tin tức hữu dụng cũng không có, chỉ biết là đối phương là vài cái tổ chức cực kỳ khổng lồ, nhân viên phức tạp, kỷ luật nghiêm minh, phòng ngự không gì phá nổi, quả thực so thiết bản còn muốn cứng hơn.

“Trước không cần quan tâm đi, phái người theo dõi chặt là được, sự tình trước mắt càng trọng yếu.” Lambert nhắm mắt lại, không biết đang tự hỏi gì.

44. Chương 44

“Tình huống thu mua lương thực như thế nào?”

Nghe được câu hỏi của Lambert, trên mặt Cesar lộ ra biểu tình không quá vừa lòng.”Tình huống không tốt như trong dự đoán, Ấn Nguyên hội trước đã thu mua ở nhà giàu hoàn tất, đến trong tay chúng ta, toàn bộ đều là một ít tiểu thương, không bằng một phần ba lương thực năm nay.” Cesar cũng không xem trọng bản thành tích thu mua lương thực, Ấn Nguyên hội thế lực rất lớn, đã vượt qua tưởng tượng của y.”Thật sự mặc kệ Ấn Nguyên hội, có thể bị bại lộ gì hay không?”

“Trước mắt tình huống đặc biệt, nếu phân tâm đi xử lý chuyện Ấn Nguyên hội, đối tượng lai kế hoạch của chúng ta thập phần bất lợi. Đến tế thần thú còn nửa năm, thời gian vẫn quá ít.” Lambert nhíu mày, mím môi tự hỏi đối sách.

“Có thử qua việc đi qua thành trì khác thu mua lương thực hay không? Chúng ta có thể miễn khoản thuế, hoặc là tặng tiền thu mua, số tiền kia tổng sẽ có người muốn kiếm.”

“Phương pháp ngược lại khả thi, bất quá tình huống so với hiện tại cũng không cải thiện nhiều, ta đoán, Ấn Nguyên hội đã mất đem thương hộ lương thực lớn ở các thành trì khác thu mua hoàn tất, dư lại cũng cũng là một ít cá nhỏ tôm nhỏ.” Cesar cũng không cho rằng Ấn Nguyên hội đối với các thành trì khác sẽ lơ là cao đánh khẽ, nói không chừng tình huống so thành này càng không xong.

“Hoặc là, chúng ta có thể từ trong tay Ấn Nguyên hội thu mua lương thực!” Lambert chuyển đầu đề câu chuyện, nghĩ đến loại tình huống này.”Người có thể tìm tới người Ấn Nguyên hội đóng ở đây để liên hệ không? Ta nghĩ, ta hẳn là nên xuất môn bàn bạc sinh ý.”

“Tìm thì có thể tìm được, bất quá, này, có được không?” Cesar không xác định hỏi.

“Không thử làm sao biết?” Lambert triển nhan, lộ ra một cái mỉm cười tràn đầy tự tin.

Lý Thiệu Thần cùng Hathaway ở trong phòng khách uống trà, Hathaway am hiểu sâu đạo dưỡng sinh, phao trà hoa cỏ đối với thân thể có ích lợi lớn, sương mù quay cuồng bốc hơi, mang theo trận trận mùi thơm, thẩm nhập tâm tỳ. Lý Thiệu Thần nâng chung trà lên, nhẹ nhấp môi, hương khí nhất thời tràn đầy miệng, thật lâu không tiêu tan.

“Trà ngon!”

Lý Thiệu Thần không quan tâm nóng nguội, một hơi đem chén trà hoa cỏ uống sạch, bỗng cảm thấy môi rằng lưu hương.

Cùng người thích trà của mình, Hathaway tự nhiên hết sức cao hứng, nàng lại vì Lý Thiệu Thần rót đầy, Lý Thiệu Thần kinh sợ.

Đúng lúc này, ở trên thang lầu một thân ảnh nho nhỏ chạy xuống, đập đập vài cái chạy vội tới trước sofa hai người đang ngồi, đặt mông xuống bên người Lý Thiệu Thần, tò mò nhìn cậu.

“Ai, tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia.”

Bà vú mập mạp theo sát chạy xuống lầu, sau khi nhìn thấy Hathaway, xoay người hành lễ.”Phu nhân ngày an.”

“Nơi này có ta là được, người đi xuống đi.” Hathaway phát phát tay, ý bảo nàng có thể đi xuống. Bà vú hành lễ cáo lui.

“Đây là?” Lý Thiệu Thần tò mò nhìn tiểu nam hài tóc màu đỏ bên người, nhìn trái nhìn phải cũng mới bảy tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt treo biểu tình trầm mặc không thuộc về cái tuổi này của bé, mắt to đen trắng rõ ràng thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm Lý Thiệu Thần, không nói lời nào cũng không xoay người. Trong tay của bé cầm một con búp bê bằng vải cũ nát, nhìn qua đã lâu năm, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, vẫn luôn không bị vứt bỏ.

“Là tiểu nhi tử của ta, Cát Ân.” Hathaway vươn tay yêu thương vuốt ve tiểu Cát Ân đầu lông xù, đối phương một chút phản ứng cũng không có, quay đầu tự chơi búp bê vải trong tay.

“Chào em, Cát Ân, anh là Lý Thiệu Thần, rất hân hạnh được biết em.” Lý Thiệu Thần vươn tay, cười tủm tỉm cùng bé chào hỏi, nào biết đối phương nhìn tay cậu một hồi lâu, bỗng nhiên cầm búp bê vải trong tay đưa tới tay Lý Thiệu Thần. Lý Thiệu Thần theo bản năng tiếp được.

Lần này đến phiên Hathaway ngạc nhiên.”Cát Ân giống như thực thích người! Từ khi ca ca nó gặp chuyện không may, nhiều ngày ấy năm nó vẫn là lần đầu tiên cùng người thân cận như vậy.”

“Có thể mạo muội hỏi một câu là xảy ra chuyện gì không?”

Lý Thiệu Thần đem Cát Ân ôm vào trong ngực, một lần nữa đem búp bê vải đặt vào tay của bé, Cát Ân vẫn luôn ngoan ngoãn, không khóc không nháo, dị thường phối hợp. Nhìn một lớn một nhỏ trước mặt hồ động, Hathaway suy nghĩ càng phiêu càng xa.

“Ta còn có một đại nhi tử, Kristen. Ba trăm năm trước, Cesar phụng mệnh đi bình định phản loạn ở thành trì phụ cận, ta lúc ấy đang ở vào giai đoạn mấu chốt đột phá ma pháp, cần tìm địa phương bế quan, liền để huynh đệ bọn nó ở lại trong phủ. Thời điểm ta bế quan trở về, hai đứa con trai không biết tung tích. Sau lại mới biết được, thành chủ phản loạn bắt cóc bọn nó, khi ta cùng Cesar đuổi tới, Kristen nằm trong vũng máu, hấp hối, tiểu Cát Ân ngồi bên cạnh nó, cả người đều là máu, vẫn không nhúc nhích. Kristen cuối cùng vẫn đi rồi, mà bắt đầu từ khi đó, Cát Ân hoạt bát sáng sủa vẫn không nói qua một câu.”

“Xin lỗi.” Nhắc tới chuyện thương tâm của đối phương, Lý Thiệu Thần thập phần băn khoăn.

“Không có việc gì, đều qua mấy trăm năm.” Nên đau xót cũng đã đau xót, vết sẹo thì lưu lại một đời nhưng đã không còn khó chịu như lúc trước.

“Nói như vậy, Cát Ân đã ba trăm tuổi, nhưng thế nào?”

“Ba trăm lẻ bảy tuổi. Linh hồn Cát Ân đã bị tổn thương, chỉ sợ cả đời đều phải bảo trì bộ dáng này.” Cát Ân nhu thuận nằm trong ngực Lý Thiệu Thần chơi búp bê vải, giống như một chút cũng không nghe hai người nói chuyện. Hathaway nhìn Cát Ân ngây thơ vô tri, trong mắt lộ quang lóe ra.

“Người muốn ném thử bánh bích quy hay không, ta đến phòng bếp lấy.” Hathaway đứng dậy rời đi, trong phòng khách chỉ còn lại Lý Thiệu Thần cùng tiểu Cát Ân. Lý Thiệu Thần nhìn chăm chăm đỉnh đầu của tiểu tử kia, thần sắc khó hiểu.

Tay cậu chuyển qua vị trí bụng mình, thực khó tưởng tượng nơi này đang đựng dục một sinh mệnh nhỏ nhỏ.”Quả nhiên vẫn không thể thích ứng a.” Lý Thiệu Thần cười khổ.

Lý Thiệu Thần cùng Hathaway lại nói chuyện phiếm một khắc, đối phương muốn dẫn Cát Ân đi nghỉ ngơi, Lý Thiệu Thần khách khí cáo từ, sau đó quyết định đi bộ trong phủ thành chủ. Nói thực ra, bố cục kiến trúc của phủ thành chủ rất đặc sắc, Lý Thiệu Thần tuy rằng sẽ không tự xưng là đại sư nghệ thuật, nhưng trước kia ở Âu Châu một thời gian, tự nhiên mà bị hun đúc ra giám định và năng lực thưởng thức.

Thị vệ ở phủ thành chủ rất nhiều, mặc dù không thể nói năm bước một tốp mười bước một đoàn, nhưng nói tóm lại phòng thủ cũng coi như thập phần nghiêm mật, còn có đội trọng binh võ trang giao nhau tuần tra, này cũng làm cho Lý Thiệu Thần trong lòng nghi hoặc, nghĩ được ý tứ hương vị không tầm thường, ẩn ẩn cảm giác được sẽ có chuyện không tầm thường phát sinh.

Lý Thiệu Thần vốn là chỉ tính toán đi thăm sân nhà, sợ đi loạn chung quanh lại gặp phiền toái không cần thiết, không ngờ tới vô luận là binh lính đứng gác hay là thị vệ tuần tra đều đối với cậu tất cung tất kính, Lý Thiệu Thần hiểu rõ, nhất định là thành chủ đã phân phó. Bất quá, lấy giao tình của cậu cùng thành chủ, đáng giá như vậy sao? Không biết sao, Lý Thiệu Thần nhớ tới chuyện Lambert từng nói qua với cậu, chẳng lẽ là hàng này thật là thú hoàng?

Lý Thiệu Thần tự động nào bỏ Lambert một thân hoàng bào bộ dáng quân lâm thiên hạ, cảm thấy không phải lắm, bỗng nhiên lại nghĩ đến hẳn phải là đỉnh đầu đội vương miện cầm trong tay quyền trượng quân chủ phương Tây, vì thế sau khi đem quần áo đối phương lột sạch sẽ, lúc này mới cảm thấy thuận mắt rất nhiều. Nghĩ nghĩ, tư duy Lý Thiệu Thần không biết sao lại cong theo hướng hoàng bào hoạn lộ thênh thang không lối về.

Đỉnh đầu Lambert là vương miện bảo thạch rực rỡ, cầm trong tay quyền trượng tượng trưng uy nghiêm cao nhất, lễ phục hoa mỹ phía dưới làm bằng những sợi nhỏ, ngực lộ ra sạch sẽ, cảnh xuân bóng loáng, tóc dài kim sắc phong tình vạn chủng rũ xuống, một chút một chút lay động tình dục của cậu. Lambert từ trên ngai vàng cao cao từng bước một hướng cậu đi đến, j j bàn chân trắng nõn dẫm trên thảm trải sàn đỏ tươi, nhan sắc tiên minh đối lập càng thêm hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Lý Thiệu Thần. Mỗi một bước đi, tay áo tung bay, thân thể mê người nhìn không xót gì, Lý Thiệu Thần căn bản vô pháp dời tầm mắt, chỉ nghe thấy tim mình từ từ đập nhanh hơn.

Giọng nói từ tính khàn khàn của đối phương vang lên bên tai, khí tức nóng cháy thở ra thiêu đốt thần kinh cậu, theo bản năng nuốt xuống nước miếng, cũng là miệng đầy mùi máu tươi!

Miệng đầy hương vị rỉ sét làm Lý Thiệu Thần phục hồi lại tinh thần, cậu lúc này mới phát hiện máu mũi sớm đã xuôi dòng, chung quanh chỗ nào có bóng dáng Lambert, hết thấy kiểu diêm đều là cậu ảo tưởng.

Mẹ đản!

Lý Thiệu Thần thấp thấp mắng một câu, không biết là mắng mình hay là mắng Lambert.

Lau khô máu mũi, Lý Thiệu Thần không có tâm tư tiếp tục đi dạo, đang chuẩn bị trở về phòng, bên tai đột nhiên vang lên gợi ý âm hệ thống đã lâu chưa nghe.

“Ngài đã tiếp thu nhiệm vụ Thiên hạ đại thế · Gió thổi mưa giông trước cơn bão .”

Như thế nào còn nhiệm vụ để tuyên bố?

Lý Thiệu Thần mở ra mặt biên nhiệm vụ, ánh mắt đầu tiên liền thấy một dòng chữ vô cùng quen thuộc: Nói thiên hạ đại thế, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân...

Hệ thống không cần dùng sách lậu Tam quốc có được không, có chút sáng ý được không! Thật sự là miêu tả nhiệm vụ đau đầu, Lý Thiệu Thần không muốn nhìn đến cái giới thiệu vô nghĩa này của hệ thống, trực tiếp nhảy đến mục tiêu nhiệm vụ.

Đi đến nơi dừng chân của Ấn Nguyên hội ở Ngải Tư So Ước thành tìm Tần Thiên nói chuyện: 0/1.

Nhìn xem ngày, thời gian còn sớm, dù sao ở trong phủ thành chủ nhàn rỗi vô sự, đi ra ngoài một chút coi như giải sầu.

Lúc ra cửa, Lý Thiệu Thần gặp được Jeff đang từ ngoài cửa đi vào, khi đối phương nhìn thấy cậu, xác thực kinh hỉ.

“A Thần, ngươi không có việc gì?”

“Vốn là chuyện không có gì, là tôi tự mình suy nghĩ nhiều. Thế nào, ở phủ thành chủ có khỏe không, không bị người khi dễ đi?”

Jeff trên mặt lộ ra tươi cười hơi ngượng ngùng: “Đại gia đối với ta rất tốt.” Y nhìn thấy Lý Thiệu Thần chuẩn bị xuất môn, không khỏi tò mò: “A Thần ngươi đây là muốn xuất môn? Muốn ta đi cùng không?”

“Không cần, tôi tùy tiện đi chơi thôi, sẽ không đi quá xa. Cậu đi làm việc đi, tôi đi một mình là được.” Lý Thiệu Thần cười cự tuyệt, Jeff cũng không ép buộc, nếu cần hỗ trợ, y biết Lý Thiệu Thần sẽ mở miệng.

Cáo biệt Jeff, Lý Thiệu Thần hướng phía vị trí Tần Thiên trên bản đồ chậm rì rì tiêu sái đi, tại vị trí cậu nhìn không tới, có một bóng đen gắt gao theo sát.

Đi vào một tiểu viện mộc mạc, nếu không đặc biệt biểu thị là góc tường Ẩn Nguyên hội, Lý Thiệu Thần có phải có người chơi cậu hay không, Ẩn Nguyên hội tài đại khí thô không gì không làm được sẽ lựa chọn một cái phá địa phương như vậy làm nơi dừng chân, có quỹ mới tin.

Cửa tiểu viện hơi mở ra, mà trên đất có hai hàng dấu chân, hiển nhiên đã có người đến. Lý Thiệu Thần vừa mới vào cửa, trong liệt biểu mục tiêu liền xuất hiện hai cái tên người quen.

Tạ Trời Cao cùng Quách Tử Kiến, như thế nào, bọn họ cũng nhận được nhiệm vụ?

45. Chương 45

Hai người thấy Lý Thiệu Thần đến cũng không cảm thấy kinh ngạc, khi Quách Tử Kiến thấy cậu xuất hiện, lười biếng từ trên ghế ngồi dậy, phun cọng cỏ trong miệng ra, đưa tay chào hỏi.

“Nha, Quân gia, đã lâu không gặp, nột.”

Tạ Trời Cao trong ngực ôm kiếm, mặt không đổi sắc mà hướng cậu gật gật đầu, xem như chào hỏi.

“Hai người các cậu cũng vì nhiệm vụ mà đến?”

Lý Thiệu Thần tùy ý tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, nơi này cũng không có người ngoài, cậu không tất yếu phải câu nệ.

“Có phải thế không.” Tạ Trời Cao thái độ khác thường, vậy mà chủ động nói tiếp, này cũng làm cho hai người Lý Thiệu Thần cùng Quách Tử Kiến cảm thấy kinh ngạc. Hàng này không là cao lãnh thụ sao, như thế nào hôm nay chủ động như vậy?

“Tôi là vì nhiệm vụ mà tới, dù sao chỉ cần là nhiệm vụ hệ thống, đối với chúng ta có ích vô hại, làm chi không đến.” Quách Tử Kiến mở ra bầu rượu, một cổ mùi rượu mê người xông vào mũi, y ngửa đầu uống hai ngụm, xoay người đưa cho Lý Thiệu Thần, “Uống không?”

Lý Thiệu Thần xua tay cự tuyệt, cậu cũng không quên trên người đang mang cái gì, không thể uống rượu.”Cảm tạ. Không phải nói chúng ta đến tìm Tần Thiên sao, sao lại không thấy người?”

Quách Tử Kiến nhún nhún vai, tỏ vẻ không biết.

“Tôi chính là Tần Thiên.” Tạ Trời Cao thỉnh linh phun ra một câu, tạc hai người bên cạnh đầu vầng mắt hoa, suýt nữa đến sinh hoạt không thể tự gánh vác. Trong ánh mắt kinh ngạc của hai người, Tạ Trời Cao khí thể cao lãnh đột nhiên biến đổi, một đôi mắt hoa đào trở nên tà mị yêu dị, khóe miệng hàm tiếu bán cong, suýt nữa làm hai người đui luôn. Nguyên bản tên ba chữ cũng trong ánh mắt chăm chú của hai người dần dần biến hóa, trở thành Tần Thiên.

Tần Thiên, cấp 90, thái hư kiếm ý Thuần Dương.

Mẹ dẫn!

Đây là ý nghĩ duy nhất còn sót lại trong lòng Lý Thiệu Thần cùng Quách Tử Kiến, hai nhân cách a hỗn đản, quả thực không cần rất tàn bạo được chứ, hệ thống a hệ thống người trâu bò như vậy người trong nhà của người có biết không?

“Ách, không đúng, Tần Thiên không là lão nhân sao?” Lý Thiệu Thần tất nhiên chưa từ bỏ ý định, thẳng đến khi đối phương lấy ra một cái mặt nạ da người dán lên mặt, đó rõ ràng đúng là bộ dáng của Tần Thiên mà Lý Thiệu Thần nhìn thấy lần đầu, lần này cậu không thừa nhận cũng không được.

“Này...”

“Tất cả mọi người đều là xuyên qua tới, còn có cái gì không thể tiếp thu, bắt quá là xuyên lăm thân thể mà thôi, có cái gì ghê gớm đâu.” Tần Thiên gỡ xuống mặt nạ da người, cười như không cười ngồi vào một bên, chờ hai người kia hoàn hồn.

“Nếu cậu cũng là người chơi thì lần trước ở Ấn Nguyên hội, cậu làm sao có thể tuyên bố nhiệm vụ cho tôi? Người chơi cũng không có năng lực như thế.” Lý Thiệu Thần nhớ tới nhiệm vụ lần trước, cảm thấy thập phần hoài nghi.

Tần Thiên lắc đầu, một bộ trẻ con không thể dạy, từ trong vật phẩm lan lấy ra một vật, Lý Thiệu Thần tập trung nhìn vào, phát hiện thứ này cậu cũng có, mà Quách Tử Kiến, cũng yên lặng lấy ra cái thứ kia.

Phát trần.

Danh vọng ở Ấn Nguyên hội nếu đạt tới mức độ tài năng tôn kính có thể đổi trang sức, nói cách khác, chỉ cần có được vật ấy, có thể điều động hết thầy lực lượng của Ấn Nguyên hội ở thế giới này.

“Đây là tín vật lần trước cậu nói?”

Tần Thiên gật gật đầu: “Có tín vật này, cậu chính là chủ nhân của Ấn Nguyên hội. Tài nguyên mà Ấn Nguyên hội đang sở hữu cậu đều có thể tìm đọc, hơn nữa có thể điều động một phần ba binh lực của Ấn Nguyên hội. Nói thực ra, thời điểm tôi biết chuyện này, xác thực bị dọa một một trận, không nghĩ tới tôi cũng sẽ có ngày trở thành chủ quản Ấn Nguyên hội.”

“Ngoan ngoan.” Quách Tử Kiến kinh hỉ không nói nên lời, tay nắm phát trần đều bắt đầu run rẩy, đây chính là vật nóng phỏng tay a, chủ quản Ấn Nguyên hội a, đây là chuyện mà y không hề nghĩ qua. Ấn Nguyên hội thế lực lớn, sớm đã vượt qua phạm vi y nhận biết, thế mà có thể trở thành chủ nhân Ấn Nguyên hội, y cảm thấy đi ngũ hằng định cũng sẽ cười đến tỉnh.

“Cậu bảo chúng tôi đến đây, chỉ sợ không phải chỉ muốn nói chuyện này cho chúng tôi biết đi?” Lý Thiệu Thần đối quyền lực cũng không có nhiều khát vọng, tin tức này đối với cậu mà nói, bất quá là tăng thêm bảo đảm cho sự sinh tồn của cậu ở thế giới này, so sánh với việc đi mượn lực lượng không biết rõ để dùng, cậu càng nguyện ý tăng cường thực lực của chính mình. Chỉ có bản thân trở nên cường đại, mới có năng lực đi chuồng quản những chuyện lớn hơn.

Thu hồi phát trần, Tần Thiên run rẩy run rẩy vạt áo, nghiêm mặt nói: “Nói thiên hạ đại thế, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp...”

Lý Thiệu Thần lạnh lùng đánh gãy: “Can you speak person’s words, can’t you(nói tiếng người) ”

“...” Quách Tử Kiến hãn, quyết định không để ý tới hai cái xà tinh bệnh này.

“Khụ khụ, chúng ta cần chọn trận doanh.” Bàn tay Tần Thiên nắm lại thành quyền đặt lên miệng, ho khan hai tiếng.

“Tuyển trận doanh gì? Thế giới này cũng có ác nhân chính khí?” Lý Thiệu Thần tự động não bỏ bộ dáng Tạ Uyên Vương Di Phong mang theo thú nhĩ thú vĩ chỉ điểm giang sơn, nhất thời lôi kéo đến rộn cả một vùng trời. Mẹ đản, rất mù mắt có biết hay không (gào thét -ing).

“Không sai biệt lắm, bất quá thế giới này phân chia trận doanh. Một phương là bình dân, một phương là quý tộc. Làm người xuyên qua có thể hưởng thụ các hạng mục phúc lợi đại giới, hệ thống sẽ cưỡng chế chúng ta gia nhập một trận doanh. Các cậu muốn gia nhập bên nào nhất?”

“Thật sự là hoạt động ép mua ép bán, không gia nhập không được sao? Nói thực ra, tôi tình nguyện làm người chơi trung lập, cũng không muốn cả ngày đánh đánh giết giết.” Quách Tử Kiến thần tình không cam nguyện, tuy rằng y ở trong du hý đùa là uống rượu chơi điếu đánh nữ nhân giúp gay, nhưng trong sinh hoạt hiện thực vẫn là một thanh niên năm tốt nhiệt tình yêu thương hòa bình, đánh đánh giết giết? Xin lỗi, y không có hứng thú.

Tần Thiên lắc đầu: “Chỉ sợ không được. Để lộ cho các cậu một tin tức tốt, tuyên tình báo của Ấn Nguyên hội đem về tin, không đến một năm, chiến tranh sẽ thổi quét toàn bộ thế giới thú nhân, thậm chí lan đến hải tộc cùng long tộc, các cậu tốt nhất sớm lựa chọn trận doanh, chuẩn bị quan hệ tốt với thủ lĩnh trận

doanh, như vậy tỷ lệ sinh tồn mới có thể càng lớn.”

“Nói như vậy, cậu đã lựa chọn rồi hả?”

“Không đâu, chính là có chút ý tưởng mà thôi, muốn hỏi ý kiến các cậu một chút, dù sao, tôi cũng không muốn cùng các cậu là địch. Cùng chỗ dị thể, đoàn kết nhất trí mới là phương thức tốt nhất.” Tần Thiên thực thông minh, biết làm như thế nào mới đối với mình có lợi nhất, Lý Thiệu Thần cùng Quách Tử Kiến cũng không muốn cùng người như vậy làm địch. Dựa theo thuyết pháp của Tần Thiên, chiến tranh sắp xảy ra, như vậy chọn lựa trước nhất là phải thận trọng suy xét lựa chọn trận doanh, một bước đi nhầm, cả bàn đều thua, Lý Thiệu Thần chịu không nổi.

“Chính là chúng ta đối với hai cái trận doanh này một chút khái niệm cũng không có, hệ thống không cho tư liệu thuyết minh sao?” Quách Tử Kiến đề xuất vấn đề mấu chốt nhất, người này nhìn qua tùy tiện, tâm tư quả thật so hai người khác đều nhẫn nại hơn.

“Tôi từ bên trong Ấn Nguyên hội lấy được một chút tư liệu, các cậu có thể tham khảo một chút, nhiều hơn nữa, tôi cũng hết cách, chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Tư liệu không nhiều lắm, mỏng manh chỉ hai trang, Lý Thiệu Thần cùng Quách Tử Kiến cầm trong tay lại cảm giác trọng nếu ngàn cân. Hai trang này, chính là quan hệ đến vận mệnh về sau của bọn họ.

“Các cậu có thể mang về từ từ xem.”

Lúc này Lý Thiệu Thần cùng Quách Tử Kiến còn không biết, những thứ mà hai trang giấy này ghi lại, so với toàn bộ cơ sở dữ liệu trên quý ở hoàng gia còn muốn trên quý hơn.

Lý Thiệu Thần trước giờ cơm chiều thì trở lại phủ thành chủ, Lambert vừa mới cùng Cesar thương nghị chi tiết xong, vừa ra khỏi cửa phòng liền thấy Lý Thiệu Thần đang cúi đầu, giống như là đang chờ hân. Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, cảm giác như thế làm Lambert thấy trong lòng ấm áp.

Lambert ba bước thành hai bước đi đến bên người Lý Thiệu Thần, ôn nhu nói: “Đang chờ ta?”

Lý Thiệu Thần gật gật đầu: “Em đói bụng, đi ăn cơm đi.”

Mặc kệ có trễ thế nào, đều phải tự mình đợi ái nhân nhà mình về nhà ăn cơm, nếu như có tình huống đặc biệt, yêu cầu trước tiên xem —— Lý gia đại ca tán gái bảo điển . Lý đại ca lăn lộn qua vạn bụi hoa, đúc ra một thân tuyệt kỹ tán gái, đệ đệ nhà mình nhiều năm vẫn là xử nam, không thể không ân cần dạy bảo gã một phen. Đương nhiên, đây đều là chuyện trước khi Lý Thiệu Thần xuất quỷ.

Cứ việc là cùng đến nhà ăn cơm, nhưng Lý Thiệu Thần vẫn bắt đầu sinh ra ảo giác đến việc trượng phu tan tằm cùng đi ăn bữa tối dưới ánh nến. Bất quá chiêu này của đại ca có vẻ dùng được, Lý Thiệu Thần nhìn thấy một mỗi trên mặt Lambert biến mất không ít. Thực tự nhiên dắt tay Lambert, Lý Thiệu Thần

lôi kéo hắn đi đèn nhà ăn. Cesar mới vừa chỉnh lý xong văn kiện từ thư phòng ra, nhìn thấy bóng dáng hai người tay trong tay, nhin không được cúc lệ một phen chua xót.

Lão bà đại nhân, ta cũng muốn người tới đón ta tan tầm.

Cơm chiều qua đi, Lambert đem Lý Thiệu Thần mang về phòng ngủ của hắn, đốt đèn pha trà, Lambert ngồi ở trong phòng, không có chút ý tứ nào muốn rời đi. Da đầu Lý Thiệu Thần run lên, ần ần có dự cảm không tốt.

“Trời chiều rồi, em muốn nghỉ ngơi.”

“Àn.” Lambert đổi tư thế, tiếp tục theo dõi cậu.

“Em muốn ngủ, anh muốn trở về phòng nghỉ ngơi hay không?”

“Được.”

Lambert đáp ứng sáng khoái, Lý Thiệu Thần mới vừa thở phào một hơi, liền thấy Lambert tự cởi quần áo, hai ba lần, thoát sạch sẽ, sau đó không để cho cậu thoát ra lời cự tuyệt mà nhanh như chớp ôm lấy Lý Thiệu Thần, đem người đặt ở trên giường.

“Anh muốn làm chi?” Lý Thiệu Thần giãy dụa, ngẩng mặt hỏi hắn.

Lambert vẻ mặt vô tội.

“Không phải nói đi ngủ sao, đương nhiên muốn cởi quần áo, mặc nhiều quần áo đi ngủ khó chịu.”

“Vậy anh trở về phòng của mình mà cởi, ở chỗ này của em cởi ra là tính như thế nào.” Xúc cảm da thịt làm Lý Thiệu Thần tâm viên ý mãn, lồng ngực nóng rực của đối phương dán trên người mình, quả thực muốn đem cậu hòa tan. Hô hấp Lý Thiệu Thần trở nên ồ ồ, cổ tà hỏa từ bụng dưới có xu thế từ từ lan tràn.

“Đây chính là phòng ta. Như thế nào, không thích cơ thể của ta? Hay là...” Khí tức nóng rực phả vào trên mặt, khí thế cường tráng nam tính áp trên người cậu, làm Lý Thiệu Thần thích muốn chết lại không được tự nhiên. Tay của đối phương chạy trên người cậu, khiêu khích mỗi một bộ vị mẫn cảm trên người cậu.

“Lưu manh!” Thanh âm mềm nhũn hơi thở dốc không có chút lực nào thuyết phục, ngược lại làm nam nhân đè trên người ngày một thêm tệ hơn. Hắn ngậm vành tai Lý Thiệu Thần, nhẹ nhàng cắn, mơ hồ không rõ nói: “Ta chỉ lưu manh với một mình em.”

Chậm rãi hôn xuống phía dưới, ở trên cổ Lý Thiệu Thần muốn làm gì thì làm, ai biết Lý Thiệu Thần bỗng

nhiên “Hi hi” một tiếng, cười làm một đoàn, co rúm lại thân mình, nước mắt đều chảy ra.

“Ha ha ha, đừng đùng nơi đó, ngứa! Ha ha ha!”

Tiếng cười thành linh vang lên xua tan không khí kiêu diễm, Lambert thở dài, từ trên người cậu đứng lên, nắm mũi cậu: “Tiểu hồn đản.”

“Ai, Lambert, em hỏi anh một vấn đề nha?” Từ trên giường đứng lên Lý Thiệu Thần nằm trên lưng Lambert, hai tay ôm trước ngực hắn, khó được nghiêm trang chững chạc hỏi.

Lambert nghiêng mặt qua: “Hôn ta một cái sẽ cho em hỏi.”

Lý Thiệu Thần ném cho hắn một cái đại đại xem thường, lập tức “Bẹp” một cái hôn lên mặt hắn: “Nếu muốn anh chọn, bình dân cùng quý tộc anh sẽ chọn làm cái nào?”

...

46. Chương 46

Sao lại hỏi như vậy?” Lambert đem đầu gác lên trên đầu Lý Thiệu Thần, đối với việc cậu hỏi vấn đề kỳ quái như vậy tỏ vẻ rất tò mò. Hắn vẫn luôn không rõ bên trong đầu Lý Thiệu Thần đến tột cùng đang suy nghĩ gì, có một số việc làm hắn trở tay không kịp. Chẳng lẽ người ở thế giới kia của bọn họ đều là như vậy.

“Ngô, tò mò đi. Anh có biết, xuất thân của mình không phải do chính mình lựa chọn, trước khi anh sinh ra đã được định trước rồi. Nếu cho anh một cơ hội, cho anh lựa chọn, anh sẽ lựa chọn bình dân hay là quý tộc?” Tóc dài kim sắc bị đầu ngón tay của Lý Thiệu Thần nhiều qua nhiều lại, cậu dùng tóc quét qua quét lại hai má Lambert, thậm chí muốn hưởng lỗ mũi của đối phương tác quái.

“Đừng làm rộn.” Lambert đẩy ra ma quỷ của cậu.

“Được a.” Lý Thiệu Thần bò lên ngồi xếp bằng ở trên giường, hai tay quy củ đặt ở trước người, nghiêm trang chững chạc: “Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em a?”

“Bình dân đi, đại khái.” Lambert đem tóc rối tung buộc ra phía sau, không cho Lý Thiệu Thần lại có cơ hội chọc phá.

“Vì sao?”

“Ngô, không biết, đại khái là ta xuất thân bình dân, hưởng hồ cách sống của các quý tộc cũng không thể nào thích hợp với ta.” Lambert chống hai tay hai bên Lý Thiệu Thần, ở trên trán cậu nhẹ nhàng in xuống một nụ hôn: “Mỗi ngày ít nghĩ đến những vấn đề kỳ kỳ quái quái như vậy đi, ta muốn tắm rửa, muốn tắm cùng không?”

“Không cần, tự anh đi đi.” Lý Thiệu Thần hai tay che ngực, rất giống phụ nam đảng hoàng bị lưu manh đùa giỡn, Lambert nhún nhún vai, không thèm để ý đến tự mình đi vào phòng tắm.

Bình dân sao...

Đinh, chúc mừng thiếu hiệp gia nhập trận doanh bình dân, hệ thống danh vọng của trận doanh mở ra, chúc ngài du hý khoái trá.

Thình lình xuất hiện gợi ý âm của hệ thống làm Lý Thiệu Thần sửng sốt, nói gót tới chính là cuồng oanh loạn tạc tán gấu mặt.

Quách Tử Kiến: Ta thấu, Quân gia tay thật nhanh, nhanh như vậy đã chọn định trận doanh?

Quách Tử Kiến: Như thế nào lại chọn bình dân, một chút đại khí cấp bậc cao đoan cũng không có.

Quách Tử Kiến: Thêm trận doanh như thế nào a?

Quách Tử Kiến: Uy uy uy, Quân gia có ở đó không?

Quách Tử Kiến: Quân gia? Chó Husky? Thành quần Tiểu ca? Mạnh uông? Có ở đó không?

Tạ Trời Cao: Trận doanh bình dân sao, biết.

Khi Lý Thiệu Thần còn đang nghi hoặc sao hai người kia lại biết chuyện mình gia nhập trận doanh, thì đấy mắt có hai hàng chữ nhỏ màu vàng của hệ thống bay qua.

Ẩn Nguyên phi báo, thiếu hiệp Tạ Trời Cao trải qua thiên tân vạn khổ, thành công gia nhập trận doanh bình dân.

Ẩn Nguyên phi báo, thiếu hiệp Quách Tử Kiến trải qua thiên tân vạn khổ, thành công gia nhập trận doanh bình dân.

Kéo lên trên, Lý Thiệu Thần không chút ngoài ý muốn nhìn thấy tên của mình trên mặt hệ thống. Lựa chọn hồi phục hai câu, Lý Thiệu Thần mở ra mặt bản danh vọng của mình. Giống như trong du hý, sau khi gia nhập trận doanh bình dân, bình dân danh vọng đạt tới trình độ hữu hảo, mà quý tộc danh vọng thì

biến thành toàn bộ màu hồng cừu hận. Ý nghĩa của hồng sắc có thể giết chết, mà không phải luận bàn hữu hảo, muốn sinh tồn ở thế giới thú nhân, Lý Thiệu Thần không thể không ôm chặt đùi lãnh tụ của trận doanh bình dân. Không biết, đùi đang ở phòng cách vách đang xích lửa thân thể tắm rửa sạch sẽ đâu.

“A Thần, ta không mang khăn tắm, có thể giúp ta lấy đem vào hay không? Treo trên giá áo bên giường.” Thanh âm Lambert từ cách vách truyền đến.

Tắt đi mặt bản hệ thống, Lý Thiệu Thần nhận mệnh từ trên giá áo gỡ xuống khăn tắm màu trắng, hướng phòng cách gian đi đến.

Chính giữa phòng là một dục trì làm bằng đá, nước ấm từ trong miệng bốn con thú màu đồng ở bốn phía róc rách chảy ra, sương mù bốc hơi tràn ngập trong phòng, mờ mờ lung lung. Mây khói làm mờ tầm mắt, ba viên Nhân Ngư châu trên vách tường tản mát ra quang mang nhu hòa, làm không khí trong phòng tăng thêm một tia kiều diễm.

Lý Thiệu Thần xuyên thấu qua hơi nước mờ mờ, nhìn thấy thân ảnh nam nhân tóc dài kim sắc dưới dục trì, thỉnh thoảng làm bọt nước văng lên đánh vào người, rơi xuống mặt nước, cậu có thể tưởng tượng cảnh tượng bọt nước trong suốt ở trên người Lambert nhu thuận chảy xuống, cảnh đẹp như thế làm Lý Thiệu Thần không kìm lòng được miệng khô lưỡi khô. Trong đầu cậu nhớ tới hình ảnh ban ngày, tà hỏa trong cơ thể càng thêm tràn đầy.

Lambert đã sớm nghe được thanh âm Lý Thiệu Thần tiến vào, nào biết kể tiếp cậu lại chậm chạp không có động tĩnh, tò mò mà nhìn lại. Cảnh tượng kia suýt nữa làm Lambert phun ra máu mũi.

Lý Thiệu Thần cởi sạch trơn, đến khổ cũng không lưu lại, trần truồng lỏa thể đứng bên cạnh ao. Cậu đang chuẩn bị đem quần áo vừa mới cởi để vào tủ treo quần áo chuyên dụng trong phòng tắm, không ngờ một kiện quần áo ở trong ngực cậu rơi ra. Lý Thiệu Thần thực tự nhiên mà cúi người xuống nhặt, không biết trong dục trì người nào đó đã lang huyết sôi trào, thú tính đại phát.

Xuất hiện trước mắt Lambert là hai chân thon dài tinh tế của Lý Thiệu Thần cùng cánh móng vuốt mà lung linh, còn có khi cúi người lộ ra nơi ở giữa... Thật sự là rất mê người! Xoang mũi Lambert nóng lên, trên mặt thật nhanh chảy ra một dòng màu đỏ tươi, sau đó biến mất không thấy.

Cảm thấy được Lý Thiệu Thần đã thu thập xong quần áo, Lambert quay đầu, dùng cái ót đối diện với Lý Thiệu Thần, không cho đối phương nhìn thấy mình xấu hổ, trời biết phía dưới của hắn sớm đã cứng rắn như sắt.

Cái đùi trắng bóng bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh mình, hai người ngồi song song, từ cánh tay truyền độ ẩm thân thể của đối phương.

Nam nhân cùng nam nhân luyện ái, thường thường càng có khuynh hướng trực tiếp giao lưu thân thể. Kỳ thật không chỉ là luyện ái, hữu nghị giữa nam nhân cũng là như thế, đánh một trận, uống vài chai rượu, vừa mới rồi còn thủy hỏa bất dung, đảo mắt một cái hai người sẽ biến thành hảo bạn hữu không có chuyện gì mà không nói được. Đây là phương thức mà nam nhân biểu đạt tình cảm, là trắng ra, là đơn giản và

thuần túy.

Lý Thiệu Thần là một nam nhân đơn giản.

Cậu đối với Lambert có hảo cảm, hai người xác lập quan hệ, cậu không để ý cùng đối phương lăn sàng đàn, trên thực tế, bất luận một nam nhân độc thân nào, cũng sẽ không cự tuyệt loại phương thức giao lưu tình cảm này. Đối với chuyện xảy ra kế tiếp, Lý Thiệu Thần có thể nói là vừa chờ mong lại thấp thỏm. Bản thân cậu lúc này xuống nước, cũng đã ám chỉ Lambert.

Lý Thiệu Thần trộm nhìn phản ứng Lambert, không nghĩ tới đối phương đang dùng phương thức đồng dạng nhìn cậu, sau khi kinh ngạc, hai người không hẹn mà cùng nhau cười ra tiếng, cười cười bỗng nhiên liền hôn làm một đoàn.

Lambert nghiêng nửa người, cùng Lý Thiệu Thần hôn môi, Lý Thiệu Thần hơi hơi nâng đầu, hô hấp ồ ồ tại cánh mũi tiến tiến xuất xuất, tăng thêm một tia kiều diễm. Lambert vươn ra tay phải ở trên người Lý Thiệu Thần áy náy lướt đi. Bàn tay to mang theo ma lực mỗi khi chạm đến một nơi đều có thể làm cho Lý Thiệu Thần cả người run rẩy, ngọn lửa trong lòng càng cháy lớn thêm một tầng.

“Aha...” Lý Thiệu Thần khó nhịn phun ra một thanh âm khàn khàn, lại cảm thấy hành vi như vậy quá mất thể diện, lại gắt gao cắn môi dưới, cường bách bản thân đem tiếng ngâm đều nuốt vào.

Lambert gợi lên môi, hôn lên khóe mắt Lý Thiệu Thần.

Thắt lưng nam nhân là nơi mẫn cảm nhất, bàn tay thô ráp của Lambert nhẹ nhàng qua lại ma sát, thân thể Lý Thiệu Thần run nhè nhẹ, khó có thể ức chế thân mình cứng còng, sắc mặt đỏ bừng, trên cổ đều ửng lên một tầng hồng nhạt.

Cảm giác tê dại mới lạ, Lý Thiệu Thần trước nay chưa từng có thể nghiệm tuyệt vời như vậy, gấn bó như môi với răng, nương tựa lẫn nhau, đầu lưỡi ấm áp của Lambert ở trong miệng cậu cường ngạnh tới tới lui lui, j j mỗi một tác địa phương trong khoang miệng cậu, giống như dã thú tuần tra lãnh địa, lưu lại khí vị độc đáo của mình.

Lý Thiệu Thần bị bắt ngựa đầu, đầu lưỡi tại thể công mãnh liệt của Lambert hạ tả thiểm hữu tị, cuối cùng trốn tránh không được, chỉ có thể cùng múa. Trong hô hấp toàn bộ đều là khí vị nam tính đặc biệt chỉ có trên người Lambert, Lý Thiệu Thần thật sâu lâm vào mê say, giống như bị mê hoặc, cậu dùng đôi môi ngậm đầu lưỡi đang tàn sát bờ bãi của Lambert, răng nanh nhẹ nhàng để ở đầu lưỡi, sau đó thật cẩn thận vươn ra đầu lưỡi của mình, mềm nhẹ liếm liếm đáp lại.

Ôn nhu liếm liếm tựa hồ đã không thể để cho Lý Thiệu Thần phát tiết dục vọng, động tác của cậu bắt đầu trở nên cường thế, lực đạo từ từ tăng lớn, giống như một dã thú đói khát, đối với môi Lambert điên cuồng gặm cắn, giống như chỉ có như vậy mới có thể phát tiết xuất dục vọng của cậu, thẳng đến khi môi cậu cùng với môi Lambert như chuyển sang huyết sắc, Lý Thiệu Thần mới miễn cưỡng buông tha. Nhưng mà Lambert lại không cho cậu cơ hội rời đi, môi đỏ mọng bị cản trở nên dị thường mẫn cảm, Lambert vươn ra đầu lưỡi phấn nộn ở trên môi Lý Thiệu Thần nhẹ nhàng liếm, người sau cả người như bị sét đánh, cương

tại chỗ.

Bàn tay to của Lambert càng lúc càng hạ xuống, Lý Thiệu Thần gần như xụi lơ nằm ở trên người Lambert, vật thể nóng rực cứng rắn dưới thân đứng vững ở bụng dưới của cậu, mà chính vật của bản thân cũng cùng da thịt Lambert thân cận, theo bản năng ma xát qua lại.

Lý Thiệu Thần cảm giác đến đối phương đang run rẩy, bản thân cậu cũng không tốt hơn chỗ nào, mỗi địa phương trên người đều bị đối phương châm lửa, bức thiết khát cầu có thứ giúp cậu hạ nhiệt độ, để cậu thoát ly khỏi tra tấn khôn cùng của tình dục.

Lambert chậm chạp không hề động, nhưng lại không ngừng ở trên người cậu đốt lửa, Lý Thiệu Thần vừa tức vừa bực, đơn giản trực tiếp vươn tay tìm được phía dưới của Lambert, tại trên vật nóng rực bóp chặt, nháy mắt liền thấy Lambert hít một hơi lương khí, sắc mặt thay đổi.

“Đây là em tự tìm!”

Lý Thiệu Thần thân hình không vững, chỉ nghe thanh âm một trận bọt nước kịch liệt, không đợi cậu kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, phía sau lưng tựa vào mặt đất lạnh lẽo kiên cố. Lambert cường thế đem cậu đặt bên cạnh ao, thân áp đến!

Hai chân bị nâng lên cao cao, đặt trên bờ vai rộng lớn của Lambert, thứ nóng rực dưới bụng dưới của đối phương kề sát mặt sau của mình, cùng mặt đất lạnh lẽo hình thành đối lập, có thể nói là băng hỏa lưỡng trọng thiên. Lý Thiệu Thần chặt chẽ bắt lấy hai tay Lambert, đau đớn vì móng tay mang đến làm dục hỏa Lambert càng tăng, động tác cũng trở nên càng nhanh, quả thực muốn đem Lý Thiệu Thần ăn vào bụng.

“Phóng ngựa lại đây a!”

Cho dù mình ở vào thế yếu, Lý Thiệu Thần vẫn biểu hiện thập phần cường ngạnh. Bí quyết nam nhân của Lý gia tiểu đệ —— giấy dựa thích hợp là tình thú giữa bạn lữ, sẽ làm sinh hoạt trên giường của hai người càng thêm hài hòa. Đương nhiên, cái này bí quyết tại thời điểm Lý Thiệu Thần vẫn là xử nam cũng đã tổng kết ra —— cho nên nó đã định trước chỉ là trên mặt lý luận. Lambert càng trở nên hưng phấn.

Lời nói Khiêu khích giống như làm Lambert cảm thấy tôn nghiêm nam nhân của mình bị nghi ngờ, chờ chút hấn cần phải hảo hảo biểu hiện một chút, làm Lý Thiệu Thần biết hậu quả cuối cùng của việc phóng ngựa!

Lambert vừa mới với một ngón tay vào, mượn trì thủy dùng làm trơn, quá trình thập phần thuận lợi. Lambert có chút ý xấu thưởng thức khuôn mặt cường ngạnh của Lý Thiệu Thần trong nháy mắt vận vẹo, không đợi hấn với vào ngón tay thứ hai căn, Lý Thiệu Thần bỗng nhiên lên tiếng

“Lambert, em đau bụng!”

Lambert chỉ nghĩ đây là cậu lấy cớ, cười nói: “Hiện tại biết sợ muốn chạy trốn? Chậm, khiêu khích ta chính

là muốn trả giá đại giới!”

“Không phải, em nghiêm túc, vừa mới nãy giống như bé con đá em.” Lý Thiệu Thần xoa bụng mình, không xác định nói.”Ai u, bé con lại đá em. Lambert, anh sờ sờ thử xem, bé con thật sự đá em.”

Lý Thiệu Thần vẻ mặt ngạc nhiên, lực chú ý tất cả đều chuyển dời đến bụng của mình, Lambert cũng không còn suy nghĩ tiếp tục làm. Hắn ử rử ngồi vào bên người Lý Thiệu Thần, đối với hài tử chưa xuất thế của mình oán giận một trận.

Chưa sinh ra liền phá hư chuyện tốt của phụ thân, về sau không thể không hảo hảo giáo huấn người!

Lambert ngoan nói, nhưng vẫn ngây ngốc đưa tay dán lên bụng Lý Thiệu Thần, phu phu hai người ngốc ngốc ngơ ngác đối với động tác của bé con trong bụng mà ngây ngô cười. Cũng may độ ẩm trong phòng tắm tương đối cao, hai người mới không cảm lạnh.

Lý Thiệu Thần ngẩng đầu nhìn nam nhân bên người đang cười ngây ngô, nội tâm nảy lên một cảm giác hạnh phúc trước nay chưa từng có.

47. Chương 47

Lý Thiệu Thần cảm giác chung quanh có rất nhiều người đang cãi nhau, thanh âm rất lớn, rất ồn ào, đầu cậu cũng sắp nổ tung, cậu cố sức mở to mắt, mơ mơ màng màng chỉ nhìn thấy mũi dao loé sáng, đây là đang làm gì? Lý Thiệu Thần theo bản năng muốn chạy trốn nhưng thân thể lại không nghe sai sử, ngồi phịch ở trên giường không nhúc nhích. Cậu há miệng muốn hét lên cứu mạng, nhưng phát hiện chỉ là vô ích, mà ngay cả bản thân cậu cũng không nghe được thanh âm của mình.

Tuyệt vọng giống như hồng thủy đánh úp lại bao phủ cả người cậu, hắc ám xâm nhập tâm trí cậu. Trong lúc hoảng hốt, có một thanh âm ảm áp nói với cậu: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Là ai? Là ai đang nói chuyện với cậu?

Lý Thiệu Thần ý thức hỗn loạn, vô lực nhận ra thân phận của chủ nhân thanh âm, bụng truyền đến một trận đau đớn như bị đao cắt, mặc kệ người khác làm gì cậu, cậu cũng vô lực phản kháng, không nhúc nhích nằm ở trên giường mặc người xâm lược. Lý Thiệu Thần quả thực hận chết loại cảm giác này.

“Kiên trì một chút, A Thần, kiên trì một chút, lập tức thì tốt rồi.” Thanh âm ôn nhu lần thứ hai vang lên, nhưng lại thần kỳ trấn an tâm tình của mình, trước mắt hiện lên kim quang, mơ hồ có thể nhìn thấy hình ảnh Phượng Hoàng giương cánh. Làm người ta ngạc nhiên chính là, trên người cậu tựa hồ không còn khó chịu như trước, ý thức trở nên thanh tỉnh hơn nhiều.

Tôi đang làm gì? Lý Thiệu Thần nghi ngờ, không biết nguyên nhân mình ở nơi này. Thẳng đến đạo thanh âm kia tiếp tục lên tiếng.”Kiên trì một chút, hài tử sắp ra rồi.”

Hài tử? Hài tử của ai?

Lý Thiệu Thần chậm rãi thở ra một hơi, tựa hồ nhớ tới có chuyện như vậy. Bé con của cậu, sắp được sinh ra. Chính là, vì sao lại là cậu sinh bé con? Cậu là nam nhân a!

Tôi không cần sinh bé con!

Ý thức vừa hồi phục lại lâm vào hỗn loạn, Lý Thiệu Thần không muốn sinh con, giãy dụa muốn thoát ly lại phát hiện mình không thể động, giống như bị đóng đinh ở trên giường. Tại sao có thể như vậy? Lý Thiệu Thần há há miệng, vẫn như cũ không thể phát ra âm thanh. Tuyệt vọng lần thứ hai đánh úp lại.

“Hảo hảo, hài tử sinh ra rồi, A Thần, nghỉ ngơi đi.” Gánh nặng trên người đột nhiên biến nhẹ, tựa hồ có vật từ trong cơ thể Lý Thiệu Thần được lấy ra, tâm Lý Thiệu Thần bỗng nhiên trở nên trống rỗng, muốn giữ lại thứ gì đó, rồi lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Mà cả thân cả tâm cậu đều mệt mỏi, nghe theo nhu cầu thân thể dần dần chìm vào mộng đẹp, lần thứ hai tỉnh lại, hết thấy đều sẽ tốt.

Trước khi ngủ, Lý Thiệu Thần mơ mơ màng màng nghe được có tiếng trẻ con khóc nỉ non.

“Dậy thôi, đồ lười! Thái dương đều chiếu tới mông rồi, còn không chịu rời giường, con của em cũng chê cười em!” Một đôi bàn tay to ôn nhu chụp lên thân thể cậu, nhẹ nhàng lay động.”Rời giường a, A Thần.”

Lý Thiệu Thần chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Lambert đứng ở trước giường, mặt mang mỉm cười, trong tay hẩn ôm một đoàn đồ vật, tại vị trí của Lý Thiệu Thần nhìn không rõ.

“Anh ôm đến cái gì?” Nhu nhu khóe mắt, Lý Thiệu Thần hỏi.

“Con của chúng ta a, em muốn nhìn xem hay không, quả thực là cùng em như từ một khuôn mẫu khắc ra.” Lambert cười tủm tỉm nói. Hẩn đem bé con tiến đưa đến trước mắt Lý Thiệu Thần, cho cậu nhìn rõ ràng.

Lý Thiệu Thần nhìn qua, thấy rõ ràng bé con trong tã lót sau đó sắc mặt đột biến. Một đoàn đồ vật mặt người lông xù đen thui, mở ra miệng rộng nhìn cậu nói: “Ba ba!”

“A!” Lý Thiệu Thần quát to một tiếng bật dậy, lúc này mới phát giác vừa rồi hết thấy cũng chỉ là một hồi ác mộng. Lý Thiệu Thần thở phào một hơi, tiếng tim đập kịch liệt một lúc sau mới có thể bình phục. Mẹ đản, cái ác mộng loạn thất bát tao gì a, hù chết cha.

Ngoài cửa sổ đã sáng trưng, Lambert cùng tiểu tử kia đều không ở trong phòng, chắc là cha ngọc Lambert kia mang theo Lý Triết tiến hành hoạt động khoe khoang. Từ sau khi Lý Triết sinh con, IQ-chỉ số thông

minh cùng EQ-chỉ số cảm xúc của Lambert thẳng tắp giảm xuống, so với Lý Triết còn giống con nít hơn.

Lý Thiệu Thần sinh ra nam hài, tên Lý Triết này là Lý Thiệu Thần đặt, bắt quá Lambert chết sống cũng muốn cho bé con mang họ cậu, hẳn muốn cho tất cả mọi người biết đây là bé con mà Lý Thiệu Thần sinh cho hẳn. Lý Triết August, Lý Thiệu Thần càng nghe càng cảm thấy tên này quá ngốc, nhưng nghĩ đến nét hưng phấn trên mặt Lambert, cậu liền nở nụ cười. Ngốc liền ngốc đi, có tên ai mà không ngốc đâu.

Ban đầu Lý Thiệu Thần còn lo lắng mình sẽ sinh ra tiểu quái vật, vẫn luôn cự tuyệt suy nghĩ nhìn mặt bé con, sau khi sinh ra mới an tâm. Mới sinh làn da thì nhăn nheo, trên người cũng không sạch sẽ, nhưng khi Lý Thiệu Thần nhìn thấy thân thể nhỏ nhỏ cuộn mình lại, an an tĩnh tĩnh nằm ở trong ngực Lambert, tâm đều bị hòa tan. Cậu cảm thấy cho dù sinh ra là tiểu quái vật cũng không sao, ách, cái này đương nhiên chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Đây là bé con của cậu, là bé con của cậu với Lambert. Cậu đã là ba rồi, sau này lại nhiều thêm một người có thể ỷ lại. A, cái cảm giác này, quả thực không thể tuyệt vời hơn.

Lý Thiệu Thần thư giãn gân cốt, cái đuôi kim sắc ở phía sau cậu trái phải lắc lư, sau đó làm biếng duỗi duỗi thắt lưng, thích ý đến lỗ chân lông trên tai thú cũng giãn ra. Không sai, sau khi Lý Thiệu Thần sinh sản hoàn tất thì thú nhĩ thú vĩ lại xuất hiện. Lý Thiệu Thần đã không thêm đi chú ý mấy thứ này, lực chú ý của cậu tất cả đều bị bé con nhà mình hấp dẫn, không rảnh bận tâm những việc khác.

Ngoài cửa vang lên tiếng cười ngây ngô của Lambert, còn có tiếng bé con Lý Triết y y nha nha không rõ, sắc mặt Lý Thiệu Thần vui vẻ, vội ra cửa nghênh đón. Phương thức trưởng thành của anh nhi ở thế giới thú nhân tương đối kỳ lạ, trong mấy tháng mới vừa sinh ra thì sinh trưởng rất nhanh, Lý Triết sinh ra không đến hai tháng, vậy mà bằng đứa bé một tuổi ở thế giới trước kia, dựa theo thuyết pháp của Hathaway, chờ đến tiểu tử kia được hai tháng, có thể tập đi.

Vừa mở cửa, một trận gió lạnh nghênh diện thổi tới, Lý Thiệu Thần nhịn không được rung mình một cái. Mới vừa hạ qua một trận tuyết lớn, thế giới bên ngoài bị bao phủ bởi một màu trắng, tuyết đọng rất dày, dẫm trên mặt còn kéo kẹt rung động. Mà ở trên tuyết, hai thân ảnh một vàng một hồng một lớn một nhỏ từ xa đi lại. Lambert khoác tình nhân chấm của Lý Thiệu Thần, áo choàng rộng lớn cơ hồ đem cả người hẳn bao ở bên trong, hồ cừu màu trắng cùng tuyết hòa làm một thể, nếu không phải một đầu tóc dài kim sắc chói mắt kia của hẳn, Lý Thiệu Thần thậm chí sẽ cho rằng chỉ có một mình Lý Triết.

Tiểu tử Lý Triết bị bao trong cái áo màu hồng, trên đầu đội mũ thổ lông xù, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, mắt to đen trắng rõ ràng như linh đảo tới đảo lui, bởi vì nguyên nhân rét lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn phần đỏ đỏ ửng hồng, miến bàn có bao nhiêu đáng yêu. Bé được Lambert ôm vào trong ngực, tò mò nhìn khắp nơi, đối với tuyết trắng cảm thấy rất mới mẻ.

Giống như tâm tính tự cảm ứng được, tiểu tử kia quay đầu nhìn đến Lý Thiệu Thần đứng trước cửa, trên mặt liệt nở một cái đại đại tươi cười, hai cánh tay nhỏ nhỏ ở giữa không trung múa may, trong miệng phát ra râm rì không rõ ý tứ hàm xúc.

Lý Thiệu Thần đây ngập nhu tình hóa thành một bãi nước, không quan tâm trời lạnh, áo khoác cũng không mặc, bước nhanh đến nghênh đón hai người. Cậu mở ra hai tay, tiếp nhận Lý Triết từ trong tay

Lambert, mặt dán lên khuôn mặt lạnh lạnh của tiểu tử kia, giá trị hạnh phúc bạo tăng.

Lambert thấy thể vội cởi xuống áo choàng, khoát lên trên người Lý Thiệu Thần. Hắn hôn lên bên mặt còn lại của Lý Thiệu Thần, rồi ôm lấy thắt lưng cậu.

“Bên ngoài lạnh, vào trong phòng trước đã. Đến, Cát Ân, đi vào chỗ ấm áp ấm áp.”

Nghe được Lambert nói, Lý Thiệu Thần lúc này mới thấy phía sau bọn họ còn đi theo một cái đuôi nhỏ. Toàn thân Cát Ân bọc trong áo bông thật dày, giống như một cái bánh chưng lớn, gắt gao đi theo phía sau Lambert, biểu tình nghiêm túc, thật cẩn thận, không biết đang suy nghĩ gì.

“Buổi sáng tốt lành, Cát Ân.” Lý Thiệu Thần lên tiếng chào, cũng không trông cậy vào việc Cát Ân sẽ đáp lại, lại ngoài ý muốn thấy Cát Ân nhẹ nhàng gật đầu. Nói đến cũng kỳ quái, từ sau khi Cát Ân lần đầu tiên nhìn thấy Lý Triết trong tã lót thì một tác cũng không rời Lý Triết, Lý Triết đi chỗ nào bé liền đi chỗ đó, nếu không phải Hathaway ngăn cản, thì ngay cả đi ngủ đều ngủ cùng Lý Triết. Này không thể nói rõ là chuyện tốt hay chuyện xấu, nhưng biến hóa của Cát Ân cũng rất lớn, không trầm lặng giống như trước kia, ngược lại có càng lúc càng hoạt bát hơn.

Lý Thiệu Thần cùng Lambert đem biến hóa của Cát Ân xem ở trong mắt, cũng biết Hathaway nhìn thấy biến hóa của Cát Ân thì biểu tình rất cao hứng, cũng tùy Cát Ân muốn làm gì thì làm. Tất cả mọi người không nghĩ tới, bọn họ mặc kệ nó, liền đem tính phúc sinh hoạt của tiểu Lý Triết sau này đều chung với một người, mặc cho ai bị một cái trung khuyến quán như vậy, đều sẽ biến thành nữ vương thụ.

Ở trong phòng ấm áp một hồi, chờ đến khi Lý Thiệu Thần rửa mặt xong, Lý Thiệu Thần ôm Lý Triết, Lambert dắt tay Cát Ân, bốn người cùng đi đến nhà ăn trong phủ.

Cho dù ở trong nhà ăn, Cesar vẫn phải xử lý quân vụ, mưa gió nổi lên, y một khắc cũng không thể bỏ phí, muốn bảo đảm hết thấy đều vạn vô nhất thất. Hathaway đang đứng ở cửa sổ thưởng tuyết, nhìn thấy Cát Ân được Lambert dắt đi, cũng thật cẩn thận nhìn chăm chăm dưới chân mình, sợ không cẩn thận vấp té, không khỏi cong cong khóe miệng. Người mẹ nào mà không hy vọng con trai của mình có thể sống khỏe mạnh hạnh phúc khoái hoạt. Này hết thấy, đều phải cảm tạ tiểu Lý Triết sinh ra a.

Tiểu Lý Triết ngây thơ còn không biết, sinh ra không đến hai tháng bé cũng đã hoàn thành thành tựu vĩ đại hạng nhất —— “Đạt thành —— khẳng định của bà bà “, quả thực làm nhóm tức phụ hâm mộ ghen tỵ a!

Bốn người đi vào nhà ăn, Hathaway đi lại chào đón.

“Cát Ân lại chạy đến chỗ của các người, thật sự là phiền toái.”

“Không có gì, Cát Ân thích tiểu Lý Triết, chúng ta cao hứng còn không kịp.” Lambert đem tay Cát Ân đưa tới trong tay Hathaway, nghiêng đầu ôm tiểu Lý Triết.

“Mệt đi, ta đến ôm một hồi.”

Cesar nâng đầu ra khỏi công vụ bận rộn, phân phó phòng bếp mang thức ăn lên: “Ăn cơm trước đi, hai tiểu tử kia khẳng định đều đói bụng.”

Tiểu Lý Triết đã mọc răng, mấy cái răng nanh nhỏ nhìn qua tựa hồ thực sắc bén. Hiện tại, bé có thể ăn đại đa số thực vật. Tiểu tử kia thích ăn nhất một loại thịt thỏ tên là Hương Tuyết, bé thích ngậm trong miệng nhai nhai, cũng không biết là thật sự muốn ăn hay là chỉ vì nghiền răng. Lý Thiệu Thần không dám cho bé ăn nhiều, mỗi ngày sáng sớm đều cho bé một khối nhỏ, mọi bữa đều chỉ ăn một khối thịt thỏ Hương Tuyết đã đủ, nào biết hôm nay lại như vậy. Ăn xong một khối thịt nhỏ kia Lý Triết còn muốn ăn thêm, y y nha nha hé miệng, tỏ vẻ chính mình còn muốn.

Lý Thiệu Thần cảm thấy đau đầu, mấy người lớn đều không thích nếm thịt thỏ Hương Tuyết, chỉ cho hai hài tử ăn một chút, vì một chút thịt đó lại phải phiền toái phòng bếp.

“A Triết ngoan, ăn chút cháo được không?”

Lý Thiệu Thần nói sang chuyện khác, muốn đem lực chú ý của tiểu Lý Triết chuyển dời đến chén cháo thơm ngào ngạt, nào biết tiểu tử kia không chịu, miệng mếu mếu, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, giây tiếp theo liền muốn gào khóc.

“Đệ đệ, ăn.”

Bên tai truyền đến giọng trẻ con nhuần nhu chưa bao giờ nghe qua, Lý Thiệu Thần quay đầu lại, nhìn thấy Cát Ân đem chén đĩa có thịt thỏ Hương Tuyết của bé đưa qua trước mặt mình.

Ánh mắt mọi người đều tụ tập trên người Cát Ân, Cát Ân cảm thấy một trận không được tự nhiên, nhưng bướng bỉnh đưa qua chén đĩa, nói: “Đệ đệ, ăn.”

Nước mắt Hathaway nháy mắt rơi xuống.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: khụ khụ, kỳ thật một thiên văn này chưa kết thúc đâu, về phần chuyện truyền thuyết tác giả nói kết thúc, khụ khụ, kỳ thật đây chẳng qua là não động mà thôi!

48. Chương 48

Mấy trăm năm, nàng rốt cục lại nghe được thanh âm nhuần nhu của nhi tử, tuy bé gọi không phải là tên cha mẹ, tuy thanh âm của bé còn có một chút do dự, tuy nghe thập phần xa lạ, nhưng những thứ đó nàng đều không ngại, tâm tình Hathaway rất kích động. Nhi tử đồng ý mở miệng nói chuyện, đã là ban ân lớn lao nhất của thần thú, nàng còn có gì không mãn nguyện nữa đây, Hathaway vui quá mà khóc, đem Cát

Ân ôm vào trong ngực, chặt chẽ ôm lấy không chịu buông tay.

Cesar trên mặt cũng động dung, môi run nhẹ nhẹ cho thấy giờ phút này tâm tình của y cũng kích động vụn vặt, y buông đũa trong tay, ngược lại cầm lấy chén uống nước để bình phục tâm tình. Hải tử gặp chuyện không may, làm phụ mẫu sao lại không lo lắng, vốn tưởng rằng Cát Ân cả đời sẽ như vậy, bỗng nhiên lại cho y nhìn thấy ánh rạng đông, thiết huyết hán tử cũng nhận không được sinh ra đây ngập nhu tình.

Thịt thỏ Hương Tuyết cuối cùng vẫn vào miệng Lý Triết, tuy rằng bé không biết trên bàn cơm đến tột cùng phát sinh sự tình gì, nhưng đối với bé mà nói, có thể ăn ngon miệng no bụng mới là chuyện hạnh phúc nhất. Ân uống no đủ, tiểu Lý Triết nở ra hai cái đại đại tươi cười sáng lạn, làm những người ở đây mỉm cười hiểu ý.

Điểm tâm qua đi, tiểu Lý Triết đánh cái ngáp, tỏ vẻ mình lại muốn đi ngủ, anh nhi chính là như vậy, tiểu Lý Triết nhìn qua hoàn toàn không giống cái loại hình ăn xong ngủ ngủ xong lại ăn, nhưng nó vẫn không chịu nổi bản năng thân thể gọi về. Hathaway mang theo tiểu Lý Triết cùng Cát Ân lên lầu nghỉ ngơi, Lý Thiệu Thần nằm trên sofa không muốn nhúc nhích.

Từ sau khi sinh Lý Triết xong, thân thể Lý Thiệu Thần vẫn rất yếu, huyết điều vẫn luôn duy trì ở mức 50%, vô luận điều tức hay sử dụng kỹ năng như thế nào cũng không thể hồi mẫn, Lambert tương đối lo lắng cho cậu, nhưng mấy lần tìm thầy thuốc cũng không thể giải quyết, chỉ có thể bắt Lý Thiệu Thần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi, làm một khối thịt người bối cảnh.

Toàn thân hãm vào sofa, xúc cảm mềm nhũn làm Lý Thiệu Thần mệt mỏi muốn ngủ, hơi hơi tựa đầu vào lưng ghế, tóc dài màu trắng nhẹ nhàng rũ xuống, lay động trong tầm mắt Lambert. Lambert nhìn khó chịu, vươn tay đỡ lấy cậu.

“Muốn trở về phòng ngủ không?”

Lý Thiệu Thần lắc đầu: “Không cần, còn ngủ nữa sẽ biến thành heo. Em nằm một chút là được.”

Lambert gật gù đầu, đỡ lấy thân thể cậu để cậu chậm rãi nằm xuống, đầu gối lên bắp đùi của mình, bảo đảm cho Lý Thiệu Thần cảm thấy thoải mái.

Cảm thụ ấm áp trên người Lambert, Lý Thiệu Thần cảm thấy an lòng, cậu nhắm mắt lại, hưởng thụ một khắc ấm áp này.

Lambert cùng Cesar đàm luận tin tức, Lý Thiệu Thần dựng thẳng lỗ tai nghe xong vài câu, cảm thấy không có ý nghĩa. Đại khái là nguyên nhân trên người Lambert đặc biệt thoải mái, cậu lại bắt đầu sinh ra một chút buồn ngủ. Không muốn giống con mình, Lý Thiệu Thần cố gắng giãy dụa, cuối cùng chống cự không được cảm giác buồn ngủ đột kích, thời điểm đang chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, một gợi ý âm hệ thống đánh nát cảm giác của cậu.

Quách Tử Kiến : Nha, Quân gia, có ở đó không?

Cho nên nói, trừ bỏ uống rượu đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch đánh nam nhân đánh nữ nhân, Lý Thiệu Thần lại cho y một cái lý do nhiều người Thanh Mộng.

Từ khi biết Lý Thiệu Thần mang thai, Quách Tử Kiến thường xuyên quấy rầy cậu, luôn thích hỏi một ít vấn đề kỳ kỳ quái quái, một lần hai lần còn được, nhưng số lần càng ngày càng nhiều Lý Thiệu Thần cũng lười phản ứng lại, cổ tình người này so với da trâu còn muốn dai hơn, muốn vút đều vút không được. Sau vẫn là Tần Thiên ra tay, không biết dùng phương pháp gì, thành công làm người này câm miệng.

Lý Thiệu Thần không muốn phản ứng lại y, chính là lần này bất đồng với dĩ vãng, phía dưới dòng tán gẫu của Quách Tử Kiến thành linh nhảy ra một câu.

Tần Thiên : Tiến đội, có việc.

Tần Thiên nói có việc, khẳng định sẽ có chuyện phát sinh, Lý Thiệu Thần không có nghi ngờ, khi gợi ý tổ đội (*) hiện ra liền chọn xác định.

(*) **Khung chat đội là màu [xanh]**

Quách Tử Kiến : Thân mến Lý Thiệu Thần , cậu là đến thú tôi sao?

Không nhìn đến kêu gọi ngu ngốc của Quách Tử Kiến khi tiến đội, Lý Thiệu Thần trực tiếp đặt câu hỏi.

Lý Thiệu Thần : Làm sao vậy?

Tạ Trời Cao : Quân gia, sớm!

Lý Thiệu Thần : Sớm!

Lý Thiệu Thần : = =!

Lý Thiệu Thần : Từ từ, tôi nhìn thấy gì!

Mời cậu tiến đội là Tần Thiên, nói chuyện trong đội ngũ là Tạ Trời Cao, hai người này chuyển đổi nhân vật cũng quá nhanh đi. Thành linh liếc mắt qua bên trái, tầm mắt lướt qua mấy cái đầu của tổ đội, Lý Thiệu Thần nháy mắt Sparta.

Bốn người!

Lý Thiệu Thần nhu nhu mắt, đếm lại một lần nữa, không sai, vẫn là bốn người.

Bản thân cậu, Quách Tử Kiến, Tần Thiên cùng với Tạ Trời Cao.

Mẹ dẫn, chuyện này là sao?

Lý Thiệu Thân : Hai cậu làm sao ra ở riêng vậy?

Quách Tử Kiến : Quân gia, hai ta phản ứng giống nhau như đúc ai!

Tần Thiên : Phân cái dẫn, cái này vốn là cơ thể của tôi, suất!

Lý Thiệu Thân : Kia Tạ Trời Cao chạy đi nơi đâu? Không phải là chạy đến người tình nhân của cậu đi?

Tạ Trời Cao : ...

Tần Thiên : ...

Quách Tử Kiến : ...

Lý Thiệu Thân : ...

Lý Thiệu Thân : Thấu, tôi vậy mà đoán đúng!

Quách Tử Kiến : Mẹ dẫn, các cậu đang nói cái gì, sao tôi nghe không hiểu?

Tần Thiên : Kia thì thế nào, anh ta vốn là ở trong thân thể kia, bất quá khi xuyên qua xuất hiện một chút ngoài ý muốn mới xuyên tới trên người của tôi, hiện tại hết thấy trở về bình thường có cái gì không tốt.

Lý Thiệu Thân : Ta thấu, cậu ăn thuốc nổ hử, hỏa khí lớn như vậy!

Tạ Trời Cao : Em ấy mang thai, cho nên cảm xúc gần đây không ổn.

Lý Thiệu Thân :...

Quách Tử Kiến : ...

Tần Thiên : Ta thấu, lão tử nói, không được ở trước mặt tôi nhắc đến cái từ kia!

Lý Thiệu Thần vẫn luôn cho rằng Tần Thiên là thằng nam thẳng đến không thể nào thẳng hơn nữa, không ngờ hàng này là cong, hơn nữa còn là thụ, trong nhất thời có chút không thể chấp nhận, Quách Tử Kiến như lọt vào trong sương mù, y không rõ ràng lắm tình huống bây giờ, nên trực tiếp hỏi lại!

Quách Tử Kiến : Mang thai? Ai?

Tần Thiên : Thảo nê mà! Quách Tử Kiến, lão tử quyết không để cho người yên!

Lý Thiệu Thần có thể tưởng tượng được bộ dáng Tần Thiên tức đến khó thở gơ chân, cũng không biết đầu kia Tạ Trời Cao an ủi y như thế nào, thời gian an tĩnh ở kênh đội ngũ kéo dài thật dài. Ước chừng qua hai phút, kênh một lần nữa xuất hiện chữ của Tần Thiên.

Tần Thiên : Hấn cũng vậy.

Ba chữ hoàn toàn không đầu không đuôi, Quách Tử Kiến không rõ, Lý Thiệu Thần cũng là qua vài giây mới hiểu, mẹ đản, lượng tin tức này thực lớn a!

Lý Thiệu Thần : Cậu?

Vẫn luôn không nói chuyện Tạ Trời Cao ra mặt giải thích, như là chứng thật lời nói của Tần Thiên.

Tạ Trời Cao : Ân.

Lý Thiệu Thần cong cong cằm, ngoài miệng hiện lên tươi cười.

Lý Thiệu Thần : Cùng một ngày?

Tạ Trời Cao : Ân.

Lý Thiệu Thần : Chúc các cậu hạnh phúc a!

Lý Thiệu Thần hoàn toàn không ngờ rằng hai người này sẽ là kết cục như vậy. Nói thực ra, đều là nam nhân, chỉ cần không phải vô năng, làm công hay làm thụ cũng không phải là vấn đề, chỉ là chân tâm của hai người kia có chút kỳ ba a, hồ công coi như xong, thế nhưng còn đồng thời mang thai, chắc chắn, bán thú nhân thần mã, chân tâm không cần rất thân kỳ a!

Tần Thiên : Mẹ đản, có thể không nói cái này không! Lão tử có chính sự muốn tuyên bố!

Lý Thiệu Thần : Chăm chú lắng nghe.

Tần Thiên : Gần đây vẫn luôn có người hỏi thăm tin tức Ân Nguyên hội, tôi cho người tra một chút, là một vị thành chủ ở trận doanh bình dân, tính toán từ Ân Nguyên hội thu mua lương thực, tôi cùng lão Tạ bởi vì nguyên nhân đặc biệt, không thể tiếp khách, hai cậu đi xử lý chuyện này đi. Đó là một nhiệm vụ của hệ thống, sau khi hoàn thành chúng ta đều sẽ được thưởng cho danh vọng trận doanh bình dân.

Về phần nguyên nhân đặc biệt là gì, Lý Thiệu Thần đã hoàn toàn rõ ràng, cậu không chần chờ liền đáp ứng, đang muốn cùng Quách Tử Kiến thương lượng một chút chi tiết, nào biết hàng này đột nhiên bắt đầu áp ứng.

Quách Tử Kiến : Cái kia, tôi đây còn có việc, đi không được, Quân gia, việc này liền giao cho cậu, tôi biết cậu sẽ làm rất tốt.

Nói xong câu này, Quách Tử Kiến không nói nữa. Lý Thiệu Thần cảm thấy kỳ quái. Bình thường có chuyện nào nhiệt gì, hàng này nhất định sẽ vội vàng tham gia, hôm nay sao lại khác thường vậy? Tại kênh đội ngũ xem xét vị trí mục tiêu, Lý Thiệu Thần chỉ qua mấy giây liền hiểu.

Sương phòng xa hoa Xuân Mãn lâu.

Cứ việc bên ngoài mặc y phục mùa đông màu ngân bạch, Lý Thiệu Thần vẫn nhìn không được cảm khái một câu: “Mùa đông đã đến, mùa xuân còn xa sao?”

Tần Thiên : Tôi đem một vài chi tiết đều gửi qua bưu điện cho cậu, chờ chút nhớ rõ đi tới chỗ người cung cấp tin tức lấy. Đòi ta còn có việc, thoát trước, bai bai.

Lý Thiệu Thần : Huy!

Tạ Trời Cao : Bái!

Lý Thiệu Thần lấy có đi nhà cầu, sau đó dùng Thần Đi Ngàn Dặm đến lãnh địa bang hội, từ người mang tin tức nơi đó lấy được một tập tư liệu thật dày, một khắc mở ra tư liệu kia, Lý Thiệu Thần nhận được hệ thống gợi ý nhiệm vụ.

“Hệ thống gợi ý, ngài nhận được nhiệm vụ Thiên hạ đại thế • Tam quân chưa động lương thảo đi trước .”

“Miêu tả nhiệm vụ: Tìm thành chủ Cesar Cavill của Ngải Tư So Ước thành, cùng y thương nghị việc thu mua lương thảo.”

Mẹ dẫn!

Nhìn đến tên Cesar Cavill, Lý Thiệu Thần cả người đều không tốt. Cậu biết, một chút bí mật cuối cùng của mình cũng sắp cho hấp thụ ánh sáng trước mặt Lambert, không hề lưu lại. Cái này thật là lui cũng không thể lui nữa rồi, cả đời đều phải bị Lambert nắm gắt gao.

Tài liệu trong tay bỗng nhiên nặng ngàn cân, Lý Thiệu Thần có một khắc do dự, không biết mình có nên làm như vậy hay không. Đây không chỉ có quan hệ đến bản thân cậu, mà còn quan hệ đến toàn bộ thú nhân đại lục. Nam nhân, hẳn là có dũng khí gánh vác trách nhiệm, chính là bất thành linh trách nhiệm đến lớn quá mức, Lý Thiệu Thần không biết mình có khiêng được không. Ít nhất hiện tại, Lý Thiệu Thần chưa làm tốt chuẩn bị.

Không phải mọi người đều có thể ở thời điểm cử binh khởi nghĩa mà thần nhiên, Lý Thiệu Thần là một người bình thường, cậu có tính cách phản nghịch của người thường, nhưng nếu là phản loạn, tuy chỉ khác một chữ, nhưng cả hai lại cách xa ngàn dặm.

Lý Thiệu Thần đem tài liệu trong tay để vào vật phẩm lan, không trở lại phòng khách chỗ Lambert, mà lập tức lên lầu, đến nơi Lý Triết ngủ.

Tiểu tử kia khi ngủ an an tĩnh tĩnh, giống một tiểu thiên sứ thuần khiết, điềm tĩnh tốt đẹp. Toàn thân hăm trong lông chim trắng noãn, tóc ở đỉnh đầu hỗn loạn nhếch lên, Lý Thiệu Thần vươn tay ôn nhu giúp bé vuốt lại. Cát Ân trừng mắt đôi to ướt sũng ghé vào bên người Lý Triết, học theo động tác của Lý Thiệu Thần giúp Lý Triết áp lại tóc, Lý Thiệu Thần lộ ra một cái tươi cười ấm áp.

Nhìn gương mặt an tĩnh say ngủ của bé con, Lý Thiệu Thần làm ra một quyết định. Cậu muốn cho con cậu khỏe mạnh khoẻ hoạt trường thành, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, cho nên, cậu quyết không cho phép bé cùng phụ thân của bé xảy ra bất luận sơ xuất gì. Nếu Lambert muốn thiên hạ này, vậy cậu sẽ dốc hết toàn lực đạt thành nguyện vọng của hắn! Không có gì có thể ngăn cản cậu theo đuổi hạnh phúc quyền lực!

Lý Thiệu Thần dịch góc chăn cho Lý Triết, xoay người sải bước xuống dưới lầu, bước đi kiên định! Nếu trước cậu chỉ là vì còn sống mà sống, như vậy hiện tại, chính là thời khắc cậu lột xác!

Lần thứ hai nhìn thấy Lý Thiệu Thần từ trên lầu đi xuống, Lambert muốn đuôi mù. Trực giác nói cho hắn biết trên người Lý Thiệu Thần có thứ đã thay đổi, Lý Thiệu Thần như vậy, hẳn chưa từng thấy qua, cũng là ngoài ý muốn dẫn người chú mục! Trong tay cậu cầm một tập tư liệu thật dày, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn trà hai người nói chuyện.

“Thành chủ Cesar, tôi đại biểu Ân Nguyên hội, muốn cùng anh bàn sinh ý!”

Đem tư liệu đẩy về phía trước, Lý Thiệu Thần ngồi ở bên cạnh hai người, lấy tư thái cùng ngồi cùng ăn nói chuyện. Giờ khắc này, cậu chính là người phụ trách cao nhất của Ân Nguyên hội!

“A Thần, em...”

Lambert có một bụng nghi vấn, nhìn phản ứng của Lý Thiệu Thần, hoàn toàn không phải là đang nói giỡn. Không đợi hắn hỏi ra miệng, Cesar đem tư liệu để trước mặt hắn.

“Lambert, người tốt nhất nên nhìn mấy thứ này một chút.”

49. Chương 49

Nhìn qua thì đây là một tập tư liệu thật dày, nhưng khi cầm trên tay mới phát hiện nó được chia thành hai phần. Mới đầu chỉ tùy ý xem hai cái, nhưng khi càng xem lại càng kinh hãi, tốc độ lật qua trang khác càng ngày càng chậm, đọc cũng càng ngày càng cẩn thận. Xem ra hắn vẫn đánh giá thấp thế lực Ấn Nguyên hội, không nghĩ tới đối phương có thể có được nhiều thứ như vậy.

Đây là hai bản sổ sách, một quyển ghi lại giao dịch thu mua lương thực của Ấn Nguyên hội, Lambert xem qua một chút, đối với đối phương âm thầm sợ hãi than. Đối phương lấy lực của bản thân, thu mua một phần hai lương thực mỗi năm nay, năng lực như thế, so với thú hoàng cũng không khác biệt. Lambert vẫn luôn cho rằng Lý Thiệu Thần đặc biệt chỗ ở chỗ cậu xuyên qua thời không, không nghĩ tới sau lưng cậu còn có chỗ dựa vững chắc như vậy, xác thực bị kinh ngạc một phen.

Về phần một quyển sổ sách khác, càng làm hắn ngạc nhiên, trong đó ghi lại những thành chủ giúp đỡ duy trì Vincent và giao dịch giữa các quý tộc. Chủ nhân của những tên này, mỗi một người đều từng ở trên đại điện khúm núm trước hắn, thần sắc cung kính khiêm nhường, không thể tưởng được trong âm thầm người người đều muốn cho hắn một đao, thú hoàng hắn đây, không biết có bao nhiêu người oán trách a.

Lambert sắc mặt tối tăm, càng xem mặt càng trầm xuống, trong danh sách thậm chí có rất nhiều thành chủ xuất thân bình dân mà hắn cho rằng bọn họ trung tâm. Quả nhiên quan trường là địa phương mà làm nhân tâm biến hóa nhanh nhất. Để đạt được ích lợi cho bản thân, thứ gì cũng có thể vứt bỏ.

Lambert buông sổ sách trong tay, trầm mặc không nói, từ trong biểu tình âm trầm của hắn có thể thấy được, hắn hiện tại giận không kiềm được. Nhưng mà thực nhanh, hắn thu liễm cảm xúc của mình, dùng ngữ khí trước nay chưa từng có cùng Lý Thiệu Thần nói chuyện với nhau: “Em muốn cái gì?”

Nào biết Lý Thiệu Thần lắc đầu, đối diện Lambert: “Em cái gì cũng không muốn. Đây chỉ là một thứ để chứng minh mà thôi. Chuyện mà anh phải đối mặt em cũng muốn cùng anh. Em không là bán thú nhân nhu nhược đến một kích cũng không chịu được mà các anh nghĩ, thậm chí so với các anh so với rất nhiều thú nhân khác còn cường đại còn mạnh mẽ hơn. Em có năng lực bảo hộ chính mình, cũng có năng lực bảo hộ những người em quan tâm!”

Lambert cùng Cesar đồng thời sửng sốt, không nghĩ tới Lý Thiệu Thần sẽ nói ra những lời như vậy. Lambert ôn nhu nói: “Ta chưa bao giờ cảm thấy em nhu nhược...”

“Lại là loại ngữ khí này! Lambert, anh biết không, anh nói chuyện với em như vậy kỳ thật là không tín nhiệm em!” Lý Thiệu Thần không kiên nhẫn mà đánh gãy Lambert, chau mày, “Em là một nam nhân trải

qua hai mươi năm vẫn luôn xuôi gió xuôi nước, nên những chuyện em trải qua so các anh đúng là không nhiều. Nhưng em không phải là đóa hoa yêu cầu tỉ mỉ che chở trong nhà kính, cực khổ sẽ làm một người nhanh chóng trưởng thành, mưa gió sẽ làm một người càng thêm kiên cường, nhưng anh vì sao cho tới bây giờ cũng không thể dùng phương thức đối đãi người thường mà đối đãi với em?”

“Từ sau khi anh biết em có thai Lý Triết, vô luận em làm cái gì anh đều nhân nhượng, một mặt sủng nịch, một mặt nhường nhịn, điều này làm cho em có cảm giác thực khó chịu. Em thừa nhận, đoạn thời gian kia em trở nên miễn cảm yếu ớt không chịu được một kích, nhưng hiện tại, em sinh hạ Lý Triết đã qua hai tháng, đối với em mà nói, qua đã qua, phát sinh đã phát sinh, em không tiếp tục yêu cầu anh đối đãi với em thật cẩn thận như vậy.”

Một lần đem đáy lòng nói ra toàn bộ xong, Lý Thiệu Thần thở ra một hơi, khúc mắc tích tụ nhiều ngày xem như được giải bày, cậu nâng lên mắt, nhìn chăm chăm Lambert, chờ đợi phản ứng của hắn.

Giống như trầm mặc sẽ kéo dài mãi mãi, bên trong phòng khách yên tĩnh không một tiếng động, Cesar lại quỷ dị thấy một thể trong không khí bất an vặn vẹo, muốn tìm cơ rời đi, nhưng nhất thời lại không biết nên nói cái gì.

Lambert hít một hơi, đem tài liệu trong tay để lên bàn trà, chậm rãi ngẩng đầu, thẳng tắp chống lại tầm mắt của Lý Thiệu Thần. Ánh mắt của hắn chân thành tha thiết, trong ánh mắt ẩn chứa tình chân ý thiết mà Lý Thiệu Thần thấy rõ ràng.

“Là lỗi của ta, ta giải thích, thực xin lỗi.”

Đây là một câu giải thích chân tâm thực lòng, không tồn tại bất luận thành phần có lệ gì. Thấy không khí khẩn trương bỗng nhiên trở thành hư không, Lý Thiệu Thần lộ ra một cái mỉm cười thản nhiên.

“Em tiếp thu.”

Đem vấn đề che giấu nói ra, khúc mắc trong lòng đều có thể được giải quyết dễ dàng. Rõ ràng hai người không hề có hành động thân thiết, Cesar trong hoảng hốt có loại ảo giác chói mù mắt chói, không khí ái muội giữa hai người từ từ lan tràn ra toàn bộ phòng khách, Cesar bị chấn động rất xuống một thân da gà, quyết định đem không gian lưu lại cho vợ chồng son. Lý Thiệu Thần vừa mới đưa cho y một phần đại lễ, hiện tại, đến thời điểm sách lễ vật, y tính toán tận mắt nhìn thấy phần hậu lễ này.

“Anh hiện tại có tính toán gì không?” Lý Thiệu Thần sau khi Cesar vui vẻ rạo rực rời đi, đối với động tác kế tiếp của Lambert thập phần tò mò, “Có phần lương thực này, hẳn là có thể khởi binh đi?”

“Không vội.” Lambert rõ ràng có tính toán khác.”Kế tiếp, ta muốn đi hoàng thành!”

“Hoàng thành!?” Lý Thiệu Thần nhíu mày, nhưng không có hỏi lý do.”Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, anh có tính toán gì không?”

Lambert cười thần bí: “Tế thần thú! Cho dù Vincent không tin phụng thần thú, nhưng không có thần dụ của thần thú, ngôi vị hoàng đế đó y vẫn không thể ngồi yên ổn được, y có thể thu mua quý tộc thu mua thành chủ, lại không thu mua được miệng của dân chúng thiên hạ. Y có thể lấy cường quyền mưu hướng soán vị, nhưng lại là một thú hoàng không được lòng dân, danh không chánh ngôn không thuận, không sớm thì muộn cũng sẽ bị người khác phủ định. Nghĩ như vậy, Vincent nhất định sẽ ở tế thần thú động tay động chân.”

“Nếu chúng ta có thể ở tế thần thú vạch trần âm mưu của Vincent, giữa ban ngày, người trong thiên hạ đều nhìn thấy, y tất sẽ tổn thất đại bộ phận người ủng hộ, việc này đối với hành động của chúng ta thập phần có lợi.” Lý Thiệu Thần đuổi kịp ý nghĩ của Lambert, cũng nghĩ như vậy, hai người ăn nhịp với nhau.

“Anh khi nào mới đi?” Lý Thiệu Thần hỏi.

“Hai ngày nữa, qua nửa tháng chính là tế thần thú, ta cần phải chuẩn bị sẵn sàng trước.”

“Em đi cùng anh.” Lý Thiệu Thần nói.

“Không được!” Đại khái là cảm thấy ngữ khí của mình quá nặng, Lý Thiệu Thần mặt lộ vẻ không vui, Lambert lại phóng nhẹ ngữ khí, đối cậu giải thích: “Em cũng đi rồi, ai chiếu cố Lý Triết. Hoàng thành là một nơi thị phi, cũng không thể mang theo con mạo hiểm.”

Lambert dùng tình cảm dùng lí lẽ để dă động nhưng cũng không dă động được Lý Thiệu Thần, thái độ của cậu thập phần kiên quyết, chết sống không chịu nhả ra.

“Jeff có thể chiếu cố Lý Triết, Hathaway cũng có thể chiếu cố nó, nó ở trong này rất an toàn. Ngược lại là anh, em không thể yên tâm, hơn nữa, nếu em không đi theo, anh làm thế nào điều động lực lượng Ân Nguyên hội? Nếu muốn bàn tới việc bảo mệnh, em so các anh hay bất luận kẻ nào đều mạnh hơn.”

Có hệ thống Kiếm Tam trong tay, Lý Thiệu Thần cũng không sợ hãi đi vào hoàng thành đầm rồng hang hổ kia, so với việc đó, cậu càng thêm sợ hãi việc phải đi lo lắng cho một người có thể gặp phải nguy hiểm bất cứ lúc nào lại ở cách xa mình, chỉ là nghĩ thôi đã đủ để cho Lý Thiệu Thần cảm thấy khó chịu.

Lý Thiệu Thần từ đối diện Lambert ngồi vào bên cạnh hắn, nắm lấy tay hắn vào lòng bàn tay. Lambert phản thủ nắm chặt tay Lý Thiệu Thần, cuối cùng vẫn là lựa chọn thỏa hiệp.

“Nhất định phải bảo vệ tốt chính mình.”

“Em sẽ.”

Cùng lúc đó, ở hoàng thành.

Thị nữ bưng khay đồ ăn chưa từng được động qua từ bên trong gian phòng đi ra, dư quang thoáng nhìn thấy bóng đen đi đến, cuống quýt cúi đầu xoay người vãn an. Lọt vào trong tầm mắt chỉ có vạt áo lưu kim màu đen. Người tới nhìn xem đồ ăn trên tay nàng, phất phất tay đuổi nàng xuống. Thị nữ hành lễ cáo lui, nam nhân vươn tay gõ cửa phòng.

“Ngải Phạm, là ta.”

Bên trong phòng không có động tĩnh nào, Vincent biết y ở bên trong, ở ngoài cửa đợi nửa ngày, không thấy đối phương có chút ý tứ mở cửa, Vincent vươn tay đẩy cửa ra.

Ngải Phạm vẫn không nhúc nhích nằm ở trên giường, ngơ ngác nhập thần nhìn chằm chằm mạn cửa sổ trên đỉnh đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì. Vincent chậm rãi đi đến bên giường, nghiêng thân mình ngồi xuống. Ngải Phạm rốt cục có chút phản ứng, y xoay mình, đưa lưng về phía Vincent không muốn phản ứng lại y.

Vincent xoa bờ vai của y, vỗ nhẹ nhẹ. Một cỗ lực lượng nhu hòa dừng mãnh tiến vào trong cơ thể Ngải Phạm, giảm bớt suy yếu cùng đau đớn toàn thân y. Từ khi Ngải Phạm biết y đem Lambert phong ấn, y không còn mở miệng nói chuyện, không ăn không uống, một lòng muốn chết. Vincent không có khả năng để Ngải Phạm chết đi như vậy, mỗi ngày đều dùng lực lượng của mình tắm bổ thân thể y, cho nên dù Ngải Phạm gần một năm không ăn không uống, tánh mạng vẫn như cũ vô nguy.

“Hà tất đối thân thể của mình như vậy. Cho dù là vì Lambert báo thù, em cũng phải dưỡng tốt thân thể mới được a.” Vincent yêu Ngải Phạm sâu sắc, yêu tận xương tủy, y biết Ngải Phạm hận không thể đem y rút gân bạt cốt, phế đạm huyết nhục, nhưng y lại vô pháp buông tay.

“Người phản bội chúng ta!” Trên giường Ngải Phạm rốt cục có phản ứng, thanh âm của y suy yếu lại ách lợi hại, yết hầu giống như bị lưỡi dao cắt quá, thanh âm vãn vẹo làm người ta sợ hãi.

“Ta có nỗi khổ của ta!” Vincent trên mặt một mảnh thống khổ.”Ta là bất đắc dĩ! Ngải Phạm, sao em không tha thứ cho ta!”

“Thả ta đi! Hoặc là để ta chết!” Đưa lưng về phía Vincent, Ngải Phạm trong mắt hàm lệ, ngữ khí kiên quyết, “Như vậy, ta sẽ tha thứ người!”

“Em biết rõ ta không cho phép, vì sao còn muốn khiêu khích ta!” Vincent biểu tình gần như vãn vẹo, “Ta phản bội Lambert không sai, nhưng ta không phản bội tình cảm của chúng ta! Ta không rõ, Lambert có chỗ nào tốt, vì cái gì các ngươi một đám đều khăng khăng một mực như vậy?”

Vincent điên cuồng kéo hai vai Ngải Phạm qua, cường bách y cùng mình đối diện, động tác thô bạo làm Ngải Phạm thấy đau nhưng y đến mảy may cũng không nhăn một chút. Ngải Phạm không kêu ra tiếng, đối với Vincent lộ ra một cái tươi cười đùa cợt. Người cái gì cũng không hiểu, Ngải Phạm dùng hình dáng của miệng khi phát âm nói cho y biết.

“Em!”

Vincent dùng sức đẩy, đem Ngải Phạm đẩy ngã lên giường, vẻ mặt của y âm ngoan độc lạt, mặt mày lộ vẻ điên cuồng.

“Ta muốn cho các ngươi hối hận!” Vincent nói, y từ trên cao nhìn xuống Ngải Phạm, đem động tác của y thu hết vào đáy mắt.”Xem ta rất sủng em, cũng đến lúc cho em nếm mùi đau khổ!”

Ngải Phạm không hề sợ hãi, nhưng mà đồng tử chợt co chặt lại bán đứng tâm tư của y, Vincent cho rằng y sợ hãi, nhưng trực giác lại nói cho y biết phía sau có nguy hiểm tới gần!

Có người ám sát!

Vincent lắc mình một cái, né tránh người tập kích phía sau lưng, mà vận khí của cái giường trước mặt y thì không tốt như vậy, trong tiếng nổ mạnh mà tan nát!

50. Chương 50

Vincent khó khăn tránh đi công kích từ phía sau, nhưng Ngải Phạm nằm trên giường lại không thể đứng lúc né tránh, hoặc là nói, y căn bản là không muốn trốn, có đôi khi, cái chết lại là một loại giải thoát khác.

Ngải Phạm ngã xuống mặt đất đầy mảnh vụn, quần áo hỗn độn, miệng hộc ra từng ngụm từng ngụm máu tươi. Y ngẩng đầu, ánh mắt thê lương nhìn chăm chăm Vincent hoàn hảo không tổn hao gì, cảm thấy một mảnh lạnh lẽo. Thời khắc nguy hiểm đến sinh mệnh có thể thuyết minh nội tâm của một người, Vincent sở tác sở vi (*) đã cho thấy điều đó, lúc này không phải muốn y tha thứ sao? Giờ thì sao? Y cho dù có chết cũng không bao giờ tha thứ.

(*) Sở tác sở vi = hành động đã thực hiện

Luôn miệng nói yêu, ai mà nói không được.

Ngải Phạm không tiếp tục giãy dụa, gục đầu xuống, mặc cho mảnh vụn bén nhọn cắt đau hai má. Hết thấy cứ như vậy chấm dứt đi, y nghĩ, ít nhất là về y, đã chấm dứt toàn bộ.

Máu tươi theo khóe miệng chảy xuống, thực nhanh trước người của y bị nhuộm thành một mảnh màu đỏ chói mắt.

Người ám sát hiển nhiên không dự đoán được trong phòng Vincent còn có người khác, càng không ngờ rằng Vincent chẳng quan tâm đến sống chết của người đó, động tác xuống tay hơi chậm lại, Vincent đã bắt đầu

phản kích.

Dưới chân hắc y thích khách hiện ra một ma pháp trận bán trong suốt, ký hiệu quỷ dị của pháp trận quanh quần bốn phía, tản mát ra lực lượng ma pháp. Ở giữa ma pháp trận là đồ đằng hình sao sáu cánh, hắc động sâu không thấy đáy chậm rãi hình thành, hắc y thích khách không phát hiện chân trái của mình rơi vào ma trận, kế tiếp chính là toàn bộ thân thể gã.

Hắc y thích khách rõ ràng đối với ma pháp của Vincent có nghiên cứu qua, chủ thủ có độc trong tay dùng làm phi tiêu ném đi, chủ thủ như có ý thức hướng phía trái tim Vincent bay đi.

Vincent lấy tay kết ấn, ma pháp trận phòng ngự màu vàng che trước người của y, chủ thủ bị đánh rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang “Loảng xoảng đương”. Mà chỉ trong giây lát này, đủ để hắc y thích khách thoát thân. Thân ảnh giống như quỷ mị biến mất tại chỗ, từ cửa sổ bị phá trong phòng thổi tới tiếng gió.

Vincent cước bộ lui về phía sau, hai mắt cảnh giác nhìn chằm chằm hết thấy trong phòng, y lặng lẽ đem tay phải giấu trong tay áo rộng lớn, từ việc y ngẫu nhiên vươn ra đầu ngón tay, có thể đoán ra y đang làm gì.

Cho một ma pháp sư thời gian để chuẩn bị ma pháp rõ ràng là một hành vi không sáng suốt, nhất là thời điểm liều mạng sống chết trước mắt, hắc y thích khách hiển nhiên biết điểm này, thân hình đang che dấu chợt xuất hiện ở phía sau Vincent, chủ thủ hướng phía hậu tâm của y thẳng tắp đâm vào.

Không né tránh!

Thích khách trong lòng vui vẻ, vốn tưởng rằng Vincent sắp đi đời nhà ma, lại phát hiện chủ thủ đâm vào thân thể nhưng không có cảm giác như đâm vào huyết nhục, mà chủ thủ cùng cánh tay gã lại xuyên qua thân thể Vincent.

Không xong, đây là bẫy! Gã đâm trúng chính là ảo ảnh của Vincent.

Hắc y thích khách thâm nghĩ không tốt, nhưng đã muộn, gã phát hiện thân thể của mình không thể động được, giống như bị người dùng dây thừng vô hình vây khốn, mà dây thừng đang trởi gã, gã càng giãy giụa lại càng xiết chặt, ngực bị hung hăng đè ép, cơ hồ không thể thở dốc.

Vincent hiện ra trước người hắc y thích khách, thương thức chủ thủ tẩm độc lúc trước thích khách ném ra trong tay, khoe miệng tươi cười tràn đầy hứng thú.

“Năng lực như vậy cũng dám đến ám sát?”

Chủ thủ lạnh lẽo dán trên mặt thích khách, giờ phút này Vincent giống như là mãnh thú mở ra cái miệng khổng lồ, răng nanh sắc nhọn sắp đem con mồi trước mắt xé rách.”Không biết ngươi tẩm độc gì trên đây, nếu là dùng trên người của người... Ha ha.”

Vincent đột nhiên trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn chăm chăm bụng dưới của mình, một cái lợi trảo không thuộc về thú nhân xé rách da thịt của mình, đầu ngón tay sắc bén phá vỡ huyết nhục, suýt nữa đem nội tạng của y kéo ra!

“Phanh!”

Quanh thân Vincent đột nhiên phát ra một dòng khí cường đại, vàng sáng xanh biển đem thích khách đánh bay, người sau đập thật mạnh lên tường, ngã xuống mặt đất. Trong miệng Vincent phát ra một tiếng rít thê lương, vàng sáng lam sắc không bị không chế dừng mãnh tiến vào thân thể y, thân thể y lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng biến hóa.

Vây cá rộng lớn, vẩy sắc bén, một cái đuôi cá màu xanh tím xuất hiện dưới thân Vincent, tóc dài màu xanh biển, đồng tử màu xanh tím tản mát ra quang mang làm cho người ta sợ hãi.

Vincent vươn ra hai tay, mở ra mười ngón, hơn mười bóng nước từ lòng bàn tay y bay ra, bóng lớn bóng nhỏ bay chung quanh Vincent.

“Sát!”

Biến thân thành người cá, Vincent khôi phục bản tính của y – thích huyết, sát ý quanh quẩn quanh thân y, khí tức lãnh ngạnh giống như hàn băng. Bóng nước bùm bùm hướng về phía thích khách, hoà trong bọt nước bắn tung toé là máu tươi màu đỏ sẫm, nhiễm đỏ cả tầm mắt Vincent.

Chết! Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Vincent, không ai có thể sau khi nhìn rõ thân phận thật của y còn có thể tiếp tục bình yên vô sự. Bí mật hải tộc, do y bảo hộ; tội nghiệt hải tộc, đeo trên lưng y; hải tộc giết chóc, phải do y hoàn thành!

Y là đại hoàng tử của hải tộc, y là thú hoàng của thế giới thú nhân! Không ai có thể ngăn trở bước đi của y, không có ai!

“Rống!”

Tiếng vang thật lớn vang lên bên trong gian phòng, toàn bộ căn phòng đều bởi tiếng hô này mà run rẩy, tro bụi trong phòng rơi xuống dần dần che khuất tầm mắt Vincent, Vincent không tránh ra cũng biết rõ đối phương ở ngay trước mắt y, nhưng y lại chậm chạp không động tay.

Tiếng rống to này, đủ để cho sinh vật trong thế gian run rẩy! Ngàn năm trước, y từng nghe qua một tiếng rống to như vậy, đáng tiếc chủ nhân thanh âm quá nhỏ tuổi, dưới trăm chiêu, đã bị y dùng thủy tiễn đâm thủng trái tim mà chết. Nay một tiếng rống to này, tuy còn thực non nớt, nhưng trong thanh âm lại có được khí thế tuyệt vời, sợ là sắp thành niên đi.

“Không thể tưởng được sinh thời, ta còn có thể thấy một long tộc biến thân, thật sự là vinh hạnh dữ dội a!”

Bụi mù tán đi, hắc y thích khách biến mất không thấy, thay thế chính là một sinh vật thân phi thịt dực (*) hồng sắc, hình thể lớn hơn hai ba lần Vincent, trên người che kín lân giáp hồng sắc, bốn cái lợi trảo chấm đất, chân trước đầy máu tươi, thân hình đứng thẳng run nhè nhẹ, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

(*) Thân phi thịt dực hồng sắc = cứ có cảm giác nếu edit ra thân bay có cánh thịt màu hồng toi sẽ bị khinh bỉ

Mặc dù bị vây ở thế yếu, nhưng sinh vật hồng sắc lại không hề sợ hãi, trong thú đồng thật lớn tràn đầy không cam phần nô cùng lửa giận, nó mở ra cái miệng cùng răng nhọn, phun ra ngọn lửa màu tím. Sí viêm đột kích, Vincent mở ra bóng nước thật lớn phòng hộ cho mình, chờ đến khi ngọn lửa biến mất, trước mắt Vincent đã không còn thân ảnh của long tộc.

Trần nhà bị phá thành một cái động lớn, kết giới ma pháp bày bố ở bên ngoài cũng bị phá mở một cái động lớn, Vincent chỉ nhìn thấy bóng dáng long tộc bay xa.

“Ta nhất định sẽ giết người!”

Lời thề của long tộc, giống như nguyên rửa đối với Vincent, giọng nữ tràn ngập cừu hận vang lên bên tai Vincent. Vincent nắm chặt hai tay, biến mất tại chỗ.

Sau khi kết giới ma pháp bị phá vỡ, nhóm vệ binh mới nghe được động tĩnh cuống quýt chạy tới, chỉ thấy cái phòng rách nát không chịu được cùng với Ngải Phạm nằm trong vũng máu, cả người lạnh lẽo.

Ngay lúc Vincent hạ lệnh tróc nã thích khách ám sát Ngải Phạm, Lý Thiệu Thần cùng Lambert cũng tới hoàng thành. Một lần nữa biến thành bộ dáng bụi mầu bụi phát, hai người thực nhẹ nhàng lẫn vào hoàng thành mà không khiến cho bất luận kẻ nào hoài nghi. Tế thần thú sắp đến, người người nổi gót đến hoàng thành xem lễ. Nhìn cả thành đều là vệ binh tuần tra, mới đầu hai người cho rằng đây là vì giữ gìn an toàn cho hoàng thành, nhưng sau hai ngày ở đó, nghi vấn càng lúc càng lớn.

Từ một khắc tiến vào hoàng thành kia, Lambert liền có một dự cảm không tốt, luôn cảm thấy có chuyện gì đó đã phát sinh, sau khi nhìn thấy cả thành đều là vệ binh, cổ dự cảm không tốt này càng thêm mãnh liệt. Lý Thiệu Thần hỏi qua lão bản lữ điểm, mới biết có người ám sát Thủ tướng đại nhân, Ngải Phạm vì bảo vệ Thủ tướng mà chết. Vincent tức giận, hạ lệnh truy nã thích khách!

Lý Thiệu Thần biết gút mắt của Lambert cùng hai người kia, đang do dự có nên nói cho Lambert hay không thì đối phương đã biết chuyện này.

Lambert cái gì cũng không nói, nhưng Lý Thiệu Thần từ biểu tình âm trầm của hắn đoán được tâm tình của hắn thập phần không tốt. Lý Thiệu Thần chưa từng trải qua loại chuyện này, không biết nên an ủi hắn như thế nào, chỉ có thể yên lặng bồi ở bên cạnh hắn, không tiếng động cho hắn sự duy trì.

“Ta sẽ thay y báo thù!”

Đây là câu nói đầu tiên sau khi Lambert biết Ngải Phạm chết.

Vệ binh trong hoàng thành một lần lại một lần được sắp xếp đi tra xét mỗi người bị hiềm nghi, Lý Thiệu Thần ở khách sạn nhỏ này đã bị thăm hỏi không dưới mấy mươi lần, tối hôm đó, Lý Thiệu Thần vừa tiến chân nhóm vệ binh được sắp xếp đến tra xét xong, đang định rửa mặt nghỉ ngơi thì Lambert mang theo một vật thể nặng trĩu từ cửa sổ nhảy vào.

“Đây là sao? Là ai?”

Lambert đem người để xuống bên chân, lộ ra gương mặt dơ bẩn không chịu nổi của đối phương, Lý Thiệu Thần chấn động: “Corrine?”

Mà người bị trọng thương đang hôn mê bất tỉnh đúng là Corrine nữ phần nam trang trước đây trong quân doanh, từ sau khi Lý Thiệu Thần ở phủ thành chủ tỉnh đương thì không còn gặp qua nàng, không nghĩ tới đối phương cũng đến hoàng thành, không biết là có tính toán gì.

Lý Thiệu Thần bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Nàng chính là thích khách?” Nếu không phải thì Lambert sẽ không đối đãi một người đang trọng thương như vậy.

“Nàng giết Ngải Phạm!” Câu trần thuật rất bình tĩnh, nhưng Lý Thiệu Thần lại nghe ra được sát ý lạnh như băng.

“Anh hiện tại muốn giết nàng?”

Lambert cúi đầu, nhìn về phía Corrine, trong ánh mắt không mang bất luận tình cảm gì, giống như đang nhìn một khối thi thể tử vong lâu ngày. Lý Thiệu Thần có chút lo lắng Vincent sẽ xuất ra một chương giết chết Corrine. Vô luận Corrine làm cái gì, bọn họ dù sao cũng sinh hoạt cùng nhau một thời gian dài, huống chi, Lý Thiệu Thần không có biện pháp nhìn người khác chết trước mặt mình.

Lambert giống như vừa phát hiện ra đồ vật thú vị, vươn bàn tay, không phải ách trụ yết hầu Corrine, mà là đè lên miệng vết thương của nàng.

“Miệng vết thương này... Nàng phải là ám sát Vincent, đúng không?”

“Đúng, làm sao vậy?” Lý Thiệu Thần hỏi.

“Phát hiện một chuyện có ý tứ. Trách không được, trách không được y chưa bao giờ đồng ý sử dụng ma pháp, chỉ sử dụng ma pháp trận không có thuộc tính, thì ra là nguyên nhân này...” Lambert bình tĩnh đại ngộ, trước đây rất nhiều đều không rõ nhưng hiện tại vừa nhìn thì hiểu ngay, hắn nằm mơ cũng không ngờ, Vincent từ nhỏ cùng hắn lớn lên thì ra là người hải tộc.

“Chuyện gì có ý tứ a?” Lý Thiệu Thần không rõ hỏi lại.

“A Thần, ta nghĩ, chuyện sắp sửa xảy ra ở tế thần thú so với chúng ta nghĩ thì đơn giản hơn rất nhiều a!”

51. Chương 51

Tế thần thú là các thú nhân tổ chức vì thần thú cùng với các tướng sĩ tam tộc trong lần hỗn chiến năm đó chết đi mà cử hành điển lễ long trọng, cũng là ngày hội trọng yếu nhất của các thú nhân, mỗi năm năm tổ chức một lần, nguyên bản là ngày hội hiến tế, theo thời gian diễn biến đầy mạnh, tế thần thú biến thành ngày hội các thú nhân chúc mừng hòa bình, quý trọng sinh hoạt tốt đẹp.

Đến lúc tế thần thú, các thú nhân thân mặc phục trang, vừa múa vừa hát, trong rượu tế có trộn thêm Huyết Hồn hoa, dưới sự chỉ dẫn của thú hoàng lắng nghe thần dụ của thần thú đại nhân, dâng lên tín ngưỡng thành kính nhất của bọn họ.

Phía trên dàn tế cao cao, ruy băng màu sắc rực rỡ bay bay trong gió tràn ngập vẻ thơ ca. Tế tự thân mặc hiến tế bào màu trắng ngồi ngay ngắn phía trên đài, trong miệng thấp thấp ngâm xướng thơ ca, chú ngữ quanh quần bốn phía dàn tế. Phía dưới dàn tế người người tấp nập, chiêng trống vang trời, phi thường náo nhiệt, thanh âm ồn ào che lấp không được lực xuyên thấu của thơ ca, xâm nhập linh hồn tuyên khắc cốt tủy.

Vũ nữ yêu diễm vận vẹo thân thể rắn nước, bước trong nhịp trống trào dâng, đem lực đạo nhu nhược cùng mạnh mẽ nữ tính dung hợp hoàn mỹ, quần áo mỏng như cánh ve không che được ** mê người, nửa che nửa lộ vẻ phong tình quyến rũ, nhịp trống trào dâng kích phát nội tâm nhiệt huyết, nhóm hán tử thô ráp dưới đài kia sớm đã máu xông lên đầu, bưng chén rượu thật lớn thoải mái chèn chén, cao giọng hò hét!

Đại hán mình trần khô ngô ra trần, trên người vẽ đầy đồ đằng, đầu đội lông chim, ngực treo vòng cổ thú cốt, toàn thân cao thấp chỉ lấy một mảnh da thú thô cuồng che khuất bộ vị trọng điểm. Bọn họ hoặc cầm trong tay trường mâu, hoặc cầm đao, ở trước dàn tế kịch liệt luận bàn. Thời điểm hưng trí còn trực tiếp hóa thành thú hình cắn xé ẩu đả nhau! Rống giận tận trời làm người xem dưới đài càng thêm nhiệt liệt.

Thú nhân cầm trong tay cây đuốc há mồm phun ra một ngọn lửa, đưa tới tiếng vỗ tay kịch liệt cùng hoan thanh tiểu ngữ của bọn vây xem, lửa trại bốn phía dàn tế được châm lên, ngọn lửa bùng cháy thật lớn, ánh lửa hồng hồng chiếu vào trên mặt các thú nhân, làm bọn họ sợ hãi nhưng trong tâm lại muốn hướng tới.

Náo nhiệt lan tràn bốn phía dàn tế, giống một ly nước sôi trào, nếu không có người ngăn lại, sẽ không đình chỉ, thẳng đến khi nước bị đun đến bốc hơi hết. Phía trên tường thành cao cao, thị vệ một thân chiến giáp trường mâu chạm đất, mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm đám người náo nhiệt phía dưới. Ở sau sa mạn thật dày, có hai đạo nhân ảnh mờ ảo đến mức không kẻ nào có thể nhìn rõ. Tận lực che dấu đại khái chỉ có thú vệ bên người mới biết bọn họ là ai.

Bất quá, đây là địa phương do trọng binh gác, người ở bên ngoài cũng có thể đoán ra thân phận của hai

người nhất định không thể khinh thường.

Vincent biếng nhác nằm ở trên chỗ ngồi dùng đá thủy tinh chế thành, trong tay bưng một ly rượu hoa quả đầy tràn, chất lỏng màu hổ phách theo động tác của y nhẹ nhàng lay động. Khóe miệng y hàm tiếu, uống hết một hơi, chất lỏng tinh khiết và thơm tho chảy vào trong miệng, trong ánh mắt tràn đầy tán thưởng đối với rượu ngon.

“Hảo tửu! Em muốn thử không?”

Y để ly rượu trong tay xuống, tiện tay lấy một hạt bồ đào trên bàn, gỡ vỏ ra sau đó đưa tới bên miệng người đối diện.

Há mồm, ngậm. Động tác không dừng lại chút nào, giống như một con rối gỗ nghe lời, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh chủ nhân. Tâm đã chết, Ngải Phạm đối với thế gian đã không còn quyền luyến, đối với Vincent, y thậm chí đến giây dựa cũng lười làm.

“Ngoan, sớm nghe lời như vậy thì tốt rồi.”

Ở trên mặt Ngải Phạm nhéo một cái, Vincent thu hồi tay mình, tay áo bào rộng lớn đảo qua bàn, suýt nữa làm rơi chén rượu.

Hôm nay Vincent mặc trường bào tơ lụa màu đỏ sậm, phía trên thêu đầy hoa văn tua cờ màu đen, đơn giản mà xa hoa, bên hông mang một cái đai lưng nạm đầy bảo thạch, rực rỡ loá mắt, dắt theo một thanh chủy thủ tinh xảo, đồng dạng bảo thạch hoa lệ mê hoặc nhân tâm. Là người lắng nghe thần dụ thần thú vào năm nay, vương miện màu đỏ trên đỉnh đầu càng làm thân phận y thêm cao quý. Nhưng nhìn vào bộ quần áo này của y, chỉ làm người khác cảm khái quyền lực cùng tài phú của y, mà không có người nào nghĩ tới âm mưu quỷ kế sau lưng.

Khóe miệng y hàm tiếu, trong mắt mang theo ý cười, nhưng nếu tinh tế quan sát, không khó phát hiện này hết thấy đều là y ngụ ý trang. Đáy mắt cất giấu bất an cùng hưng phấn, hưng phấn đối với quyền lực cao nhất sắp tới tay và bất an vì sợ bị người phá hư, chờ đợi nhiều năm như vậy, nay thật sự đợi được ngày này, tâm tình của Vincent phức tạp khó có thể nói hết bằng lời.

Y từ chỗ ngồi đứng lên, tiến lên hai bước, vén lên một góc sa mạn, nhìn đám người náo nhiệt phía dưới, cười lạnh.

Thú nhân vô tri, đem một thứ gọi là tượng thần mà quỳ bái, thật không hiểu là nên nói bọn họ ngu xuẩn đâu, hay là bất trị. Đối với người theo tín ngưỡng mà nói, tín ngưỡng có thể làm cho cuộc sống của bọn họ càng thêm mỹ mãn, đáng tiếc, từ lúc Vincent bị vứt bỏ trong rừng rậm, toàn thế giới này y chỉ tín nhiệm bản thân y.

Buông sa mạn, Vincent trở lại chỗ ngồi, ngoắc ngoắc ngón tay, phía sau xuất hiện một thân ảnh của một thị vệ.

“Đều làm thỏa đáng?”

“Đúng vậy, Thủ tướng đại nhân.” Thân ảnh tất cung tất kính trả lời, sau một giây, đột nhiên không có tiếng động. Bóng nước trong suốt chụp trên đầu của gã, ngăn cản không khí tiến vào. Nam nhân không thể tin tưởng to hai mắt, muốn giãy dụa đánh phá bóng nước, lại phát hiện lòng bàn chân cùng động tác đều bị ma pháp trận vây khốn. Hô hấp từng chút từng chút một yếu đi, nam nhân với khuôn mặt dữ tợn ngã xuống, không còn hơi thở.

Hai người khác trong phòng không có chút phản ứng nào, một người là đã tập mãi thành thói quen, một người là không thêm quan tâm. Vincent chỉnh lý lại quần áo hơi hỗn độn của mình, đầu ngón tay nhẹ vung, bóng nước khóa trên mặt nam nhân đột nhiên nứt ra, bọt nước rơi xuống đất. Vincent chán ghét nhú mày, thực nhanh lại đem cảm xúc dấu đi.

Y mở ra hai tay, sa mạn trước mặt tự động thu hồi, hết thấy bên ngoài đều được thu hết vào đáy mắt. Ánh mắt trời chiếu nghiêng xuống, chiếu vào trên người bọn họ, rạng rỡ sinh huy. Bảo thạch lờ lờ sáng lên, rực rỡ loá mắt.

“Xem xem, thiên hạ này cuối cùng vẫn là của ta! Thần thú có năng lực thế nào?”

Lời này không biết là nói cho Ngải Phạm nghe, hay là nói cho chính y. Trừ bỏ gió nhẹ ngẫu nhiên thổi qua, không người nào biết đáp án.

Trên mặt treo lên tươi cười giả dối, Vincent tiến lên hai bước, theo động tác của y, pháo hoa sáng lạn bay vào không trung, nở ra hình dạng một đóa đẹp mắt, cho dù là vào ban ngày, vẫn có thể nhìn thấy rành mạch. Đám người ở dưới đất bắt đầu hoan hô, thanh âm giác ngộ tuyên truyền, Vincent mỉm cười phát tay đáp lại, giống như quân lâm thiên hạ chân chính.

Ở trong đám người rộn ràng nhốn nháo, Lý Thiệu Thần cùng Lambert vai sóng vai, mắt lạnh nhìn Vincent phía trên tường cao. Lần thứ hai thấy bằng hữu ngày xưa, nội tâm Lambert vô cùng phức tạp, không biết nên dùng tâm tính thế nào để đối mặt, nhất là thân phận chân thật của người bằng hữu này từng là nguyên nhân gây họa cho thế giới thú nhân.

Từ lúc bắt đầu tiến vào hội trường, hắn còn cảm thấy được một cỗ khí tức quen thuộc khác.

Ngải Phạm!

Cho dù Vincent phản bội, Lambert vẫn khẳng định Ngải Phạm trung thành. Người kia quá mức chính trực, thiện lương ôn thuận, đối với việc đã nhận định nói một không hai, năm đó hắn cũng rất tò mò Ngải Phạm như vậy vì cái gì lại cùng với Vincent phức tạp, bọn họ chỉ cười cười, một chút cũng không giải thích.

Hiện tại ngẫm lại, có một vài thứ căn bản không cần lý do, Vincent phản bội, Ngải Phạm trung thành, thủy chung đều ở tại nơi đó, chỉ là hắn vẫn không phát hiện mà thôi.

Biết Ngải Phạm bình yên vô sự, tâm tình tối tăm của Lambert rõ ràng tốt lên trông thấy, bắt đầu đối với việc Lý Thiệu Thần trộm để cho Corrine chạy trốn cũng tiêu tán vô tung, vươn tay nhu nhu đầu Lý Thiệu Thần, người ở phía sau không rõ nhìn nhìn hắn, trong ánh mắt nghi hoặc của cậu, hắn đem cậu ôm vào trong ngực.

“Làm sao vậy?” Lý Thiệu Thần hỏi.

“Tượng thần của thần thú sắp được mang ra, một chút nữa sẽ rất hỗn loạn, ở gần ta, ngàn vạn lần đừng để đám người kia tách ra.” Lambert ghé vào lỗ tai cậu dặn dò, ánh mắt bắt đầu lưu ý động tĩnh chung quanh.”Còn có, một hồi mặc kệ nhìn thấy cái gì, cũng đừng cảm thấy khiếp sợ.”

Sau khi trải qua việc xuyên qua thời không, hệ thống kỹ năng, nam nam sinh tử, Lý Thiệu Thần cho là thần kinh của mình đã rất cường hân đến mức không thể phá vỡ được, nhưng cậu thực nhanh hiểu được ý nghĩ của mình quá mức ngây thơ, đương nhiên, so với những cái đó, chuyện đem một tảng đá ra cho rằng nó là thần để quỳ lạy cúng bái, chắc, vẫn làm Lý Thiệu Thần cảm thấy khó có thể tiếp thu.

Không sai, thứ được ngàn vạn thú nhân tôn thờ, mỗi ngày quỳ bái chính là một khối đá không chút nào thu hút. Nếu muốn nói tảng đá kia có cái gì đặc biệt, thì phải nói là mặt ngoài của nó thập phần bóng loáng, đến mức có thể chiếu ra bóng dáng của người ta. Đương nhiên không chỉ là nghe nói, dựa theo thuyết pháp của Lambert, thời điểm trên mặt tảng đá này xuất hiện một bóng người, thì người này chính là thú hoàng, ít nhất, thân ảnh của Lambert là xuất hiện ở trên đó.

“Này...” Lý Thiệu Thần hết chỗ nói rồi, cũng được đi, tuy rằng có điểm kỳ ba, nhưng đây là tín ngưỡng nhân gia, một người xuyên qua như cậu, không có tư cách gì nói ba nói bốn.

Thời điểm Lý Thiệu Thần còn đang rối rắm sự thật tảng đá = thần thú làm người ta đau trứng, thì quần chúng vây xem bỗng nhiên giống như mới bơm máu gà, dường như nổi điên hướng về tượng thần thú chạy đến.

Hỗn loạn lần này đúng là không thể chịu được, Lý Thiệu Thần bị đám người đâm cho ngã trái ngã phải, Lambert đơn giản đem cậu ôm chặt mới không bị giẫm đạp cho chết tan xác.

“Này là cái tình huống gì vậy?” Lý Thiệu Thần vụng vụng hồ hồ trừng mắt hỏi. Các vị bằng hữu ở thế giới thú nhân quá mức kỳ ba, muốn chết!

“Thần thú chúc phúc, người càng tới gần thần thú càng được thần thú chúc phúc. Hơn nữa em không biết là chỉ có thời điểm dựa vào gần gương, bên trong mới có thể xuất hiện thân ảnh của em sao?”

“Ý anh là nói... Tảng đá kia là mặt gương?”

“Đương nhiên không phải! Kia cũng không phải đơn thuần chỉ là tảng đá, đó là hóa thân của thần thú ở hạ giới, tuy thoát nhìn quả thật có chút giống gương. Kỳ thật, thú nhân vẫn luôn cho là như thế. Tuy rằng không biết thần thú là như thế nào tuyển định thú hoàng hạ giới, nhưng là lộ diện trước mặt thần thú so

với việc núp ở phía sau làm một một Văn Bất Danh thì tốt hơn nhiều.”

“Quá điên cuồng!” Lý Thiệu Thần lắc đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không thể lý giải suy nghĩ trong đầu bọn họ. Đây đã không phải chỉ là văn hóa sai biệt, mà hoàn toàn chính là thời không sai biệt! Tín ngưỡng quả nhiên là thứ cường đại, nó có thể ngưng tụ một thế giới, đương nhiên cũng có thể dễ dàng phá hủy hết thảy. Trách không được tà giáo cùng tổ chức bán hàng đa cấp cũng bị thủ tiêu, thật là đáng sợ!

Nhịp trống trào dâng lần thứ hai vang lên, cơ hồ là ngay lập tức, tất cả mọi người hướng về vị trí thần thú quỳ xuống, Lý Thiệu Thần yên lặng nhớ kỹ mấy lời nói nghe không hiểu, có vẻ rất thành kính và thần thánh a. Lambert vươn tay kéo cậu, lúc này cậu mới kịp phản ứng, cùng Lambert quỳ xuống.

52. Chương 52-1

Trên tường thành Vincent làm bộ làm tịch hướng phía tượng thần thú cúc cung hành lễ. Chỉ có bản thân y biết trong tim của y đối với việc này có bao nhiêu khinh thường.

Thơ ca được ngâm xướng bay trên không trung, trong chớp mắt khi mọi người quỳ xuống thì toàn thân hòn đá bóng loáng cũng tản mát ra quang mang kim sắc, lực lượng ầm áp chiếu rọi nội tâm mọi người, các thú nhân thành kính cảm nhận được dưới đáy lòng có một dòng nước ầm bất đầu lưu động, toàn bộ tứ chi toàn thân đều mang theo cảm giác thoải mái thích ý, mỗi một lỗ chân lông đều hưởng thụ được loại cảm giác thư sướng này.

Cả người bao phủ trong quang mang kim sắc, Lý Thiệu Thần cảm nhận được sự thoải mái mà không có từ ngữ nào diễn tả được, cậu giống như cùng kim quang hòa thành một thể, thiên địa to lớn, bản ngã thành thần, một ý niệm cơ hồ có thể quét sạch lý trí của mọi người trong thiên địa. Cậu nhắm mắt lại, hưởng thụ thích ý mà kim quang mang đến.

Nếu hiện tại Lý Thiệu Thần xem xét mặt bản hệ thống của mình, nhất định nhìn thấy phía dưới cái đầu mình treo một cái tầng buff kim quang lờ lờ.

Thần thú chúc phúc —— khí huyết hạn mức cao nhất tăng lên 100%, nội lực hạn mức cao nhất tăng lên 200%, mỗi giây hồi phục giá trị khí huyết lớn nhất 3%, mỗi giây khôi phục giá trị nội lực lớn nhất 5%.

Càng nghịch thiên chính là, cái buff này không có hạn chế thời gian rõ ràng, chỉ cần không bị giết sát, buff như vậy đủ để Lý Thiệu Thần quét ngang một đám boss mà còn có thể toàn thân trở ra. Đắm chìm trong kim quang Lý Thiệu Thần không có chú ý mặt bản hệ thống, bỗng nhiên chung quanh truyền đến tiếng kinh hô.

Lý Thiệu Thần nhìn về phía tiếng hô, giây tiếp theo liền kinh ngạc đến ngây người tại chỗ.

Trên hòn đá mà những thú nhân cho là hóa thân của thần thú, chiếu ra thân ảnh nho nhỏ thập phần quen

thuộc, mặc một cái áo màu đỏ thẫm, hình ảnh Lý Triết an an tĩnh tĩnh nằm ở trên, biểu tình nhu thuận lại làm cho rất nhiều người chấn động.

Vincent tươi cười nháy mắt trở nên khó coi, không phải nói đã làm tốt rồi sao, hình ảnh sẽ hiện ra là thân ảnh của y, vậy cái ảnh nhi này là từ đâu ra?

Kế hoạch nguyên bản bị ngâm nước nóng, tâm tư Vincent rất nhanh chuyển động, tự hỏi đối sách ứng phó, mặc dù có chút vội vàng, nhưng không phải không có biện pháp! Tuy cùng kế hoạch trước khác biệt, bất quá hiện tại y cũng có thể đắc thủ. Trong tay nhiều hơn một lợi thế vừa lúc có thể dùng việc này tạo ra một sự kiện khác.

Lý Thiệu Thần giật nhẹ tay áo Lambert: “Đây là xảy ra chuyện gì, hình ảnh Lý Triết sao lại ở trên đó?”

Lambert nhấn lại đôi mày xinh đẹp, biểu tình ngưng trọng: “Trên mặt xuất hiện hình ảnh Lý Triết, chỉ có thể thuyết minh một vấn đề —— Lý Triết chính là thú hoàng hạ giới.”

“Điều này làm sao có thể? Không phải là có sai lầm gì đi?” Nhìn Lambert thì biết, thú hoàng cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, Lý Thiệu Thần không muốn hết người yêu, lại tới con trai của mình bị đẩy vào hố lửa!

“Thần dụ của thần thú không phạm sai lầm, năm đó cũng vì hình ảnh của ta xuất hiện trên mặt mới được đưa lên làm thú hoàng. Xem ra, Vincent cũng không biết tình huống này.”

Ánh mắt Lambert lướt qua đám người, dừng lại trên người mặc hồng y đứng trên tường thành. Mắt thấy rõ biểu tình kinh ngạc của đối phương, biết chuyện này xảy ra ngoài dự liệu của y, làm y trở tay không kịp.

Kim quang dần dần nhạt đi, thân ảnh đáng yêu của Lý Triết cũng theo đó biến mất, Vincent chỉnh lý tốt biểu tình, dùng ma pháp đem thanh âm của mình khuếch tán khắp mỗi ngõ ngách.

“Thần dụ thần thú, thú hoàng hiện thân, trước khi thú hoàng trưởng thành trở thành quân vương có thể một mình đảm đương một phía, ta sẽ tạm đại diện thú hoàng quản lý mọi chuyện, thẳng đến khi thú hoàng thành niên! Thần thú ở trên, thú hoàng vạn tuế!”

Ở phía dưới không phải không có người có ý nghi vấn không phải còn tiền nhiệm thú hoàng sao, nhưng tiếng hoan hô thật lớn làm vơi đi sự nghi vấn đó. Thú nhân cũng là sinh vật nước chảy bèo trôi, cùng lúc, bọn họ cũng chỉ là sinh vật phổ thông, so với việc chính trị, bọn họ càng quan tâm cuộc sống của mình, vô luận ai cầm quyền đều không hề gì, chỉ cần có thể làm cho sinh hoạt bọn họ ngày càng tốt thì được rồi.

“Rống!”

Một tiếng hô thật lớn làm kinh sợ toàn trường, mặt đất hơi hơi rung động, đồ vật trên đất đều lắc lư, trên tường thậm chí đến tro bụi cũng rào rào đổ xuống. Toàn trường một lần nữa yên tĩnh, bóng đen thật lớn

che khuất thái dương. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên không trung, lọt vào trong tầm mắt chỉ có một đôi lợi trảo thật lớn, đôi cánh mạnh mẽ hữu lực quạt lên vài trận gió lớn làm ngọn lửa bốn phía dần tắt ngóm, bão cát làm thú nhân không thể mở mắt nên cũng vô pháp nhìn thẳng sinh vật thật lớn trên bầu trời!

Đồng tử Lambert co rút lại, lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Long tộc! Hơn nữa là một đầu cự long thành niên!

Chưa từng thấy qua sinh vật khí phách như thế, Lý Thiệu Thần bị bộ dáng cự long trước mắt làm cho khiếp sợ, cậu ngửa đầu, vẫn không nhúc nhích theo dõi nó, miệng mở to vô pháp khép lại.

Rất đồ sộ nha!

Thân thể thật lớn dài mấy trăm mét che kín không trung, lớp vảy màu đen cứng rắn, một đôi lợi trảo cứng cáp hữu lực, tản ra hàn quang vô cùng nguy hiểm, một đôi thịt dực thật lớn nhìn thôi cũng thấy rất nặng, mỗi khi vỗ đều sẽ nhấc lên trận trận gió lớn mãnh liệt, trên đầu long khảm một đôi mắt mang theo khí phách âm trầm, thú khẩu che kín răng mở ra, mỗi một cái răng nanh đều ẩn chứa lực lượng vô cùng, có thể đem con mồi phá tan thành từng mảnh.

“Người có tư cách gì nói lời này!”

Cự long màu đen miệng phun nhân ngôn, thanh âm hùng hậu khắc sâu vào trái tim mỗi người ở đây, một cổ uy áp thật lớn đập vào mặt, các thú nhân nhỏ yếu không kim lòng được mà thần phục.

Quanh thân cự long màu đen dần dần bao phủ một tầng hắc vụ nồng hậu, sương mù quay cuồng bốc hơi, giống như biển mây biến hóa. Thấy không rõ phía sau hắc vụ, thân thể hắc long dần dần thu nhỏ lại, trong đoàn hắc vụ chậm rãi biến thành một nam nhân cường tráng.

Nam nhân một đầu tóc ngắn màu đen lưu loát, đôi mắt sáng ngời hữu thần, dưới cái mũi cao thẳng là đôi môi mỏng, nhìn qua là một mỹ đại thúc anh tuấn, nhưng má trái lại có một đạo vết sẹo phá hư vẻ anh tuấn của gã, lại mang đến một cảm giác nguy hiểm. Gã một thân nhuyễn giáp, cánh tay nổi lên cơ bắp vô cùng khoa trương, trên hai tay là hoa văn màu đen quỷ dị, lộ ra một cổ ma lực kỳ quái, nửa người dưới mặc quần đùi dài không đến đầu gối, lộ ra hoa văn màu đen trên da thịt màu đồng, mắt cá chân chân trái mang một cái vòng cũng là màu đồng, dưới ánh mặt trời lờ lờ sáng lên.

“Con của ta đâu? Con gái của ta ở nơi nào?”

Trong thanh âm của nam nhân bao hàm tức giận, nguy hiểm hơi nheo lại ánh mắt, gã nắm lại tay phải, từ hư không mà cho Vincent một quả đấm! Một cái quyền màu đen xuất hiện trống rỗng, thẳng tắp đánh tới vị trí Vincent! Một lá chắn lam sắc đột nhiên mở ra, hộ ở trước người Vincent, cùng nắm tay thật lớn chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ mạnh!

“A!”

Mà trên đàn tể không biết là ai phát ra một tiếng thét thê lương chói tai, từ khiếp sợ ban đầu phục hồi lại tinh thần các thú nhân thất kinh chạy đi, tiếng khóc cùng tiếng la hét đan chéo thành một mảnh, giống như trường hợp cười vui náo nhiệt vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Lý Thiệu Thần cùng Lambert ở trong đám người nghịch lưu thông dong bình tĩnh, đám người hốt hoảng chạy qua hai bên hai người họ, bọn họ tựa hồ không phát giác, cho dù nhóm hai người ở vào vị trí dễ nhìn thấy nhưng hiện tại lại không có người đi để ý tới bọn họ. Lambert dùng lực thần thú bảo vệ Lý Thiệu Thần, bảo hộ cậu không bị đối chiến của hai phe ảnh hưởng đến.

Thấy rõ dung mạo nam tử, Lambert chấn động, thế nhưng chính là gã!

Người tới tên là Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức, là đương nhiệm tộc trưởng long tộc, cũng là cự long đầu tiên vào năm đó đi theo con trai của thần thú phát động phản loạn, nghe nói, vết sẹo trên mặt gã là do ấn ký nguyên rửa của thần thú, giống như dấu vết để gã nhớ kỹ hành vi hạ phạm phạm tội lúc trước, cả đời đều không thể nào quên. Không nghĩ tới, ngàn vạn năm qua đi, đầu hắc long này vẫn còn chưa chết, hơn nữa còn đánh vỡ hạn chế nguyên rửa của thần thú, đi vào đại lục thú nhân.

Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức cười lạnh một tiếng, thân thể hóa thành một đạo sao băng màu đen, lấy thế sét đánh trực tiếp nhằm phía Vincent trên tường thành. Người sau trốn tránh không kịp, cố gắng mở ma pháp phòng hộ chống đỡ, ngăn trở một kích kia, lại bị lực đạo thật lớn đánh vào liên tục lui về phía sau, hai chân trên mặt đất nứt ra hai đạo khe rãnh thật sâu.

Bị đánh trúng Vincent thở hổn hển như trâu, sắc mặt vì đột va chạm mà thập phần tái nhợt. Y một tay ra sức mở lá chắn, tay phải chui đi vết máu ở khoe miệng, ngón tay rất nhanh thủ thế biến hóa, môi phối hợp thì ào, dưới chân Vincent hiện lên một tòa ma pháp trận màu trắng, trực giác Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức có nguy hiểm, thân ảnh Vincent ở trước mắt tiêu thất.

Ở sau lưng!

Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức nhanh chóng xoay người, nhìn thấy Vincent đột nhiên xuất hiện phía sau gã, ở giữa không trung kết thành ma pháp trận.

“Tam trọng chương nhạc —— Cực lạc thiên quốc!”

Đỏ, vàng, xanh lam ba chùm tia sáng đan chéo cùng một chỗ, hình thành một đạo ánh sáng đủ màu, tay phải Vincent vung lên, quang mang của tam trọng ma pháp trận bùng cháy, chùm tia sáng màu sắc rực rỡ giống như pháo laser bắn về phía sau lưng Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức, đối phương trốn tránh không kịp, động tác thuấn di có chút chậm chạp, bị chùm tia sáng đánh trúng bả vai. Tường thành bị một kích mãnh liệt này đánh sụp xuống một góc, tro bụi bay tận trời thấy không rõ thân ảnh Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức. Vincent không dám khinh thường, tay phải lại không biết khắc họa tiếp ma pháp trận gì.

Tro bụi tán đi, thân ảnh Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức từ trong bụi mù chậm rãi đi tới, gã lắc lắc đầu, cái cổ kéo kẹt rung động, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười thích huyệt.

“Ma pháp hải tộc không thể khinh a, người quả nhiên thật sự có tài.”

Lời này nói ra giống như tán thưởng lại giống như trào phúng, Vincent toàn thân đề phòng, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức, đoán công kích kế tiếp của gã.

Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức nắm lại hai tay, sau lưng dùng sức đập, quanh thân bao phủ một tầng ánh sáng màu đen, đạn pháo hướng về phía Vincent trong không trung, ma pháp trận lam sắc trong suốt lần thứ hai mở ra, Vincent dùng toàn bộ tinh thần đề phòng đột nhiên phát hiện thân ảnh Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức trước mắt biến mất. Khí tức nguy hiểm từ đỉnh đầu truyền đến, Vincent trốn tránh không kịp, nhưng cũng biết không có cách kháng cự công kích lần này của gã.

Khi một kích kia đánh vào người, toàn thân Vincent đều nổi lên cơn đau đớn như xâm nhập cốt tủy, giống như đau đớn do nguyên rửa của thần thú, mỗi một tác thân thể đều bốc cháy, như là chống cự loại thống khổ này, lực lượng hải tộc tự động mở ra, khí tức bàng bạc của biển cả bao phủ toàn thân Vincent, bóng nước lam sắc từ trống rỗng xuất hiện, bao trùm toàn thân Vincent, đem hắc viêm quần quanh trên người Vincent xua tan, ở giữa bóng nước, Vincent cong đuôi cá, tay phải cầm tam tiêm xoa nhìn qua giống như mang theo lực lượng thập phần cường đại. Tại Vincent khổng chế bóng nước rất nhanh chuyển động, dùng lực phá hoại mà tốc độ mắt thường không thấy được bay tới chỗ gã, chính là long tộc da dày thịt béo cũng không dám cùng cứng đối cứng.

Tiếng nổ mạnh nổi gót tới, năng lượng hắc sắc cùng lam sắc đem hết thủy chung quanh phá hư, may là bọn họ không ở trong phạm vi công kích nên cự thạch được gọi là hóa thân của thần thú cùng hai người Lambert cũng không bị lan đến. Hai người ở trên không càng đấu càng lợi hại, Lý Thiệu Thần lo lắng tiếp tục như vậy, cả tòa hoàng thành đều sẽ bị hủy.

“Lambert, không thể để cho bọn họ tiếp tục đánh như vậy, cho dù muốn đánh, cũng phải nghĩ biện pháp đem bọn họ tới chỗ hoang vắng không có người ở!” Tường thành sụp xuống cũng không phải chuyện hay ho gì, cậu cũng không muốn nhìn hoàng thành biến thành một mảnh phế tích, Lý Thiệu Thần không có cách nào, chỉ có thể nói Lambert đem người dẫn đi.

Lambert gương mặt liếc qua chiến trường một cái, trong lòng cũng biết không thể tiếp tục như vậy.

“Đi theo ta, ta có biện pháp!”

Toàn thân bao phủ trong kim quang, Lambert nắm tay Lý Thiệu Thần, hướng vị trí thần thú chạy đi.”Lực lượng của ta không đủ, phải mượn dùng năng lực của em cùng thần thú, nhắm mắt lại, thả lỏng được không?”

Tay phải nắm tay Lý Thiệu Thần, tay trái đặt lên cự thạch, trong miệng mặc niệm pháp chú.

“Thời không giam cầm!”

Trong phút chốc, thể gian hết thấy đều bị đình chỉ, một mảnh nhỏ yên lặng rơi xuống giữa không trung, Lý Thiệu Thần duy trì động tác vừa rồi không nhúc nhích, đột nhiên bị bóng nước vụn vụn không thành bộ dáng yên lặng đánh trúng, Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức ném ra long chi hắc viêm dừng lại tại một khắc ra tay kia, hết thấy đều không cử động nữa.

“Di dời không gian!”

Tiếng nổ thật lớn vang lên bên tai, Lý Thiệu Thần mở mắt ra, phát hiện bốn người bọn họ đi vào một bờ biển hoang tàn vắng vẻ. Không người nào có tâm trạng thưởng thức cảnh biển, hai người trên không cũng dừng lại chiến đấu, nhìn về phía hai người dưới đất.

“Lambert, làm sao có thể?”

Vincent quá sợ hãi, Lambert không thể nào đột phá phong ấn của y được, nhưng sao hắn lại ở đây? Y nhìn đến Lý Thiệu Thần ở bên người Lambert, vẫn chưa đem cậu để ở trong mắt. Một bán thú nhân mà thôi, có thể có lực lượng gì.

“Nơi này náo nhiệt như thế, ta không đến làm sao được!”

Lambert mỉm cười, trên người kim quang đại thịnh, phượng minh tiêm lệ phóng lên cao, trong quang mang kim sắc Lambert biến trở về tóc vàng óng ánh từ không gian giới chỉ rút ra một cây kiếm lớn kim sắc, tà cầm trên mặt đất. Một đôi vũ dực thật lớn ở sau lưng của hắn mở ra, lông chim phiêu linh ngẫu nhiên bay trong không khí, chậm rãi rơi xuống.

“Thú hoàng!”

Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức nhắm mắt lại, không biết đang suy nghĩ gì. Một đôi thịt dực màu đen mở ra ở phía sau gáy, trong nắm tay nắm chặt xuất hiện hai mũi nhọn! Lý Thiệu Thần cùng Lambert đứng chung một chỗ, bốn người hình thành một cái tam giác đối chiến!

“A Thần, chuẩn bị chiến đấu!”

53. Chương 52-2

Long tộc cùng thú nhân cũng không tính là láng giềng hữu hảo hoà thuận, Lambert càng không biết Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức cùng Vincent có cừu mới nợ cũ gì, nhưng hắn biết Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức sẽ không hữu hảo đến mức trước hết giải quyết xong Vincent rồi tiếp tục đấu một đối một với hắn, thậm chí có khả năng đối phương hai người liên thủ, trước tiêu diệt mình. Dù sao, đây chính là có căn cứ lịch sử a.

Lý Thiệu Thần thay bộ Phá Quân, nắm Tổ Lưu trong tay, toàn bộ tinh thần đề phòng nhìn chăm chăm hai người trên không trung, sợ đối phương đột nhiên làm khó dễ.

Vincent theo thói quen tiến hành quan sát, y không phải người xúc động, ở trong bóng nước tạm thời y là người an toàn nhất, y còn không có ngốc đến mức chủ động khiêu khích để bị đánh. Bất quá Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức là một người có tính tình táo bạo, bảo gã nhẫn nại chờ đợi thời cơ, này so với việc đối phương liên thủ còn làm gã thấy khó chịu hơn, cho nên gã trước hết xuất ra chiêu.

Là người đều sẽ chọn quả hồng mềm, nên người gã nhắm vào chính là Lý Thiệu Thần nhìn qua dị thường nhu nhược, chỉ là một bán thú nhân mà thôi, có gì lợi hại đâu!

Đương nhiên, thực nhanh người gã coi rẻ đã cho gã ăn quả đắng, bán thú nhân nhìn như nhu nhược không thu hút này, vậy mà có thể tiếp nhận một kích toàn lực của gã, hơn nữa lông tóc vô thương, ở địa phương quái dị này cũng làm gã không thể không coi trọng nam nhân đầu bạc thu hút trước mắt.

Người nam nhân này, không đồng nhất!

Lý Thiệu Thần dùng Ngự triệt tiêu một cái đại chiêu của Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức, lại triển khai một cái Đột trực tiếp đột đến trước mặt đối phương, trường thương bị người dùng mũi nhọn giữ lại, nhưng này cũng không ảnh hưởng đến việc Lý Thiệu Thần phóng thích kỹ năng.

Kháng long quay đầu định trong quân!

Chộp xong một cái Định Quân, Lý Thiệu Thần từ giữa không trung rơi xuống đất, thời điểm chạm đất, dùng một cái tiểu khinh công tránh thoát thương tổn tạo thành khi ngã xuống. Cái kỹ năng Định Quân này đánh vào trên người Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức không đến nơi đến chốn, nhưng sự tình quỷ dị đã xảy ra, Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức không thể khống chế được thân thể mà rơi xuống, hai cánh sau lưng căn bản không thể cất lên!

Thân thể không bị khống chế bất quá chỉ ngăn ngừa vài giây đồng hồ, nhưng đủ để cho Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức bị dọa ra một trận mồ hôi lạnh, tiểu tử này thật tà môn, cậu ta rốt cuộc là làm như thế nào?

Đáy lòng tuy rằng đối năng lực của cậu rất tò mò, nhưng Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức cũng biết hiện tại không phải thời điểm rối rắm việc này, nhiều năm kinh nghiệm chiến đấu giúp gã liếc mắt một cái liền nhìn ra nhược điểm của đối phương. Lý Thiệu Thần không thể bay, mà công kích của cậu tựa hồ có hạn chế khoảng cách, chỉ cần gã kéo ra khoảng cách, không lo không thể chơi chết tiểu tử này.

Bay đến giữa không trung, long chi hắc viêm liên tiếp từ trên bầu trời đánh xuống, Lý Thiệu Thần không ngừng kêu khổ, may mà trên người cậu có cái buff Thần thú chúc phúc này, chỉ cần cậu tránh đi công kích trí mạng, lại mở kỹ năng giảm thương, trong nhất thời cậu sẽ không có việc gì. Nhưng Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức không chỉ phát động công kích một mình cậu, Lý Thiệu Thần thấy không ít hắc viêm bay đến vị trí Lambert, đối với việc hắn đang đối chiến tạo thành không ít ảnh hưởng.

“Chúng ta đi giúp người!”

Đúng lúc này, bên tai Lý Thiệu Thần vang lên một giọng nam, thanh âm này tựa hồ đã ở nghe qua nơi nào đó. Tiếng vó ngựa đát đát từ xa tới gần, không gian giữa không trung vụn vụn một trận, hai đạo thân ảnh một đen một trắng mạnh mẽ xuất hiện trước mặt Lý Thiệu Thần.

“Đạp Viêm Ô Chuy! Trong Phi Sa!”

Lý Thiệu Thần nhãn tình sáng lên, kinh hỉ kêu to.

Hai con tuấn mã đang chạy trên đường giữa không trung, tốc độ nhanh như tia chớp, giây tiếp theo, cả hai ở trước mặt Lý Thiệu Thần biến thành hai cái cánh thật lớn. Tả sí màu đen tuyền, trên mặt che kín lửa cháy thiêu đốt, hữu sí trắng nõn hơn tuyết, bao phủ khí trời sương mù màu trắng.

Hai cánh chạm vào nhau, chậm rãi bay đến phía sau Lý Thiệu Thần, cùng phía sau lưng của cậu hợp thành một thể.

Gợi ý hệ thống: Chúc mừng người đạt được Luân hồi lưỡng dực, trang bị tọa kỵ này có thể mở ra trạng thái của hai tâm pháp, thêm thuộc tính nên biến thành gấp ba!

Không có thời gian đi để ý tới gợi ý hệ thống, Lý Thiệu Thần thử động hai cánh, hai chân chậm rãi cách mặt đất, thể nhưng thật sự bay lên.

“Cám ơn!” Lý Thiệu Thần nói ra lời chân thành từ dưới đáy lòng đối với Trong Phi Sa cùng Đạp Viêm Ô Chuy, cậu biết cả hai có thể nghe được. Có thêm cánh, Lý Thiệu Thần chiến đấu càng trở nên thành thạo, ngược lại là Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức vì khinh địch mà ăn không ít đau khổ.

Lambert bên kia chiến đấu không thể nói là thoải mái, tốc độ bóng nước xoay tròn rất nhanh vừa là phòng ngự siêu cường, lại vừa có năng lực biến thành công kích sắc bén, Vincent dùng bóng nước phối hợp với các loại ma pháp công kích, Lambert gắt gao bị đặt ở thế hạ phong.

Đại kiếm rộng lớn chém thật mạnh vào bóng nước, phát ra tiếng va chạm kịch liệt, hai tay Lambert bị chấn run lên, nếu không phải chuôi đại kiếm này dùng tài liệu đặc biệt để rèn thành, có thể ngăn cách đại bộ phận ma pháp, chỉ sợ sớm đã bị bóng nước nghiền nát.

Lambert trong lòng biết không thể tiếp tục như vậy, phải nghĩ biện pháp đánh nát bóng nước của Vincent, hấn đột nhiên nhanh trí, nghĩ ra một biện pháp.

Quang mang kim sắc ngưng tụ trên đại kiếm trong tay, quang mang chói mắt cơ hồ làm người ta muốn đui mù, ngưng kết lực thần thú vào đại kiếm rồi thẳng tắp cắm vào bóng nước, cánh tay Lambert run rẩy, ngạnh sinh sinh đem bóng nước bóp ra một đạo khe hở.

Chính là hiện tại!

Lambert sử dụng di dời không gian, truyền tống đến bên trong bóng nước, vào lúc Vincent bất ngờ không kịp đề phòng liều mạng cho một kích vào ngực y.

Bóng nước bị phá nát, Vincent lùi lại hai bước, đứng lên trên mặt biển.

Vỗ cánh bay lên giữa không trung, Lambert cầm đại kiếm hướng xuống, điều khiển nó bổ về phía Vincent. Đối phương mở ra tấm phòng hộ nhưng đại kiếm nhanh hơn nện trên người Vincent, nào biết thân thể Vincent thể nhưng biến ảo thành điểm điểm bọt nước, rơi xuống mặt biển.

Là kính tượng!

Phía sau Lambert, tam tiêm xoa sắc bén hướng hậu tâm của hắn đâm vào, Lý Thiệu Thần vừa lúc thấy một màn như vậy, quát to một tiếng: “Lambert!”

Giây tiếp theo, Lý Thiệu Thần liền che ở bên người Lambert, xuất hiện phía dưới tam tiêm xoa.

Hoặc phi tại thiên, hoặc long tại uyên.

Trong lúc nguy cấp, Lý Thiệu Thần dùng Uyên cái kỹ năng này thay Lambert chịu thương tổn, tam tiêm xoa đâm vào cánh tay Lý Thiệu Thần, máu tươi chảy ròng. Lambert rung mình, đại kiếm thật mạnh nện ở trên người Vincent, trực tiếp đem người đánh văng vào trong biển.

“A Thần, em không sao chứ?”

“Không có việc gì, chảy chút máu mà thôi.” Lý Thiệu Thần cắn răng, dùng tay che miệng vết thương trên cánh tay, không cho Lambert nhìn thấy huyết nhục dữ tợn.”Anh đi bắt Vincent, nơi này em có thể ứng phó.”

“Em xác định?”

“Em da dày thịt béo, người này đánh không chết em, anh nhanh đi, đừng để cho Vincent chạy.”

Nhìn theo Lambert lên vào trong nước, Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức thể nhưng không đuổi theo. Mặt Lý Thiệu Thần tái nhợt đứng đó, lại không có chút ý tứ chiến đấu nào.

“Hắc, người cao to, chúng ta nói chuyện nha?”

54. Chương 53: Hoàn

“Người gặp qua nàng? Nói mau, con gái của ta ở nơi nào?”

Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức thuấn di đến trước mặt Lý Thiệu Thần, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bóp cổ Lý Thiệu Thần, bàn tay thô ráp bóp chặt làm Lý Thiệu Thần hít thở không thông làm, hai tay bám vào gờ tay Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức ra, cổ gồng hất lấy không khí.

“Khụ khụ, ông trước buông ra! Con gái của ông không có việc gì.” Cánh tay bị thương còn đang đổ máu nên không thể sử dụng nhiều khí lực, Lý Thiệu Thần chỉ có thể dùng ánh mắt chân thành đi thuyết phục Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức.

Đối phương theo dõi cậu, đánh giá một hồi lâu, vẫn chưa buông ra tay đang kiểm chế Lý Thiệu Thần ra, nhưng vẫn hơi chút thả lỏng để Lý Thiệu Thần có thể hô hấp.

“Nàng ở đâu?” Trong mắt Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức tràn đầy lo lắng, không thể chờ đợi được hỏi.

“Tôi không biết, ách!”

“Tiểu tử, nếu ngươi dám lừa dối ta, có tin hiện tại ta liền giết chết ngươi không!” Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức siết chặt tay, đầu Lý Thiệu Thần bị bắt ngừng lên, trên mặt đã lộ ra màu xanh tím.

“Tôi, tôi thật không biết, khụ khụ, sau khi tôi để cho nàng chạy, thì không biết nàng đi đâu, khụ khụ, trên người nàng có thương tích, hẳn là không đi xa.” Lý Thiệu Thần sắp mất đi ý thức, yếu ớt trả lời, bản thân cậu cũng nhận không được muốn phun tào sớ lần mình cos Lâm Đại Ngọc (*) càng ngày càng nhiều, quả thực chính là Lâm Đại Ngọc thứ hai nha.

(*) Lâm Đại Ngọc = một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, từ khi sinh ra đã ốm yếu, thân thể mỏng manh như cánh hoa trôi. Xem thêm tại đây

“Người tốt nhất là không gạt ta!” Ngoan lệ nói, Ngải Nhĩ Phát Thụy hoá thành một làn khói đen, tiêu tán trong không khí. Mất đi gông cùm xiềng xích Lý Thiệu Thần cả người xụi lơ ngã trên mặt đất.

“Khụ khụ!” Mẹ dẫn, người này xuống tay quá độc ác, quả thực muốn mạng già của cậu! Chống thân mình đứng lên, Lý Thiệu Thần liếc mắt nhìn phương hướng Ngải Nhĩ Phát Thụy Đức rời đi, khề thở dài.

Corrine bị thương rất nặng, mình tuy rằng trộm để cho nàng chạy, nhưng trên người nàng còn có vết thương nghiêm trọng nào không, có thể may mắn tồn tại hay không, thật sự chỉ có mặc cho số phận.

Không có thời gian đi rồi rả chuyện của người khác, Lý Thiệu Thần càng thêm lo lắng cho tình huống của Lambert. Từ mặt biên tổ đội thấy hắn đang gặp công kích, lượng huyết không ngừng giảm xuống. Đây cũng không phải là cái hiện tượng tốt gì.

Mở ra mặt biên bản đồ, Lý Thiệu Thần lặn xuống nước, đỉnh đầu không xuất hiện bọt khí đại biểu hô hấp, nước biển lạnh như băng cũng không khiến hành động của Lý Thiệu Thần gặp bất tiện, Lý Thiệu Thần huy động hai cánh tay, hướng vị trí của Lambert trên bản đồ bơi đi.

Càng tới gần vị trí của Lambert, bất an trong lòng Lý Thiệu Thần càng mãnh liệt. Cậu ở trong lòng yên lặng cầu nguyện, Lambert ngàn vạn không cần gặp chuyện không may a.

Đáy biển là thế giới thần bí, đá san hô thạch đá lởm chởm, người cá đáng vẻ quái dị tới tới lui lui, đối với Lý Thiệu Thần vô cùng tò mò liền vây lại xem, bọt khí khò khè liên tiếp phả ra hướng lên trên, biến mất tại đỉnh đầu Lý Thiệu Thần.

Giờ phút này Lý Thiệu Thần không rảnh bận tâm hết thấy trước mắt, trong lòng cậu chỉ có một suy nghĩ, chính là nhanh chút tìm được Lambert, làm rõ ràng hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lý Thiệu Thần càng lặn càng sâu, ánh mặt trời đã không chiếu được tới dưới đây, chỉ có một mảnh tối đen như mực, tuy có bản đồ biểu thị địa điểm, nhưng Lý Thiệu Thần mấy lần vẫn cứ đánh lên mấy tảng đá ngầm thật lớn, hai cánh vẫn luôn trang bị phía sau Lý Thiệu Thần tự động tự phát sáng.

“Ta thấu, tiên tiến như vậy, còn hơn cả đèn xe tự động, muốn đến điểm sản xuất ô tô để làm hướng dẫn hay không?”

Đạp Viêm Ô Chuy : Đó là gì nha?

Trong Phi Sa : Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta lại động kinh.

Đạp Viêm Ô Chuy : A.

“ ... ”

Nếu dựa theo bình thường, Lý Thiệu Thần nhất định sẽ phản phúng lại, nhưng giờ phút này cậu lại nói không ra lời, nhìn đến hết thấy trước mắt, đôi mắt trừng to không thể tin.

“Lambert!”

Cả người Lambert đều là máu bị trói trên cột đá thật lớn, toàn thân bị lưới dao sắc bén cắt vào, máu đỏ sẫm chảy xuống rơi vào ma pháp trận dưới chân hắn.

Lambert hấp hối gục đầu xuống, tóc dài kim sắc che khuất khuôn mặt không hề có sinh khí của hắn, trên mặt còn dính máu tươi. Đôi cánh kim sắc bị tàn phá nát bươm, bên chân rơi xuống một đồng lông chim điêu linh, hoà cùng máu chảy ra thật xa.

Lý Thiệu Thần trừng to mắt, căn bản không thể nào tin vào mắt mình. Lấy thân thủ cùng năng lực của Lambert, sao có thể lưu lạc đến tình trạng này, trừ phi...

Lý Thiệu Thần lại trừng lớn mắt, thấy rõ hai người đứng trước mặt Lambert, nháy mắt kinh ngạc nói không ra lời.

Trước mắt cậu chỉ có hai bóng dáng, thấy không rõ khuôn mặt đối phương, nhưng là đầu tóc dài xanh biển kia còn có đuôi cá lay động phía sau, cậu sẽ không quên.

Jeff!

Tại sao có thể như vậy! Y không phải là ở Ngải Tư So Ước thành chiếu cố Lý Triết sao, chẳng lẽ?

Lý Thiệu Thần không muốn hướng tới suy nghĩ kia, nhưng bóng người nho nhỏ được Jeff ôm trong ngực làm tâm của cậu lạnh triệt để.

Quần áo đỏ thẫm kia không phải là bộ mà Lý Triết mặc ở trên người sao, trách không được Lambert sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, trách không được lấy thực lực siêu cường của Lambert cũng lưu lạc đến nông nổi như vậy, này hết thấy, thì ra là bọn họ ti bỉ vô sỉ dùng Lý Triết uy hiếp.

Lý Thiệu Thần giận không kiềm được, trường thương vung lên, thẳng tắp đánh úp về phía sau lưng Jeff. Jeff không cảm thấy nguy hiểm, ngược lại là Vincent phát hiện, cuống quýt đẩy thân thể Jeff, người sau cả kinh, quay đầu nhìn Lý Thiệu Thần không biết khi nào đã đến, trong lòng hoảng hốt, Lý Triết trong ngực đã bị trường thương Lý Thiệu Thần đánh bay. Sau, Lý Thiệu Thần nhảy vọt lên, bay đến giữa không trung, đem Lý Triết ôm vào trong ngực.

Một loạt biến cố thành linh xảy ra làm tiểu tử kia kinh hồn, nhưng thấy rõ người ôm lấy bé là ba ba nhà mình, thì ỷ khuất mấy ngày liên tiếp lập tức bộc phát ra thành tiếng khóc rung trời, vừa khóc vừa thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến đỏ bừng, làm Lý Thiệu Thần đau lòng muốn rơi lệ. Cậu một bên nhẹ giọng an ủi Lý Triết, một bên dùng trường thương chỉ vào Jeff, biểu tình thập phần phần nộ.

“Vì cái gì?”

Jeff cúi đầu, không dám nhìn thẳng Lý Thiệu Thần, ngược lại Vincent bên cạnh cười lạnh ra tiếng: “Vì cái gì? Người nên hỏi nhân tình tốt của người, đây rốt cuộc là vì cái gì! Dựa vào cái gì hắn có thể ngồi hưởng vinh hoa, được vạn người kính ngưỡng, mà hải tộc ta, lại phải vượt qua một đời lạnh như băng trong nước biển? Thiên lý đâu? Dựa vào cái gì thú tộc bọn họ có thể sinh sản hậu nhân, mà hải tộc ta chỉ có thể nhìn tộc nhân chung quanh dần dần chết đi mà lực bất tòng tâm?”

“Đó là trừng phạt đúng tội của các người!”

Nguyên bản không khí trầm lắng lại bị Lambert đang bị trói trên cột đá mở miệng phá vỡ, trong thanh âm suy yếu mang theo chút khàn khàn. “Năm đó các người làm sai, thần thú trừng phạt nhóm các người ở dưới đáy biển tư quá, không nghĩ đến nhiều năm như vậy, các người chẳng những không biết hối cải, ngược lại trở nên càng cố chấp.”

“Tư quá? Ha hả, người cũng biết đó là một chuyện bị người chê cười? Hải tộc đã gần một ngàn năm không có một hài tử nào được sinh ra, người biết ý nghĩa của việc này là như thế nào không? Không tới vạn năm, hải tộc ta tất sẽ diệt vong! Thần thú chỗ nào là cho chúng ta tư quá, còn không bằng nói là muốn cho chúng ta diệt vong!” Biểu tình Vincent điên cuồng, dữ tợn, trong giọng nói mang theo phần nộ trước nay chưa có.

“Cho nên người mới muốn đánh nhau phá nguyên rửa, cứu hải tộc.” Lambert ngắc đầu, lộ ra vẻ mặt tái nhợt.

“Chỉ có lấy máu thú hoàng, mới có thể cởi bỏ phong ấn thần thú, không phải, người cho là lúc trước ta vì cái gì không giết người, mà là đem người phong ấn? Không nghĩ tới, người lại nuôi được một vật nhỏ trung tâm, thời khắc mấu chốt thể nhưng đem người cứu đi. Vốn tưởng rằng trời muốn diệt hải tộc ta, không nghĩ tới, sự tình thể nhưng còn chuyển đổi. Mất đi Jeff, lại cho ta biết còn có tiểu tử kia tồn tại, vì thế, ta mới nghĩ ra kế sách một hòn đá ném hai chim này. Sau khi bài trừ nguyên rửa, ta có thể trở thành người trên vạn người.”

“Chỉ cần giết Lambert cùng người, ta sẽ trở thành phụ thân của tiểu tử kia, làm thú hoàng, nó còn quá nhỏ, ta nghĩ, thần thú lão nhân gia ông ta sẽ không để ý ta thay nó quản lý!”

Lời còn chưa dứt, Vincent vung lên đuôi cá, một cái bọt nước thật lớn từ lòng bàn chân Lý Thiệu Thần dâng lên, đem cậu cùng Lý Triết bao ở trong đó. Cảm giác vô lực thành linh xảy ra làm Lý Thiệu Thần nháy mắt mất đi khả năng khống chế thân thể, Lý Triết rơi khỏi ngực của cậu, bị bao phủ trong một cái bọt nước khác, hướng phía Jeff bay đi.

“Đại ca, có thể lưu cậu ấy một mạng hay không?” Jeff bay qua ôm lấy Lý Triết, đối mặt với Lý Thiệu Thần đau khổ giãy dụa trong bọt nước, tâm không đành lòng.

“Mềm lòng? Thời điểm thần thú nguyên rửa chúng ta cũng không mềm lòng, người chẳng lẽ quên mẫu hậu trước khi chết nói gì sao? Người làm việc lớn, nhất định phải tâm ngoan thủ lạt. Ngay cả nhi nữ tình trường cũng không bỏ xuống được, người bảo ta như thế nào yên tâm đem hải tộc giao cho người quản lý!”

“Đại ca...” Jeff còn muốn nói gì đó lại bị Vincent lạnh lùng đánh gãy!

“Đừng nói nữa, ý ta đã quyết!”

Bọt khí vây khốn Lý Thiệu Thần càng ngày càng nhỏ, không gian bị hạn chế Lý Thiệu Thần phát hiện

toàn bộ kỹ năng của mình cũng không thể sử dụng, chỉ có thể ngồi chờ chết, tâm sinh không cam. Lambert cùng Lý Triết ở trước mặt cậu, người yêu của cậu cùng bé con còn chờ cậu nghĩ cách cứu viện, cậu lại cái gì cũng không làm được, cậu không cam, cậu không cam!”Lambert, Lý Triết...”

Dùng một chút khí lực cuối cùng, Lý Thiệu Thần kêu ra tên hai người, trước mắt biến thành màu đen, cậu chỉ nghe thấy tiếng khóc vang dội của Lý Triết, cùng với một tia kim sắc loang loáng nhảy vào phía chân trời!

Trong cơ thể Lambert hiện lên kim quang, xiềng xích cầm tù hắc bổng đứt đoạn, vết thương trên người trong phút chốc toàn bộ biến mất. Đôi cánh kim sắc mở ra, lóe ra quang mang chiếu sáng mỗi một góc dưới đáy biển. Tiếng kêu thê lương của phượng minh từ kim quang truyền ra, nhìn đến ái nhân mất đi ý thức Lambert phát cuồng!

Lambert mất đi lý trí hóa thân thành Phượng Hoàng, vũ dực được bao một tầng kim sắc cơ hồ đem nước biển châm cháy, cái đuôi bừa bãi tùy ý ở trong nước đông đưa, từng đạo lửa cháy phá tan kim quang trời buộc, tán đến tể đàn, kịch liệt nổ mạnh đem tể đàn tạc thành từng cái hố sâu. Phượng màu kim sắc toát ra hàn quang lạnh lạnh, miệng của hắc mở ra, thanh âm bén nhọn làm hết thủy sinh vật dưới đáy biển kinh hãi.

“Tử!”

Ở trước lực lượng tuyệt đối, hết thủy kỹ xảo đều là mây bay, Vincent đến năng lực phản kháng cũng không có, đã bị lực lượng thần thú thức tỉnh của Lambert đánh bại, bị chấn bay ra ngoài khoảng cách mấy trăm mét, đập vào đá ngầm, ngã xuống hôn mê bất tỉnh. Không đợi Jeff kịp phản ứng, lồng ngực của y truyền đến đau đớn như hỏa thiêu, Lý Triết trong ngực cũng bị đối phương cướp đi.

Jeff ngồi phịch ở trên đất, toàn thân đau đớn khó chịu. Y nhìn kim quang trước mắt từng chút từng chút biến mất, Phượng Hoàng kim sắc chậm rãi trong kim quang biến thành bộ dáng nam nhân, ôm Lý Triết, khinh thủ khinh cước đi đến bên người Lý Thiệu Thần.

Y nhìn nam nhân vươn tay đặt lên chóp mũi Lý Thiệu Thần dò xét, sau đó lộ ra biểu tình yên tâm, thì tâm lo lắng của y lúc này mới buông ra.

“Thực xin lỗi.” Y nhìn bóng dáng nam nhân đỡ Lý Thiệu Thần từng bước một rời đi, mở miệng theo hình dáng khi phát âm, nói xin lỗi.

Jeff rũ mắt xuống, che dấu toàn bộ biểu tình.

Vài năm sau, Lý Triết vừa mới trở thành thú hoàng đứng ở trên tường thành cao cao nhìn hai đạo nhân ảnh cười tuấn mã đi xa, không cam lòng bĩu môi.

“Nhóm phụ thân thật đáng ghét, đem mấy thứ phiền lòng cột cho ta, chính mình lại chạy đi du ngoạn, thật không công bình!”

H O À N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-the-chi-quan-gia-bien-hoang-phu>